

FEMİNİMLERİN
RÖNESANSI

Benim kadar du-
virajları olmayan bir genç kızın
bu kadar fazla deneme ve rampaya
katılması inanılmaz çok zor

Her şey beklemediğinden
daha hızlı ve bu yeni düzen
beklemediğinden daha yıpratıcı

İşleri ayarlar ve kuyulu
başında kılıp kılıp kılıp
ayrık ayırık konuşurken

TOK 2 TIKER.

KADER
ARVAS

EPHESUS

NE DERLER BİLİRSİNİZ.

MİZAHİ OLMAYAN SEVİLERİN MİZAHİ OLUR."

TikTok'ta var olmak istiyorsanız doğrularınız
yanlışların içinde, görünen ise bilinmeyenin
ardında kaybolur.

Kemerleriniz sıkıysa oyunun ikinci perdesi,
gökkuşağımızın sekizinci rengi meydana çıkmak üzere.
Bu eksik kalanların değil, yıldız olmayı
göze alabilenlerin hikâyesi...

Sirtında bir kambur gibi taşıdığı gölgesiyle,
yeni başladığı aşk serüvenini yaşamaya çalışan Zeliş
hiç ummadığı yerden sınanacaktır.

TikTok zirvesinde yerini koruyan Zeliha ve Aytuğ'un
önüne engeller çıkarken tarih tekerrür edecek ancak
bu defa beklediği hiçbir şey gerçekleşmeyecektir.
Çünkü platonîğine kavuşamayan Zeliha'dan daha tehlikeli
biri varsa, o da sevdiklerine zarar verilmiş olan
Zeliha'dır. İşte, şimdi kalemi eline alma ve her şeyi
istediği renge boyama zamanıdır!

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786256 090774

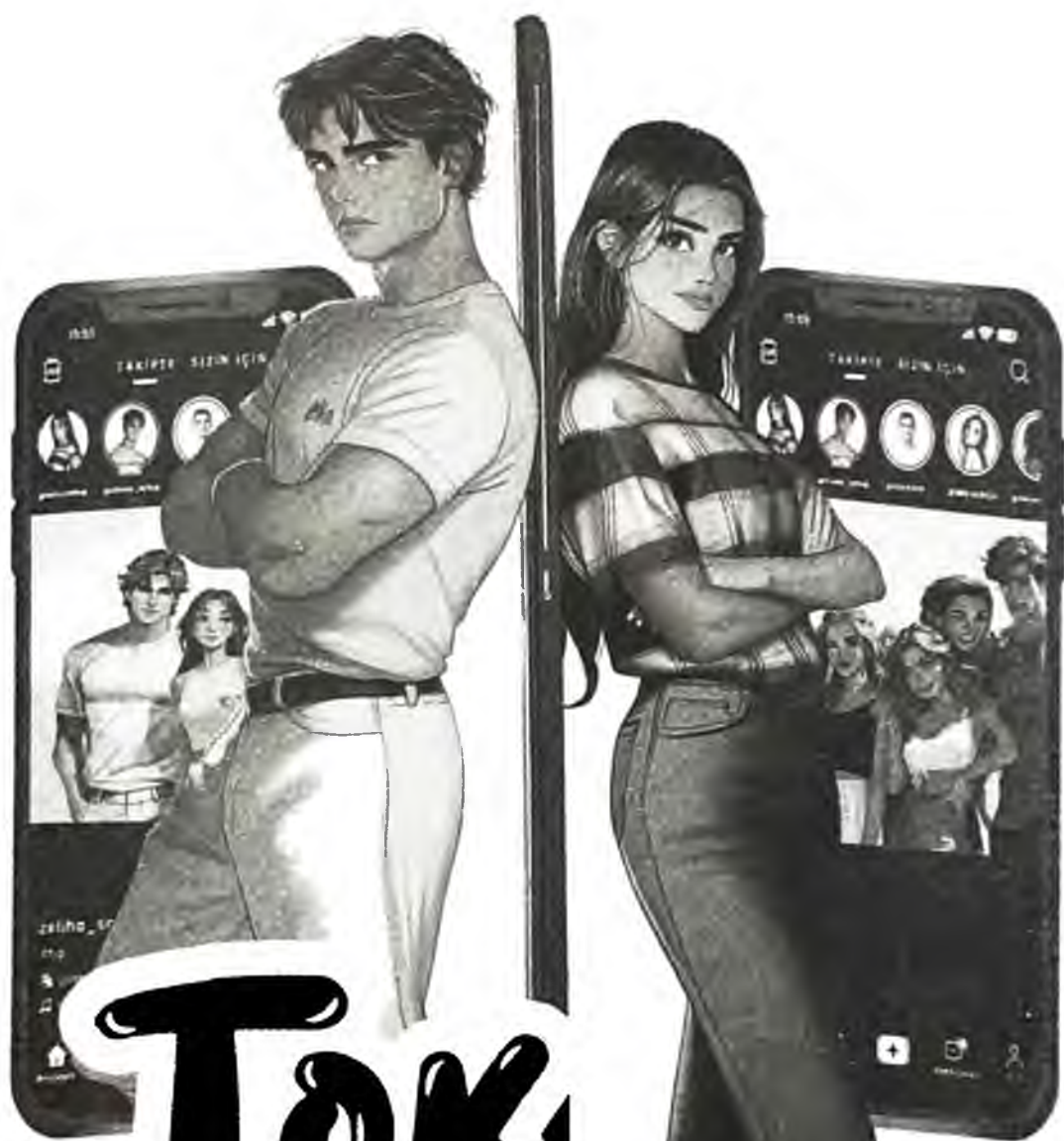
"Büyük savaşların küçük kahramanları olmaz, olamaz. Nihayetinde herkes kendi dünyasında yaşadığı sorunların muzdaribi, bizimki de anlattığım gibi, bir hikâyenin getirisi. Söz gelimi, küçük evindeki annemin kendi kafasında yaşattığı ve bana da dayattığı ev işleri gibi."

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

TOK TIKER.

KADER
ARVAS

2

TOKTİKER - 2: FENOMENLERİN RÖNESANSI

Yazarı: Kader Arvas
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayanı: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayanı: Beyzanur Şen
Editör: Esengül Ersoy
Düzeltili: Ayşe Özer
Kapak Tasarımı: Hatice Çetin
Sayfa Tasarımı: Beyzanur Şen

Düzenleme
Ny.ozlem

1. Baskı: Haziran, 2025

ISBN: 978-625-6090-77-4

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, KADER ARVAS

Türkçe Yayın Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

BASKI ★★
Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic.Ltd.Şti.
Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örne İş Merkezi No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

TOK TIKER.2

KADER ARVAS

Hikâyeyi bugüne kadar benim tarafımdan dinlediniz ve geldiğimiz konuma iyi tarafından bakacak olursak, asla başladığımız o noktada olmadığımızı söyleyebilirim. En azından gecenin körüne kadar telefonun başında beklemiyorum ya da onu izlerken aramızda kilometrelerden fazlası olduğunu hissetmiyorum.

Her şey beklediğimden daha hızlı ve bu yeni düzen, beklediğimden daha yıpratıcı. Benim kadar düz, virajları olmayan bir genç kızın bu kadar fazla dönemece ve rampaya katlanması, inanın çok zor.”

1. BÖLÜM

Hikâyeyi bugüne kadar benim tarafımdan dinlediniz ve geldiğimiz konuma iyi tarafından bakacak olursak, asla başladığımız o noktada olmadığımızı söyleyebilirim. En azından gecenin körüne kadar telefonun başında beklemiyorum ya da onu izlerken aramızda kilometrelerden fazlası olduğunu hissetmiyorum.

Her şey beklediğimden daha hızlı ve bu yeni düzen, beklediğimden daha yıpratıcı. Benim kadar düz, virajları olmayan bir genç kızın bu kadar fazla dönemece ve rampaya katlanması, inanın çok zor.

Kollarımı sardığım köklü çınar ağacının dingin sessizliği, son zamanlarda duyduğum birçok melodiden daha kıymetliydi. Ona daha sıkı sarılmak için yeltendiğimde bir anda engellendim. Belimden yakalayan Fatih, büyük bir inançla beni ağaçtan ayırmaya çalışıyordu.

“*Negatif enerjimi atacağım*, dedin ama biraz daha böyle davranmaya devam edersen etraftaki bakışlar yüzünden bizi tımarhaneye atacaklar kanka,” dedi Fatih yılgınlıkla.

“Kupkuru kalmış zaten zavallı. Gerçi bu kış benim bile münasip yerlerim donuyor,” diyen Berat, acıyan gözlerle ağaca bakarken ellerini cebine soktu.

Toprağın üzerinde çıplak ayakla bir o yana bir bu yana zıplayan Zeynep’le Sümeyye de güya negatif enerjilerini atıyorlardı. Onların bu hâline gülerken Fatih’in, belimdeki koluna bir tane yapıştırdım.

“Çark mıdır çakra mıdır nedir? Açayım derken soyuklama olacak bu manyaklar, benden demesi,” diyen Fatih, anne tavuk gibi kınayıcı gözlerle kızlara bakarak Berat’ın yanına gidip oturdu.

“Bence de gençler,” diye katıldı Derya, şişme montuna soktuğu burnunu çıkarmadan. “Giyinin hadi.”

“Şimdiden içimin açıldığını hissediyorum,” diyen Sümeyye, saf bir heyecanla parlak gözlerini yüzüne çevirdi. “Sen de hissediyor musun Zeliş?”

“Fatih bölene kadar evet,” dedim Fatih’in gerzek suratına bakıp kaşlarımı çatarak.

“Şimdi çarkınıza da çakranıza da başlayacağım ha,” diye hayıflandı Berat, yanına sırnaşan Fatih’i itelerken. “Anasına yapışan buzağılar gibisin yemin ederim Fatih. Ne istiyorsun, meme mi vereyim, ha?”

Kafasını Berat’ın omzundan kaldıran Fatih, kırpıştırdığı kirpiklerinin altından Berat’a cilveli bir bakış attı. Gözleri yavaşça Berat’ın göğsüne kayınca gülüşümü frenleyemedim.

Fatih, “Versen hiç fena olmaz,” dediğinde Derya arkasını dönerek gülüşünü saklamaya çalıştı.

Fatih’in bu pişkinliği Berat’ı utandırmış, yanaklarının pembeleşmesine sebep olmuştu. Onları öyle görünce gerginlikle dudaklarımı kemirdim. Berat’ın sinirden titreyen gözleri, bize sırtını dönmüş olan Derya’ya kaydı ve tekrar Fatih’e döndü. Fatih’i ayağıyla iteleyip yere düşürürken burundan soluyordu.

“Devlet başkanı seni görse *çocuk yapmayın*, der. O kadar yani abi,” dedi Berat, yere sakız gibi yapışan Fatih’e bakarak.

Tabii Fatih durur mu hiç! Çorabını giyinen Sümeyye’nin saçını kaşla göz arasında çektiğinde bıkkınlıkla nefes verdim. Keyifle açtığım kollarımı ikinci çınar ağacıma, yani Derya

Deniz'ime sarmak için koşturduğum esnada aramıza sokulan bedenle şaşırdım.

Görüş açıma giren tarçın rengi harelerle gözlerim kamaştı ve yutkunamadım, hatta nefesimi veremeden kollarımın altından yakalayan beden beni havalandırdı. Şapkamın izin verdiği ölçüde alnıma bir öpücük kondurduktan sonra ayaklarım yerle buluştu.

“Selam fındık kurdu,” diyen melodik sesiyle, bu duruma hiç alışamayacağımın bir kere daha farkına vardım.

Vakit kaybetmeden bedenimi bizimkilere çevirdi ve arkamdan bana sarıldı. Dört kat olmayı göz ardı ederek çenesini omzuma yasladı ve bizim delileri süzdü. Muhtemelen çoraplarını giyen Zeynep ve Sümeyye'yi, hatta Fatih'i banktan iten Berat'ı bile görmüştü.

“Oldu olacak keseli sıçanım de anasını satayım,” dedi Fatih, oturduğu yerden. Bu sırada hâlâ kaldırımdaydı ve *soğuk aldım, çocuğum olmayacak sizin yüzünüzden* diye yakınması an meselesiydi.

“Bakıyorum yine bir kabine toplantısı yapıyorsunuz,” diyerek bizimkilere espri yapmaya çalıştı Aytuğ.

Uyum sağlamak için çok uğraştığı aşikârdı ancak bizim hamurumuzdan olmaması onu zorluyordu. Aytuğ'un bu çabası Fatih'in dikkatini çekmişti. Bileklerini kesiyormuş gibi yapıp kendisini tekrar kaldırıma sere serpe atarken Sümeyye de dil çıkararak ona eşlik etti.

“Finaller harika geçti de onun sevincini topluca yaşayalım dedik,” diyerek açıklama yapan Berat, durumumuzun vahimliğini mimikleriyle anlatıyordu. “Fatih de bu sırada aklını arıyordu, sen onun kusuruna bakma.”

Fatih'i ayağıyla iteleyen Berat, yanındaki boşluğa dokunarak Aytuğ'u çağırdı. İki yakışıklı gencin yan yana gelmesi, bendeki göz zevkini daha rafine hâle getirirken yanıma

anneannemin tansiyon aletini almadığımı için kendime kızdım.

“Kanka sana ne diyeceğim,” dedi Fatih yerde otururken ciddi bir tavırla. “Berat, mübarek gecenin çocuğu. Hadi onu anladık da ananla baban seni hangi gün kazanmış? Oğlum siz Allah’ın lütfu, ben Allah’ın cezası.”

Fatih’in bu hâllerine henüz alışmamış olan Aytuğ, şaşkınlıkla bizimkini izledi. Gülümsemeye çalışarak yerlere kırmızı halı gibi serilen canım arkadaşımı kaldırdım.

“Fatih işte,” dedim dişlerimin arasından. Neredeyse Fatih’in ağzına toprak atacaktım. “Sıra dışı bir espri anlayışı vardır.”

Aytuğ’un bizimkilere tam olarak alışması için daha zaman vardı, şimdiden gözünü korkutup kaçırmak istemiyordum. Bu düşünce, son zamanlarda aklıma çok fazla takılıyordu. Düşünceli hâlimden sıyrıldığımda Berat, yanında oturan Aytuğ’un omzunu dertli biçimde pat patlıyordu çünkü Aytuğ’un sorduğu konu, bir araya gelmemizin ana sebebiydi.

“Finaller berbat abicim,” diye ikinci kez içерlenerek konuştu Berat. Bu sırada Derya’ya kaçamak bakışlar atıp duruyordu. “Adamda derslere odaklanacak akıl mı bırakıyorlar ki!”

“Bana kalırsa,” diyerek yeni manikür yaptırdığı tırnaklarını kontrol etti Sümeyye. Bütün bursunu tırnaklarına yatırıyordu. “Erkeklerin zaten kendilerine yetecek akılları bile yok, bu durumu finallerle bağdaştırma kanka.”

Lafı tam doksana koymanın hazzıyla yerinde hindi gibi kabaran Sümeyye, kaşlarını kaldırıp indirdi. Hatta Aytuğ bile, hafifçe aralanmış ağzıyla tenis maçı izler gibi kafasını bir o yana bir bu yana çevirip duruyordu.

“Öyle demesek de,” diyerek ayağının altındaki kuru yaprağı ezdi Derya. “Bazılarımızın derslere odaklanamayacak kadar aktif bir gece hayatı var desek daha doğru olur.”

“Şila, annemin halılarına pislemesin diye her akşam bir bok nöbetim var. Ondan sonra da zulamı alıp *Kurtlar Vadisi*’nin tekrar bölümlerine bakıyorum,” dedi Fatih gayet ciddi bir sesle, sonra da meraklı bakışlarını Derya’ya çevirdi. “Bu durumda benim gece hayatım yok ve finallerimin iyi geçmesi gerekiyor.”

“Sen hayatta kalmak için aklına güvenme Fatihcim,” dedim gözlerimi devirerek.

“Feyyaz’la fena dağıtıyorsunuz, görüyorum *story*lerde,” diyen Aytuğ, taze bir hevesle ve biraz da özenerek Berat’a baktı. “Piyasanın en canlı olduğu zaman, bir süre sonra sıkısa da şimdilik epey keyiflidir.”

Aytuğ’un son sözüyle yüzümdeki ifade değişmiş, kaşlarım havalanmıştı. Fatih’in ensesini bırakıp kollarımı göğsümde bağladım. Ayağımla yerde ritim tuttuğumu sonradan fark ettim, gergindim. Aytuğ Efendi, yine ipin ucunu kaçırmıştı ve tez elden sıkamak lazımdı. Sinirden düşünemiyordum bile.

“Dikkat et de o piyasada seni Türk parası gibi harcamayayım Aytuğ,” dediğimde kırdığı potun farkına vararak kısık gözlerle bana döndü. “Malum, senin amel defterin epey kabarık. İstersen böyle bir sebepten amel defterini kapatmayayım.”

Zeynep’e salça olmaya çalışan Fatih bir anda, “Keseli sıçan sinirlendi,” dedi.

Ağzından kaçırdığı bu sözle ateş saçan bakışlarımı üzerine çekmişti. Neyse ki o an daha beter sinir olduğum başka bir insan evladı, bir eşref-i mahlûkat vardı. Çok sevmesem o güzel yüzünde harika bir iz bile bırakabilirdim.

“Boşluğuma geldi, birden ağzımdan öyle çıktı,” diyen Aytuğ, saçma sapan biçimde kendini savunmaya kalkışınca dişlerimi sıktım.

“Bence sizin değil, bazı şeyler bizim boşluğumuza gelmiş,” diyerek araya giren Derya’nın gözleri Aytuğ’un değil, Berat’ın üstündeydi. “Her neyse. Benim eve dönmem gerekiyor, son iki finalim de iyi geçerse güzel bir ara tatil planım var.”

“Nasıl bir ara tatil planı o?” diye atıldığında Berat, gözlerim kısıldı.

“Sen ve senin türevlerinin olmadığı demek istedi,” diyerek yanıma gelen Aytuğ’u görmezden geldim.

“Valla Şila’nın tuvalet saati yakın. Allah göstermesin, haliya sıçarsa anam beni kütükten siler,” diyen Fatih de yola koyulacağını söyleyince hepimiz aynı anda toparlandık.

Sümeyye ile Zeynep, bana havadan öpücükler atıp bir süre tutmamı bekledikten sonra otobüs durağına kadar önden ilerlediler. Fatih çoktan iri kulaklıklarını takmış, bizimle olan bağlantısını kesmişti. Berat, hâlâ bankta oturuyordu ve keskin hareleri Derya’nın üzerindeydi. Derya ise kollarını boynuma sararak kulağıma fısıldadı.

“Ben gözden kaybolmadan Berat’ın yanından ayrılmayın, yoksa peşime takılacak. Gürültü patırtı istemiyorum.”

Derya, arkasına bile bakmadan giderken Berat kafasını yana yatırmış, sevdiği kızın hızla ilerleyen adımlarını alaylı bir gülüşle seyrediyordu. Kendisinden kaçtığını çok iyi biliyordu. Bu durumda bile bu kadar aşırıya kaçan bir hayatı tercih etmesi gerçekten akıl alır gibi değildi.

“Sen gitmiyor musun?” diye sorduğumda Berat’a, acılı gözlerle bana döndü.

“Gidemiyorum ki be Zeliş,” dediğinde sorduğum sorunun cevabından çok farklı bir yerde olduğumuzu sezdim. “Hadi gidin siz de. Merak etme, peşine takılmayacağım.”

Aniden sert bir rüzgâr esince saçlarım dalgalanıp yüzüme vurdu. Şapkamı düzelden Aytuğ, parmaklarını sıkıca elime dolarken hafif bir tedirginlikle Berat’a baktı. Günün birinde onun gibi olmaktan korktuğu, çok açıktı. Kardeşim bildiğim kişiye sırtımı dönerken vicdanım rahatsızdı.

Aytuğ’un aracının önüne geldiğimizde elimi parmaklarının arasından çektim. Elimi bırakmak istemediği için bu biraz zor olmuştu. Öfkeyle çarpılan gözlerim, âşık olduğum çehresinde dolaştı. Beni pişmanlıkla izlese de sessizce bekledi.

“Eve kendim gideceğim,” dediğimde kararlı ve kırgın bir sesle, beklediğimden daha yumuşak bir sesle söylediğimi fark ettim. Konu sevdiğiniz adam olunca kedi gibi miyavlıyorsunuz. “Bizimkilerin yanında konuyu daha fazla uzatmak istemedim. Yanlış anlama, bu hâlim bir trip havası değil, bir ihtar.”

Gözlerini üzerimden çekip düşünür gibi oldu. Ardından kafasını yağmurun habercisi olan gri bulutlara çevirdi ve bir süreliğine görüş açımı âdemelması doldurdu. Montumun cebindeki parmaklarım tortop olmuştu, kendimi kasiyordum. Daha kötü şeyler söyleyip de dizilerin özet bölümleri gibi geçmişiyi uyandırmak istemiyordum.

“Özür dilerim fındık kurdu,” dediğinde gayet samimi ve yalın bir dille pişmanlığını belli etmeye çalıştığının farkındaydım. “Boşboğazlık ettim, eskiden kalma bir ağız alışkanlığı. Bir daha asla olmayacak Zeliş.”

“Konu eskiye gitmekse eğer, istersen oralara hiç girmeyelim,” derken sesimden hâlâ öfkeli olduğum belli oluyordu. “Ancak bir defaya mahsus, sanırım bunu görmezden gelebilirim.”

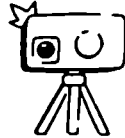
“İşte benim fındık kurdum,” diyerek burnumdan makas almaya çalışınca geri çekildim. “Bugün seni bir sürprize götürmek için gelmişim aslında ama her şeyi mahvettim.”

Sürpriz dediğinde değişen kalp atışlarımı duyar korkusuyla iki adım geriye gittim. Uzaklaşmam kaşlarının çatılmasına neden oldu ve güçlü parmaklarıyla beni omzumdan yakalayıp kendisine çekti. Göğüs kafesine ancak gelen yüzüm, tanıdık parfüm kokusuna bulanınca elimde olmadan gözlerimi kapattım. *Kokusuyla bedenimi kuşatan varlığı ruhuma, ardından da zihnime ulaşıyordu bana her yaklaştığında. Aşk, tüm zıtlıklarıyla kendi evrenimizde onunla defalarca bir olmaktı bizim için...*

“Affet hadi beni yıldız ışığı,” dediğinde kolları etrafıma dolanmıştı. “Affet ki seni bu soğukta daha fazla dışarda tutmayayım ve arabaya binip sürprizime doğru gidelim.”

“Kollarını biraz daha sıkarsan soğuktan değil ama nefessizlikten öleceğim,” dediğimde göğüs kafesinin titreştiğini fark ettim.

Aracın ön yolcu koltuğuna oturduğumda eğilip emniyet kemerimi taktı. İstanbul’un kesici ayazına sahip kışında, yollarda akarken camdan dışarıyı seyrediyordum. Özür dilemiş olsa da onunla konuşacak kadar kendisini affetmemiştim henüz.

Üniversiteye yakın çok büyük bir alışveriş merkezinin önünde durduğumuzda nasıl bir sürpriz olduğunu bilemediğim için merakla etrafa baktım. Ancak Aytuğ, kopya vermeyen bir ifadeyle yanıma gelerek kapımı açtı ve inmemi sağladı. Elindeki pembe karton çantanın içinde ne olduğunu deli gibi merak etsem de hâlâ kırgın olduğumdan ötürü sormadım.

El ele tutuşmuş, vakit kaybetmeden içeriye doğru ilerlerken soru işaretleriyle yüzüne baktığımın farkındaydı.

Güvenlik noktasından geçip devasa *AVM*'nin delici ışıkları gözlerimizi alıncaya kadar ilerlediğimizde Aytuğ, beni zemin kat için yürüyen merdivenlere yönlendirince ses etmeden peşinden ilerledim.

AVM'nin zemin katında bulunan buz pisti, kalabalığın ortasında bir inci gibi parılıyordu. Pist, fazla insan bulunmasına rağmen büyük olduğu için göze görünmüyordu. Pistin tam önünde durduğumuzda elindeki çantadan kırmızı bir kutu çıkardı.

Kadife dokulu karton, parmaklarıma değinceye dek bana doğru uzattı. Kutuyu elinden alıp içini araladığımda bir çift pudra pembesi buz pateni gördüm. O kadar güzellerdi ki bir anlığına nerede olduğumu unutarak saçma sapan bir ses çıkardım.

“Beğendin mi fındık kurdu?” diye beklentiyle sorduğunda Aytuğ, ne diyeceğimi bilemedim.

Keskin tabanlarının parlak yüzeyinde işaret parmağımı gezdirdim ve pürüzsüz dokularına bir kere daha dikkatle baktım. Daha önce hiç buz pateni yapmamıştım, patende iyi sayılırdım ama bu bambaşka bir boyuttu.

“Bayıldım,” dedim dolu dolu bir sesle. “Son dönemin en sevdiğim şaheseri bu olabilir gerçekten. Tabii eğer üzerinde durabilirsem.”

“Merak etme,” dedi elinin tersi, soğuktan üşümüş tenimde kayarken. “Sana ben öğretirim fındık kurdu.”

Pistin çevresindeki boşluğa konumlandırılmış oturma alanlarına geçerek patenleri giymek için ayakkabılarımı çıkarmaya koyuldum. Önüme akan saçlarım ayakkabılarımı çıkarmama engel olsa da büyük bir azimle çıkarmaya çalışıyordum. Sonuçta ilk defa buz pateni yapacaktım.

Gerçi ilk normal paten deneyimimde düşmüştüm ve kaval kemiğim çatlamıştı. Bir aydan fazla alçıda kalan bacağım ve

kazazede olan ben şehit gazisi gibi ziyaretçi kabul etmiş, hasta görmeye gelen kişilerin getirdiklerini yiye yiye obezitenin sınırından dönmüştüm.

Sol ayağımı kaldırarak kırmızı yağmur botumu çıkaran Aytuğ’la birlikte, geçmişte daldığım o hülyadan uyandım. İri ellerinde imitasyon gibi duran botumu yanıma bırakarak patenleri giymeme yardımcı olmaya çalıştı.

“Gerek yok,” diyerek belki de bugün ilk kez gerçekten gü-lümsedim. “Kendim hallediyordum.”

“Bunu görebiliyorum ama ben yapmak istiyorum,” di-yerek omuz silkti ve diğer patene geçti.

Etrafımızdan geçen genç ve yetişkin kişilerin meraklı gözleri, ikimizin arasında dolanırken içlerinden ne geçir-diklerini tahmin etmek zor değildi. *Armudun iyisini ayılar yiyor*, dediklerine bahse vardım. Çünkü zamanında ben de bu tür çiftlere bakarak içimden benzer düşünceler geçir-i-yordum. Gören beni bir halt sanacaktı da milleti ayı yerine koyuyordum.

“Anlamadım,” diyerek bir yandan da patenin iplerini bağ-layan Aytuğ, işini bitirdiğini belli eden keyifle bana döndü. “Deminden beri bir şeyler mırıldanıyorsun ama anlamadım.”

Ayı ile armut arasındaki münasebeti, çiçeği burnundaki sevgilime anlatmayı es geçerek dudak büktüm. Saçma bir alışkanlığım olan, dışımdan düşünme olayım bir gün başıma fena işler açacaktı. Tabii, buzun üzerinde durmak kadar ola-mazdı ama neyse.

İlk denememde Aytuğ’un kolları yere yapışmama engel olmuştu. Sonrası ise kollarımı ahtapot gibi çocuğa sarmamla geçmişti. Bacaklarım yeni doğmuş buzağı gibi titrerken et-rafta keyifle fır dönen insanlara kıskançlıkla bakıyordum. Tabii bu hâlimden sadece ben şikâyetçiydim, Aytuğ Efendi fazlasıyla eğleniyordu.

“Bir kere daha gülersen yemin ederim çığlık atacağım,” dedim huysuz bir sesle.

“Bana uyar,” dedi gözleriyle zaten bizi dikizleyen insanları göstererek. “Arkama geç hadi ve ellerimi tut.”

Arkasına doğru kayarak geriye uzattığı ellerini yakaladığımda, Aytuğ buzda hızla kaymaya başladı. İlk başta bu tempo bana korkutucu gelse de birkaç dakika sonra rahatlayarak gülmeye başladım. O an yüzüme vuran buzun soğğunun yanaklarımı pembeleştirdiğine emindim.

Kendi etrafında döndüğü sırada sadece bir elimi tuttu ve ondan aldığım güçle bir ileri bir geri yaptım. Ancak sessizlik, bir anlık huzursuz olmama neden olunca Aytuğ’un da kaşlarını çattığına emin oldum. O esnada bizim yaşlarımızdaki genç bir erkek, sadece beni kayda alıyordu.

“Kapat onu,” dedi Aytuğ daha önce duymadığım sert bir tonda. “Özel hayatın gizliliği diye bir şey var, gördüğünüz her yerde insanları kayda alamazsınız.”

“Zeliha’nın hayranıyım,” diyen çocuk pişkin bir tavırla güldüğünde ortamdaki gerilimin ben bile farkındaydım. “Böyle bir ânını kayda almak istedim çünkü bu, sosyal medyada olmayacak ve sadece bana özel olarak kalacak.”

Bir anda elimi bırakan Aytuğ, neredeyse düşmeme neden oluyordu. Hızla çocuğa doğru kayarken ne yapacağımı bilemeyerek etrafa baktım. İnsanlar biraz dikkatle biraz da tedirginlikle izliyordu. Türk milletinin klasik ata sporunu yapıyorlardı. İnşaat izlemek, kavga izlemek, bla bla bla...

“Bak birader,” dediğinde Aytuğ, ekolu sesi buzu çatlatacak kadar keskindi. “Anlamadığın bir nokta var ki bu senin değil, onun özeli ve zaten çekilmek isteseydi bunu söylerdi. Bu yüzden şimdi sen onu sileceksin ve benim canımı daha fazla sıkmayacaksın.”

“Şu işe bak! *TikTok*’un sarsılmaz altın tahtındaki Prens Aytuğ Ulusoy, yanında getirdiği bir kızı kıskanıyor,” diyerek dudak büktü çocuk. Ona tepeden bakan tarçın bakışlardan etkilenmiyor gibiydi. “Zeliha isterse videoyu silerim.”

Çenesi titreyen Aytuğ, dalgalı saçlarından elini geçirerek başını bana çevirdi. Değil hareket etsem, konuşsam dahi düşeceğime inanıyordum ama bu kaos düğümünü çözmek bana kalmıştı.

“Aytuğ sakın ol,” dedim itiraz istemeyen bir tavırla ve hemen ardından karşımdaki çocuğa verdim dikkatimi. “Sen de lütfen videomu sil. Sildikten sonra eğer istersen fotoğraf çekilebiliriz.”

Ne yalan söyleyeyim, o an en gergin fotoğraf çekilme ânımdı. Gülümsemem Aytuğ öfkeyle bakıyordu, somurtsam çocuk yanlış anlıyordu. Hele şükür, o tufanı da atlattıktan sonra AVM’deki bir kafeye oturduk. Yanımıza gelen kafe çalışanından Aytuğ kahve istedi, ben de sıcak çikolata istedim. Siparişlerimiz masamıza geldiğinde sıcak çikolatanın getirildiği bardak o kadar iriydi ki içine yüzüm dahi girebilirdi.

“Bacaklarım ağrıyor ya,” dedim suratımı ekşitirken. Kahvesinden başını kaldıran Aytuğ Efendi o vakit bana bakabildi. “Gerginlik romatizmamı azdırdı herhâlde.”

Benim bu ciddi isyanıma bir süre kadar şaşkınlıkla baksa da hemen ardından beklemediğim biçimde kahkaha attı. Yan masamızıdakiler dönüp bize bakınca bugünün, insanların kem gözleri altında geçeceğine emin oldum.

“Bu yaşta romatizman mı var fındık kurdu?” derken hâlâ gülüyordu.

“Ne var canım bunda,” dedim sanki çok normal bir şeymiş gibi omuz silkerken. “Kas romatizması, stres de tetikliyor işte.”

Sıcak bardağa sarılı parmaklarımı avucunun içine aldı ve eğilip avucuma samimi bir öpücük kondurdu. Ulan Aytuğ Efendi, bir gün kalbime indireceksin ama hadi bakalım. Avucundaki elimi yüzüne yasarken kendi elini de üzerine koydu.

“Sen gerçeksin, değil mi? Ben hayal falan görmüyorum Zeliş,” dedi gayet sevecen bir sesle.

Kolunu cimcikledim, bir anda irkilerek ne yaptığıma baktı. “Gerçeğim, eğer öyle olmasaydım şu anda ayılmış olurdun.”

“Eee... Anlat bakalım, beni ne zaman gördün ve âşık oldun?” diye sorunca son zamanlarda gündemimizden düşmeyen konunun tekrar açılmasıyla gözlerimi devirdim.

“Aynı anneme benziyorsun Aytuğ,” dedim bezginlikle bakışlarımı o yana bu yana çevirirken. “O da bir yemek bitene kadar her gün ısıtıp ısıtıp önümüze koyar, şimdi de sen. Anlatana kadar sorup sorup duracak mısın?”

Hevesle beni onayladığında avucundaki elimi çekerek sıcak çikolatamdan büyük bir yudum aldım. Tabii, deminden beri dikkat ettiğim olay gerçekleşti ve burnum sıcak çikolatanın içine girdi.

“Ayan olacak hâli yok herhâlde Aytuğ, *TikTok*’ta gördüm. O güne kadar sosyal medya falan hak getire çünkü daima akışta olmayı seven bir insanım ve bu tür mecralar bana yapay gelir,” dediğimde karşımda oturan genç adamı ilk gördüğüm ânı anımsadım. İyice sessizleşmiş, gözlerimin içine bakarak beni dinliyordu.

“Sınıfımızın bitmek tükenmek bilmeyen gürültüsü, bakışlarıyla ilk karşı karşıya geldiğim sırada bir uğultuya dönüştü ve gülüşün içime doğdu,” dedim. İçerlenerek o günlerde ne kadar çaresiz hissettiğimi hatırladım ve kalbim bu tanıdık duyguyla sızladı. “Çok fazla bir şey görmeme gerek

kalmadı, o günden sonra güneş seninle soldu, yıldızlar benim dileklerim için parladı.”

Belki de ilk kez bu kadar yalın ve araya bir şeyler katmadan duygularımı ifade etmiştim. Aytuğ sandalyesinde geriye yaslanmış, şık ve pahalı gömleğinin içerisindeki yakışıklı bedeniyle, üstelik onda yeni rastladığım bir ifadeyle beni izliyordu. Gözlerinde bir parıltı vardı: hayranlık.

“Seni bu kadar özel yapan şeyi sanırım buldum,” dediğinde bir kâşifin heyecanıyla kaşlarımı kaldırdım. “Sen olman Zeliş, seni özel yapan kendin olman. Çünkü gördüğüm kadıyla sen, senden bir tane daha olamayacak kadar farklı yaratılmışsın. Ve farklılıkların, seni güzel kılan yegâne şey.”

Bu oğlan en son *TikToker* değil miydi? Ne ara başıma *Sezai Karakoç* kesildi bilmiyordum. Biraz sonra *sen benim Kürk Mantolu Madonna’sın*, derse şaşmayın. Bu gidişle genç yaşta şeker hastası olacağım, böyle konuştukça bal damlayan ağzına ekmek banasım geliyor çünkü.

Gün boyunca yaşadığım anların tatlı mayhoşluğuyla apartmanın merdivenlerini çıkarken kendi kendime gülüyor ve Aytuğ’un bana söylediği anlamlı iltifatların tekrarını yapıyordum. Ne yalan söyleyeyim, ağzı fena laf yapıyor, ne de olsa *TikTok* fenomeni, tribünlere oynamayı iyi biliyor. Aytuğ’u düşünürken bir anda yukarı kattaki merdivenlerde bir ışık belirdi.

Merdiven boşluğundan kafasını uzatan Safiye teyze, korku filmlerinden fırlamış beyaz içliği ve kenarları oyalı yazmasıyla, biraz huysuz biraz da kararsız bir tavırla yüzüme bakıyordu.

“Apartmanı daha geçen gün yıkadım,” dedim o ağzını açıp beni paylayamadan. “Finallerim başladı, hiç iş buyurmalarıyla uğraşamayacağım,” diyerek üst kattan bez bebek gibi sarkan, altmış yaş üstü kadına sırtımı döndüm.

Tam bizim evin kapısını tıklatacakken, “Zeliş, ben senden başka bir şey isteyeceğim,” dediğinde kapıya uzanan elim havada kaldı.

Merakla geri geri gidip başımı yukarı kaldırdım ve bu apartmana taşındığımızdan beri belki ilk defa benimle bu kadar kibar konuşan kadının yüzüne baktım. Genelde şikâyet ederek beni evime geldiğime pişman ederdi ya da apartmanı yıkatmak için fırsat kollardı. Kadın, beni kirli besleme olarak görüyordu.

“Benim perdelerim takılacak da kimsenin olmadığı bir zamana denk geldi. Hayrına gelip takıver he. Ben merdivene çıkınca tansiyonum düşüyor vallahi,” dediğinde gözlerim kısıldı.

Şimdi anlaşıldı, bu kibar tavrının sebebi perdelerdi. Kucağımdaki final dosyalarıyla birlikte, Çin işkencesi gibi gelen merdivenleri tırmanarak beni heyecanla bekleyen kadının evinin önünde durdum.

Daha önce evinin içini görmemiştim çünkü komşuluğu da pek sevmiyordu. Hatta annemlerin altın günlerine dahi *ben evimde ağırlamam ona göre*, diyerek katılıyordu. Millet bunun evine meraklıydı sanki, herkesin canına minnetti, altınını alan susup oturuyordu.

Ayakkabılarımı çıkarıp içeriye girdiğimde etrafın müzeden farksız olduğunu hemen anladım. Seksenlerin ceviz ağacından yapılma mobilyaları ve koyu renkler insana afa-kanların basmasına neden oluyordu. Taçlı koltuğun üzerinde duran drapeli dantel perdeyi nasıl kaldıracağımı düşündüm.

Kitaplarımı sehpanın üstüne bıraktığımda homurdandı. “Bunlar tozlu değil, değil mi? Evi daha yeni temizlettim.”

Sinirle odanın ortasında ellerini beline dayamış kadına baktım. “Bütün İstanbul’un kiri tozu bu kitaplarda Safiye teyze ama gel gör ki çok ağırlar ve onlar elimdeyken pek kıymetli perdeni asamam.”

Perdeyi bir koluma astığımda gâvur ölüsü kadar ağır olduğunu sezdim. Basamakları çıkararak perdenin beyaz tokalarını kornişe geçirmeye başladım. Başı vardı ama sonu yoktu sanırım çünkü bir düzineden fazla toka geçirmiştım ve bitmiyordu.

Perdeyle uğraşırken, “Onun sizin apartmanda oturduğunu nasıl söylemezsin babaanne!” diye şakıyan kişinin sesiyle dikkatim dağıldığı için az daha merdivenden düşüyordum. “Zeliha’yı gökte ararken senin münzevi evinde bulduğuma inanamıyorum.”

Tokaları biten perdeye şöyle bir bakıp işimin bittiğine kanaat getirdikten sonra yavaşça merdivenden indim. Yemin ederim başım dönüyordu. Safiye’nin tıknaz ve göbekli torununu dörder beşer tane görüyordum.

Koşar adım yanıma gelip kolumdan yakalayarak burada olduğuma inanamayan gözlerle yüzümü inceledi. Sosis parmakları etime gömüldüğünde kolumu pençelerinden çekmemek için kendimi zor tuttum.

“Valla da o Safiye Sultan,” dedi babaannesine yönelerek, tombul yanakları pembeleşmişti. “Fotoğraf çekilebilir miyiz Zeliha? Bizimkiler görünce patlayacak.”

“Hayati,” diye cırladı Safiye cadısı, sonunda içindeki gerçek manyak ortaya çıkmıştı. “Dışarıdan geldi, ellerini bile yıkamadı, mikrop kapmayasın.”

Nihat Hatipoğlu, geçen günkü bayat Ramazan yayınından kalma bir tekrar bölümünde *yaşlılara hürmet gösterin*,

diyordu. Gel de bu kadına hürmet et, yüzüne bakanın kırk yıl rızkı kesilir.

“Sen bakma o naftalin kokulu karıya,” diye mırıldandı Hayati ve cebinden çıkardığı telefonunu gözüme soktu. “Hadi biz fotoğrafımızı çekilelim.”

Nikâh başvuruma yetecek kadar fotoğraf çekildikten sonra gözlerim ekrana bakmaktan ve yüz kaslarım kendimi gülmeye zorlamaktan ötürü sızlıyordu. Final dosyalarımı göğsüme yaslayıp kaçır adım evlerinden çıkarken Hayati hâlâ konuşuyordu.

“Ha bu arada, seni de uyarayım. Ayakkabılarını kapının önünde bırakma Hayati, bugün mescitte ders çalışırken baktım. Bir kız almış ayakkabılarımı, kaçıyor,” dedim yalandan bir oyunculukla. “Güzelim çoraplarımla bütün kampüste peşinden koşmak zorunda kaldım ama neyse ki sonunda yakaladım.”

Safiye teyzenin gözleri çarkıfelek gibi döndüğünde tansiyonunun fırladığını sezebiliyordum. Çünkü o çoraplarla evinde gezdiğimi düşünüyordu. Madem pis olduğumu düşünüyordu, ben de bu fikrini desteklerdim. Yaşlı insanlara hürmet önemliydi.

Sonunda canım evime girmenin mutluluğunu yaşamamanın zevkiyle, kucağıma zıplayan Efe’yle birlikte koltuğuna gömülmüş annemin yanına ilerledim. Elindeki örgü şişlerini o kadar hızlı hareket ettiriyordu ki sadece birbirlerine vururken çıkardıkları sesleri duyuyordum.

“Ne haber Hatice Bacı?” diyerek anneme takıldığım sırada Efe saçlarımı yoluyordu. Bizim ailenin sevgi dili şiddetti, yapacak bir şey yoktu.

“Ne olsun Zeliş, sabahtan beri ayaktayım annecim. Kızım yeni koltuk yüzü gördü,” diyen annem, benim yokluğumdaki

şikâyet türküsünün başka birini söylüyordu. “Senin sınavların nasıl geçti?”

Ördüğü hırkadan başını kaldıran annem yüzüme dikkatle baktı. “Gerçi...” deyip söylediklerinin devamını getirecekken lafını Onur Efendi, yani *osuruk böceği* böldü.

“Hocan aradı bugün, derslerinin çok kötü olduğunu ve işinin gücünün sadece video çekmek olduğunu söyledi anneme,” dediğinde Onur, şaşkınlıkla ağzım aralandı.

Ailem, derslerim konusunda oldukça katı bir tutum sergilemeye başlamıştı. Çünkü *TikTok*’un, benim geleceğime engel teşkil etmesini istemiyorlardı. Notlarımın biraz da olsa düşmesi, eminim onların gözüne batacaktı. Duyduklarımın şokuyla ağzımı bir açıp bir kapatıyordum.

Durduğu yerde katıla katıla gülen Onur’un neye güldüğünü dahi anlamayan Efe de burnumu yüzümden ayırmaya çalışarak kahkaha atıyordu. Kal gelmiş hâlim, annemin de bıyık altından gülmesine sebep olmuştu.

“Bu kızında mercimek kadar akıl yok,” diyen Onur, şaşkın yüzüme bakarak yerinde tepindi. “Sen artık lisede değilsin ki hocalar arayıp da annemle konuşsun. Bu hâlinle seni Allah dolandırıyor yemin ederim.”

Benimle dalga geçtiğinin farkına vardığım Onur, bugünkü kotamın dolma noktasıydı. Efe’yi koltuğa bırakarak koltuğun sırtından atladım. Onur’un üzerinde durduğu halıyı kendime çektiğimde benim çok şirin kardeşim önce havalandı, sonra da yere yapıştı.

Koşar adım yanına giderek karnına oturdum ve kulaklarından yakaladım. Kepçe kulaklarına öfkeyle asıldığımda feryadı evin içinde çınladı. Annem arkadan bir şeyler diyordu ama duymuyordum.

“Demek beni Allah dolandırıyor he, osuruk böceği,” dedim ayaklanmasına izin vermeyip yanağına dişlerimi

geçirirken. “Bir daha benimle dalga geç, seni o kepçe kulaklarından asarım.”

“Baba!” diye bağırdığında Onur son bir ümitle, benim elimden kurtulamayacağını biliyordu. “Çabuk gel, yoksa bu Erkek Fatma kızın beni çiğ çiğ yiyecek.”

Yatak odasından çıkan babamın adım sesleri hemen yanımda durdu. “Kaç yaşına geldiniz, hâlâ belgeseldeki hayvanlar gibi didişiyorsunuz. Sonra da *artık erkek arkadaşım olabilecek yaştayım* diyor, sizi ciddiye almamı bekliyorsunuz.”

Babamın değindirmesini ilk birkaç saniye anlamadım ama oksijen giden beynim, yanlış yolda olduğumu hatırlattı bana. Onur’un üzerinden kalkarken dizimin arkasına vurduğu için az daha yere yapışıyordum. Gözümün önüne gelen saçlarımı güç bela çekerek gülümsemeye çalıştım.

“Büyüdüler artık Mahmut,” diyerek iç çekti annem el işinden gözlerini ayırmadan. “Evde kedi köpek gibi birbirlerini yeseler de büyüdüklerinin onlar da farkında.”

Babamın kaçamak bakışları, Aytuğ’un bana verdiği kırmızı karton çantaya kaydı. Beni mutlu eden hediyeleri daima Mahmut Kaptan verirdi. Şimdi başka birinin, hele de bir erkeğin benim duygularım üzerinde bu kadar etkili olması onun yadırgadığı bir durumdu.

“Her ne olursa olsun,” dedim kendi söylediğime sonuna kadar inanarak. “İlk aşkım daima babam olacak.”

Söylediklerime uygulanan babam, sulanmış gözlerini saklamaya çalışarak kollarını araladı. Kolları etrafıma dolarken başımı omzuna doğru yatırdım. Bu sıralar onlardan uzaklaştığımı farkındaydım ama bu sevgimden zerre kadar azaltmamıştı.

“Madem büyüdüğümüzü kabul ediyorsunuz, Zeliş’in erkek arkadaşı olmasına da ses etmiyorsunuz,” diyen Onur’un

sesinden damlayan kıskançlığı sezdim. “O zaman bana da bir telefon alırsınız.”

“Bunu daha önce de konuştuk Onur,” diyerek dominant bir tavır takındı babam. “Liseye geçmeden telefon yok.”

“Ölme eşeğim ölme,” diyerek bana kötücül bakışlar attı Onur. Sonra da, “Öyle olsun bakalım,” dedi huysuzca.

Aytuğ’u fena hâlde kıskanıyordu ve beni paylaşmakta gerçekten zorlanıyordu. Tüm bu öfkesi, insanı bezdiren tavırları bu yüzdendi. Ne yalan söyleyeyim, yarın bir gün Onur’u bir kızla paylaşma fikri bana da pek cazip gelmiyordu.

Annem gün boyunca yorulduğu için Efe’yle ben ilgilenmiş, kısa bir hikâye okuyarak onu uyutmuştum. Oturma odasına döndüğümde Onur, kendi odasında oyun oynuyordu. Annem koltukta sızmıştı ve televizyonun ışığından başka bir şey yoktu. Annemi de yatağına gönderip kendime bitki çayı yaparak vestiyere bıraktığım kırmızı karton çantayı aldım.

Masa lambamın sarı ışığı altında parlak patenlerimi çıkararak buz pistinin üzerinde geçirdiğimiz eşsiz anları hayal ettim ve heyecanla içim titredi. Onunla vakit geçirdiğim her saniye bana gelecekte bir şiirdi âdeta, okurken sevincimin sesime yansıdığı o şiir. Ona şiirler yazma hayaliyle sıcak bitki çayımdan büyük bir yudum daha alarak yatağıma oturdum. Yataktan kayarak düşen karton çantayı almak için eğildiğimde dikkatimi bir zarf çekti.

İnanın, ilk birkaç saniye kal gelmiş gibi donakaldım çünkü zarflara karşı bir travma oluşmuştu bende. Bu çantayı bana

verenin, Aytuğ olduğunu kendime hatırlatarak zarfı açtım. İçinden çıkan altın renkli bilet, bir basketbol maçı biletiydi.

Bu maç, Aytuğ'un kaptanlık ettiği takımın her sene yaptığı büyük bir maçı. Ve bana *VIP* bilet verilmişti, hem de bizzat maçın oyuncusu tarafından. Günün ikinci sürprizi karşısında hızlanan kalp atışlarımla bileti göğsüme yapıştırıp yatağa doğru düştüm.

Dudaklarımda kalan aptal gülüş ve kalbimdeki sınırsız atışla gözlerimi bu güzel güne yumdum.

Düzenleme
Ny.özlem

2. BÖLÜM

Rastlantıyla gördüğümüz tüm olay ve durumların, bizi bugün olduğumuz kişiye dönüştürdüğünü düşünüyordum. Bir zamanlar en iyi hobisi, balkonda annesiyle çekirdek çitlemek veya arkadaşlarıyla gırgır şamata yapmak olan, genç bir kızdım.

Gökkuşağının sekizinci rengi olduğunu düşündüğüm o tarçın bakışları gördükten sonra bambaşka bir yerde yaşayan, daha önce keşfetmediğim bir tarafımla tanışan Zeliş olmuştum. *Ve bu yeni beni seviyordum.*

Not kâğıtlarımdan başımı kaldırarak masama, lambamın yanındaki saate göz attım. Güneş batalı çok olmuştu ve ben günü masanın başında devirmiştim. Aytuğ'la sadece bir kere konuşmuştum. Antrenmanda olduğunu, ben de finallerle uğraştığım için vaktimi çalmak istemediğini söylemişti.

Altın yaldızlı bileti, aile fotoğrafımızın olduğu çerçeveye yaslamıştım ve her başımı kaldırdığımda ışıltısı gözümü alıyordu. Elimde olmadan kalemimin kafasını dişleyerek basket maçında nasıl bir şey giymem gerektiğini düşünüyordum.

O esnada telefonuma düşen konferans şeklindeki görüntülü arama isteği, *At Hırkızları* grubundan geliyordu. Telefonumu masaüstü *tripoduma* takarak aramayı cevapladım. Kare kutucuklar içindeki yüzler, farklı işler yapmakla meşguldü.

Sümeyye yüzüne maske yapmış, kurumasını beklerken final ödevi olan kıyafetin boncuk işlemesini yapıyordu.

Zeynep, yeni tasarım kıyafetini çizmekle ve arada sırada kâğıttaki silgi parçacıklarına üfleyerek hoparlörden kulağımızı sakatlamakla meşguldü.

Derya, anatomi kitabının üzerinde duran mini insan iskeletinin kafasına bir fiske atarak bıkkınlıkla ofladı. Genelde sabırsız bir yapısı yoktu ancak tıp bölümü onun bile sabrını rüketmişe benziyordu.

Fatih, büyüdüğünden ötürü artık kucağına sığmamaya başlayan Şila'nın gözlerini kapatıyordu. Yüzündeki samimiyetsiz endişesi, birazdan bir bomba patlatacağının habercisiydi.

“Ekmek kırıntısına mı bastın Sümeyye?” dedi hışımla dolu olduğunu zannettiği sesiyle. “Az daha çocuğumu da cinletecektin, ben onu bugünlere getirmek için saçımı süpürge ettim.”

“Off Fatih ya, bir güncellen artık be kanka. Hep aynı yorumlar, hep aynı şakalar,” diyen Sümeyye düğümlediği dikişinin kalan ipini dişiyile kopardı.

“Sümeyye’yi bilmiyorum ama benim cinnet geçirmeme az kaldı,” dedi Derya Deniz’im onda alışık olmadığım bir asabiyetle. “Sanırım doktor olmam konusundaki ısrarımı sorgulamaya başladım.”

Elimi çenemin altına yaslayarak düşüncelerimi dile getirdim. “Bana kalırsa sendeki bu gerginliğe sadece okuduğun bölüm sebep olmuş olamaz.”

Çizdiği balık kesim elbiseyi bizim görebileceğimiz şekilde kaldıran Zeynep, bir yandan da konuşuyordu. “Zeliş’e katılıyorum Derya, bence bu halinin şu an konferans konuşmasında dahi olmayan kişiyle epey bir alakası var.”

Fatih, Derya'nın kitabını sinirli biçimde kapatmasına aldırmadı. “Berat yine kafayı çekmeye gitti. Zaten Feyyaz su

gibi içiyor, bizimkine de *mübarek gecenin çocuğu* dedik ama kırk yıllık ayyaşlardan beter çıktı.”

“Zıkkımın kökünü içsin,” dedim öfkemi içimde saklayamayarak. Bu konuşmaların, Derya’yı daha beter yıprattığının farkındaydım. “İstediği haltı yiyebilir ama işin sonunda bu kıza salça oluyor.”

Kollarını göğsünde bağlayan Sümeyye, yüzündeki maskenin kuruyup çatlak çatlak olmasını umursamıyor gibiydi. İğnelenen ve hassaslaşan parmak uçları hakkında yakınmakla meşguldü. Genelde gündeme geriden gelir, bir anda bombayı ortaya salardı.

“Berat’ın bu hâle gelmesinde Derya’nın payı olduğu için dönüp dolaşıp Derya’ya sataşıyor olabilir mi acaba?” diye konuştu Sümeyye, büyük bir alayla. “Derya’ya çok düşkün olduğun için korumacı davranıyorsun ama Berat da üvey evlat değil.”

Hepimizin gözleri Zeynep’e çevrildiğinde umursamazca omuz silkti. “Hiç bana bakmayın, ikizim ne derse o.”

Kucağındaki Şıla’yı yüzünü buruşturarak yere indiren Fatih, sıkıntılı biçimde ekrana döndü. Genelde çok az ciddileşen bir kişiliği vardı ve o an, oldukça ciddi görünüyordu. Söz konusu Berat olduğunda benden bile daha koruyucu davranabiliyordu.

“Lafı çok da dolandırmaya gerek yok, bence herkesin artık duygularını kabullenip ona göre davranması lazım,” dedi Fatih, direkt Derya’yı hedef alarak. “Ben bizim grubun içinde birbirleriyle köşe kapmaca oynayan kişiler görmek istemiyorum.”

Her zamanki ciddiyetsiz konuşmalarının aksine, bomba etkisi oluşturan Fatih’in sözleriyle ekrana bir süreliğine ölüm sessizliği çöktü. Atmosferi dağıtmak için konuyu değiştirmek istediğimde Derya’nın da benim gibi bir şeyler söylemek için

ağzını açıp kapattığını gördüm. En sonunda yaşlarla dolan gözleri kendini ele verdi ve onun yüzünü gördüğümüz kare kutucuk bir anda karardı. İşte sonunda kaçmıştı, kaçmayı en son tercih edecek insan bile kaçmıştı.

“Dilini eşek arısı soksun Fatih,” dedim. Söylediklerine hak versem de Derya’nın ağlamasına dayanamıyordum. “Kızın yeterince baş ağrısı var, bir de bunu ekledik, daha güzel oldu.”

“Bana kalırsa şu sıralar başını ağrıtan tek şey Berat,” dedi Sümeyye maskesinin kuruyup kurumadığını aynasından kontrol ederek. “Biz de yıprandık bu durumdan, ne olacak yani Berat’a bir şans verip denese.”

Yüzüme dökülen saçlarımı sıkıntıyla geriye savurarak başımla onayladım. Söylenecek pek bir şey kaldığını sanmıyordum. Bizimkiler hiç olmadığı kadar haklıydı ve herkesi çok sevdikleri için bu gerginliğin, arkadaşlığımızı zedeleyeceğinden korkuyorlardı.

Sessizlik, alışık olmadığımız biçimde aramıza tekrar çökünce ekranı kapatarak aramayı sonlandırdım. Kurşun kalemle, boş kâğıdın üzerine dalgınlıkla yaptığım sanatsal çizimleri Onur’un odama gelmesi böldü. Top hâline getirdiği çorabını suratımın tam ortasına çarpınca yerimde sıçradım.

“Annemler iki saattir sana sesleniyor ama transa girmişsin,” dedi beni korkutmaktan aldığı keyfi hiç saklamadan. “Yemek yiyeceğiz, seni bekliyoruz.”

Normalde Onur’un bu hareketini karşılıksız bırakmayacak olsam da hiç hâlim yoktu. Durgun biçimde yanından geçerken omzuna çarpmakla yetindim. Kucağındaki Efe’ye çorba içiren babam, ikimizi görünce gülümsedi. Bugün epey yorgun görünüyordu, işi gün geçtikçe onu daha beter yıpratıyordu.

“Mercimek çorbasını hiç sevmiyorum,” diye yakındı Onur, annem çorbasını önüne koyduğunda. “Neden tavuk çorbası yapmadın anne?”

“Bir dahaki sefere,” dedi annem sabırla. Onur’un yavaştan ergenliğe girdiğinin ve huysuzluğunun farkındaydı. “Hadi bu sefer şikâyet etmeden iç oğlum.”

Çorbama sıkamak için limon dilimine uzandığımda Onur benden önce davrandı. Bu küçük zaferiyle gülümserken elimdeki çatalla dişlerini sökmek için kendimi zor tuttum. Sözde, babamlara *ben artık genç bir kızım* rolü kesiyordum ama gelin görün ki *içimde, hâlâ büyütemediğim o deli kız yaşıyordu.*

Onur’un sıkıldığı limonun suyu gözüne kaçınca Allah’ın adaletine bir kere daha şükrederek keyifle çorbamı höpürdettim. Osuruk böceğinin aksine mercimek çorbası, benim en sevdiklerim arasındaydı. Zaten genelde yemek seçen bir yapım yoktu.

“Ders çalışmaktan keşişlere dönmüştün Zeliş,” dedi annem acıyan gözlerle yüzüme bakarken. “Yat dinlen biraz kızım, gözlerinin altı mosmor olmuş.”

Kendi yorgunluğuna rağmen bana endişeyle baktı babam. “Şimdi demli bir çayla babamın getirdiği tulumbalardan yersem hepsi geçer,” dedim gündemi değiştirmeye çalışarak.

Mercimek çorbasıyla başlayan menü, yaprak sarma ve pilavla devam etti. Bir güzel karnımı doyurduktan sonra annemle birlikte bulaşıkları topladım. Ben makineye doldurulacakları halledip çayı demlerken annem de elde yıkana-cakları hallediyordu.

En sevdiğim, akşam keyfiyle içilen çaylardı. Annemin çok sevdiği dizisinin karşısına oturduğumda ben ve çok sevdiğim tulumbalarım dışında kimse yoktu. Annemin mut-faktaki işi hâlâ bitmemişti. Bir an Derya’yı aramalı mıyım

diye düşündüm ama sonrasında yalnız kalmak isteyebileceği aklıma geldi. Ardından tüm düşüncelerimden uzaklaşıp tatlımı yemeye koyuldum.

Yirmiden fazla tulumba tatlısı yemek, bana küçük bir şeker koması geçirtmek üzereydi. Bu yüzden büyük bir şişeye su doldurarak odama geçtim. Notlarımı masa lambamın ışığında bir süre daha tekrar ettim ve dışarıyı izlemek için pencereye gittiğimde camdan karanlık gökyüzüne baktım.

Huzurlu birkaç dakika boyunca gökyüzündeki yıldızları saydım, saat dokuzu geçmek üzereydi. Uykum yoktu ama kendimi yorgun hissediyordum. Biraz uzanıp dinlendikten sonra diğer konulara geçebilirdim. Bütlere kalmayı gerçekten istemiyordum.

Çalan telefonum tüm bu huzurlu âna limon sıkınca yataktan kalkmadan elimle telefonu aradım. Parmak uçlarıma değen ekranı, hızla kavrayıp kim olduğuna bakmadan açarak kulağıma götürdüm. Çünkü annem, küçük veledi yeni yatırmıştı ve uyanırsa işler karışır.

“Zeliş,” dedi Fatih, hiç sevmediğim bir ses tonuyla. Genelde bunun altından bir haltlar çıkardı. “Feyyaz aradı şimdi, Berat içmiş ve sarhoşmuş. Bir türlü gece kulübünden ayrılmıyormuş. *Derya* diye sayıklayıp duruyor dedi Feyyaz.”

Duyduklarımdan sonra hızla yattığım yerden doğruldum. Bir anlık dengemi yitirdiğimden az daha yataktan düşüyordum. Berat Efendi, tam da bela olacak zamanı bulmuştu. Kendini barlara atıp ipini koparmış deli danalar gibi aşk acısı çekmek ne halta yarıyordu, anlamıyordum.

“Diğerlerini topladım, bir sen kaldın bir de...” dediğinde Fatih, Sümeyye’nin sabırsız sesi duyuldu arkadan. “*Derya* kaldı. Berat, *Derya gelmezse buradan çıkmam* diye tutturmuş,” diyen Fatih, rezil hâlimize yeni bir çentik attı.

“Yok devenin bale pabucu,” diyerek yükseldim ben de. Bu saatte benim bile dışarıya çıkmam bizimkiler tarafından hoş karşılanmazdı, kaldı ki Derya’yı evden çıkaralım. “Hem diyelim Derya’yı evden çıkardık, çok merak ediyorum, bara nasıl sokacağız?”

“Ben nereden bileyim anasını satayım,” diyerek sıkıntıyla patladı Fatih. “Milletin aşkoloğu da ben oldum, çık gel işte evden, bir yolunu bulacağız.”

Üzerime kalın bir *sweat* geçirerek altıma polar taytlarımdan birini giyindim. Lacivert taytın dizlerine kadar ulaşan kırmızı çoraplarım ve olmayan boyumu yok eden şişme yeleğimle gerçekten harika görünüyordum. Sırt çantama attığım telefonumla odadan çıktım.

Çaydan geriye kalanları mutfağa taşımakla uğraşan annem, salonun ortasında beni iki dirhem bir çekirdek hâlde bulduğunda kaşları çatıldı. Sorgulayıcı gözleri üzerimde bir radar gibi dolaşırken ne diyeceğimi düşündüm. Keşke kıyafetlerimi giyinirken yalan düşünseydim, son dakikaya gelince hep saçmalıyordum.

“Hayırdır Zeliş?” dedi annem ellerini beline yaslayıp kinayeli bir ifadeye bürünerek. “Gündüzler halalarının pis şalvarlarına mı girdi de bu saatte dışarıya çıkıyorsun?”

“Bir yere değil anne ya,” diyerek ağzımda saçma sapan yuvarladım kelimeleri. “Fatih, bizim grubun ortak toplandığı garaj var ya hani, oraya çağırdı. Hem hepimizin final haftası, biraz stres atarız diye düşündü.”

“Yine size yemek yapıp yedirmeyecek, değil mi?” derken endişeyle yüzüme bakıyordu annem. “Geçen sefer az daha mide fesadı geçiriyordun kızım, hem o da buluşmak için akşamın bu saatini mi bulmuş?”

Allah’ını seven beni iki kaşımın ortasından vursun. Çünkü bu saatte annem gibi bir kadını dışarıya çıkmak için ikna

etmem daha zor. Ancak Derya için bunu yapmam gerekiyordu ve eğer gidemezsem çok üzülecektim.

“Hemen sokağın bitiminde anne, daha önce de çoğu kez gece yarısına kadar orada takıldık,” diyerek boynumu omzuma doğru eğip havadan bir öpücük attım. “Telefonum hep açık olacak merak etme, çok daraldım sınavlardan, bana da iyi gelir.”

Kararsızlığa düşen gözleriyle birlikte, *evet* demiş gibi sevinerek yalandan yerimde zıpladım. Koşar adımlarla dış kapıya gittiğim esnada peşimden geliyordu. Annemin zor zamanlarında ona daima yardım ederdim, o da böyle günlerde beni tolere ederdi.

“Babanın *genç kız artık* diyerek attığı naralara katılmıyorum Zeliş,” derken annem sinirle, ayakkabımın tekini çoktan giyinmiştim. “İlk aramamda açmazsan Fatih’in lapa yemeklerine veda edersin.”

Ayakkabılarımı giyme işini bitirdikten sonra ayaklanarak, sevmediğini bile bile annemin yanaklarına sulu öpücükler kondurdum. Apartmandan çıktığımda bizimkilerin, sokağın bitiminde beklediklerini gördüm. Koşar adımlarla yanlarına vardığımda hepsinin yüzünden düşen bin parçaydı.

“Derya nerede?” diye sordum büyük bir merakla. En azından konuşmak için beş dakikalığına da olsa kaçabileceğini düşünmüştüm.

“İnan bana, anasından çıktığı yerde olsaydı bu saatte bizim yanımıza gelmesi daha kolay olurdu,” diyen Fatih, olayın gerginliğiyle hiç de alışık olduğum biri gibi davranmıyordu. “Az önce konuştum, çıkamazmış. Bu durumda geriye tek bir seçenek kalıyor, o da Derya’yı kaçırmak.”

“Abileri bizi kör kurşuna dizmezse iyidir,” diyen Zeynep, ellerini şişme montunun cebine sokmuştu ve soğuktan iki büklüm duruyordu.

“Yakalanmazsak hiçbir şey olmaz,” dedi Sümeyye, olaya iyimser şekilde bakmaya çalışarak.

“Eee...” dedim. Yine iş başa düşmüştü, tüm yüzler bana döndüğünde kalkıştığımız olayın büyüklüğünü düşünmemeye çalıştım. “Derya’yı nasıl kaçırıyoruz?”

İnanın, soruyu sorduğum anda bile daha ümitli bir vaziyetteydim. Derya’nın evinin arka bahçesine hamam böcekleri gibi sinmiş, birinci katta oturan arkadaşımın, çarşafına yeterince düğüm atmasını bekliyorduk. Çarşaf bir yere kadar uzanabiliyordu. O kısımdan sonra Derya, Fatih’in omzuna basacaktı.

Camdan başını uzatan Derya, endişeyle aşağıya baktı. “Birazdan inmeye başlayacağım, hazır mısınız?” diye sordu.

“Biraz daha oyalanırsan abilerin selamı, yarınki öğle namazına yetiştirir kanka,” dedi Fatih, sabırsızca Derya’ya bakarken. “İn artık aşağıya gözünü seveyim, şimdiye Berat’ın kafa iyice bir milyon olmuştur zaten.”

“Dikkatini çekerim, gece gece bunları senin arkadaşın yüzünden yaşıyoruz,” dedim Derya’yı koruyan bir tavırla. “Her şey bitti, ayyaşlığı kaldı. Bu kızın başına bir şey gelsin, göstereceğim ben ona.”

“Hah, başladılar yine,” diyerek aramıza girdi Sümeyye. “Saf tutmayı bırakın da şunları bir araya getirelim artık.”

Sümeyye’nin hapşırmasıyla birlikte Derya’nın karşı komşusunun camında bir hareketlilik oldu. Yaşlı bir kadın, perdenin arkasından bahçeyi kontrol etmeye kalkışınca hemen saklandık. Neyse ki bizi göremeyecek kadar karanlıktaydık ve gözleri çok iyi görmüyordu.

Sonunda Derya’nın çiçekli çarşafı aşağıya doğru sarkıtıldığında hepimiz, gecenin ayazıyla nefesimizi tuttuk. Güzel arkadaşım, çarşafa attığı düğümleri basamak gibi kullanarak

inerken oldukça dikkatliydi. Bu kadar büyük bir tehlikeyi göze alıyorsa o da Berat'ı en az onun kadar seviyor demektir.

Çarşaf bittiğinde taşın üzerine çıkmış olan Fatih'in omzuna ayağını uzattı. Bir anlık dengesini yitirince az daha çılgılık atıyordum. Zeynep ve Sümeyye, Fatih'in bedenine destek verirken ben de Derya'nın inmesine yardımcı olmaya çalışıyordum.

Derya sonunda yere zıpladığında canım arkadaşşıma sıkıca sarıldım. Ancak bir problemimiz vardı, az önceki teyze penceresinden bize bakıyordu. Koşar adım bahçeden ayrılırken teyzenin, kimseyi gecenin bir vakti bahçede gençlerin olduğuna inandıramayacağını biliyorduk.

Günün bir sonraki sürprizi de Aytuğ'u ve onun yakışıklı bedenini arabasının kaputuna yaslanmış hâlde karşımızda bulmamızdı. Sokak lambasının ışığı yüzüne vururken dikkatli bakışları hemen beni yakaladı. Aramızda çatırdayan enerji anbean artarken yanlarına doğru ilerledik.

"Seni de gecenin bu saatinde rahatsız ettik, kusura bakma kardeşim," diye açıklama yaptı Fatih mahcup bir tavırla. "Bizimki bayağı bir coşutmuş, aklıma senden başka arayabileceğim kimse gelmedi."

"Olsun," dedi Aytuğ, oldukça büyük bir anlam barındıran sesle. Bu sırada bakışları bana doğru uzanmıştı. "Hem biz alışmışız bu tür tempolara, insanın Feyyaz gibi bir arkadaşşı olunca bunlara alışması gerekiyor."

"Teheccüd namazını sizin yüzünüzden kaçırırsam fena olur," diyerek arabanın ön yolcu koltuğundan inen Muhammet görüş açımıza girdi birden. "Hadi, daha fazla beklemeden gidelim."

Sanırım kastettiği namaz, gece kılınan bir namazdı. Babam bu namazı genelde Ramazan ayında kılıyordu. Doğrusu, Muhammet'in bu tutumunu takdir ediyordum, bizler de bu tarz

ailelerde büyütülmüştük ancak açık konuşmak gerekirse bu tür şeylerden epey uzaktık.

Arabanın ön yolcu koltuğunu benim için açan Aytuğ, beni bekliyordu. Dönüp bizimkilere bir bakış attım. Kızlar için fazla problem olmamıştı ancak arabaya bindikten sonraki süreçte aynı şeyi Fatih için söyleyemeyecektim.

“Verdiniz bu davarı kucağıma,” diyerek nefes nefese konuşan Fatih, durumu abartmaktan geri durmuyordu. “Zeliş’le Aytuğ’u kavuşturacağız diye arada ben kaynıyorum.”

Fatih, neredeyse kucağına oturmuş olan Muhammet’e yandan bir bakış attı. Yüzündeki memnuniyetsizlik, her hâinden belli oluyordu. Muhammet, Fatih’in bu tavrı karşısında kafasını olumsuz anlamda sallayarak dudaklarının arasında bir şeyler mırıldandı. Daha doğrusu, mırıldanmaya da devam ediyordu.

“Yüzüme bakarak ağzında ne geveliyorsun oğlum?” diye patladı Fatih.

Neredeyse Muhammet’e bir tane yapıştıracaktı, bu gece fazlasıyla endişeli görünüyordu. Dikiz aynasından arkadakileri kontrol eden Aytuğ, muzipçe gülerek ışıklarda durdu. Hafifçe indirdiği camdan içeriye dolan serin hava biraz da olsa rahatlatmıştı beni.

“Zikir çekiyor,” dedi Aytuğ söylediğinden epey keyif alarak. “Bu yüzden sana cevap veremez, konuşunca manevi değeri azalıyor.”

“Keşke biraz da arkadaşına okuyup üflesen. Birinizin başı secdeden, diğerinin beladan kurtulmuyor maşallah,” diyerek tam on ikiden vurdu Fatih.

“Bence Berat aramızda arkadaşlar,” dedi Zeynep, yerinde rahatsızca kıpırdanıp Fatih’e kınayıcı bakışlar atarken. “Akşamdan beri Fatih’in içine girdiğinden şüpheleniyorum.”

Yeşil ışık yandığında Aytuğ'un vites değiştirmek için uzanan eli, önce benim parmaklarımı kavradı ve birlikte vites değiştirdik. Bu ani yakınlığı karşısında artan vücut ısımla birlikte yutkunamadım. Loş ışık altında parıldayan gözleri üzerimdeydi ve hiçbir hareketimi kaçırmak istemiyor gibi bakıyordu.

“Sus kız,” dedi Fatih, altmışlık teyze huysuzluğuyla. “Sonradan çıkmış tazi gibi bacaklarını biraz daha uzatsan ağzıma sokacaksın zaten.”

Fatih yine şaşırtmıyordu. Gözlerimi devirerek Aytuğ'a baktım. “Bizimkilerin kusuruna bakma lütfen. Bu hâlleri size özel değil, biz genelde bu şekilde anlaşıyoruz.”

“Böyle olmaları onları sevmene engel değil,” dedi Aytuğ elimi dudaklarına götürürken. “Dolayısıyla benim de sevmeme engel değil.”

“Hep bu kadar centilmen ve kibar mıydın? Yoksa ben geçici bir körlük mü yaşıyordum?” diye sorduğumda dudaklarından keyifli bir ses döküldü.

“Sana olan duygularıma kör olmadığın müddetçe bir sorun yok fındık kurdu,” diyerek göz kırptı bana ve dikkatini yola verip ilk virajdan döndü. “Neredeyse geldik, merak etmeyin.”

Gecede parıldayan yıldızlardan bile daha göz alıcı olmayı başarmış gece kulübünün ışıklandırmaları, tanıdık olmayan bir atmosferi teneffüs etmeme neden olurken araçtan inmeye başladık. Herkes bir aya geldiğinde Aytuğ, anahtarları valeye teslim edip elimi tuttu.

Gösterişli mekânın girişinde bekleyen görevli, iri vücudunun vermiş olduğu haşin bir tavırla hepimizi inceledi. Bahse varım, Aytuğ yanımızda olmasa içeriye girmemize izin vermezdi. Ulusoy'un gecelere taşan ününden ve eğlence anlayışından herkesin haberi olduğu gibi, bu görevlinin de haberi

vardı. Aytuğ'a kısa bir baş selamı vererek içeriye geçmemiz için kenara çekildi.

Birbirinin içinden geçen neon renkli ışıklar, insanın kulağını patlatacak derecede yüksek sesle çalan müzikle karışıyordu. Terle karışık alkol kokusu genzime dolduğunda, elimde olmadan Aytuğ'a doğru sindim. Hâlimin farkına varan Aytuğ, endişeyle elini belime sararak beni önüne doğru çekti.

İlk işimiz, Berat'ı bulmaktı. Boş bardakların dizili olduğu bar tezgâhına yüzünü yaslayan Berat, sızmıştı. Arada sırada sayıklıyordu ama ne dediği anlaşılabilecek kadar net değildi. Feyyaz, ona göre daha ayık olsa da yerinde hafifçe sallanıyordu. Bu hâlleri beni istemsizce tedirgin etmişti.

Kapüşonlu hırkasıyla şalını kapatan Derya, saklayamadığı dolu dolu olmuş gözleriyle etrafı inceliyordu. Gecenin bu saatinde evinden kaçarak geldiği yerin böyle bir mekân olması ve sevdiği adamın böyle bir yerde sızıp kalması, onun için katlanılır değildi.

“Derya Deniz'im,” diye mırıldandım kulağına doğru. Güzel gözleri yüzüme değdiğinde içim ezildi. “Berat, seni bu duruma bilerek düşürecek biri değil. Duyguları onu buraya sürüklemiş besbelli.”

“Evet,” dedi Derya büyük bir kabullenişle. *“Benim dünyamdan epey uzağa sürüklemiş.”*

Dilinden dökülenler daha beter hüzünlenmeme sebep olduğu sırada Fatih'in, Berat'ı uyandırmaya çalışmasını izledim. Büyük bir sabırla Berat'a yaklaşan Fatih, duyamadığım bir şeyler mırıldanıyordu ama karşı taraftan ses çıkmıyordu.

Fatih, Berat'ın kolunu kaldırıp kendi boynuna sarmaya çalıştığında beklemediği bir şey oldu ve Berat, onu sertçe itti. Dengesini yitiren Fatih, Muhammet tutmamış olsaydı düşecekti.

“Git bana Derya’yı getir Fatih,” diyen Berat gözlerini açmıyordu, sesinden isyan damlıyordu. “Dinleyecek beni, dinleyip anlayacak duygularımı.”

Kıbarca beni iterek Berat’a ilerleyen Derya, kısa bir an, karşısındaki sızmış adamın çaresizliğine baktı. İfadesiz bakışlarla bar tezgâhına döndüğünde, bezgin bakışlarla Berat’ı izleyen barmeni buldu karşısında. Ne yapacağını kestiremiyordum.

“Bir bardak su alabilir miyim?” dedi sesli bir şekilde.

Barmen, kafası karışmış biçimde onay isteyen gözlerle Feyyaz’a baktı ve sanırım istediği cevabı aldı. Suyu yavaşça Derya’nın önüne sürdüğünde canım arkadaşımın bakışlarındaki karanlığı gördüm. Öfkelenmişti, hem de fazlasıyla.

Derya, “Ben geldim ama sanırım sen uyanmamakta kararlısın,” deyince Berat yerinde hafifçe kıpırdanarak gözlerini açtı.

“Derya...” dediğinde kelimeler birbirine dolanmıştı ve o an ne olduğunu anlayamadığımız biçimde hızla hareket etti.

Bar tezgâhındaki her şeyi yere sıyıran Berat, büyük bir partırtı çıkarınca elimde olmadan çığlık attım. Korkuyla geriye birkaç adım attığımda diğerlerinin de aynısını yaptığını fark ettim. Derya, yerinden bir milim bile kıpırdamadan Berat’a bakıyordu.

“Demek herkese ısıltıyla bakan gözlerin sonunda beni de görmeyi tercih etti. Lütfettiniz küçük hanım ama geç kaldınız çünkü ben çoktan eğlenmeye başladım,” diyerek hemen biraz ilerisindeki kızlara baktı Berat, verdiği mesaj açıktı. “Gerçi sen bunlarla ilgilenmiyorsun, değil mi? Muhtemelen bu sırada keyifli tatil planları yapıp başkalarıyla takılıyorsundur.”

Büyük bir hışımla bar tezgâhındaki suyu alan Derya, hiç acımadan tüm suyu Berat’ın yüzüne çarpınca donakaldım. Buzlu suyun etkisiyle irkilen Berat, daha da ayılmış bir

şekilde karşısındaki kıza baktığında biricik arkadaşımın göz yaşları yüzünü yıkıyordu.

“Keşke bıraksaydım da içine düştüğün bu pislikte boğulsaydın,” dedi Derya büyük bir kindarlıkla. “Ama gel gör ki hepimiz seni, en başta arkadaşımız olduğun için seviyoruz. Kalk hadi ayağa, yeterince ayıldığını düşünüyorum. Beni de böyle bir yere sürüklemeyi başardığına göre eve gidebiliriz.”

Yüzünden akan suları uzatılan havluyla silen Berat, öfkeden kaskatı kesilmiş çenesiyle karşısındaki genç kıızı izledi. Tek kelime daha etmeden ve Fatih’in omzuna çarpmayı umursamadan geçti gitti. Şaşkınlığımı fark eden Aytuğ, kolumu sıvazlayıp bana anlayışla bakarak gülümsedi. Biz de az dönemeçten geçmemiştik.

“Zeliş,” diyen Zeynep’in o ses tonunu çok iyi tanıyordum. “Aşırı stresten sanırım, çişim geldi.”

Ağlamaklı ifadesi yüzüne oturan Zeynep, hem tedirginlikle hem de yerinde duramayan bir tavırla etrafı inceliyordu. Eve gidene kadar tutamaması çok yüksek ihtimaldi. Başıma geçirdiğim şapkayı geriye iterek Aytuğ’a baktım.

“Siz bizi çıkışta bekleyin, lavaboya uğrayıp geleceğiz,” dediğim sırada Zeynep’in koluna girdim.

Aytuğ’un kararsız gözleri birkaç saniye üzerimde oyalansa da kararlılığımın farkındaydı. Pes ederek diğerlerini de alıp kapıya doğru ilerledi. Zeynep’le birlikte tuvalet tabelasının asılı olduğu kısıma doğru yürüdük, içerisi hiç de beklediğimiz gibi değildi.

Makyajını tazeleyen birkaç kız dışında kimse yoktu ve ne yazık ki çok pisti. Sıkıntıyla gözlerimi yumarak kendime birkaç saniye verdim. Bu durum, Zeynep için hassas bir hâl almıştı. Biz bugün bu kadar olay yaşamışken bunu bilerek yapmadığından emindim.

“Zeliş,” dedi hıçkırarak ağlarken, omuzları titremeye başlamıştı. “Ben nasıl yapacağımı bilmiyorum, burası çok pis.”

Zeynep’in yüzüne dökülen püskül gibi saçlarını geriye sıyırarak lavaboya yönlendirdim. Küçük yüzüne su çarparak sakinleşmesini sağlamaya çalışırken ellerim titriyordu. Derya’nın gözü dönmüş hâli hâlâ aklımdan çıkmamıştı, üstüne bir de Zeynep’in bu hâli eklenmişti.

“Nefes al Zeynep,” dedim elimde olmadan sertçe konuşarak. “Nefes al, sakinleş ve yap şunu, gidelim güzelim.”

Kapısı aralık tuvalete bakarak kafasını olumsuz anlamda salladı. “Ben buraya yapamam ama eve kadar da sıkamam.”

“Yaparsın Zeynep, sadece çok fazla strese girdin. Hem üniversitenin tuvaletinde yapmaya nasıl alıştıysan burada da yapabilirsin,” dedim kolunu sıvazlayarak.

Başını hızla sallayarak beni onaylayan Zeynep, titreyen adımlarla tuvalete girdiğinde birkaç saniye kadar kapının dışında bekledim. Hafif ağlayışları devam ederken kendisiyle olan savaşını kazanması için ona zaman tanıdım.

Zeynep’in girdiği tuvaletin hemen yanındaki kapı aralandı. Tuvaletten çıkan kızın dikkatli gözleri bana değdi ve sonra içeride ağlayan Zeynep’in kabinini buldu. Anlayışlı olduğunu zannettiği bir gülüşle bana baktı ama gülüşü, laciverte çalacak kadar mavi olan gözlerine ulaşmadı.

Kızdan seken gözlerim, aynadaki aksime kayınca solgunlaştığımı ve benim de ağladığımı fark ettim. Bu yüzden lavaboya ilerleyerek serin suyun altına ellerimi uzattım. Yüzüme çarptığım su biraz da olsa kendime gelmemi sağlarken önüme uzatılan kâğıt havluyla duraksadım.

“Kendim alırdım, teşekkürler,” dedim az önceki mavi gözlü kızdan kâğıt havluyu alarak.

“Sanırım senin de biraz desteğe ihtiyacın var,” dedi yüzümü daha net görmek için kafasını hafifçe yana yatırarak. “Arkadaşının durumu seni epey üzmüşe benziyor.”

Ağlaması yavaşça azalan Zeynep’ten artık ses gelmiyordu ancak biraz sonra çıkacağından emindim. Karşımdaki kızın delici gözlerine bakarak beni ürperttiği gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. İnkâr etmeyecek olsaydım, çok güzel olduğunu bile söyleyebilirdim.

“Yapacak bir şey yok, arkadaşlar böyle günler içindir,” dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak.

“Elbette,” dedi dikkatini benden alıp karşısındaki dev aynaya çevirirken. “Sadece bana biraz fazla abartıyormuş gibi geldi.”

Dar kotunun mini cebinden çıkardığı kırmızı ruju dudaklarına yayarken ustalıkla hareket ediyordu. Aynada kesişen bakışlarımız, birbirimizin duygularının içinden geçerken bir şeyler söylemek için ağzımı araladım ancak duraksamama neden olan kişi, aynı zamanda dengemi yitirmeme de sebep oldu.

Kızlar tuvaletinin çıkışını gösteren aynanın hemen sağ köşesinde, siyah kapüşonlu giymiş genç bir adam, siyah bir beyzbol şapkası da takmıştı ve yüzündeki o kayıtsız gülüşle orada duruyordu. Kısılan gözlerimle ona daha dikkatli odaklandım. Sadece birkaç saniyeliğine yüzünü kaldırmıştı, onu sağ profilinden tanımama yetmişti bu süre.

Yarkın...

Tüm psikopatik havasıyla aynadan bana bakarken, hemen arkamı dönerek aynanın gösterdiği tuvaletin girişine baktım. Ancak görünürde kimse yoktu. Titreyen ayaklarıma meydan okuyarak tuvaletin girişine doğru ilerleyip loş ışıkla aydınlatılmış koridora baktım.

Yanlış görmüş olmamın imkânı yoktu. Oradaydı ve sinir bozucu gülümsemesiyle, içinde bulunduğum bu durumla alay ediyordu. Tuvaletin lavabosuna yaslanarak makyajını tazelemeye devam eden kıza baktım.

“Acaba...” dedim dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirerek. “Bir ihtimal, aynadan siyah kapüşonlu ve siyah şapkalı birini görmüş olabilir misin?”

Kavisli kaşları çatıldı. “Siyah kapüşonlu ve şapkalı mı?” diyerek soruma soruyla karşılık verdi ancak ilgisi beni heyecanlandırmıştı, hızla kafamla onayladım. “Hayır, görmedim.”

Makyajını bitirmiş olmanın verdiği keyfi yüzüne yansıtarak aynadaki yüzünü bana çevirdi. Beni tepeden tırnağa süzmesi dikkatimden kaçmadı. Bu barı, bu kıızı ve aynada gördüğüm hayalet Yarkın’ı asla unutmayacaktım.

“Sanırım arkadaşın gibi senin de biraz dinlenmeye ihtiyacın var,” diyerek elindeki pahalı marka kırmızı rujunu makyaj çantasına atıp topuklarını tıngırdatarak tuvaletten çıktı.

Kızın bu hâline veya Yarkın’ı görüp göremediğime çok odaklanamadım çünkü tam o sırada Zeynep, gözleri şiş hâlde tuvalet kabininden çıktı. İşimizi olabildiğince hızla hallederek uğursuz atmosferi olan bu gece kulübünden çıktık.

Feyyaz’ın arabasını Muhammet kullanacağı için ikiye bölünmüştük. Arabanın ısıtıcısını çalıştıran Aytuğ, üşümüş ellerime sıcak bir öpücük kondurarak gaza bastı. Kafamı cama yaslayıp dışarıdaki akışı seyrederken ve arkamızda birbirini çok seven ancak aralarına, aşılması zor olan hendekler kazan çifti düşündüm.

Berat’ın başı, Derya’nın omzuna yaslıydı ancak yüzü tam olarak kapüşonunun sakladığı boynuna gizlenmişti. Elini sıkıca saran parmakları görmezden gelen Derya da bakışlarını benim gibi dışarıya çevirmişti.

Herkes bu geceden payına düşeni almıştı, *karanlığın ruhuma hiç bu kadar yakın olduğunu hissetmemiştim. Hissetmemiş, âdeta solumuştum.* Bana kalırsa bir zamanlar hayatımla oynayan o canavarı, tam da burnumun dibinde aynadaki yansımada bulmuştum.

Düzenleme
Ny.özlem

3. BÖLÜM

Sanırım Derya'nın beyin yakan kitaplarından birinde okumuştum. *İzahı olmayan şeylerin mizahı olur*, yazıyordu. Ben ve benim gibiler, gözünü açtığı bu illegal düzenin içerisinde şüphesiz en renkli kişiliklerdir. İnsanın bir yerde acısıyla alay etmeyi, birçok yerde gülüp geçmeyi öğrenmesi gerekiyor.

Tabii, öğrenenlerin yanında öğrenemeyenler de var ve biz bunları genelde Bakırköy Devlet Hastanesi'nde konaklarken bulabiliriz. Bakmayın siz böyle dediğime, *bana kalırsa en büyük akıllılık delirmektir*.

Hocanın verdiği kompozisyonu çok kısa bir sürede yazmış olmamın verdiği mutlulukla kalemi kâğıdın üzerine bırakıp hafifçe gerindim. Amfinin yarısından fazlası kâğıda gömülmüş, define avı yapıyormuş gibi kalemle kâğıdı eşeliyordu.

Neyse ki ilham perimi, at yarışlarındaki beygirler gibi kovaladığım günler geride kalmış. Bir çift tarçın göz, tüm sorun ve sıkıntıları *Parol* gibi çözmüştü. Yoksa bilmiyor musunuz? Soğuk alınır, *Parol* içilir; baş ağrır, *Parol* içilir; kocanın tarafı bir anda çıkagelir, *Parol* içilir.

Babamın halaları bugün bizdeydi ve geleceklerini, anneme sadece yarım saat önce haber vermişlerdi. Zavallı kadın, şov yapamayacağı korkusuyla bir yıllık derin dondurucu stoğunu bir günde mutfağın tezgâhına yığıvermişti. Annemi o hâlde bırakmaya içim el vermese de bugün önemli bir dersim vardı,

ayrıca biricik sevgilimin basketbol maçına katılacaktım. İnşallah anne bedduası aldığım için kafayı gözü yarmam.

“Zülfiye,” dediğinde yanımdaki ses, gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bal rengi gözlerini kırptırarak bana bakan davetsiz sıra arkadaşımın yüzünde hınzır bir gülüş mevcuttu. “Biraz da bana yardım edemez misin?” diye sordu üç cümle yazdığı kâğıdı göstererek.

Anacım sanki ben, kendi kompozisyonuma çok akla yatkın şeyler yazmışım gibi yardım edip onu da peşimden sürükleyemezdim. Amfide yeterince tahammül ediyordum, bir de tımarhanede çekemezdim. Zaten orada ceza da tutmuyordu, *Allah yaratmış* demeden daldardım kafa göz.

“İsmimi her seferinde yanlış söyleyip çirkinleştirmek konusunda yeterince yaratıcısın aslında,” dedim yalandan saf bir ifade takınarak. “Eminim, gerisini de kendi başına halledebilirsin.”

Otuz iki diş gülümseyerek baktığım kızın yüzü aldan mora dönerken gözlerimi devirerek kafamı önüme eğdim. Koskoca yarım dönem boyunca yeterince tahammül etmiştim. Biraz daha şansını zorlarsa daha beterleri gelecekti.

Zamanın dolmasını beklerken aynı zamanda çok da heyecanlıydım. Aytuğ’un takımının renklerine uygun olarak turuncu renk, yünlü bir *salopet* giymiştim. Dizlerime çektiğim fiyonklu çoraplarım ve kep şeklindeki beyaz, örme şapkamla idare ederdim.

Hocanın, kâğıtları toplaması için birini görevlendirdiği sırada poşetimdeki basket topunu seviyordum. Aytuğ tarafından imzalanmıştı ve uğur getirmesi için topunu da yanıma almıştım. Birinin bedeni önümde gölge yapınca dikkatimi nur topumdan alarak kâğıdı uzatmak için davrandım.

Dikkatimi çeken ilk şey mavi saçlar oldu, kaşlarımın çatılmasına engel olamayarak kâğıdı uzattım. Tanıdık gülüşü

yüzüne yerleşirken yanımda duran topa göz atarak kâğıdımı aldı. Saçlarıyla kontrast oluşturan mavi gözleri, insanı tedirgin edecek kadar irdeleyiciydi.

Yanımdaki kişinin kâğıdını alırken düşünceli biçimde yüzünü inceliyordum. Onu daha önce bizim sınıfta görseydim mutlaka hatırlardım ancak görmemiştim. Bu kızın beni neden bu kadar ürküttüğünü ve iki gün üst üste olan karşılaşmalarımızın nedenini anlayamayarak yerimden kalktım.

Sınıftan çıkarken yan yan bakarak beni izlediğini biliyordum. Yarkın'ın da aynen böyle soğuk bakışları vardı. Duyguları daima iç içe geçmiş biçimde bulanık gözlerle bakardı ve onunla göz göze geldiğinizde bu belirsizlik karşısında mideniz bulanırdı.

“Zülfıye!” diyerek arkamdan seslenen kişi yüzünden az daha sinir krizi geçirecektim. Kıvrırcık saçlarını sağa sola savurarak bana doğru koşan kızın elinde kabanım duruyordu. “Bunu unutmuşsun, seslendim ama bir türlü duymadın.”

“Öyle mi?” diye sordum hafif dalgın bir sesle. Uzanıp elindeki kabanımı alırken gülümsemeye çalıştım. “Getirdiğin için teşekkür ederim.”

“Seni kıracak bir şey mi yaptım Zeliş?” diye sorduğunda kaşlarım şaşkınlıkla havalandı.

“Demek gerçek adımı biliyorsun,” dedim manidar bir gülüşle yüzünü seyrederken. “Gerçi ismimi bilmemen imkânsız. Yoksa yarım dönemdir neden peşimden koşasın, değil mi? Evet ben Zeliha, hani şu *TikTok*'ta milyon takipçisi olan Zeliha. Diğer bir deyişle Zeliş.”

Yanımıza kadar geldiğini yeni fark ettiğim mavi saçlı kız, tam karşımda duruyordu. Dikkatli bakışları beni tararken ağzımdan çıkanları sessizlikle dinliyordu. Bu kadar güzel bir günü, toksik enerjisiyle sükse yapan bu iki kızla geçirdiğim için kendime kızdım.

“Alya gibilerin olayı genelde budur,” diyen kızın mavi gözleri, bir tarayıcı gibi dönemin başından beri adını yeni öğrendiğim kızın üzerindeydi. “Seni aşağılayarak ve bir hiçmişsin gibi davranarak ağlarına düşürmeye çalışırlar.”

“Sen, sen... Adımı nereden biliyorsun?” diye sordu Alya hafif kekeleyerek. “Ayrıca benim öyle bir amacım yoktu. Böyle yaparsam Zeliha’nın dikka...” diyecekken araya girdi.

“Ona *Zülfıye* diyerek bunu yapıyordun demek,” derken aşağılayıcı gözleri Alya’nın üzerindeydi ve yüzünde dün gece barda gördüğüm o gülüş vardı. “Her neyse, ünlü olamasan bile yetenekli olabileceğini düşünmüştüm ama kâğıdındaki üç cümleyi okuduktan sonra bu konuda da bir hiç olduğunu anlamak zor olmadı.”

Gözleri dolan Alya, yeni yapılmış ıslıl ıslıl tırnaklarıyla göz yaşlarını beceriksizce kurulamaya çalıştı. Bir şeyler söylemek için ağzımı aralayacakken yanımdan bir rüzgâr gibi geçti. Yaklaşık yarım dönemdir yaptığı üstü kapalı zorbalıklarına rağmen hak ettiği bir tavır olduğunu düşünmüyordum.

“Bırak, haddini bilsin,” diyen mavi saçlı kız kollarını göğsünde bağladı.

“Bence haddini bilmesi gereken sensin,” diyerek ani bir çıkış yaptım ve alaylı biçimde kaşlarını kaldırmasının beni demoralize etmesine izin vermedim. “Sanırım seni alakadar etmeyen meselelere burnunu sokmak hobin hâline gelmiş ve senin zannettiğinin aksine, bunu yaparken de hoş bir imaj çizmiyorsun.”

“Bu kadar olaydan sonra bir tanışıklığımız olduğunu düşünerek yardım etmeye çalıştım. Ancak sana daha ismimi bile söylemediğimi şimdi hatırladım,” diyerek elini bana uzattı. “Ben Deniz, Zeliha.”

İçimden bir ses, o eli sıkarsam birçok şeyin eskisi gibi olmayacağını fısıldıyordu. Durup dururken neden bu kadar

paranoyaklaştığımı bilmiyordum ama genelde iç sesimin söylediklerini dikkate alırdım.

“Memnun olduğumu söylersem yalan söylemiş olacağım. Bu yüzden senden bir ricam olacak,” diyerek ona doğru bir adım daha attığımda uzun boyu karşısında ne kadar ufak kaldığımı fark ettim. “Benimle alakalı olan bir şeye lütfen müdahale etme.”

Yüzündeki gülüş anbean büyürken gözlerine ulaşmayan keyfi ve o bakışlarda başlayan buzlanmayla geriye bir adım attım. Size söylediğim gibi, izahı olmayan her şeyin bir mizahı mutlaka vardır ve tehlike size yaklaştığında yapmanız gereken, gülüp geçmek ve oradan uzaklaşmaktır.

Tehlikeli ve soğuk anların ardı sıra gelen sıcak bir duygu patlaması, uyuşan uzuvlarımı memnuniyetle eski sağlığına kavuşturdu. Tribünde benim için ayrılan yer, en ön sıranın bir arkasıydı ve *A. Ulusoy* üniformasını taşıyan yakışıklı basketbol kaptanını yakından görmeme yardımcı oluyordu.

Yanımda getirdiğim abur cubur poşetinden çilekli bir süt çekip aldım ve kimseyi umursamadan hüpleterek içmeye başladım. Totemimi çoktan yapmıştım, eğer beş kutu çilekli süt ve iki tane de çikolatalı gofret yersem Aytuğ maçı alacaktı.

Yani bu, pek totem değil de kendi çıkarlarıma hizmetmiş gibi görünüyor. Bunun farkındayım ama genelde bu şekilde yaptığım totemlerim hep tutardı. Takımına gerekli talimatları vermekte olan, çiçeği burnundaki sevgilimin ilgisiz gözleri, fazlasıyla kalabalık olan tribüne değdiğinde kaşları hafifçe çatıldı.

Daha dikkatli hâle gelen tarçın hareler, bu defa benim oturduğum yere daha büyük bir dikkatle odaklandı. Çilekli sütümünden içime çektiğim heyecanlı yudum, bir an boğulma tehlikesi geçirmeme sebep olsa da bozuntuya vermemeye çalıştım.

Kafası geniş omuzlarına yavaşça düşerken dudaklarına, daha önce çok karşılaşmadığım bir gülüş yerleşti. Yanındaki kaptan yardımcısının omzunu pat patlayarak benim oturduğum tribüne doğru gelmeye başladı.

Bitirdiğim çilekli sütün tadı, damağımdaki varlığını hâlâ korurken heyecanla nefesimi tuttum. Aytuğ'un ani bir dönüşle bu tarafa gelmesi, meraklı bakışların iyiden iyiye bana toplanmasını sağlamıştı. Zaten, onların bölümünde okuyan ve ponpon kız görevini tamamlayan, aşırı derecede seksi ablaların öfkelerini yeterince cezbetmiştim.

"Fındık kurdu!" diye seslendi bana doğru ve elimdeki sütü bakışlarıyla işaret ederek bir kez daha gülümsedi. "Yine neyi kemiriyorsun?"

Gözlerimi devirerek boş süt kutusunu poşetime attım. Dil çıkarmamamın tek sebebi, yeterince çocuk muamelesi görmemden kaynaklanıyordu. Cevap vermediğimi fark edince turuncu renkli formasının altında kalan bir şeyi çıkarmaya başladı.

Gümüş renkli zincirin ucunda parıldayan taşı tanıdığım ilk birkaç dakika tepki gösteremedim. Uğurlu miske-timin içinden geçen zincirle bir kolye hâline getirilmiş olan kıymetlim, Aytuğ'un dudaklarıyla buluştu. Oldukça uzun bir öpücük kondurduğu misketimi tekrar formasının altına soktu.

"Bana şans dile!" dedi büyük bir coşkuyla ve arkasını dönüp atletik vücudunu gözler önüne sererken yanımda getirdiğim basket topuna sarılmaktan başka çarem yoktu. *Kaldı*

ki yanımda olduğu anlarda bile ona ait nesnelerle bağ kuruyordum, onu incitmek istemeyerek.

Hemen yanımda oturan genç kızın öldürücü bakışları, ben ve küçük totem kumpanyamın üzerinde dolanıyordu. Dişimle dudağımı ezmeyi es geçerek kucığımdaki topu bıraktım ve ayağa kalktım. Arkamdaki insanlara, yüzümü görecekları şekilde döndüm. Telefonumun ön kamerasını açtığımda arkamdaki basketbol maçı görünüyordu.

Oldukça şirin gülümsediğim bir fotoğrafı, onun da içinde olduğu bir anla süsledikten sonra *story* olarak paylaştım. İlişkimi üstü kapalı yaşamaktan çok sıkılmışım. Bunun, benim ona layık olmadığım düşüncesinden kaynaklandığını bilmek, canımı daha beter sıkıyordu.

Basket maçının ilk yarısı, büyük bir heyecan ve tezahürat fırtınasıyla geçip giderken telefonuma düşen bildirimler bu anların gölgesinde kalıyordu. Arada sırada havaya zıplayarak yaptığım övgüler, bazıları tarafından kabul görürken bazıları tarafından da kınayıcı gözlerle karşılaşıyordu.

Dilimin damağımın kuruduğu ilk iki çeyrek, bize beraberlik getirdiği hâlde bu maçı kazanacağımıza emindim. Üçüncü çeyrekte beraberlik devam ederken son kutu sütümü açmakla uğraşıyordum. Midemde çalkalanan çilekli süt, her hızlı hareketimde ağızma kadar çıkıyordu. Bu totem işini acaba biraz abartmış olabilir miydim?

Aytuğ, takımını hızla hücumla geçirdiğinde dişlerim heyecanla dudaklarımı ezdi. Buradan bile ter içinde kaldığını ve büyük bir hırsıyla bu oyunu almaya çalıştığını görebiliyordum. Savunma oyuncularını bertaraf eden bu ani girişim, tüm salonda nefeslerin tutulmasına neden oldu.

Takım kaptanının yardımcısı olduğunu anladığım kişi, başarılı biçimde asist topun Aytuğ'un eline geçmesini sağladığında Aytuğ, elinde rüzgâr hızıyla seken topa birlikte,

önünde turnike yapan karşı takımın savunma oyuncularının arasından sıyrıldı ve potaya yakın bir mevkide kimseye fırsat tanımadan sıçradı.

Boyunu iki katına çıkaran bu sıçrayışla neredeyse top filesine degecekti. Fileden geçen top ve basketin çılgılığıyla tribün tezahüratlara boğulurken son dakikaların getirdiği zaferi seyrediyordum. Takımı tarafından omuzlarda taşınan Aytuğ, kahkaha atarken havaya fırlatılıp tutuluyordu. Ve bu hareket her yapıldığında uğurlu misketim bir parlayıp bir yok oluyordu.

İşte bu, gördüğüm en güzel anlardan biriydi. Yan yana olmasak da birlikte paylaştığımız, birinin desteğini hissetmek için diğerinin teninin değmesinin gerekmediği kıymetli birkaç dakika.

Basket maçının bitiminde kucakladığım topumla birlikte, Aytuğ'un takımının bulunduğu giyinme odasına doğru ilerledim. Kutlama yapan yüzlerin arasındaki tanıdık kişiyi görünce hafifçe duraksadım. Genç adam, gülümseyerek yüzüme baktı ve anlayışla beni şöyle bir süzdü.

“Sen şu meşhur fındık kurdusun,” dediğinde elimdeki topu kafasına geçirmemek için kendimi zor tuttum. “Aytuğ’u arıyor olmalısın, üzerini değiştirmek için giyinme odasına gitti.”

Saçma sapan bir teşekkür gevelememin ardından kafasıyla işaret ettiği koridora ilerledim. Herkes kutlama için dışarıya döküldüğünden burası epey sessizdi. Dışarıdaki tezahüratlar şimdi bir ninni gibi geliyordu kulağa. Adımlarım giyinme odası yazan kapının önünde durduğunda içeriye bir göz attım.

Aytuğ'un hemen önünde duran kıvırcık saçlı bir kızın parmakları, sevdiğimin omuzlarına değince içim ürperdi. Benden daha uzun olsa da Aytuğ'un karşısında, parmaklarının

ucunda kalkmak zorundaydı. Ona yardımcı olmamakta ısrarcı olan Aytuğ, sıkılğan gözlerle karşısındaki kıza baktı.

Omzundaki el, çenesini okşadığında özenle yapılmış tırnaklardaki renk dikkatimi çekti. Bu elleri daha önce görmüştüm. Daha doğrusu, bu kıvrıcık saçları maçtan önce bizim bölümün koridorunda görmüştüm. Alya, Aytuğ'u dudagından öpmek için davrandığında ani hareketi karşısında elimdeki top düştü.

Basket topu, bulanık görüşümün arasından tüm hayallerimi devire devire giderken sonunda yapması gerekeni hatırlayan Aytuğ, vücuduna dolanmış bedeni iterek bana baktı. Nasıl görünüyordum bilmiyorum ama Aytuğ'un bana değen gözlerindeki yansımam, mahvolmuş bir kızı resmediyordu.

Nefes bile almadan arkamı dönerek, geldiğim yoldan hızla koşarken etraf tenhaydı. Kalabalıktı ancak içimdeki uçurum derinleştikçe çevremdekilerin varlığı, bu uçurumun içine düşerek beni yalnız bırakmıştı.

Aytuğ, ismimi seslendiğinde köşeyi dönmek üzereydim. Arkamı dönmeyecektim. Döner ve gözlerine bakarsam bir kez daha aynı aptallığa düşeceğimi biliyordum. Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapmaya karar verdim: Ortadan kaybolmak.

İçinden çıkılması zor duyguların tercümanı olan şarkıların en kıymetlisi, arabesktir. Hele de benim gibi kafasında birkaç tahtası eksik, ergenliğin eşiğinden yeni atlamış ve kuşak çatışması yaşayan biri için ilaçtır. Küçük tezgâhın önünde dikiirken bacaklarım, dünden bu yana hiç uyumadığımı haykıracasına zonkladı.

Gözlerimin bulanık görmesinden bahsetmek bile istemiyordum. Haşlanmış tavuğun kokusu artık genzimi yakmıyordu ve parmaklarımın arasındaki vıcık vıcık dokusu beni rahatsız etmiyordu. Şehriyeli soğuk salatanın en önemli malzemesi tavuktu.

Yanıma gelen annem, Efe'yi kalçasına oturtmuş, devası bulunamaz bir hastalığa yakalanmışım gibi bana bakıyordu. Masanın üstünde iki kutu zeytinyağlı sarma ve sabah Onur'un bir tanesini kaçırdığı elmalı kurabiyelerin hemen yanında paskalya çörekleri duruyordu.

Arpa şehriyeyle soğuk salata yapıyordum, kadın ömründe ilk defa bana vaaz vermeden iş yaptırabiliyordu. Tavuğu didikleme işini bitirdikten sonra omzumun üzerinden anneme doğru döndüm.

"Düşler kurdum, gördün mü?" diyerek elimdeki tahta kaşıkla aradaki nakarata ritim tuttum. *"Bana vermediğin aşka!"*¹

İbrahim Tatlıses'in şarkısı, masaüstü bilgisayarımın hoparlöründe gümbürderken gözlerimin önünde aynı sahne dönüp duruyordu. Benim bu hâlime onaylamayan gözlerle bakan annem, koşar adım giderek bilgisayarın tuşuna basıp kapatmaya çalıştı, tabii ki beceremedi. Bu işi de üç yaşındaki, akli kendisinden büyük, Efe yiğidomuz üstlendi.

"İki saattir telefonun çalıyor. Safiye cadısı gürültüden rahatsız olmuş, vurup duruyor, duymuyor musun kızım?" dediğinde annem yılgınlıkla, sinirden alnında biriken ter damlacıklarını fark ettim.

"Dondurucuya atacağın başka bir şey var mı anne? Bak, hazır fırsatın varken iste. Başka zaman yapamam dediğinde *analık hakkı* adlı anayasa maddesine hiç girme," dedim kendi yaptığım espriye kahkahayla gülerken. "Anladın mı inceyi?"

¹ *İbrahim Tatlıses*'in *"Dağlar"* isimli şarkısının sözleri.

Anayasa ve analık hakkı, hemen de bağladım. Nasıl zeki kızın var senin ya!”

Cıvık tavrımı sürdürerek yanağından bir makas aldım ve kucağındaki Efe’nin üzerime zıplamasına izin verdim. Küçük kardeşimi öpücüklere boğduğum esnada annemin sinirden gözü seğiriyordu.

“Derya seni defalarca aramış, telefonunu açmayınca merak edip buraya gelmiş,” diyen annem kınayan gözlerle beni süzdü. “Siz bir gün beni el birliğiyle tımarhaneye tıkar-sınız kızım.”

“Ben de seni seviyorum Hatice Bacı,” dedim mutfaktan çıkarken. Aynı zamanda öpücük atmayı da ihmal etmiyordum.

Kucağımdaki Efe’yle birlikte odama girdiğimde Derya camdan dışarıyı izliyordu. Geldiğimi fark edince endişeli gözleri yüzümü buldu ve hemen birkaç hızlı adımda yanıma geldi. Kollarını etrafıma o kadar sıkı sardı ki Efe, bu durumdan hoşnut olmayarak kıymetli arkadaşımın kolunu ısırdı.

“Seni küçük kemirgen seni,” diyerek geri çekilen Derya, Efe’yi benden alıp yanaklarını sulu sulu öptü. Yatağımın üzerine bıraktığı çantasına uzandığında ne geleceğinin farkında olan, işgüzar küçük erkek kardeşim ellerini çırpıp sevinçle. “Ben hiç paşamın yanına eli boş gelir miyim?”

Çikolatasını kapam Efe büyük bir hevesle, paketle cebelleşmeye başladığında Derya’nın benden kaçırdığı bakışlarının farkındaydım. Olayın üzerinden iki gün geçmişti ve Aytuğ, bana ulaşmak pahasına herkese başvursa da en yakın arkadaşlarım dâhil kimseyle görüşmemiştim.

Hem yalnız kalmaya hem de onun bana ulaşamamasına ihtiyacım vardı. Zaten uzun bir süredir baktığı her yerde, istediğinde kolayca ulaşabileceği bir yerlerdeydim. Bu durumun bir süre bile olsa değişmesi gerekiyordu.

“Valla ne yalan söyleyeyim, Aytuğ da az anasının gözü değilmiş,” dedim kollarımı göğsümde bağlayıp alayla gülümserken. “Sana olan düşkünlüğümü sezmiş, beni kimin dize getireceğini iyi biliyor.”

“Saçmalama Zeliş,” diye çıkıştı Derya. Bu durumlarda genelde mantık timsali kesilirdi benim canım arkadaşım. “Ben herkesi dinleme taraftarıyım çünkü bir kereliğine de olsa herkesin söz hakkı vardır. Aytuğ’u dinledim ve duyduklarım beni buraya gönderecek kadar yeterliydi.”

Ne anlatacağını iyi biliyordum. Koca bir dönem boyunca benimle arkadaşlık kurmaya çalışan Alya’nın, aslında Aytuğ’a vurgun olduğunu biliyordum mesela ya da soyunma odasında Aytuğ’u öpmeye çalışan kişinin Alya olduğunun da farkındaydım. Benim baş edemediğim, tüm bunlardı. Etrafımızdakilerin Aytuğ’a olan, bitmez tükenmez ilgisi ve bu vesileyle benim duygularımın görmezden gelinmesiydi.

“Kızı tanıyıyormuş bile Zeliş,” dedi Derya, benim çok şeyin farkında olduğumu bilmeden.

“Alışıldık bir durum değil mi bu?” dedim umursamazca omuz silkip, sonra da gidip yatağıma oturdum. “Genelde Aytuğ’a, onun hiç tanımadığı kızlar âşık olur. Hatta bir zamanlar bunlardan biri de bendim, hatırlatırım.”

Söylediklerimi dinleyen Derya, aslında altında yatan anlamları, benim neyden kaçmaya çalıştığımı ve kendimi dinlemek için zamana ihtiyacım olduğunu biliyordu. Tüm bu konuşularlardan hiçbir şey anlamayan Efe, çikolatasından bana da uzatınca gülümseyerek ona öpücük attım.

“Zelişşş,” dedi Derya Deniz’im, sonra da yanıma geldi ve bağdaş kurarak yatağıma oturdu. “Bu çocuk sana gerçek bir şeyler hissediyor ve bunu sana da göstermek için elinden geleni yapıyor. İki gündür telefonlarını açmadığından mahvolmuş, seninle konuşmam için bana neredeyse yalvardı.”

“Bak buna çok şaşırdım,” dedim gözlerim dolu dolu olurken. “Hâlbuki ben şimdiye kadar yurt dışına

kaçtığını, başka kızların kollarında teselli aramaya başladığını düşünmüştüm.”

Yüzüme dökülen saçlarımı gözümün önünden çeken Derya, büyük bir şefkatle başımı omzuna çekti. Kolları etrafımı sarmalarken göğsü yavaşça inip kalktı. Şu sıralar onun da başında bin türlü dert vardı ve bu dertlerin ana gündemini Berat oluşturunuyordu.

“Seni kaybetmek istemiyor, uykusuz gözleri bana seni çok özlediğini anlattı,” dediğinde göğsümde bir şeylerin tıkanıldığını hissettim. “Değiştir hadi üstünü, seni nereye götüreceğimi biliyorum.”

Uyuşuk hâllerime sabırsızlıkla baksa da Derya, ses etmeden giyinmemi bekledi. Boğazlı kazağımın üstüne geçirdiğim nubuk ceketim ve kırmızı şapkamla birlikte hazırdım. Evden çıktığımızda annemin kına yakmak üzere olduğunu sezdim. İki gündür aralıksızca bir şeyler yapıyordum ve kadını canından bezdirmiştim.

Şoför koltuğundaki Muhammet, kısa bir baş selamı vererek motoru çalıştırdı. Şırıl şırıl yağan yağmur eşliğinde tanıdık yollarda ilerlemeye başladık. Yine herkes bizi bir araya getirmek için seferber olmuştu.

İki gün öncesinde üzerime yıkılmasını dilediğim fakültenin girişinde durduğunda araç, bir süre inmek istemedim. Bir şeylerin telafisini burada yapmak istediğine inanamıyordum. Basket maçının yapıldığı spor salonunun yolunda sadece kendi adımlarımı duyuyordum. Derya ve Muhammet geride kalmıştı. Bilerek beni yalnız bırakmışlardı.

Karanlık salonun önünde durduğumda bulanık ışık dışında göz gözü görmüyordu. Tepeden vuran kısık ışığın hemen altında bekleyen Aytuğ, kafasını önüne eğmişti. Varlığını sezdiğini bilerek ellerimi cebimden çıkardım ve kararsız adımlarla ona doğru ilerlemeye başladım.

Yanına varmam, sandığından uzun sürmüş olacak ki çok sevdiğim gözleri yüzümü buldu. Yutkunamadım çünkü

beklediğimden daha çok dağılmıştı. Nihayet önünde durduğumda bakışlarıyla tüm bedenimi okşadı. Elleri kararsızca omuzlarıma değdi, temkinle parlayan hareleri benden gelecek herhangi bir tepkiyi bekliyordu.

Elleri omuzlarımdan yukarıya tırmanarak saç tellerime değdi ve başımdaki şapkayı çıkardı. Bir tutamını aldığı saçlarımı burnuna götürdüğünde kalbim patlamak üzereydi. Tüm bunlar, duygu karmaşaları benim gibi dümdüz birine göre çok fazlaydı.

Saç tutamıma bir öpücük bıraktıktan sonra yüzümü avuçları arasına aldı. Tam bu sırada tenimin buz kestiğini hissettim. Başparmakları, ellerinin arasında küçücük kalan yüzümü okşadı. Gülümsedi.

“Çok özledim fındık kurdu,” dedi hırıltılı bir sesle. Hâlâ karşısında olduğuma inanamayan bir ifadeyle bana bakıyordu. “Bunu bir daha asla yapma, *beni yeni tanıştığım bu duyguların büyüklüğüyle sına*ma.”

Yüzümdeki ellerinin üzerine kendi parmaklarımı sardım. “Sen daha yeni başladın bu maratona ama ben uzun zamandır koşuyorum. Bu yüzden senin sandığından daha da yorgunum.”

“Artık koşmana gerek yok, benimlesin ve buradasın. Bundan sonrasını beraber gideceğiz ancak her ne olursa olsun hiçbir zaman birbirimizden vazgeçmeyeceğiz.”

Kendi söylediklerini başıyla onaylarken benden de onay bekledi. Sol gözümden akan yaşı başparmağıyla yakalayarak eğilip gözyaşımın izinden öptüğü an patırtılar duyduk. Ayaklarımın dibine yuvarlanan sayısız basket toplarıyla birlikte ışıklar açıldı.

Basket toplarının bazılarında *özür dilerim* yazarken bazılarında ise *fındık kurdum* yazıyordu. Aytuğ, ayaklarımızın dibinde duran topu eğilip alırken daha önce neden fark etmediğimi düşündüm. Basket topunu, büyük bir heyecan

ve beklentiyle ışığa doğru kaldırdığında üzerindeki yazılar parıldadı.

“İlk tuttuğum dilek sensin, hep benim yıldızım olarak kalırmısın?” diyerek topun üzerinde yazanları tekrarlayan Aytuğ, beni nefessiz bıraktı.

Işıklar yavaşça açılıp tribünde oturan bizimkileri açığa çıkardığında hepsinin bir sinema filmi izleyen seyirciden hâllice olduğunu fark ettim. Tekrar karşımdaki *TikTok* prensine döndüğümde, onu ilk gördüğümdeki duygularım ve hayran buluşmasında yaşadığım o acı dolu anlar bir daha canlandı zihnimde.

Girdiğimiz iddia, ilk yüz yüze gelişimizin bir karakolda olması ve yaptığım yemeği sadece kendisine saklayarak yediği saniyeler, beni lunaparkta döndürdüğü anlara karıştı. Hepsinde daha büyük ve anlamlı gözlerle bana bakıyordu.

“Olurum,” dedim fısıldayarak. “Yaşadığım müddetçe daima senin için parlarım.”

Cevabım karşısında tezahürat yapan bizimkilerle birlikte, Aytuğ elindeki topu basket potasına doğru attı. Potadan geçen topla beraber, tribüne dönüp oradaki küçük güruhtan cesaret alarak koşar adım tekrar yanıma geldi. Kucakladığı bedenimi salonda döndürürken gülüşlerim boş salonun duvarlarına çarpıyordu.

Renklerimin fırça darbeleri gözyaşlarımla süslenen bu yere kazınırken şimdi hem kendim hem de yeni bir ben gibi hissediyordum. Bu, bir şeyin parçası olmak gibi değildi, daha önce tanışmadığın bir versiyonunla tanışmak gibiydi. Kısaca pamuk şeker gibiydi, damakta bir tat bırakıyordu ama siz daha ne olduğunu anlamadan eriyip gidiyordu.

Kendi küçük ama renkli dünyamda, sıradışı zevklerimin kurbanı olmaktan son derece keyif alan biriydim. Mesela uykudan ilk kalktığımda elimi yastığın soğuk tarafına yaslamak ve bunun verdiği basit ama kaliteli zevkini solumak. İlerleyen zamanda aynanın karşısına geçip saçma sapan hareketler yaparken dişlerimi fırçalamak... Bunlar ve bunlar gibi olan her şey eşittir Zeliha Sönmez.

4. BÖLÜM

Kendi küçük ama renkli dünyamda, sıra dışı zevklerimin kurbanı olmaktan son derece keyif alan biriydim. Mesela uykudan ilk kalktığımda elimi yastığın soğuk tarafına yaslamak ve bunun verdiği basit ama kaliteli zevkini solumak. İlerleyen zamanda aynanın karşısına geçip saçma sapan hareketler yaparken dişlerimi fırçalamak... *Bunlar ve bunlar gibi olan her şey eşittir Zeliha Sönmez.*

Sıcak çikolatamdan büyük bir yudum daha alıp rafine bir tat olarak nitelendirdiğim Aytuğ Ulusoy'un yeni attığı *TikTok* videosunu izliyordum. Şu sıralar viral olan bir şarkıyı lüks mutfağında hem söylüyor hem de salatasını yapıyordu. Kafasını salladığında önüne düşen o lülük saçlarını öpüp gü-lünce yumuk yumuk olan gözlerini yiyelim geliyordu.

"Bu kıza yine inme gelmiş," dedi Fatih büyü-lü anlarımın içine etmekte herhangi bir sakınca görmeyerek. "Aytuğ bir din olsa, ortaya atılıp o dine inanmamız için kendini parçalamazsa ben de adam değilim."

"Aytuğ'un en azından teşvik edici bir hâli var kanka," dedi Zeynep, Fatih'i bozmayı zerre umursamayarak. "Ya sen bir din olsaydın, Allah korusun hepimiz inançsızlıktan cehennemlik olurduk."

Telefonumu, kasadan yapılmış sehpanın üzerine atıp puf minderlere daha çok yayıldım. Derya'nın annesi gerçekten harika bir iş çıkarmıştı, en azından kığımız donmuyordu. Küçük garajımızın ortasında duran soba cayır cayır yanarken

tırnaklarımın arasına dolan kömür kalıntılarına iğrentiyle baktım.

“Al benden de o kadar, centilmenlikten zerre nasiplenmemişsin,” dedim sinirle parmaklarıma bakarken. “Şu hâlime bak, bu şekilde mi ajansa gideceğim ya!”

“Yarım ton kömürü benim taşımama vicdanınız el verdi yani,” dedi Berat, elindeki kestaneleri sobaya dizerken. “Fatih, gördüğünüz gibi az biraz yamulmuş, bu durumda birinin bana yardım etmesi gerekiyordu.”

“Tasarım ceketim bu yüzden mahvoldu,” dedi Sümeyye, ceketinin omzuna asılı olan ama artık birkaç tanesi kalmış taş apliklere bakarak. “Bunu yapmak için saatlerimi vermiştim.”

“Kıçımın ceket,” diye mırıldandı Fatih dudaklarının arasından. Derya’nın sürdüğü krem canını yakınca yerinde sıçradı. “Yaktın kanka valla, ettin ağzıma.”

Gülmemek için kendisini zor tutan Derya, kremi Fatih’in iki kaşının ortasına sürdükten sonra üzerine steril bir bant yapıştırdı. Bizim yarım akıllı, fakültesindeki dekanın kızına vurulmuştu. Kız da buna yüz vermeyip, *Git sen önce martı kaşlarına bak, insanları maymundan geldiğimize inandıracaksın*, deyince bizimki de koşar adım lazere gitmişti.

Buraya kadar bir sorun yoktu ama gidilen bakım merkezi, bizim mahallenin bitimindeki sahte belgeli, kaçak bir merkez olunca yüzü bu hâle gelmişti. Kısaca, aşırı ısı verilmesinden ötürü yanık oluşmuştu. İnsan eli büyüklüğündeki pembe renkli pervanenin düğmesine bastığında küçük rüzgârı Fatih’in suratına vurmaya başladı.

“Girmişsin bir kere bu işlere, olacak o kadar acı,” dedi Derya kinayeyle gülüp göz kırparken. “Birkaç güne geçip gider. Tabii sen bunu kafanda büyütüp psikolojik olarak kendini komaya sokmazsan.”

O esnada Fatih'in dizinin dibinde duran Şila, üzgün gözlerle bakışlarını babasının yüzüne doğru yuvarladı. Islak burnuyla Fatih'in dizini dürtüp kucağına yerleşmeye çalışırken huysuzdu.

"Beni bir tek evladım düşünüyor. Boşuna dememişler, evlat bu dünyaya diktiğin fıdandır diye," dedikten sonra Şila'yı kucakladı.

Berat, Fatih'in ensesine iki tane patlattı. "Ulan neredeyse yarım ton kömür taşıdım, hastayım diye sızlanan sensin."

Kestaneleri demir bir sahana koyan Berat, işini bitirdikten sonra kestaneleri de alarak gelip yanımıza oturdu. Çatlak çatlak olmuş kestanelerin balı akmış görüntüleri ağız sulandırıcıydı. Biz daha bir tane yiyemeden Fatih beşinciye gömmüştü.

Bu durumdan daha fazla muzdarip olmamızı istemeyen Berat, herkesin önüne kestaneleri eşit bir şekilde pay etti. Çünkü bizim, Fatih'in hızına yetişmemiz ihtimaller dâhilinde değildi.

"Kuru kuru kestane mi yiyeceğiz?" dedi Fatih, çoktan kendi önündekileri yemiş bir hâlde Berat'ın kestanelerini çalarken.

"Bütün paramızı kömüre verdik ya, benim sivri zekâlı arkadaşım," diyen Berat asabi bir hâlde Fatih'e baktı. "Bütün bunlar senin bokuna oluyor ya. Hadi neyse, kömüre verdiğim parayla devletin TOKİ çekilişine girerdim."

Aralarındaki bu diyalog üzerine Derya'yla bakışıp seslice gülüştüğümüzde bir yandan da Fatih'in çalışma alanına, mutfağına göz atıyordum. Rahatsız olmasaydı bir şeyler yapıp bize deneteceğine emindim.

"Siz hiç endişelenmeyin, arkadaşınız *Michelin Yıldızı*'na sahip bir restoran bile açacak," dedi Fatih, kendi ellerine bakıp daha sonra onları teker teker sevgiyle öperken. "Bu

ellerde bir sihir var, yakında herkes bu yeteneğime şahitlik edecek, öp oğlum sen de elimi.”

Ellerini yalayan Şila'ya üzülerek baktım. “Hayvancağız mikrop kapacak,” dedim suratımı ekşitirken.

“Bizi de unutmazsın artık,” dedi Sümeyye burnunu çekerken, yine hasta olmuştu ve gripi bize bulaştırması an meselesiydi. “Kaç kere zehirlenme tehlikesi geçirmemize rağmen yemeklerini denedik.”

“Kankama katılıyorum,” diyerek lafa atladı Zeynep. Bir yandan da kestanenin kabuğunu soymaya çalışıyordu.

“Sanki katılmamak gibi bir seçeneğin var da,” dedi Fatih, Şila'yı kucağından yere indirirken. “Her konuda katıldığın kankan, o güne kadar bizi grip virüsünden öldürmezse bir yerlere geliriz.”

Sıcak çaylarımızı dolduran Derya, her zamanki gibi sessizliğini koruyordu. Berat'la hiç konuşmuyor değillerdi ama aralarındaki ufak gerilim gözümünden kaçmamıştı. Ne olup bittiğine karışmama kararı almıştık. Bugüne kadar el atmıştık, bir halta yaramamıştı nasılsa.

Üst üste titreyen telefonum dikkatimi dağıtmıştı, uzanıp sehpanın üzerinden aldım. Ekranıma düşen bildirimlerde sürekli bir videonun altına etiketlendiğimi gördüm. *İşte yeniden başlıyoruz* diye düşündüm. Son zamanların akılalmaz trendlerinden biri de insan vücudunu, fan olma kisvesi altında kullanmaktı.

Kemikli bir yüze ve yaşının çok üstünde gösterse de güzel bir çehreye sahip olan genç kızın yaptırdığı dövme, videonun ana merkezindeydi. Kumral teninde kendini gösteren dövme hemen kaşının üzerinde yer alıyordu. Kavisli sol kaşının bir ucundan başlıyor, diğer ucundan biraz önce sona eriyordu. Ve en önemli detay, dövmesinde *Aytuğ U.* yazıyordu.

Aytuğ’a göndermeli şarkılar mı dersiniz, videolarına cevap niteliğinde video çekmek mi dersiniz, hepsini yapmıştı. Videolarındaki kıyafetleri oldukça cüretkâr, onu olduğundan daha kadınsı gösteren tasarımlara sahipti. Kısaca benim tam tersimdi.

Üstelik bu fan hâli ve kaşının üzerinde bir plaka gibi duran dövme, onu fenomenliğe kadar taşımıştı. Ne kadar harika ki bir kesim, beni videolarının altına etiketleyip linçlemem için zorlarken bir kesim yine etiketleyerek kısaca *bu varken Aytuğ sana niye baksın* başlıklı yorumlar yazıyorlardı.

Şimdiyse canlı yayınından bir kesit alınmış ve bu kesitte *benim varlığımın onun duyguları karşısında bir hiç olduğunu* söylediği kısım remikslenmişti. Hemen hemen her yayınında benim hakkımdaki sorulara, bana sallayarak cevap vermesi gözümünden kaçmamıştı. Bu kızı Aytuğ’a gösterdiğimde, *bu hastalık Zeliha, hayranlık değil*, cevabıyla karşılaşmam içimi rahatlatmış ve bu kızı görmezden gelmeye karar vermiştim.

“Tiktok iyiden iyiye sirke döndü,” dedi Berat sıkıntılı bir ifadeyle. Son zamanlarda yaşananlardan sonra her şeye temkinli yaklaşıyorlardı. “Sakın uğraşma bununla Zeliş, başın daha çok ağrır.”

Elindeki küçük vantilatörle yüzünü yelleyen Fatih, Berat’ı onayladı. “Kitlene söylesen onu kevgire çevirir ama boş ver, uğraşmaya değmez.”

Telefonun kapatma tuşuna basmadan önce saati kontrol edip yüzümü ekşittim. Bunları gördükten sonra ajansta *DM okuma* isimli bir yayın açacak olmak beni daha beter kasmıştı. Oturduğum yerden kalkarak montumu askılıktan alıp giyindim.

“Zeliş kaçır gençler. Üstümden tır gibi geçecek olan canlı yayınıma gitmeliyim,” dedim huysuzca dudak bükerken.

“Olur da ağzımdan yanlış bir şey kaçma ihtimaline karşın kamuoyu açıklamamı hazır tutun.”

Benimle kapıya kadar gelen Derya, montumun üzerine dökülen saçlarımı düzelterip yanağıma öpücük kondurdu. Derya Deniz'imın yatıştırıcı bakışları gergin yüzümde dolıştı. *TikTok* camiasına girdikten sonra başıma o kadar fazla şey gelmişti ki neyle baş edeceğimi şaşırmıştım.

“Ne diyorduk?” dedi Derya omuzlarımı sıvazlarken. “Kendini en kötüsüne hazırla ama yaşadığın ânın tadını çıkar. *Fırtınayı beklesen de gökkuşağını görme ihtimalin var.*”

Bu kısa çaplı motivasyon konuşması içimdeki kıvılcımı hareketlendirmişti, Derya Deniz'ime öpücük attım. Şapkamı da başıma geçirerek garajdan çıktım. Ellerimi montumun cebine yerleştirip duvara yaslanarak Aytuğ'u beklemeye başladım.

Yaptığı sürprizin üzerinden birkaç gün geçmiş olsa da etkisinin artçı depremleri hâlâ kalbimde hissediliyordu. Kafamı yana yatırarak gri gökyüzüne ufak bir göz attım. İkinci vak-
tinin akşama dönmesiyle kuşların göçü başlamıştı. *Özgürlük hep böyle bir şeydi ya.*

Dalgın bakışlarım ve içimde ansızın yeşeren huzurla bir süre etrafa göz attım. Çapraz sokağa değen gözlerim öylesine geçip gitti ancak fark ettiğim detay, bir anda sırtımda tek bir ter damlasının oluşmasına neden oldu. Kısa bir yutkunuşun ardından gözlerimi tekrar o ara sokağa çevirdim.

Koyu renkle çevrilmiş camları, içinde kimin olduğunu saklasa da bu lükslükteki aracın kime ait olduğunu biliyordum. Yerimde hafifçe doğrulduğumda aracın içindeki bedenim kafası yana düştü ve size yemin ederim ki o çarpık gülüşünü görür gibi oldum. Dışime sıkıştırdığım dudağım ayazdan ötürü çatladığından ağzıma kanın metalik tadı doldu.

Dudağımdaki kanı başparmağımla sildiğim esnada dikkatim dağıldı ve bu, anlık dağınıklıkta araç önümden rüzgâr gibi geçti. İçindeki kişinin kim olduğunu tam olarak göremesem de yanımdan geçerken dikkatli bakışlarının odağında olduğumu seçebilmişim.

Birkaç dakika sonra Aytuğ'un aracı hemen önümde dursa da bir süre hareket etmeden, giden kişinin ardından baktım. Beni yanıltmayan hislerim, tehlikenin yeniden ve hiçbirimizi ürkütmeden, usulca içimize sızdığını fısıldıyordu. Umuyordum ki bu defa o yanılısın.

Suratımda nasıl bir şey gördüyse Aytuğ'un gözleri endişeyle doldu. "Zeliha," diyerek ismimi seslendiğinde yanında oturuyordum. Aracına ne zaman bindiğimin farkında değildim ama sesi uzaklardan geliyordu. "İyi misin fındık kurdu?"

İşte bu lakap, dedi içimde seksek oynamaktan vazgeçmeyen küçük kız, *güvenli alanındasın.* Ani bir kararla kollarımı Aytuğ'un boynuna dolayıp yüzümü omzuna yasladım. Son zamanlarda meydana çıkan dövmeli kız, peşine soyunma odasında Alya'nın Aytuğ'u öpmeye çalışması, bunlara artı olarak Yarkın'ın hayaleti beni epey yıpratmıştı.

"İyiym tabii ki," dedim bir şey sezdirmemeye çalışan bir neşeyle şakırken. "Sadece seni beklememden dolayı soğuk içime işledi."

Şüpheyle kısılan bakışları altında elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Başka bir şey olmadığından eminsin yani," dedi burnuma fiske atarken.

Gözlerimi devirerek boynundaki kollarımı gevşetip koltuğuma geri döndüm ve kemerimi taktım. Arabanın klimasına uzanıp sıcaklığı benim için ayarlarken onu ne kadar sevdiğimi bir kere daha düşündüm. Delilik olduğu söylene de bunu kabul etmeye hazırdım.

Ajansa doğru giderken yağmur tekrar başlamıştı ve elimi yüzüme yerleştirip dışarıda akıp giden hayata odaklanmıştım. Boştaki elimi tutan Aytuğ, parmaklarımı teker teker öptüğü sırada kaşları tırnaklarımın arasındaki siyahlıktan ötürü çatıldı.

“Zeynep ve Sümeyye’yle sofistike bir tablo üzerinde çalıştık,” dedim elimi utanarak avucundan çekerken. “Boyaları o kadar kalıcı ki bir türlü çıkmadı.”

Hiç sorma, az daha altında ezileceğim kömür torbaları ve en sonunda düşüp içlerinde yuvarlanmam çok sofistike bir çalışmaydı. Eve gidip yıkansam bile tırnaklarımın arasındaki karalıktan kurtulamamıştım. Ellerimi bacaklarımın arasına saklayarak görüş açısından çıkarmaya çalıştığımda bana engel oldu.

Elimi tekrar avucuna alıp bu defa daha uzun bir öpücük bıraktı. “Benim için problem değil, eğer iyiysen bu ellerle ne yaptığının pek bir önemi yok.”

İtirafı karşısında gülümseyerek yerime gerisin geri yaslandım. Yolculuğumuz yağmur damlalarının dışında sessizlikle geçti. Şirketin park alanına girdiğimizde az da olsa gerindim. O canlı yayını yapmayı hiç istemesem de insanların, Aytuğ’la beni yan yana görmeye ihtiyacı vardı.

Yağmurdan hızlı adımlarla kaçıp ajansa girdiğimizde tanıdık yüzler bizi, gülümseyerek canlı yayını yapacağımız odaya yönlendirdiler. Gri renkte bir L koltuk ve salaş bir halıyla süslenen odada aksesuarlar dışında pek bir şey yoktu. Aytuğ, ceketini çıkarıp koltuğun bir kenarına bıraktı ve benimkini de aldı.

Koltuğa oturup onun müzik setinden bizim için bir parça açmasına izin verdim. Ayakkabılarımı çıkarıp küçük bir bağdaş kurdum ve *tripoda* yerleştirilen, merceği göz bebeklerime kilitlenmiş telefonda korkmamaya çalıştım. Yanıma

oturan Aytuğ, hafifçe geriye yaslanarak bana yumuşak bir gülüş bahşetti.

“Hadi itiraf et,” dedi işaret parmağıyla beni gösterirken. Suçüstü yakalamış gibi bir keyif vardı yüzünde. “Biraz gerginsin fındık kurdu.”

“Ağzımdan çıkan her kelime *Twitter* gündemine oturduğu ya da *hashtag*’ler açılıp bana ana avrat ne varsa sövüldüğü için mi, hayır hiç gergin değilim,” dedim umursamaz taklidi yaparak tırnaklarıma bakarken. “Sadece biraz heyecanlıyım.”

Gülüşünü engelleyemeyerek kafasını koltukta geriye yatırınca o güzel âdemelması görüş açıma girdi. Elimde olmadan kıvrıcık sayılan saçlarından bir tutamını yakalayıp çektim. Benden bunu beklemediği için şaşkınlıkla gözleri açıldı ve yüzüme baktı.

“Geyik yapmayı bırak da bizi görmek için heyecanla bekleyen ve tek yanlışımda ağzımızı hela olarak kullanmaktan çekinmeyen hayranlarımız için şu canlı yayını aç,” dedim alayına eşlik eden kirpik kırpıştırmalarımla. “Eminim, bizi bekliyorlardır.”

“Pekâlâ, açalım bakalım şu yayını öyleyse,” dedi Aytuğ, *Tiktok* hesabına girişi yapılmış şirket telefonuna uzanarak. “Sadece bir saat sürecek, ek dakika isterlerse sakın buna müsaade etme.”

Canlı yayın bağlandığında ilk birkaç dakika içim kadar boş olan sıfır rakamıyla bakıştık. Bu dakikaların en sakin anlarımız olduğunu, sadece iki dakika sonra anladım. Rakamlar birbirinin karesini alıyormuşçasına artarken nefesim midemde düğümlendi.

“Herkes merhaba gençler,” dedi Aytuğ, yüzünde içimin gittiği gülümsemesiyle. “Bugün yanımda, herkesin heyecanla beklediği ve benim de herkesten daha çok sevdiğim o kişi var. Zeliha’ya *merhaba* diyelim hemen.”

Merhaba'lar tuş takılmış gibi havada uçuşurken yayının çoktan on bin kişiyi geçtiğini gördüm. Kucağıma düşen ellerimi kaldırarak saçlarımı gözlerimin önünden çekip rahat bir nefes almaya çalıştım. Daha sonra yayını izlediğimde mal gibi kaldığımı görmek istemiyordum.

“Merhaba şekerlikler,” diye şakıyıp kafamı Aytuğ’a doğru eğerek ona muzır bir bakış attım. “Bugün çok istenilen bir *challenge* ve kişiyle beraberiz. Benimkiler, oradaysanız şekerleri görelim de millet bir şeker komasına girsin.”

Kaşlarını kaldırarak bana bir bakış atan Aytuğ’un, benden bu atağı beklemediği oldukça açıktı. Şekerlere boğulan yayında yüzümüz bir süreliğine kayboldu. Gülüşümü durduramadan hepsine öpücük attım. Müzik setinde duyulan *Ece Seçkin*’in şarkısı ortamın sıcaklığını artırırken hafifçe yerimde sallandım.

“Bugün birbirimize gelen *DM*’leri okuyacağız gençler,” diyen Aytuğ telefonumu eline aldı ve *Instagram*’ıma girerek ilk *DM*’e dokundu. “Bakalım kime neler gelmiş?”

Açılan mesajla birlikte yüzünü ekşiten Aytuğ, ne olduğunu az çok anlamama sebep oldu. Gönderenin profilini kapatarak ne yazdığını ekrana yanaştırdı. Yazılanlar, benim çoğu kez gördüğüm şeylerdi.

“Beyefendi galericilik yapıyormuş ve evlenme çağına gelmiş bir kardeşimizmiş dostlar,” dedi kısıp bakışlarla mesaj atan kişinin attığı fotoğrafa sadece kendisi bakarken. “Zeliş de isterse izdivaçları gerçekleştirilebilirmiş.”

Gülmeden edemedim. Aytuğ’un bu duruma bu derece sinirleneceği aklımdan dahi geçmezdi. Yayın kaynaşmıştı, bana yazılanları eleştirenler ve Aytuğ’un tepkilerine gülenler olarak bölündükleri sırada Aytuğ’a gelen bir mesajı açtım.

Oldukça güzel bir kızımızın, fazla giyinik olmadığı bir fotoğrafı ve altına kısaca yazdığı *istersen senin olabilirler*

cümlesiyle dudak büktüm. Resmin ve profilin üzerini kapatarak yayına gösterdim. Tepkiler birbiri ardına çığ gibi büyürken konuşmaya başladım.

“Bir hanım kardeşimiz, Aytuğ’a oldukça cesaretli bir çıkma teklifi etmiş arkadaşlar ama kıyafet sponsoru bulamamış gibi geldi bana,” dedim yalandan salağa yatarak.

“Ver bakayım ben de şuna,” dedi Aytuğ az önce bana gönderilen mesajın öcünü almak ister gibi. “Merak ettim.”

Telefonu elimden hızla çektiğinde uzanıp gözlerini kapattım. Tabii, bizim bu renkli hâllerimiz ve benim sansürsüz tepkim, yayında o kadar çok yoruma neden oldu ki kısa süreliğine de olsa yayın kirlendi. *Kıskanç Zeliş* yorumları havada uçuşurken telefonu Aytuğ’un elinden çekip aldım.

“Bir daha böyle şeyler yapmayalım lütfen,” dedim bir yandan *DM*’i silerken. “Yoksa başımız ağrır.”

Son sözümü cevapsız bırakarak tekrar *Instagram*’ıma dönen Aytuğ, bir mesaj daha açtı gelişigüzel. Mesajda ne yazıyorsa ne bana ne de yayına gösterdi. Sinirden çenesi seğirirken hızla mesajı sildi ve öfkesini hiç saklamadan konuştu.

“Arkadaşlar, küçük bir telefon ekranının ardında olmak ve aşağılayıcı şeyler yazdığınız kişinin sizi göremeyecek olması size bunları yazma hakkını vermez,” dedi biraz hırıltılı bir sesle. “Bunlar ve bu gibi kişiler ne yazık ki aşağılık psikolojisine sahip kişiler ve kendi eksikliklerini böyle örtmeye çalışıyorlar.”

İlerleyen yarım saatlik sürede gelen mesajlar, bazen komikleşirken bazen de sıkıcılaşıyordu. Yayının bitmesine sadece on beş dakika kala kuruyan boğazım için uzanıp sehpadaki kupayı aldım. Sıra bendeydi ve bu yüzden mesajlardan birine gelişigüzel tıkladım.

Size bahsettiğim dövmeli kızın fan hesaplarından biri, Aytuğ’a kızın hesabını atarak kızı görmezden geldiği için okkalı

birkaç küfür savurmuştu. Dudak bükerek mesajı birden fazla kez okudum. Telefonu Aytuğ'a uzattım ve konuşmasını bekledim. Belli etmeseler de herkes bu yeni fenomen fanla alakalı Aytuğ'un fikrini merak ediyordu.

"Demek yine şu mesele," dedi Aytuğ, çoğu kez gördüğünü belli eden bıkkın bir sesle. "Arkadaşlar bizi çok sevdiğinizin, hatta bu sevginizin bazen sizin elinizde olmadan çok fazla olduğunun farkındayım ancak sevgiyle yapılan bazı şeyleri tasvip etmediğimi söylemek isterim."

Kelimeleri tane tane seçerek konuşurken hem yanlış bir şey hem de sansasyona neden olacak cümleler kullanmadığının farkındaydım. Üstelik Aytuğ, kitlesini gerçekten seven ve kitlesine çok sadık bir fenomendi. Gerçek bir star olduğunu, sahnenin arkasındaki yüzünü de görerek anlamıştım.

"Vücudunuza, hele de herkesin gördüğü ve sizi en güzel şekilde tanımlayacak olan yüzünüze bir başkasının ismini yazdırmak bana pek sevgi gösterisi gibi gelmiyor," dedi kesin bir tavırla fikrini belirterek. "Bu açıklamayı da ilk ve son kez yapıyorum. Sizden ricam, bana bir daha bu konuyla alakalı gelmemeniz olacaktır."

Yayın, benim fikirlerimi duymak isteyenler ve Aytuğ'un konuştuklarına yönelik yorum yapanlarla dolduğunda göz göze geldik. Onun kadar profesyonel değildim, belki gerçek bir fenomen bile değildim. Ancak bir şeyler söylemem gerektiği ortadaydı.

"Aynı şeylerin tekrarlanmasından ve tekrarlamaktan pek hoşlanmam. Umuyorum ki siz de böyle düşünüyorsunuz," dedim gülümsemeye çalışarak. "Ben de Aytuğ'la aynı fikirdeyim, bir şeyler söyleyip bu olayı çok fazla büyütmeye gerek yok."

Dövmeli kızın fan hesapları, yayında olduğunu belli ederek küfretmeye ve ağza alınmayacak hakaretler savurmaya

başladığında içim soğudu. Boğazımın kuruduğunu fark ettiğimde Aytuğ’la göz göze geldim. Ne yapacağını bilir bir tavırla önce saati kontrol etti.

“Evet millet!” dedi teskin edici olmaya çalışan bir sesle. “Görüyorum ki vaktimiz dolmuş ve bizim artık gitmemiz gerek. Bir sonraki yayınımıza kadar kendinize iyi bakın, hoşça kalın.”

Yayını kapatmak için uzandığında, son anda gelen yorumu okuma fırsatım oldu. *Bunların hepsi yanındaki kıskanç sürtük yüzünden*, yazıyordu. Ve tabii ki bunu Aytuğ da okumuştı. Bağdaş kurmaktan ötürü sızlayan ayaklarımı koltuktan sarkıtarak yarım boğazlı botlarımı giyinmek için davrandım.

Buna fırsatım olmadı çünkü Aytuğ önümde diz çöktü. Pembe panter desenli çoraplarıma gülümseyerek bakıp botlarımı giymeme yardımcı olurken sessizdim. Ne diyeceğimi, bu duygu geçişleri arasında ne yapacağımı bilmiyordum. Nankörlük edecek olmasam tüm bunların yanında, kendi küçük dünyamda Aytuğ’u platonik şekilde sevmemin daha kolay olduğunu söyledim.

“Alışacaksın fındık kurdu,” dedi anlayışla parlayan gözlerle, başparmağı ayak bileğimi okşuyordu. “Bütün bunların seni yıldıracağına ihtimal vermiyorum ama kırmasından bir o kadar korkuyorum.”

“Kırmıyor dersem, sanırım yalan söylemiş olurum,” dedim ona hak vererek. “Yine de tüm bunlara değer bir şey görüyorum ve o, her seferinde bana iyi ki dedirtiyor.”

Botlarımı giyme işini bitirerek doğruldum ve bana sarılmasına izin verdim. Başım göğüs kafesine düşünce gözlerim kapandı. İşte hepsi bu kadardı. Telefonlar kapatıldığında, sesler geride kaldığında sadece Aytuğ ile Zeliha oluyorduk ve bu anlaşılmaz bir şekilde rahat hissettiriyordu. *Basit olmak, bizi mutsuz etmeye yetmiyordu.*

5. BÖLÜM

Yaka paça içine atıldığım bu yeni dünyanın sayısız renk cümbüşü içinde benim bile başım dönmüştü. Parmak ucunda gezeceğim sokaklarda emin adımlarla yürümek, benim bile yapabileceğim bir şey değildi. Ancak gelin görün ki kaderin biçtiği payda bana da böyle bir aşk düşmüştü.

Aytuğ ve Grup Trol'ün kaldığı apartman dairesinin önünde, deyim yerindeyse cümbür cemaat beklerken bunları düşünüyordum. Benim, zamansız yerlerde gereksiz şeyleri düşünmek gibi bir huyum vardır.

Sabırsızlıkla zile basan Berat, içeriden gelen değişik tınlı müziğe hafifçe yüzünü ekşitti. İlk çalışımızdan bu yana epey vakit geçmişti. İçi cips dolu poşeti sıkıntıyla salladım.

Sonunda kapı açıldığında hevesli bakışlarım poşetimden ayrıldı. Boynuna sardığı altın renkli süsle bizi karşılayan Aytuğ, gülümsüyordu. Geleceğimizden haberi olduğu için epey keyifliydi. Çünkü genelde onların evine gitmek, âdetimiz değildi.

“Hele şükür birader, iki saattir kapıda ağaç olduk,” diyen Berat, Aytuğ’la kısa bir selamlaşmadan sonra içeriye adımladı.

Elimdeki poşeti sevdiğim beye uzatırken elimde olmadan cilveyle kafamı eğdim. Omzuma çarparak yanımdan geçen Fatih, iğrenen bakışlarını ikimizin üzerinde gezdirdi. Bu tür tablolara pek tahammül edemiyordu.

“Benden bile daha mide bulandırıcısınız,” diyerek elimdeki poşeti çekip aldı. “Siz kapının önünde fingirdeşedurun, biz kendi kendimize takılırız.”

Kızlar da Fatih’in söylediklerine zerre kadar itiraz etmeyerek içeriye girdiler. Omzuma düşen saçımı parmağına dolayan Aytuğ, beni özlemiş gibiydi. Hiç beklemediğim bir anda uzanıp yanağımdan hızla öptü. Geri çekildiğinde bile sıcak dudaklarının bıraktığı hissiyat, hâlâ benimleydi.

“Güzel görünüyorsun fındık kurdu,” dedi iç çekerek kırmızı kadife eteğime bakarken. Bakışları fiyonk detaylı külotlu çorabıma takıldığında bir süre duraksadı. “Bu alışagelmemiş tarz ancak senin gibi birinde güzel görünebilirdi.”

“İltifat mı ettin hakaret mi, bilmiyorum ama iyi bir şeyler söylediğini varsaymak istiyorum,” dedim kaşlarımı kaldırarak, boynuna dolanan yılbaşı süsüne dokundum. “Demek süslemeye başladınız.”

Beni kafasıyla onayladığında içeriden gelen müziğin, pardon ilahinin sesi yükseltildi. Ne olduğunu anlayamadığımdan ötürü, kafası karışık biçimde Aytuğ’a baktım. Bu durumdan rahatsız olduğunu belli eden bir yüzle dudak büktü.

“Feyyaz, yılbaşını kutlamak için ağaç süslüyor ama Muhammet de bu durumu protesto etmek için ilahi açıp duruyor,” diyerek çaresiz biçimde kafasını salladı. “Hadi, içeriye geçelim. Eminim, bu paradoksu kendi gözlerinle görmek istersin.”

Evin kısa holünü geçtiğimizde bizi karşılayan manzaraya şaşırmadım desem yalan olurdu. Seçil ve Feyyaz ağacı süslemeye çalışırken Muhammet de internete bağlanmış televizyondan ilahi açıyordu.

Huriye, tünediği koltuğun tepesinden ayrılarak yanıma gelip, “Hoş geldin Zeliş,” dedi eğlenceli davranmaya çalışarak.

“Yüzünden anladığım kadarıyla gördüklerin pek hoşuna gitmemiş ama neyse.”

Feyyaz, elindeki renkli topu Muhammet’in kafasına attı. “Lan puşt, az kıs şunun sesini, bizi evden attıracaksın.”

“Kısmıyorum,” dedi Mamo çocuk gibi omuz silkerek. “Sizin *cıngel bel* şarkılarınızı hiç dinleyemeyeceğim.”

Muhammet’in yanındaki yerini alan Fatih, bu sürtüşmeden keyif alarak ilahiyi söylemeye başladı. Gözlerimi devirerek koltuklardan birine oturdum ve montumu çıkarıp koltuğun üzerine bıraktım. Hemen yanımda oturan Derya, bana döndü.

“Bizimkilerin gırgırı şamatası bitmez, üstüne bir de iki grup kaynaştı,” dedi bana üzgün gözlerle bakarak. “Keşke buluşma gününüzü bu şekilde kullanmasaydınız.”

“Bir şey olmaz,” dedim her zaman beni düşünen arkadaşşıma öpücük atarak. “Alışsınlar işte, hem deli deliyi görünce sopasını saklarmış.”

Omuz omuza vermiş Muhammet ve Fatih, kafalarını birbirine yaslayarak Aytuğ tarafından kapatılmış ilahiyi mırıldanmaya başladılar. Her geçen dakika daha bir kaideli ve içten söylediklerinden diğerlerinin de dikkatini çekmeyi başarmışlardı.

“*Deli deli oldum,*” diyen Muhammet acı çekiyormuş gibi bir ifadeyle yumruğunu göğsüne vurdu.

“*Dağa taş vurdum,*” diyen Fatih, hemen Feyyazların olduğu köşeye baktı. “*Yâr oturmuş meydana.*”

Sözleri tekrar söyleyerek yerlerinde sallanmaya devam ettiklerinde Feyyaz’ın havada uçtuğunu gördüm. Şahin gibi ikilinin üstüne indiğinde gülüşlerimizi artık frenleyemiyorduk. Sümeyye ile Zeynep, fırsattan istifade Fatih’e birkaç tane yapıştırmıştı bile.

Dayağı yiyen Fatih, yapıştığı halıdan kalkmaya çalışırken, “Berhudar ol kardeşim,” diyerek Feyyaz’a gönül selamı verdiğinde Feyyaz bile kendisini tutamadı.

“Oğlum sen harbiden kafadan kontaksın,” dedi gülüşmelerinin arasında. “Protestonuz bittiyse gelin, yardım edin hadi.”

Hepimiz çam ağacının etrafına toplanmış, elimize verilen ıvır zıvırlarla uğraşırken arada sırada mutfaktaki Aytuğ’a kaçamak bakışlar atıyordum. Abur cuburları hazırlama görevi ona kalmıştı. Elimdeki zili çalarak nefesimi dışarıya üfledim.

Günün hiç de beklediğim gibi gitmediği gayet açıktı. Avucumda sağa sola savrulan simli topun alınması ve yerine bir kâsenin bırakılmasıyla şaşırdım. İnanılmaz derecede lezzetli bir çikolata kokusu etrafımı sardığında ister istemez gözler kapandı.

“Umarım sufle seviyorsundur,” dedi tarçın bakışları mahcup bir ifadeyle yüzümde dolaşırken, aynı zamanda da heyecanla yememi bekliyordu. “Denemeni çok isterim.”

“Benim için mi yaptın?” dedim duygularıma engel olamamaya çalışarak çünkü sesim titremişti.

“Neden olmasın,” dedi yanıma oturup bağdaş kurarken ki bu, onun kadar uzun boylu biri için epey zorlayıcı olmuştu. Elindeki renkli topu havaya fırlattı. “Yapmayalı uzun zaman oldu, ye hadi.”

Sıcacık kâsenin içine daldırdığım kaşık, bol çikolatanın içine gömüldüğünde yutkundum. Bir erkeğe göre fazla marifetliydi ve onun her yönden bu kadar iyi olması sinirlerimi bozmuyor değildi. Bizimkiler, kendilerine ayrılan tatlıları almak için mutfığa ilerlediğinde Aytuğ’la yalnız kaldığımızı sezdim.

Damağımda eriyen çikolatanın keyfini çıkararak kocaman gülümsedim. Uzun zamandır yediğim en lezzetli tatlılardan

biriydi. Kaşığı büyük bir hevesle ikinci kez daldırdığımda Aytuğ kibarca bileğimi yakaladı. Soru soran bakışlarım yüzüne değmişti, tarçın hareleriyle tatlıyı işaret etti.

“Eline sağlık, gerçekten çok lezzetli,” derken dudaklarımdaki çikolata kalıntısını silme gaffetinde bulundum.

“Evet,” dedi gözleri dudaklarımda oyalanıp koyulaşırken. “Gerçekten çok lezzetli görünüyor.”

Aniden gelişen bu ânın içinde kaybolmaktan korkarak boğazımı temizledim. Bu durum, Aytuğ’un irkilerek kafasını hafifçe sallamasına neden oldu. Şimdi biraz sersem görünüyordu, utangaç bir tavırla ensesini kaşıyarak ağzının içinde bir şeyler mırıldandı.

“Sen yemeyecek misin?” diye sordum kâseyi ona uzatırken. “Harika olmuş, tadına bakmalısın.”

“Ben doydum bile,” dedi gözleri ani bir refleksle dudaklarıma kayıp gözlerime çıkarken. Elinin tersi tüy gibi bir dokunuşla yanağımda gezindi. “İnsanın senin gibi bir sevgilisi olup da tatlıya doymaması imkânsız.”

Damağımda eriyen çikolatayla birlikte ben de pelteleşirken yutkundum. Ne diyeceğimi ya da böyle anlarda ne söyleyeceğimi pek kestiremiyordum. Açıkçası ben kızın odunuydum, sevme ve iltifat etme biçimim her geçen dakika değişiyordu. Yani pek alışlageldik değildi.

“Şu dövmeli kızla alakalı olan *edit*ler, şu sıralar canımı çok sıkırsa da duyduklarımdan sonra şarj oldum diyebilirim,” dedim dişlerimde çikolata kalıntısı olup olmadığını umursamadan gülümseyerek. “*Kıskanç sevgili* etiketi kabak tadı vermeye başlamıştı.”

Duyduklarından ötürü keyfi kaçan Aytuğ, sinirli diyebileceğim bir yüz ifadesiyle camdan dışarıya göz attı. Bu durum, en az benim kadar onun da canını sıkıyordu. Yapabileceği

pek bir şey yoktu, büyük kitlelerin kibar olmayan baskısı ne yazık ki yok edilemiyordu.

“Bunlardan bu şekilde etkilenmeni isteyecek en son insanım,” dedi hafifçe burun kemerini sıkarak. “Yakında albenisini kaybedip gündemden düşecektir, merak etme.”

“Bana kalırsa o kızın gündemde kalma durumu, yaptığın suflenin kalorisi kadar yüksek,” diyerek sohbetimize bodoslama dalan Seçil, bu durumdan zerre kadar rahatsız görünmüyordu. “Hem harika bir yüzü var, gelip geçici bir tipe benzemiyor.”

Seçil’in, benim moralimi bozmak için böyle konuştuğunu bilsem de sözlerinde doğruluk payı olduğunu farkındaydım. Soğuyarak özelliğini kaybeden tatlımı yere koydum ve istemeden iç çektim.

“Sen bile albenini yitirdin Seçil,” diyerek araya girdi Zeynep. Demek ki sadece tıkmıyorlarmış, kulakları bizdeymiş. “Replikaların bile daha çok ilgi görüyor, gerisini sen düşün.”

Bebek kumralı saçlarını hızla geriye savuran Seçil, sinirli mavi gözlerini, tatlısını yemeye devam eden Zeynep’e dikti. Zeynep, çışı gelmediği müddetçe açık sözlülüğünden bir şey kaybetmeyen bir kızdı. Şimdi de tam formundaydı.

“İkizime noktası virgülüne katılıyorum,” dedi Sümeyye hiç utanmadan.

Bıyık altından gülen Aytuğ, bu durumu kızların idare etmesinden ötürü hafifçe gevşemişti. Konuştuğumuz tatsız muhabbetin üzerine, bir de Seçil’in söylemlerinin gelmesi iyi olmamıştı.

“Bence susun,” diyen Fatih ağzına attığı cipsi şapırdatarak yedi ve Seçil’i şöyle bir süzdü. “Seçil’in tansiyon on yediye dokuz, elimizde kalır maazallah.”

Bir anda herkesin etrafımızı sarması ve durumun bir anda alay konusu olmasıyla gülümsedim. Bu sırada elimin üstünü saran parmakların yeni farkına vardım. Aytuğ'un beni kaybetmek gibi bir düşüncesi yoktu, duygularının ne kadar ciddi olduğunu görmek beni daha çok mutlu ediyordu.

"Hayır konuş ki hayır bulasın," dedi Muhammet, Fatih'e kınayıcı gözlerle bakarken. "Gerçi senin olduğun yerde hayır olur mu, orası tartışılır."

"Niye lan, cenabet mi benim kardeşim?" diye sordu Berat, Fatih'in omzuna kolunu atarken.

"Yeni yıla girmemize az bir süre kalmışken hepinizin ağzından bal damlıyor," diyerek isyanını belli etti Feyyaz. "Hadi çok konuşmayın da herkes hediyelerini bıraksın ağacın altına."

Ben, Aytuğ'un minyatürünü yaptırmıştım. Üzerindeki basketbol formasından tutun da saçlarına kadar her şeyiyle aynıydı. Fiyatı biraz yüksek olsa da böyle bir hediye, onun hoşuna gideceğini düşünüyordum. Hem zaten hepi topu bir anahtarlık büyüklüğündeydi.

Küçük paketi ağacın altına koyarken Aytuğ'un, dikkatle paketi incelemesi gözümünden kaçmamıştı. Herkes hediyelerini bıraktıktan sonra odada kısa bir uğultu baş gösterdi. Hediye kutularında neler olduğunu merak ediyorlardı. Bizim dışımızda herkes kura çekmişti.

"İnşallah hediye paketine zikirmatik koymamışsındır," diyen Fatih, Muhammet'e sataştı.

"Allah yaratmış demeyeceğim. Geçireceğim kafayı suratına, bilmiş ol," dedi Muhammet terslenerek.

Hepimiz koltuklara yerleşirken Berat'ın, oturduğu yerden Derya'nın bileğini yakaladığını gördüm. Derya'yı hafifçe çekerek yanına oturmasını sağladığında kaşlarım havalandı.

Bizimkiler aynı anda göz koalisyonu kurarak bakıştığında yine hepimiz aynı anda ağızımıza fermuar çektik.

“Korku filmi izleyelim mi?” dedi Huriye büyük bir hevesle hepimize bakarken. “Hem hava da yağmurlu, bence harika olur.”

“Yerinizde olsam hiç o toplara girmezdim,” dedi Mamo bıkkınlıkla. “İzleyip izleyip sonra da bana *Kur'an* okutuyorlar. Geçen izledik, az daha okusaydım hatim indirecektim anasını satayım.”

“Aynen öyle,” diyerek Muhammet’e katıldı Aytuğ. “Sonradan oyunbozanlık yapmak yok kızlar, korkuyorsanız başka bir şey izleyelim.”

Tırnaklarımı kontrol etme bahanesiyle bir şey söylemekten kaçındım. İtiraz edersem korkak, etmezsem daha sonra yalancı konumuna düşecektim. Ancak ben de her kız gibi korku filmlerinden feci hâlde etkileniyordum.

“Korkarsanız iki şişe açarız, hepiniz sızar kalırsınız,” diyerek konuya çözüm getirdiğini sanan Feyyaz’a şok içinde baktık.

“İnanılmaz bir karaktersin,” dedim şaşkınlığımı gizlemeden. “Ayık kafayla gözümüze ne görüneceğini bilmiyoruz, sızsak neler olacağını düşünmek istemiyorum.”

“Ne yapalım Zeliş?” diyen Feyyaz, hâlinden şikâyetçi bir tavırla bana baktı. “Aytuğ’un sana basketbol salonunda çıkma teklifi ettiği videoyu başa sarıp sarıp izleyelim istersen. Hani düğün videosu izler, kim ne takmış kim ne giymiş diye bakarlar ya, o hesap.”

Gülümseyerek kafamı olumsuz anlamda salladım. Aytuğ’un çıkma teklifi ettiği video, sosyal medyada viral olmuştu. İlişkimiz o süreçten sonra herkes tarafından iyice bilinmişti. Karşılıklı sataşmalar sonucunda *Siccin* serisinden adını bilmediğim bir film açılmıştı. İlk başta bir sorun olmasa

da film atmosferinin kaotik ortamı ve oradan oraya kaçışan gölgelerin varlığı içimi ürpertti. Sesimi çıkarmasam da arada sırada gözlerimi kapatıyordum. Bir yandan da evden çıkarken o kadar çay içtiğim için kendime küfretmekle meşguldüm.

Hemen yanımda oturan Aytuğ, gözünü dahi kırpmadan ekrana kilitlenmişti. Ben de arada sırada bakıyordum. Birden ekrana bir şey yapışırca çığlık atmam kaçınılmaz olurdu. Kendisine eziyet etmeyi seven sayılı milletten biri de sanırım Türklerdi.

Yatakta uzanmış olan kızın yüzüne eğilen ablası, kırmızı bir gözün zifirî karanlıkta parlamasıyla çığlık attı. Tabii, onun sesinden kendimi duyamamış olacağım ki daha sahne bitmeden film durduruldu. Tüm gözlerin, gırtlığını parçalayana kadar çığlık atmış olan bana kaydığını gördüğümde omuz silktim.

“Birazcık bağırdıysam ne olmuş?” dedim işaret ve başparmağımı birbirine yaklaştırıp ölçüsünü verirken. “Sanki siz hiç korkmuyorsunuz.”

“Sancısı üç dakikaya düşmüş hamile kadınlar gibi bağırmıyoruz kanka,” diyerek lafa girdi Fatih. “Gözünü seveyim az yavaş bağır, kulağımdan olmama ramak kalmıştı.”

Omzuma dolanıp beni kendine çeken kolla birlikte, etrafımı o tanıdık parfüm kokusu sardı. Varlığı bir anda beni çepeçevre saran Aytuğ, yüzüme bakıp göz kırptı. Korkmamdan rahatsız olmamıştı. Film devam ettirildikten sonra benim çığlığımın yanında solda sıfır kalacağı sesler çıkarıldı.

Filmin sonuna doğru Fatih, Berat’ın kucağında oturuyordu. Salonun ışıkları açılınca hiç gocunmadan yavaşça Berat’ın kucağından indi. Fatih’in ensesine büyük bir hayal kırıklığıyla yapıştıran Beroş, yalandan tükürmeyi de ihmal etmedi.

“Senin gibi erkeğin kalıbına böyle tükürürler işte,” dedi üstünü başını düzeltmeye çalışarak. “Film boyunca kaz gibi tünedin kucağıma, uyuştı her yerim.”

Dudakları arasında bir şeyler mırıldanan Muhammet, çoktan transa geçmiş gibiydi. Onun bu hâline kahkahalarla gülen Aytuğ, kankasının yanına gidip karnını tutmaya başladı. Yerinde hafifçe sallanarak duasına devam eden Muhammet, bir tur da tövbekâr olarak etrafına tükürdü.

“Ne tükürüp duruyorsunuz oğlum?” diyen Fatih sinirle yüzünü sildi. “Alt tarafı korktuk, şeytan bile bu kadar taşlanmamıştır.”

“Bence bize ayrılan sürenin sonuna geldik,” diyerek oturduğum yerden hızlı bir kalkış yaptım. “Şimdiden iki saat kadar yolumuz var, ancak gideriz.”

“Benim çekimim var ama isterseniz Feyyaz sizi bırakır,” dediğinde Aytuğ, kararsız bakışlarım yüzünü buldu. “Merak etme, hiç içmedi bugün.”

Elindeki bira kutusunu ikiye katlayarak televizyon ünitesinin yanındaki çöpe basket atan Feyyaz, yanındakilerle girdiği iddiayı kazandığı için mutlulukla havaya yumruğunu savurdu. Kaşlarım bu güven verici sahne karşısında havalanırken içlendim.

“Aynen birader,” dedi Berat, Aytuğ’un omzunu sıvazlarken. “Daha şimdi çay içiyordu zaten.”

Aytuğ, kaşlarını çatarak sinirli bir yüz ifadesine büründü. “Kusura bakma fındık kurdu, bir dahaki sefere sizi ben bırakırım.”

“Dert değil,” dedim omuz silkerek. “Hem biz toplu taşımaya binmek konusunda epey tecrübeliyiz.”

Evden bir türlü ayrılamamıştık çünkü Fatih, Muhammet’in saçlarına yapışmıştı. Onlar birbirlerini yerken Berat ve Feyyaz da koyu bir sohbete dalmıştı. Kızlar, korku filminden

ötürü tek başlarına tuvalete gidemediklerinden nöbetleşerek tuvalet ihtiyaçlarını karşılamışlardı. Yanımıza geldiklerinde evden birlikte ayrıldık.

İstanbul'un kesici ayazı yüzümün astarını delmek istercesine estiğinde montuma iyice sarındım. Hâlâ burnumdan soluyordum, bu avanakların yüzünden geç kalmıştık. Metronun yer altına inen merdivenlerini kullanırken havanın bu kadar soğumuş olmasına şaşırmıştım.

"Aytuğ acaba ne almıştır keseli sıçanına?" diyerek aramızdaki sessizliği bozan ve bir an olsan bana sataşmaktan vazgeçmeyen Fatih'e ters ters baktım.

"Bence zıkkımın pekini almıştır ama senin daha yaratıcı fikirlerin varsa saygıyla dinleyeceğimden emin olabilirsiniz Fatihcim," dedim dişlerimi sıkarak.

"Valla ne yalan söyleyeyim, ben de çok merak ediyorum," dedi Sümeyye akan burnunu silmeden hemen önce.

"İkizime katılıyorum," dedi Zeynep, tuvaleti geldiği için hafifçe kıvrınarak.

"İnan katılmana çok şaşırdık Zeynepcim," diyerek Zeynep'e sataştı Berat. "Sanki başka bir ihtimalin varmış gibi her seferinde dipnot geçmen ne büyük kibarlık."

"Güzel ve anlamlı bir şey olacağı kesin," dedi Derya, ıslıl ıslıl gözlerle bana bakarken. İnci gibi dişleri gülüşüyle göründü. "Hem zaten Zeliş de böyle bir şeyi hak ediyor."

Koşar adım gelen Fatih, Berat'ın omzuna kolunu atarak yalandan bir içerlemeyle arkadaşının yüzüne baktı. Böyle zamanlarda genelde saçma sapan bir şey yumurtluyordu.

“Bak herkes, arkadaşının ne kadar değerli olduğunun farkında Beroş,” dedi büyük bir cilveyle. Berat’ın kürklü montunun yakasını yalandan okşayarak sokuldu. “Sen benim ne hak ettiğimi düşünüyorsun?”

“Akıl hak ettiğini düşünüyorum canım arkadaşım,” dedi Berat, omzundaki Fatih’in kolunu iterken. “Allah’tan, bu yıl sana akıl ihsan etmesini istiyorum.”

“Mübarek gecenin çocuğusun,” dedi Fatih, onda alışık olmadığı bir ciddiyetle. “Ya kabul olursa, baktın olur.”

Nihayet metro perona geldiğinde bizim kaliteli sohbetimiz son bulmuştu. Yaptığım hayırların bir karşılığı olarak oturacak bir yer buldum ve hemen Derya Deniz’imi yanıma çektim. Biricik arkadaşımın omzuna başımı yaslayarak metronun camından dışarıyı seyretmeye başladım.

“Duygularında ciddi olduğuna inanmak istiyorum,” dedim düşünceli bir sesle.

Derya kimden bahsettiğimi çok iyi biliyordu. O, genelde benim bir bakışımdan dahi ne hissettiğimi anlardı. Başını yavaşça omzuma yaslayarak benim gibi camdan dışarıya baktı. Yaşantımız patırtıyı sevse de biz de arada sırada zenginler gibi triplere girmeyi seviyorduk.

“Duygularında ciddi olmaktan çok daha fazlası var gibi görünüyor Zeliş,” dedi Derya bir süre duraksayarak. “Kendisi bile duygularındaki derinliğin farkında değil, uyandığında her şey için çok geç olmuş olacak.”

Hinlikle parlayan zeytin gözleri yüzümde dolaşırken burnuma bir fiske attı. Elimde olmadan kıkırdadım ve ayakta bekleyen zibilyon tane insanın nefret dolu gözlerine maruz kaldım. Ne var canım, yani onlar ayakta gidiyorsa. Ben de neredeyse her yolculuğumda ayakta gidiyorum eve.

“Kendisinin minyatürünü görünce ne hissedeceğini çok merak ediyorum,” dedim büyük bir heyecanla. “O lülük saçlarının aynısı zaten sadece minyatüründe olurdu.”

“Senin gibi biriyle daha önce karşılaşmamış. Gerçi, insanın senin gibi birine rastlaması biraz küçük bir ihtimal. Bu yüzden en az senin kadar sıra dışı olan hediyeni beğenecektir,” dedi Derya şüphelerimi yok etmeye çalışarak.

Yolculuğumuzun geri kalanında birbirimizin omzunda uyukladık. İki saate yakın yolculuktan sonra otobüse durağına gitmek için inmek üzere ayıldık. Zaten Fatih gibi bir ayılma hizmetiniz olduğu müddetçe pek de zorlanmıyordunuz. Uykulu gözlerim, arkasında oturan yaşlı kadına çemkiren Fatih’le kocaman oldu.

“Anamın kızlık soy ismine kadar öğrendin teyze ya,” dedi yanındaki kişiyi kalkması için dürterken. “Milletin mesajlarını bu kadar fazla okursan katarakt değil, şaşı olursun.”

Büyük bir tafrayla önümüzden rüzgâr gibi geçen Fatih’e şaşkınlıkla baktık. Bugünün bitmesi, hepimizin selameti açısından en iyisi olacaktı. Otobüs fiyaskosunu da atlattıktan sonra nihayet mahalleye gelmiş, evlere dağılmıştık.

Eve gittiğimde hâlâ yüzümde duran gülüş, Onur’un abur cubur zulamı patlattığını fark ettiğimde bile solmamıştı. Benim için tatlı yapmıştı, dahası var mıydı? Dahası olsa da benim için bu kadarı kâfiydi.

Nefesimi son bir hızla toplayarak elimdeki balonun içine üfledim. Bugün şişirdiğim kaçınıcı balon olduğunu, inanın ben de bilmiyordum. Herhâlde üflemekten tansiyonum

düşmüştü ve gözlerim bulanık görüyordu. Mavi balonu, organize edilmiş masanın arkasındaki ahşap iskelete bağladım.

“Gerçekten bir *baby shower*²’ımız² eksikti, tam oldu,” dedim tıknefes bir hâlde.

“Sümeyye’nin morali yeterince bozuk, bence bir de biz söylenmeyelim,” dedi Derya büyük bir anlayışla.

Dün gecedен beri annemin bana yaptırdıklarını bir bilse bana hak verirdi. Yaprak sarmanın anasını belledikten sonra bir orduya yetecek kadar kısır yapmıştım. Tatlıya geçtiğimizde de bayılıp kalmıştım. Beni mutfağın yüzünden kazındığına emindim.

Sümeyye tek çocuktu, bir kardeşinin olması hiç fena değildi. Ancak kıskançlık krizine girdiğinden kendini tuvaletlere kilitlemişti. Zeynep de dokuz doğuruyordu, arkadaşının da tuvalet fobisi olacak diye. Geriye kalan bizler ise ırgat gibi çalışıyorduk.

Sümeyye’nin annesi pastayı getirmeye kalktığında Derya’nın annesi ona izin vermedi. Hâlâ riskli aylardaydı ve ağır kaldırmaması onun için dezavantajlı bir durumdu. Beyaz pasta, masanın üstündeki envaiçeşit yiyeceğin arasındaki yerini aldığıında midem guruldadı.

Bir orduya yetecek kadar atıştırmalık yapmama rağmen Hatice Bacı, hiçbirinden tatmama izin vermemişti. Gerçi izin verse de yiyecek vakit olmamıştı. Kimse görmeden mercimek köftesini iç ettim, sadece Derya görmüştü.

“Çok mu acıktın?” diye sordu biricik arkadaşım bana acıyan gözlerle bakarken.

“Midem değil, yüreğim bile kazındı,” dedim bizi dinleyen anneme bakarak. “İnsanın vicdansız annesi olunca bu hâllere kalıyor.”

² *Baby shower*, doğumdan bir iki ay önce anne-baba adayı ya da aile bireyleri tarafından düzenlenen, doğacak bebeği kutlamak için yapılan bir partidir.

“Evden çıkmadan önce babanın getirdiği yarım kilo tulumba tatlısını da ben yedim zaten Zeliş,” dediğinde annem, utanarak kafamı eğdim.

Gölüşünü frenleyemeyen Derya, yanıma gelerek yanağıma bir öpücük kondurdu. Kimse fark etmeden zeytin-yagliyı ağzıma tepıştirtince elimde olmadan güldüm ama az daha boğuluyordum. Mavi ve pembe balonların çevrelediği masadan uzaklaşarak kendimi koltuğa attım.

“Yanımıza gelecek, değil mi Zeynepcim?” diye sordu Sümeyye’nin annesi.

“Üstünü değıştireceğini söyledi,” dedi Zeynep koşar adımlarla gelip yanımıza otururken. “Siz hiç merak etmeyin, bebeğinizin cinsiyetini çok güzel bir şekilde öğreneceksiniz.”

“İyi ki tuvaletin önünde havale geçirmedi,” dedim yanakları kızarmış Zeynep’in yüzünü incelerken.

“Biraz daha orada kalsaydım geçirmem muhtemeldi ama Sümeyye insafa gelip tuvaletten çıktı,” dedi elindeki sudan büyük bir yudum alarak.

“Umarım Zehra teyzenin kızı olmaz,” diyerek Sümeyye’nin annesine göz attı Derya, kadın endişeli görünüyordu. “Yoksa Sümeyye bu kadına dünyayı dar eder.”

“Aynen. Alışmış evin tek prensesi olmaya, bence o kadarı biraz fazla gelir,” diyerek Derya’nın söylediklerine katıldım ben de.

“Sen de evin tek prensesisin Zeliş, eminim Sümeyye’yi anlıyorsundur,” dediğinde Zeynep, az daha ağzımdaki suyu püskürtüyordum.

Kısırın iç harcını hazırlarken doğradığım parmaklarımdaki yara bantlarından ya da yorgun gözlerimden bir şey çıkarmamıştı anlaşılan. Tek kız olabilirdim ama prenses olduğum konusu tartışılırdı. Yine de kızların bu şekilde

düşünmesine izin verdim çünkü doğrusunu diyecek yüz bırakmamıştı anacığım.

Herkes *baby shower* için toplandığında Zehra teyze ve kocası masanın arkasına geçti. Hep bir ağızdan tutulan alkışlar, heyecanlı çığlıklar ufak salonu sallıyordu. Yanımda oturan annem, benim de aynı coşkuyu yaşamam için etime çimdik attı.

“Gören de Türkiye, Avrupa Birliği’ne giriyor sanacak,” diyen Sümeyye, anne babasının bu keyfi karşısında alıngan bir tavırla kollarını göğsünde bağladı.

“Yapma böyle kuzum,” dedi annem, Sümeyye’nin maşalı saçlarını okşarken. “Zeliş, Onur’un olacağını duyduğunda havalara uçmuştu, kardeş baldan bile tatlıdır yavrum.”

“Yaa, hiç sormaaa,” dedim ona. “Bu durum, Onur’un kursağımdan geçen tek lokmaya bile ortak olduğunu fark ettikten sonra son buldu.”

Durumu toparlamaya çalışan Derya lafa girdi. “Yani Zeliş, burada paylaşmanın önemini anlamaya başladı, bunu demek istedi.”

“Aynen öyle,” diyerek bizi destekledi Zeynep. “Alt tarafı diş fırçanı klozete sokar, sen banyodayken ışıkları kapatır ya da odana bodoslama girip en sevdiğin eşyaları kırar. Bunlar çok normal şeyler.”

Sümeyye’nin gözleri büyüyüp içleri yaşlarla dolduğunda arkadaşımın kırdığı potlara gülmekle, pardon haykırmakla meşguldüm. Annemin dirseklerini hissetmez olduğum bir vakitte Zehra teyze ve eşi pastayı kesti. Bıçağa yayılan mavi boyayla, gelenin erkek olduğunu anlayıp yeniden alkışladık.

“Gazan mübarek olsun bacımsu,” diyerek ağladı ağlayacak olan Sümeyye’nin yanaklarını evire çevire bir güzel öptüm.

“O kadar da kötü değil,” dedi Derya, iyimserliği elden bırakmayarak.

“Üzülme kanka,” dedi Zeynep, Sümeyye’ye sarılıp kendisi de ağlarken. “Ben sana yeni diş fırçası alırım.”

Zehra teyze ve eşini tebrik ettikten sonra servise yardım etmeye başladık. Milletin dolmak bilmeyen midesini kalayladıldıktan sonra nihayet sıra bize gelmişti. Pembe cibinlikli yatağına sere serpe yayılmış, filmlerdeki zenginler gibi depresyona giren Sümeyye’nin ağlamalarını dinliyorduk.

Kalabalıktan ötürü tabak kalmamıştı ve elimdeki kısır leğeni gerçekten göz dolduruyordu. Yeni bir kaşık alarak bugünün bir an önce bitmesi için dakikaları saymaya başladım.

“Bu durumu biraz fazla dramatize etmiş olabilir misin acaba?” dedim ağzımdaki kısırları sağa sola savururken.

Derya ve Zeynep’in kınayan bakışlarına ek olarak Sümeyye’nin ağlaması kesildi ve dönüp camış gibi tıkılan beni buldu. Umursamaz bakışlarım, daha şiddetli ağlamasına neden olunca yüzüme bir yastık fırlatıldı. Yastığın pembe tüylerinin genzime kaçıp öksürmeme neden olduğu sırada kapı tıklatıldı ve açıldı.

“Kızımla biraz yalnız kalabilir miyim?” diyerek kapıdan kafasını uzatan Zehra teyze, yatakta kendinden geçmiş olan kızına üzgün gözlerle baktı.

Neredeyse zil takıp oynayacağımdan, elimdeki kısır leğeniyle beraber odadan çıktım. Kutsal mekânımız olan mutfığa ilerlediğimizde, neden bizim de diğer misafirler gibi koltuklarda oturmadığımızı düşündüm. Valla dünyaya beslemelik yapmaya gelmiştik.

“Ne kaldıysa paketleyelim de çıkalım biz de,” dedi Derya sıkıntılı bir yüz ifadesiyle etrafa göz atarken. “Yoksa Fatih’le Berat ömrümüzü yer.”

“Aynen, annem bulaşıkları da bana kitlemeden tüymem lazım,” dedim artık boş olan leğeni tezgâha bırakarak.

Paketlemeyi birkaç dakikada halledip Zeynep’i, ikizinin yanında bırakarak evden ayrıldık. İçime dolan temiz hava,

beynime oksijen gitmesini sağlamıştı. Haraç toplayan kabadayılar gibi bizi köşebaşında bekleyen Fatih ve Berat, elimizdeki zulayı kaptı.

“Nerede kaldınız, ağaç olduk burada?” dedi Berat, çörek otlu poğaçadan büyük bir ısırık alarak.

“Kusura bakma ya, o kadar güzel ağırlandık ki bir türlü kalkmak istemedik,” dedim alaylı bir ifadeyle. “Kirli beslemeler gibi hizmet etmemizle bir alakası yok.”

“Sümeyye girdiği transtan çıktı mı bari?” diye sordu Fatih, lavaşa doldurduğu kısırı yerken.

“Bir süre daha transtan çıkacağa benzemiyor,” dedi Derya, üşüyerek ellerini ceplerine yerleştirirken.

“Üşümeyin,” dedi Berat. Derya’ya bakarken her an ona sarılıp ısıtacakmış gibi istekli görünüyordu. “Okulda görüşürüz.”

Aralarında geçen manidar bakışın anlamını çözemediğimiz için Fatih’le birlikte onları izlemeyi tercih ettik. Onur basket antrenmanında, annemler de Zehra teyzenin bebek cinsiyeti öğrenme partisinde kaldığına göre evin keyfini çıkarabilirdim.

Pembe panterli pijamalarımı giyinip çoraplarımı diz kapaklarıma kadar çektim ve kumandayı alıp televizyonun karşısına kuruldum. Böyle anlarda istemsiz bir mutluluk hissediyor musunuz? Ya da büyük bir özgürlük?

Telefonumun tanıdık melodisiyle birlikte, önüme düşen saç tutamlarını geriye iterek, affedersiniz ama kıcımlın altında kalan telefonumu çıkardım. Bizimkilerden biri olduğunu düşünerek oflaya pufloya ekranı çevirdim. Ancak ekrandaki arama, Aytuğ’a aitti ve üstelik görüntülü arıyordu.

Olduğum yerde kalkıp otururken telaşla, bacaklarımdan sıyrılan battaniye ayak bileklerime dolandı. Saçlarımı düzeltmek için titreyen telefonu bir kenara atıp topuzumu daha

insani bir şekle getirdim ama ben işte bakımsız güzel olan kızlardan değildim.

Saçımla olan küçük savaşımlı nefes nefese bir hâlde bitirerek nereye attığımı bilmediğim telefonumu aramaya koyuldum. Titremesi durduğunda bu karmaşanın içinde nasıl bulacağım diye düşünerek iyice telaşa düştüm. Yeniden titremeye başladığında irkilerek, ayak bileklerimdeki battaniyeye dolanarak yere yapıştım.

Tekrar yüzüme yapışan dalgalı saçlarıma nefesimi verdiğimde yanımdaki sehpanın altında titreyen telefonu görünce uzandım. El mecbur, en doğal hâlimizle açacaktık. Olamıyorduk işte *cool*, seven de bizi böyle sevsindi.

Arkamdaki eski model Isparta halısı ve ağzı yüzü yamulmuş sıfat-ı eşkâlîmle gelen aramayı kabul ettim. Yalandan gülüşüm, karşımdaki kişiyi görünce soldu gitti. Turuncu forması ve özenle alnına dökülen saçlarıyla işte oradan, acımasız gülüşüyle bana bakıyordu.

Evrenin şu anda bana hareket çektiğine kalıbımı basardım.

“Fındık kurdu,” dedi Aytuğ endişeli bir sesle bana bakarken. “İyi misin? Kıpırmızı olmuşsun.”

Yalandan gülmeye çalıştım ama kişniyormuşum gibi çıktı. “Lavabodaydım da ilk aramana yetişemeyince biraz koşmak zorunda kaldım,” dedim nefes nefese.

Aman ne güzel bir açıklama Zeliş. Çocuğa, *sıçıyordum da telefonu o yüzden açamadım*, de tam olsun seni geri zekâlı. Allah’ım ne ben bu aşk için uygunum ne de bu çocuk cezaya layık.

“Yanlışı bir zamanda aramışım anlaşılan,” dedi utanarak ensesini kaşırken. Gözleri aşırı derecede genç kız havası taşıyan pijamalarına kaydı. “Maç öncesi uğur getirsin diye seni görmek istedim. Sanırım küçücük bir çehreye o kadar büyük gözlerin sığdırılması hâlâ kafamı karıştırıyor.”

Bu uşak, okuduğum klasik romanlardaki gibi konuşuyordu ama yeni dönem Z kuşağına hitap eden, milyonluk takipçili bir fenomendi. Elimde olmadan yüzüstü dönerek telefonun açısını değiştirdim. Ve benim aşk sarhoşluğuyla sallayıp durduğum kırmızı çoraplarımı gördü.

“Pijama partisi mi yapıyordunuz?” dedi büyük bir merakla.

“Tek kişilik parti oluyorsa evet, koltuğa tünemiş *talk show* izliyordum,” dedim umursamazca omuz silkmeye çalışırken. “Evde olduğumda rahat giyiniyorum.”

“Evet,” dedi ilgili hareleri üzerimde dolaşırken. “Bunu görebiliyorum fındık kurdu.”

Gülümsemeye çalıştım, Aytuğ anlayamadığım derecede anlamlı anlamlı bana bakıyordu. Hergele ne kadar idmanlıysa kadın ruhundan anlıyordu. Ama ben böyle oyunlara kanacak kız değildim. Tabii, o kadar öyle bir kız değilim ki salyalarım telefonun ekranına damlayacak.

“Maçı alacağını biliyorum,” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım. Sürekli gözümün önüne tüneyen saçımı yolmak üzereydim. “Aksi mümkün değil.”

“Evet, günlük motivasyonumu aldığıma göre o zaman ben kaçar,” dedi arkadan ismi seslenilirken. “Koç beni çağırıyor fındık kurdu, daha sonra görüşürüz.”

Arama sonlandığında bile hâlâ mal mal ekrana bakıyordum. Olduğum yerde hızla ayaklanmaya çalıştığımda kafamı sehpa çarparak ani bir beyin sarsıntısı geçirsem de koşar adım aynanın önüne gittim. Pekâlâ, bu görüntüyü size de anlatıp göz zevkinizi bozmak istemiyorum.

Ama benim körkütük, hem de yılın en romantik erkeği seçilecek birine âşık olduğumu bilmenizi istiyorum.

6. BÖLÜM

Hayatta şanslı olanlara, *ağzında altın kaşıkla doğmuş*, derler. Biz ise onlardan değildik. Değil ağzımda altın kaşıkla, boynuma asılı altın nalla bile doğsam şanslı olacağımı düşünemezdim. En azından *Bella Swan* kadar, hani gözlerini kaydırıp histeri krizine girmiş gibi hareketler yaparak *Edward*'ı etkileyen *Bella* var ya, hah işte ondan bahsediyorum.

Kız götü başı dağıttığında dahi *Jacob* gibi bir alternatifi vardı. Aramızda kalsın ama ben kurt adamı daha çok seviyordum. Neyse konudan sapmayalım, işte hiçbir zaman o kızlardan olmayacağımı düşünüyordum. Ta ki sabahın köründe bir buket lale, bana teslim edilene kadar. Kokuları hâlâ burnumda.

Okula gitmek için benimle birlikte uyanan Onur, gözlerini devirerek aşk sarhoşu hâlime bakıp, "Biraz daha koklarsan sende kafa yapması an meselesi," demişti huysuz bir tavırla.

Doğrusu, Onur'un pislik hâlleri bile moralimi bozamazdı. Otobüs durağına kadar kafamın içinde yaşamış, gelen hediye'nin güzelliği karşısında büyülenmekle vakit harcamıştım. Fakültemin basamaklarını çıkarken kendimi tebrik etmekle meşguldüm. Lalelerden birini defterimin arasına koymuştum.

İlk dersin monoton akışı eşliğinde, parmaklarım nasır bağlayıncaya dek not tuttum. O kadar çok ezber yapıyorduk ki bir süre sonra isimler beynimde bir bütün hâline geliyordu.

Tabii, Alya gibi yaratıklar türediğinden insanın dikkatini derse vermesi en iyi kaçış yoluydu.

Pişmanlıkla parıldayan gözlerinin sık sık bana kaydığını ve konuşmak için ağzının açılıp kapandığını görüyordum. Valla o kadar affedici olmak benim tekelimde bulunmuyordu. Fırsatını bulduğum bir anda bana yaklaşırsa saçlarını yolar, eline verirdim.

Hocanın blok dersi ve ağzını ağır çekimdeymiş gibi hareket ettirip durduğu dersin sonunda güzel bir oh çektim. Ardından da defterimin arka sayfasında duran laleyi çekip alarak kokladım. O sırada ekranına mesaj bildirimi düşen telefonum dikkatimi çekti. Mesajın sahibi Aytuğ'du, teşekkürümü kabul etmişti.

Aytuğ:

Laleler kadar zarif fındık kurdum, çiçeklerin en güzelleri senin olsun. Dünkü maçı kazandık, bana uğurlu geldin. ♥

Telefonumla meşgulken bir yandan da çantamı toparlamış, amfiden ayrılmak üzereydim. Amfiden çıktığımda dalgın bakışlarım bir an insanların üzerinde gezindi. İnsanın dikkatinden kaçmayacak kadar cezbedici duran mavi saçlar, görüş açıma girdiğinde bir özür borcum olduğunu düşündüm.

“Deniz,” diye seslendim tam yanımdan geçmek üzereyken. Beni duymuyordu, ona doğru yaklaşıp hafifçe koluna dokundum. “Biraz vaktin var mı?”

Aynı delici bakışlar yüzümü bulduğunda içimin soğumasına engel olamadım. Yine de beni Alya'ya karşı uyarmıştı ve kabul etmek istemesem de haklı çıkmıştı. Kablosuz kulaklığını çıkararak bana gülümsedi ve başıyla selamıma karşılık verdi. Kolundaki dijital saati kontrol etti. “Bir sonraki dersime kırk dakika var, sanırım bir kahve için vaktim var.”

Bu kadar anlayışlı ve kibar olması, kendi tutumum hakkında beni şüpheye düşürdü. Bazen insanlara, gereğinden fazla önyargılı olabiliyordum. Ve bu da beni kırıncı biri yapıyordu, oysaki özümde hiç de böyle bir karaktere sahip değildim.

Beraber fakültenin kafeteryasına indik ve kendime demli bir çay alırken ona da filtre kahve aldım. Kenardaki masalardan birine oturduğumuzda bir yandan da defterimin sayfalarıyla oynuyordum. Açıkçası ne söyleyeceğimi ben de bilmiyordum.

“Geçen gün senin niyetini göremedim,” dedim ılımlı olmaya çalışarak. “Eminim kabalaşmışımdır, kusura bakma demek istedim.”

Mavi gözleri hafifçe kısıldı. “Şu an benden özür diliyorsun sanırım,” dedi beni köşeye sıkıştırmaktan keyif alarak.

Mavi saçları omuzlarını bir yele gibi örterken porselen cildi gözlerini vurguluyordu. Her hâliyle dikkat çekici ve güzel bir kızdı. Ancak benim kafadan değildi. Ne bileyim işte, bazı insanlara bazen bir kere bakmanız yeterli olurdu.

“Evet, özür diliyorum,” dedim demli çayımdan büyük bir yudum alarak, çay beni her zaman sakinleştirirdi.

“Etrafındaki insanlara bakarken iki kere düşün derim Zeliha,” dedi samimi bir tonlamayla. “Üstelik sen normal bir konumda değilsin, çakallık yapmak isteyen çok kişi olacaktır.”

Beni aşağılamaması ya da Alya’nın yaptığı gibi başardığım şeyi görmezden gelmemesi hoşuma gitti. En azından açık bir şekilde fikirlerini belirtiyordu. Eh bu da onu katlanılabilir yapıyordu.

“Bundan sonra daha dikkatli olurum,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Seni bugün derste göremedim.”

“Ben üst sınıfım aslında, alttan birkaç tane dersim kalmıştı. Onları halletmek için sizin derse giriyordum,” dedi açıklama yaparak.

“Profesörler hep bu kadar sinir bozucu muydu, yoksa bizim seneye mi özel?” diye sordum bıkkınlıkla.

“İnan bana,” dedi gözlerini devirerek. “Size özel hiçbir şey yok.”

Yüzünün aldığı hâle gülerek kafamla onu onayladım. Derslerden başlayan konu, *TikTok* camiasına ve son zamanlarda meydana gelen olaylara geldi. Kaşında dövmesi olan kızın muhabberti açıldığında elimde olmadan gerildim. Bu, onunla konuşmak istediğim bir konu değildi.

“Sinek gibiler, bir halt edemiyorlar ama insanın midesini bulandırmaya yetiyorlar,” dedi Deniz, yerinde bir benzetme yaparak.

“*TikTok* platformu bu gibi şeylere yatkın maalesef,” dedim yüzümün düşmesine engel olamayarak. “İçeceklerimiz bitmiş. Kendime çay alacağım, sana da almamı ister misin?”

Konudan kaçmaya çalıştığımı anlasa da üstelemedi. “Olur, günün ilk kahvesini içtikten sonra ne içtiğimin bir önemi yok.”

Masadan kalkarken gülümsemeye çalıştım ama yüzümü görmediği bir anda gözlerimi devirdim. Kahve içmenin bir statü olduğunu düşünenlerden olduğu açıktı. Acaba bu konuda Alya’yla benzeştiğini bilse ne düşünürdü?

Çay siparişimi verip beklediğim esnada yanımda duran kişinin kim olduğunu fark edince sıkılgan bakışlarım ona kaydı. Berkay, kararsız bir yüzle bana bakıyordu. Oysaki onu en son gördüğümde dehşet içindeydi. Çünkü beni bir dolapta kilitli hâlde bulmuştu. Kapalı alanın boğuk atmosferi tekrar ciğerlerime sinecek gibi olunca boğazımı temizledim.

“Selam,” dedi kararsız bir tavırla.

“Selam,” dedim çayları alırken. “Uzun zaman oldu.”

“Evet ve sen çok daha iyi görünüyorsun,” dedi samimi bir gülüş eşliğinde. “Daha iyi olmana sevindim.”

İntikam dolu hareleri dinginleşmiş, ışığa çıkmış gibi kıyafetleri bile renk kazanmıştı. Onun bu değişimi beni şaşırtmıştı. Kafamla söylediklerini onayladım ve bir süre istemeyerek de olsa sessiz kaldım.

“Bir arkadaşımın çay içiyorduk, istersen sana da bir çay ısmarlayabilirim,” dedim kibar olmaya çalışarak. “Hemen şu köşedeki masada oturuyor.”

Kafamı çevirip Deniz’in mavi saçlarını görmeyi beklediğim masaya baktım. Ancak masa bomboştu, kitaplarımla çantam duruyordu. Birinin çantamı çalması dahi söz konusuydu. Habersiz gidişi kaşlarımdan çatılmasına neden oldu.

“Fazla vaktim yok, belki bir dahaki sefere,” dedi Berkay gülümserken. Dostane tavrım kendisini rahat hissetmesine neden olmuştu. “Seni gördüğüme sevindim, görüşürüz.”

İki çayla birlikte masama gittim ve lalemi koklarken önce birini, sonra da diğerini içtim. Dersim başlayana kadar kafeteryada takılma kararı aldım. O merdivenleri bu kadar kısa süre sonra çıkmak bana akıl kârı gelmiyordu.

İnsanın bir kere uğradığı yere tekrar dönmek gibi bir eğilimi vardı. Durağında beklediğiniz her otobüse, yeniden binebilme ihtimaliniz sürpriz değildi. Bundan tam bir sene önce Grup Trol’ün, hayran buluşması düzenlediği ve benim ezilme tehlikesi geçirdiğim alışveriş merkezinde, şimdi benim ve Aytuğ’un hayran buluşması olacaktı.

Aytuğ'u canlı olarak ilk gördüğüm yer o buluşmaydı, Yarkın'la tanışmam da o buluşmada gerçekleşmişti. Aşırı derecede kibar ve kıvrak zekâya sahip Yarkın'ın, hayatımı bir zelzele gibi sallayacağını ben de bilemezdim.

Neyse ki yıldız olmak için yükseklikten korkmamış, aksine en tenha yerlerde parmak ucunda gezmiştim. Dediğim gibi durak aynıydı, yolcular tanıdık yüzlerdi ancak ben bambaşka bir şeye dönüşmüştüm.

Aynadaki aksim, uzun zamandır gelmesini beklediğim o kızı bana gösteriyordu. Maşalandığı için ekstra hacim kazanmış saçlarım, omuzlarımdan dökülürken yüzümde yok denebilecek kadar bir makyaj vardı. Bakışlarımdan kenarlarına yapıştırılan yıldızlar, mor ve gri tonlarındaydı.

Ayaklandığımda pudra pembesi elbisem üzerimde dalgalandı. Sıfır kol elbisenin eteklerinde fırır detayları vardı. Kalın topuklu *convers*lerim ve şeker pembe kurdeleli çoraplarımla bendim işte.

İki parmağını dudaklarının arasına sıkıştırıp ıslık çalan Sümeyye, büyük bir beğeniyle etrafımda tam tur attı. Elbisemin fırırlarına dokunurken kendisiyle gurur duyuyordu. Bu kıyafeti bana Sümeyye ve Zeynep tasarlamıştı.

TokTiker isimli bir koleksiyon çıkarıyorlardı ve bu kıyafet de o koleksiyonun yıldız parçasıydı. Elbiseyi benim giymiş olmam da onların tanınırlığı ve ilgi görmeleri açısından önemliydi.

“Şuna bak sis,” diye şakıdı Sümeyye, kendinden parıltılı kıyafete dokunurken. “Sıfır proporsiyon hatası ve dikiş izi dahi olmadan harika bir iş çıkardık.”

Sümeyye'nin uzattığı beşliğe bir el çakan Zeynep gülmüsedti. “Al benden de o kadar *sister*'ım.”

Onların bu mutluluğu Derya'yla beni göz göze getirmişti, elimizde olmadan güldük. Bugünü en az benim kadar onlar

da beklemişti. Şimdi arkadaşlarını kendileri kadar seven insanları görecektik olmaları, heyecanlanmalarına sebep oluyordu.

“Bence içindeki star,” dedi Derya yanıma gelip burnuma bir fiske atarken. “Arkadaşınızın ışıltısına haksızlık ediyorsunuz.”

Üçü de hep bir elden bana sarıldığında beni sakinleştirmek için uğraştıklarını anladım. Son zamanlarda üst üste gelen her şey, kabul etmek istemesek de hepimizi çok yıpratmıştı. Şimdi tekrar eskiye dönme zamanıydı, yeniden biz olmalıydık.

Biz birbirimize sarılırken elindeki bardak mısırı kaşıklayarak içeriye giren Fatih, ilk birkaç saniye büyük bir şokla bakakaldı. Ağzındaki soslu mısırlardan birkaç tanesi yere düşünce Sümeyye, onun omzuna bir tane patlattı.

“Pislik yapma,” dedi kaşlarını çatarak yediğine bakarken. “Ayrıca elindeki faciayla Zeliş’e yaklaşmayı aklından bile geçirme.”

“Vay anasını vay,” dedi Fatih salak salak etrafımda dolaırken. “Anasının sütü gibi olmuş, hiçbir katkı olmadan, tam ayarında.”

Gözlerimi devirerek Fatih’in iltifat anlayışını kınadım. Bu şaşkınlığını da çok görmemek gerekirdi. Beni en son mezuniyet balosunda bu şekilde görmüştü.

“Sulanma, hemen sulanma,” dedim yüzümü ekşiterek ona bakarken. “Kankam olduğun için ses etmiyorum, yoksa pekmezini akıttırdım biliyorsun.”

“Konuşana kadar her şey harikaydı,” dedi Fatih, rüyadan uyanmış gibi yaparak.

“Bence sen yanıyorsun kardeşim,” dedi Berat, bana şöyle bir bakarken. “Baştan aşağı Zeliş olmuş, kıyafet *ben Zeliha’nın fistanıyım* diye bağırıyor.”

“Delilerin zoruna bak sen,” diyerek konuya el atan Zeynep, bana yakın duran Berat ve Fatih’i sinek gibi kışkırladı. “Gayet de prenses olmuş, sizin gözünüzün ayarı düşük.”

“Kanka son zamanlarda formdan düştüm ben herhâlde,” dedi Fatih kafası karışık bir yüz ifadesiyle. “Aksi hâlde her seferinde sidikliden laf yemem imkânsız.”

“Bu konudaki şüphelerin yersiz panpa,” diyerek Fatih’in elindeki bardak mısırı aldı Berat. “Daha demin mısır satan adama cinnet geçirttin, rica ediyorum kendine haksızlık etme.”

“Aytuğ nerede kaldı?” dedim bir anda heyecanlanarak.

“Kendi kulisinde,” dedi Berat umursamazca omuz silerek. “En az senin kadar kaprisli ve hazırlanıyor.”

“Aytuğ kaprisli birine benzemiyor,” dediğinde Derya, biricik arkadaşına öpücük attım. “Biraz gergindir, hepsi o.”

“Tıp yerine hukuk okusaydın ya Deryacım,” dedi Berat keyfi kaçmış bir hâlde, ela gözleri sevdiği kızın üzerinde dolanıyordu. “Benden başka herkesin avukatlığını yapıyorsun, boşa gitmesin emeklerin.”

“İkinci üniversite olarak neden olmasın? Gerçi bazılarının bunu düşünmesi imkânsız çünkü kendileri daha birinci üniversitesini okuyamıyor,” dedi Derya, meydan okuduğunu hiç de inkâr etmeyerek.

Elindeki mısırı birden Fatih’in eline tutuşturan Berat, arkadaşının irkilmesine neden oldu. Berat, uzun sayılabilecek bir boya sahipti. Aynı zamanda kemikli bir yüzü olduğundan sinirlendiğinde korkutucu görünüyordu. Ancak Derya, tüm bunlardan etkilenmiş benzemiyordu.

“Bunların maç başladı yine,” dedi Fatih yüzünü ekşitirken. “Gözünüzü seveyim başka bir zaman güreşin, bugün hepimiz için önemli.”

Derya ve Berat aynı anda Fatih'e bağırdı. "Sen sus!"

Kocaman olmuş gözlerle kızlara döndüğümde gözlerini belerten Sümeyye ve Zeynep, ağızlarına fermuar çektiler. Kimse bu çift olamayan ama çift ruhuna sahip ikilinin öfkesini üstüne çekmek istemiyordu.

Elimi Derya ve Berat arasında şıklattım. "Hadi bakalım ballı bisküvilerim, silkinip kendinize gelin, uzun bir gün bizi bekliyor."

İkisi de haklılığım karşısında sessiz kalarak kenara çekildi. Sırtımdan aşağıya doğru akan ter, başımıza geleceklerin habercisiydi ama farkında değildim. Bizimkiler kulisten çıkıp kendi yerlerine geçmek için yanımdan ayrıldıklarında içimi iyice heyecan bastı.

Kapıdan kafasını uzatarak içeriye şöyle bir bakan kişiyle nefesim tılandı. Siyah deri ceketin altına, taşlanmış buz mavisi bir kot giyen Aytuğ, postallarının yardımıyla büyük adımlar atarak içeriye girdi. Özenle dalgalandırılmış saçları yüzüne akarken gamzesi ortaya serilmişti.

Tam önümde durduğunda aynadaki yansımamızda ne kadar farklı olduğumuzu gördüm. İşte oradaydı, hayran buluşmasında gülüşüne şahitlik ettiğim ama gözleri boşluğa bakan çocuk. Ulaşılmaz duruşu dalga dalga etrafına yayılıyordu.

Düğmelerinin yarısı açık olan beyaz ipek gömleğin üzerine gümüş rengi takılar geçirmişti. *Kim bu adam*, diye düşünmeden edemedim. Elinin tersi elmacık kemiğimden çeneme doğru kaydı.

"Fındık kurdu," dedi sanki bir sır veriyormuşçasına kısık bir sesle. "Çok güzel görünüyorsun."

Gülümsemeye çalıştım ancak gözlerim doldu. Hayır ağlamayacaktım, ağlarsam Zeynep beni mahvederdi. Bir anda değişen ruh hâlim karşısında endişelenen Aytuğ, bana doğru bir adım daha atarak hafifçe dizlerini kırdı.

“Sorun ne Zeliş?” dedi bir şeyleri anlamlandırmaya çalışırken.

“Hiç,” dedim tek nefeste. Gözlerinin içine bakarken tek damla yaş yanağıma süzüldü. “Seninle yeniden buradayım ama sanki zaman hiç geçmemiş gibi. Senin için görünmez olmaktan korkuyorum, bu hâlinle karşımda durunca bir şeylere inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Hımm,” dedi bir süre sessiz kalıp söylediklerimi düşünürken. “Hatırladığım kadarıyla sen bana yemek yaptın, ben sana tatlı yaptım. Uğur kolyem sensin, küçük bir karakolda beni tehdit ettin.”

Anılar gözlerimin önünden akarken dudaklarım gerildi. Dizlerini biraz daha kırarak elimi avuçlarının arasına aldı. Kafasını yana yatırınca yüzüne yerleşen muzır ifadeye baktım.

“Tüm korkularına kaşlarını çatarak bakan kız mı söylüyor bunları? Hatırlarsan ki ben bunları söylerken biraz gocunuyorum, beni iki defa peşinde koşturdun.”

Söyleyeceklerini bitirdiğinde yüzümde bir gülümseme oluştu.

“Evet, sanırım istediğim gazı aldım. Bu saatten sonra sorunsuz çalışacağıma eminim,” dedim yüzünü muzırca izlerken.

Söylediklerim, beklediğinden daha eğlenceli gelmiş olacak ki gülümseyerek beni kendisine çekti. Alnıma bastırıldığı dudakları, yaşadığımız ânı daha bir kıymetli hâle getiriyordu. İkimiz de farklı bir zamanda, yeni benliklerimizle, sayısını bilemediğimiz hayranlarımızın karşısına çıkacaktık.

Organizasyon görevlileri, korumalarla birlikte içeriye girdiğinde iç geçirdim. Bu kadar etten duvara ve etrafımda sürekli kulaklığıyla koordine olan insanlara alıştığımı söyleyemezdim. Benim aksime Aytuğ, daha soğukkanlı bir yüz

ifadesiyle içinde bulunduğumuz durumda meydana gelebilecek olasılıkları değerlendiriyordu.

“Buluşmanın gerçekleştirileceği alana kadar olan koridorlar boşaltılmış durumda. Sizden isteğimiz, hızlı ve emin adımlarla yürüyerek koruma çemberinin içinde kalmanız olacak,” dedi güvenliği organize eden kişi. “Şimdi lütfen önden buyurun, sabırsızlanmaya başladıklarınızı söylediler.”

Çekimserliğimi fark eden Aytuğ, elimi tutarak hafifçe sıktı. Yanımda olmasının verdiği inanılmaz güvenle, onunla birlikte yürümeye başladım. Güvenliklerin söylediği gibi koridorlar boştu ancak bir kat aşağıdaki curcunanın gürültüsü buraya kadar geliyordu.

Yılbaşı temasıyla süslenen alışveriş merkezi daha bir ışıltılı ve güzel göründü gözüme. Asansöre binip aşağıya inerken cam olmasından ötürü birkaç hayranın ve daha sonra birçoğunun bizi fark etmesine sebep olduk.

Çıglıkları bir anlık şaşkınlığıma ve yüzümü buruşturmama sebep olsa da ânında dudaklarım gerildi. Sevincim ben farkına varmadan gün yüzüne çıkınca hemen el salladım. Kırmızı halı serilmiş yükselticinin üzerinde iki sandalye duruyordu.

Güvenlikler, hayranları tutma amacıyla daha büyük bir çaba gösterirken mikrofonlarımız kulaklarımıza yerleştirildi. Gülümserken yüzümdeki bütün kaslar seğiriyordu. Böyle bir buluşma yaşanabileceğini ben de tahmin edemezdim. Renkli pankartlar birbirinin omuzlarına tırmanan hayranlar tarafından bize uzatılıyor, kutu kutu tulumba tatlıları bana gösteriliyordu.

“Yeniden birlikteyiz dostlarım!” diyerek kalabalığı coşturan Aytuğ, herkese gülücükler attı. “Sizle böyle buluşmayı çok özlemişim, siz de bizi özlediniz mi?” diye soru yönelttiğinde hep bir ağızdan oldukça onaylayıcı sesler çıktı.

Cevaptan memnun kalan Aytuğ, yükselticiden inerek en önde bulunan kişilerin ona uzanan ellerine dokundu. Kızların hayranlıkla parlayan hareleri ikimiz arasında mekik dokuyordu.

“Bugün burada en az sizler kadar heyecanlı biri daha var,” diyerek bana dönen Aytuğ, küçük bir zıplayışla yükselticiye çıkarken çığlıklar duyuldu. “Hadi, *TikTok* camiasının yeni yıldız ışığıyla tanışın.”

Bakışlarım kalabalığın en ön sıralarına yerleşmiş ve biraz da temkinle beni seyreden bizimkilere kaydı. Onların burada olması, bana beni her zaman gördükleri gibi bakmaları, içimdeki kız çocuğunun ayaklanmasına neden oldu.

Aytuğ, beni büyük bir kibarlıkla takdim ederken keyifliydi.

“Selam millet!” dediğimde sesimi ben bile tanıyamadım. “Az önce öğürüyormuşum gibi mi konuştum, yoksa bana mı öyle geldi?”

Samimi itirafım, anlık bir sessizliğe neden olsa da peşi sıra gelen kahkahalar beni rahatlatmıştı. Bir iki adım atarak öne çıktım ve yüzümü daha yakından görmelerine fırsat verdim. Fazla değil, sadece bir sene öncesinde onlardan biri olduğumu, benimle onlar arasında zannettiklerinden daha güçlü bir bağ ve benzerlik olduğunu görmelerini bekledim.

“Sizi kanlı canlı karşımda görmek ve coşunuza çıplak gözlerle şahitlik etmek küçük dünyamı tepetaklak etti. Her an tansiyonum düşebilir, bu yüzden ambulansı hazırda bekletiyoruz,” der demez güvenlik amiriyle göz göze geldim. “Sanırım bu size vermemem gereken bir bilgiydi. Her neyse, bizim aramızda gizli saklı olmaz, biliyorsunuz.”

“Bir kere konuşmaya başladığında asla susmadığını söylemiştim,” diyen Aytuğ kaşlarını kaldırarak bana yandan bir bakış attı. “Bu onun en sevdiğim özelliği olabilir.”

Bu ani iltifatı, kalabalığı neşelendirip yerlerinde duramamalarına sebep olunca güvenlik görevlileri epey zorlandı. Bizim yaptığımız en ufak bir hareketin onlarda bu kadar büyük bir etkiye sahip olması, hem garipti hem de insanı inanılmaz iyi hissettiriyordu.

“Kendisi laf ebeliği yapmaya bayılır,” dedim biricik sevgilimin yanında durarak. Topuklu giysem de kafamı kaldırarak ona baktım. “Böyle konuştuğuna bakmayın, size onunla nasıl tanıştığımızı anlatsam inanamazsınız.”

Bu hikâyeyi onlara anlatıp anlatamayacağımızı, daha önce Aytuğ’la konuşmuştuk. Hikâyemizin dönüm noktası olan o kısacık kesiti duymayı ne kadar beklediklerini biliyorduk. En zararsız, sansasyona en az sebebiyet verecek olan bölümdü.

“Bildığınız üzere, ben üç çocuklu ailenin en büyüğü ve tek kızıyım. Şatafatlı olmasa da kendi içinde renklere sahip olan bir dünyam var,” dedim gayet samimi bir şekilde konuşurken. “Her ÖSYM mağduru genç gibi ben de üniversite sınavına girdim ve sınavdan sonra kafamızı dağıtmak amacıyla insanlık için küçük, bizimkiler için büyük bir maceraya giriştik.”

O gün yaşanan olayın ana kahramanı olan Fatih, gözlerini devirerek kollarını göğsünde bağladı. Belki o gün bunun bir felaket olduğunu düşünmüş olabilirdim ancak artık öyle değildi. Tam bir dönüm noktasıydı. Bu şekilde ilerlemesi gerekiyordu ki bugün ben burada olayım.

“Ehliyetsiz kullandıkları araçla motorumun üzerinden buldozer gibi geçmişler dostlarım,” dedi Aytuğ, tıpkı benim gibi o günlere gittiğini belli eden bir yüz ifadesiyle. “İlk karşılaşmamızın romantik bir yerde olduğunu söylemek isterdim ancak karakolda oldu.”

Gülüşmeler birbiri ardına büyürken duydukları hikâyenin, onlara en az bizim kadar ilginç geldiğinin farkındaydım.

Karakoldaki duruşu ve bize karşı tavrı hâlâ gözümün önündeydi. Yarkın, sinsi bir yılan gibi araya girip bizim başımıza bir şeyler gelmesini engellemiştii.

“Verdiğimiz zararı, arkadaşımızın babasına ait bir restoranda çalışarak karşılamaya karar verdik,” dedim bakışlarım kalabalığı tararken. Her an bir yerlerden fırlayacağını düşünmekten kendimi alamıyordum. “Ve işte o günlerden birinde garsonluk yaparken Grup Trol’le karşılaştım. Sipariş ettikleri bir yemeğin adını anlamayıp bir defa daha söylemelerini istediğimde işler karıştı.”

“Zeliş’i gaza getirmek hiç zor olmadı, ismini bile söyleyemediği yemeği yapabileceğini iddia ettiğinde epey güldüm,” dedi Aytuğ, o anki hâlimi düşünüp kahkahaya boğulurken. “Gerçi yemeği yaptı ve iddiayı kazandı.”

“Kazandığım için de mezuniyetimde kavalıem Aytuğ oldu,” dedim mezuniyet balosuna giderken Aytuğ’un pahalı ayakkabılarına kustuğumu hatırlarken. “Tüm bunlar bizi buraya, sizlerin karşısına kadar taşıdı.”

Hikâyemizin sonuna geldiğimiz bilinciyle birbirimize bakıp gülümsedik. Ellerimiz tekrar birleştğinde Aytuğ, avucuma bir öpücük kondurdu. Açıkçası, ayaklar altında ezildiğim o günden sonra şimdi burada ve onunla olmak paha biçilmezdi.

Bizimkiler de kalabalığa katılarak büyük bir heyecanla alkışlarken pankartların arasında yeni içerikler türemeye başladı. Pankartların üzerinde sevinçle gezinen bakışlarım, hiç hoşuma gitmeyen görsellerle buluşunca kaşlarım çatıldı.

Kaşında Aytuğ dövmesi olan kızın fotoğrafları boy boy pankartlara yapıştırılmıştı. Ağlamak istedim bir anda ancak bunu yapamadım. Pankartlardaki fotoğrafları fark eden fanlar, birbirleriyle laf dalaşına girince sanki sonu hiç gelmeyecek bir gürültü baş gösterdi.

Güvenlikler bizi kalabalıktan uzaklaştırıp yükselticiye çıkardığı esnada sağ profilime çarpan yumurtayla şoke oldum. Çiğ yumurta kokusunun genzimi yaktığı sırada darbeden ötürü saç diplerim sızlıyordu.

“Kıskanç kaltak! Aytuğ’u hak etmiyorsun, onun yanında olması gereken kişi belli!” diye seslendi tüm gücünü kullanarak.

Omuzlarım içeriye doğru büküldüğünde fanlar iyice birbirine girmişti. Ortaya çıkan izdihamı bastırmaya çalışan görevliler, bizi oradan uzaklaştırmak için uğraşmaya başladı. Geldiğimiz yola kadar dolan insanlar, asansörün önünü kapatmış durumdaydı.

Kolunu etrafıma saran Aytuğ, yeni bir darbe almamı engellemeye çalışsa da fırlatılan nesnelerden ötürü berbat bir hâldeydi. Asansörün önünü zor bela açan güvenlikler, bizim binmemizi sağladıklarında derin bir nefes aldım. Cam asansör, aşağıda başlayan dehşeti gözler önüne serince iç çektim.

“Korkma fındık kurdu,” dedi yatıştırıcı olmaya çalışan bir ses tonuyla. “On dakika sonra her yerin sütlüman olacağına eminim.”

“Yorulдум,” dedim bir anda Aytuğ’a. Bakışlarımız birbirini bulduğunda asansör durmuştu ancak inmemiştik. “Sana yakıştırmamaktan, senin için savaşmaktan çok yorulдум.”

Gözlerine sinen kırgınlığı gördüğümde söylediklerime pişman oldum ama sözlerimi geri alabileceğim bir zaman yoktu elimde, hiç olmayacaktı da. Üst katta bekleyen güvenlik görevlileri, bizi hazırlandığımız odalara götürürken tırnaklarım avuçlarımı parçalıyordu.

Benim kulisimin önünde durduğumuzda kafamı yavaşça önüme eğdim ve kendime baktım. Bu beklediğimden daha kötüydü, hazırlandığımdan daha beter bir hâldi.

Kulise girdiğimizde, yanımızda gelen iki güvenlik telsizle konuşuyordu.

“Benim bizimkileri bulmam lazım,” dedi Aytuğ endişeli gözlerle beni izlerken. Elinin tersi, un ve yumurtaya bulanmış tenimde kaydı. “Burada güvendesin, birazdan döneceğim.”

Güvenliklerle birlikte dışarıya çıkıp kapıyı kapattılar. Sessizlik çöken koridor ve ıssızlaşan ruh hâlimle birlikte sandalyeye çöktüm. Yeni bir ağlama krizi, içimdekileri dökmem için beni zorladığında buna izin vermedim. Çünkü kendimi hâlâ güvende hissetmiyordum.

Ayaklarımı sürüye sürüye gidip koltuğun kenarına tündedim. Özenle dalgalandırılmış saçlarım, yumurta kalınlığından ötürü yüzüme yapışmıştı. Elbisenin yumuşak kumaşları keskin tırnaklarımdan nasibini alırken titreyen dizlerimi birbirine yapıştırdım.

Kapattıklarına emin olduğum kapı gıcırtyla açıldığında bizimkilerin geldiğini düşünerek ayaklandım. O kalabalıkta hiçbirini görememiştim. Kapı, boş koridor görününceye dek geriye doğru açıldı. Korku içime sinip tüm renklerimi soldurduğu esnada koridordan biri geçti, şapkasının altına gizlediği yüzü gölgeliydi.

Ancak o gülüşü tanıyordum, bir anlık cesaretle odadan çıktım. Koridordan geçip köşeyi dönmeden önce hafifçe duraksadı ve kartondan yapılmış simli bir kâğıdı yere attı. Ne anlama geldiğini bildiğimden bir anda içim çekildi.

Yüzüme yapışan saçlarımı terli ellerimle itekleyip koridorun köşesini döndüğümde beklediğim manzarayı bulamadım. Az önce bana bağırان ve elinde dövme kızın pankartını tutan fan, karşımdaydı. Yanındaki birkaç yandaşı sağa sola volta atıyordu.

Beni fark etmeleri saniyeler aldı, arkamı dönüp gerisin geri gideceğim sırada peşimden gelen adımların farkındaydım.

Saçıma yapışan ellerle birlikte çığlık attım. Arkadaşları uzuvlarımı yakalayarak beni yaka paça tuvalete sürüklerken kimse sesimi duymadı.

Sertçe bırakıldığım tuvalet zemininde doğrulmaya çalıştığımda kalkmama fırsat verilmedi. Karnıma isabet eden darbeyle nefesim kesildi. Avuçlarımı tuvaletin fayanslarına yaslayıp kendime birkaç saniye verdim.

“Nesin sen?” dedi yüzüme eğilip bana iğrenerek bakarken. “Böcek bile değilsin, bana kalırsa bir hiçsin.”

Arkadaşları, kızın hakaretlerini onaylayıp gülerken avuçlarına doldurdukları suları üzerime fırlattılar. Aniden gelen suyla çığlık atarak kaçmaya çalıştım ama pankartı tutan kız, ayak bileğimden yakalayıp beni kendisine doğru çekti.

Tuvaletin önünde nöbet tutan erkek arkadaşlarından gelen patırtı üzerine beni bıraktılar. Gürültü birkaç dakika sürdü. Bu sırada başım fayansların üzerindeydi ve bulanık bakışlarım tuvaletin ışığındaydı. Kilitli tuvaletin kapısından büyük bir ses geldi, kızlar birbirlerinin yüzüne bakarak çaresizlikle bir şeyler mırıldandılar.

Kapı ikinci kere gıcırdadığında acıyla yutkundum. İşte o son darbeyle büyük bir damla yüzüme aktı. Hışımın içeriye dalan kişi Fatih’ti. Öfkeyle parlayan gözleri kızların üzerinde dolandı ve beni buldu.

“Ulan!” dedi endişeyle yanıma doğru koşarken. “Ne yaptınız kıza?”

Berat ve kızlar içeriye girdiğinde yerimden doğrulmaya çalışıyordum. Derya’yla göz göze geldiğim an büyük bir çığlık attım. Ağrıyan kemiklerimden ötürü oturamıyordum. Sırtımdan destekleyerek beni kaldıran Derya, hüngür hüngür ağlıyordu.

Pankartı tutan kızın saçlarına sarılan Sümeyye, o kadar şiddetli bir tokat attı ki duraksadım. Zeynep, diğerlerine

pankarttan söktüğü ahşap sapla saldırmıştı. Berat, kızları kenara çekerek diğerlerinin gitmesine müsaade etmedi.

“Sizsiniz değil mi?” diyerek tükürür gibi konuştu Berat. Öfkeli gözleri, erkek kız karışık olan grubun üzerindeydi. “Bu parıltılı düzenin puştları da sizsiniz değil mi? Lan ben hepinizi çıtır çıtır yerim.”

Hemen Berat’ın yanında dikilen Fatih boğazını temizledi. “Bu boktan düzenin sahibi sizsiniz, eyvallah ama biz sizin gittiğiniz yolları dönüyoruz.”

Güvenlik görevlileriyle birlikte içeriye giren Aytuğ ve arkadaşları, gördükleri vaziyetin karşısında duraksadılar. Sevdığım adamın karşısında bu kadar çaresiz ve pis bir lağım faresi gibi görünmek istemiyordum. Olduğu yerde gözlerini kapatarak burun kemerini sıkıan Aytuğ, kendisini frenlemeye çalışıyordu.

“Biz seni Zeliş’in yanına gölge et diye vermedik birader,” diyerek lafa girdi Berat, oldukça öfkeli ve ciddi görünüyordu. “Vaziyet gördüğün üzere berbat. Fazla değil, beş dakika geç kalsaydık kızı komaya sokacaklardı.”

Araya giren Feyyaz, orta yolu bulmak için konuşacakken Fatih izin vermedi. “Gidin bir ayılın, öyle gelin birader! Bu ilkti, son olsun. Olmazsa da o zaman görmek istemeyeceğiniz bir tarafımız meydana çıkar.”

“Hadi Zeliş,” dedi Derya yürümeme yardımcı olurken. Yere fırlatıldığım için sızlayan kemiklerimle yavaş yavaş yürümeye başladım. “Bir an önce buradan çikalım da sen de bir nefeslen.”

Bana tüm bunları yaşatan fanların yüzüne ikinci defa bakacak cesareti kendimde bulamadım. Pişmanlıklarını bile görmek istemiyordum. Bu kadar aciz bir hâlde kendi arkadaşlarımdan içinde dahi yürümek istemezdim. Aksayan bacağımla

Aytuğ'un önünden geçmek üzereyken bir anda belime sarılan kollarla havalandım.

Burnuma dolan aromatik erkek kokusuyla başım göğsüne düştü. Kollarını sıkılaştırarak bir kafes gibi beni sarıp sarmalayan kaslar güvende hissetmeme neden oldu. Kucağındaki yolculuğumda gözlerimi hiç açmadım, açmak da istemedim.

Yüzüme soğuk İstanbul ayazı vurana kadar sessizliğim devam etti. Kapıların açıldığını duyduğumda beni taşıyan beden, sedyeye uzanmama yardım etti. Ambulansın steril kokusu genzime dolduğunda, kapıda ambulansın bekleme-siyle alakalı yaptığım şaka zihnime düştü.

Yeni bir histeri krizi etrafımı sarmalarken açılan damar yolundan sakinleştirici verildi. Titremelerim durdu, kasılan tüm uzuvlarım gevşeyerek kendilerini saldı. Elimi avuç-larının arasına alan kişinin kim olduğunu bilecek kadar ayıktım.

"Koruyamadım seni fındık kurdu," diye fısıldadı saç telle-rimin arasına. *"Ama söz veriyorum, bu ilk ve son olacak. Bundan sonra rüzgâr bile benden izin alacak saçlarına değerken. Gözle-rindeki gökkuşağının yok olmasına müsaade etmeyeceğim."*

Uyku hiç beklemediğim bir dakikada bu anlamlı ko-nuşmayı böldü ve bilincim ben farkına varamadan kapandı. Belki de en iyisi buydu. Vücudum baş edemeyeceği bu keş-mekeşten kendisini bu şekilde kurtarmıştı. *Bazen bulunmak için kaybolmak, ayağa kalkabilmek için düşmek gerekiyordu.*

*Hayatta şanslı olanlara, ağızda altın kaşıkla
doğmuş, derler. Biz ise onlardan değildik.
Değil ağızda altın kaşıkla, boynuma asılı
altın nalla bile doğsam şanslı olacağımı
düşünemezdim. En azından Bella Swan kadar,
hani gözlerini kaydırıp histeri krizine girmiş
gibi hareketler yaparak Edward'ı etkileyen
Bella var ya, habi işte ondan bahsediyorum.*

7. BÖLÜM

Uyuyunca geçer zannettiğiniz şeylerin, büyüdüğünüzde de olduğunu anlıyorsunuz. Mutfak tezgâhına dahi yetişemediğim dönemlerimde saçma sapan şeylere ağladıktan sonra gelen uykumun tatlılığını hatırlıyorum da şimdiki hiçbir şeye değişmem.

Alışveriş merkezinde yapılan hayran buluşmasında yaşananlardan sonra ailemi hastanenin acilinde görmüştüm. Açıkçası babamın bitkin ve ağlamaklı gözlerini, annemin çaresiz sitemlerini uyuyunca unutacağımı sanmıştım. Ancak ben büyümüştüm ve uykuda bile kaçamayacağım şeyler olduğunu, gördüğüm kâbusla anlamıştım.

Parmağımı prize sokmuşum gibi görünen saçlarıma ağlamaklı bir bakış atarak yatağımdan sıyrılmaya çalıştım. Yeni yıla girmemize saatler kalmasına rağmen kendimi moda sokacak kadar enerjik hissetmiyordum. Biri çıplak, diğerinde çorap olan ayaklarıma bıkkın gözlerle bakıp banyoya ilerledim. Hasat görmemiş toprak gibi özgürlüklerini ilan eden saç tellerimi tıraşımla zapt etmeye çalıştım, pardon yoldum.

Dişlerime fırçayı sürerken bile kol kaslarım sızlıyordu. Bandajın içerisindeki sağ kolum, hatırlamak istemediğim ancak unutmak da zorlandığım anıları canlandırdı. Yüzümü kurulayıp odama döndüğümde çorabımın eşini aramaya zahmet etmedim.

Farklı bir çorabın tekini çıplak ayağıma geçirerek çoktan öğleni devirmiş olan aileme katılmaya karar verdim. Babam

televizyon seyrederken kucağındaki Efe'ye mandalina soyuyordu. Mutfaktan gelen patırtılar, annemin yemek hazırlığına başladığını haber veriyordu. Onur ortalarda yoktu, muhtemelen kankalarıyla takılıyordu.

“Baktım fosilleşeceğim dedim, çıkıp ailemin nur yüzüne bakayım da rızkım kesilmesin. Biraz daha kendime bak saydım kursağımdan geçecek kuru ekmeğim bile riske girecekti,” diyerek sarsak adımlarla gidip berjere oturdum.

Elindeki mandalinadan kocaman bir ısırık alan Efe, koşar adım yanıma gelerek bana da mandalina uzattı. Bir dilim alarak ağzıma attığım mandalınanın ekşi tadı yüzümü buruşturmama neden olunca küçük kardeşim, yüz ifademi komik buldu.

“Çok ekşiymiş,” dedim kucağıma tırmanan Efe'yi kollarından yakalarken. Bu sırada yüzüme dikkatle bakan babamı fark ettim. “Efe de epey ağırlaşmış.”

“Dikkat et, kolunu daha fazla incitme Zeliş,” dedi babam biraz endişeli biraz da onaylamaz bakışlarla beni incelerken. “Bizi yeterince korkuttun, daha fazlasını ne annen kaldırabilir ne de ben kaldırabilirim.”

Suçluluk psikolojisi anbean sırtıma binince omuzlarım ben fark etmeden çöktü. Babam söylediklerinde sonuna kadar haklıydı, *TikTok* camiasına girdiğim günden bu yana başım dertten kurtulmamıştı. Açıkçası, olayların buraya varacağını ben bile tahmin edemezdim.

“Kızım kolun zedelenmiş, ne diye ikide bir kardeşini kucaklayıp duruyorsun,” diyerek mutfaktan çıkagelen annem, ıslak ellerini havlusuna kurulayıp havluyu omzuna attı. “Söz dinlesen, ah bir ana baba sözü dinlesen ayağın taşa değmeyecek de ama nerede işte bizim kızda o kafa.”

Ağlayacak kadar dolduğumda genzimin sızısını kesmek için burnumu çektim. Duygu durumumun değiştiğini fark

eden biricik kardeşim, kollarını boynuma sardı. Şüphesiz şu birkaç günde beni yargılamayan, bir tek Efe kalmıştı. Osuruklu Onur bile söylene söylene dünyayı bana zindan etmişti.

“Bunların hiçbirinin olmasını istemezdim, sanki ben bunların olmasını istemişim gibi davranıyorsunuz,” dedim kucağımdaki Efe’yi koltuğa bırakıp ayaklanırken. “Yaşadıklarım basit şeyler değil, sizi de çok endişelendirdim kabul ediyorum ama siz de üstüme çok fazla geliyorsunuz.”

Boğuklaşan sesimle odama doğru ilerlerken annem seslendi. “Yine kendini odalara kapatacaksın anlaşılan.”

“Evet anne!” diyerek biraz yükseldim ben de. “Sizin üstüme söylenmeleriniz bitene kadar da odamdan çıkmayı düşünmüyorum.”

Sinirle odama yürüdüğüm sırada gözlerim bulandı. Günlere sayısız kez ağlamıştım ve ailem de bana kızgın olduğu için teselliden çok öğüt vermişti. Sosyal medyayı bırakmamı istiyorlardı. Bunca zaman uğraştığım ne varsa hepsinden vazgeçmem gerektiğini söylemişlerdi.

Kapı zilini duyduğumda gelenin Onur olduğunu bilerek daha hızlı adımlar attım. Tüm bunların üzerine bir de osuruk böceğinin tantanasını dinleyemeyecektim. Babam kapıyı açtığı anda kısa bir sessizlik yaşandı ki bu genelde olan bir şey değildi. Yine de bu durumu önemsemeyerek kızgın bir hâlde odamın kapısını açtım.

İçeriye girip yüzümü kapıya dönmeden kapatacağım esnada babamın ağzından dökülenlerle donup kaldım.

“Delikanlı,” dedi babam bozguna uğramış bir sesle. “Kusura bakma. Geleceğini bilmiyorduk, ondan şaşırdım. Ayakta kaldın, gir bakalım içeriye.”

Omzumun üzerinden döndüğümde Aytuğ’u ayakta ve elinde poşetlerle bulmayı beklemiyordum. Kıvırcık saçlarından birkaç tutam alına dökülmüş, diğerleri şapkasının

altına sıkıştırılmıştı. Üzerinde hardal rengi bir kap vardı ve ıslanmışına göre dışarıda yağmur yağıyordu. Televizyon, karın bile yağabileceğini haber veriyordu.

“Asıl siz kusura bakmayın, böyle habersiz gelerek emrivaki yapmış gibi oldum,” derken elindeki poşetleri anneme uzatıyordu, mahcubiyeti mimiklerine yansımıştı. “Fındık kurdunun, aman Zeliha’nın nasıl olduğunu merak etmiştim.”

Gülmek için seçiren kaslarımı zorlukla bastırdım, neredeyse kendi ağzına bir tane patlatacaktı. Babam, bana lakap takan ve o lakapla seven ilk erkekti. Şimdi başka birinin ağzından farklı bir tabir duymak, kaslarının çatılmasına neden olmuştu.

“Olur mu öyle şey çocuğum,” dedi annem daha ılımlı bir sesle, gözleri Aytuğ’un üzerinde dolanıp duruyordu. “Geçin oturun hadi, ben de size güzel bir çay demleyeyim.”

Odama girmekten vazgeçerek tekrar salona doğru ilerlemeye başladım. Aytuğ, babamın buyur ettiği koltuğa geçerken çekingen bakışları bana değdi ve aniden duygu durumu değişti. Gözbebeklerine yerleşen hüznün, saniyelere bedel biçimde artarken olduğu yerde kalakaldı.

“Sana iyi olduğumu söylemiştim ama anlaşılan, kendi gözlerinle görmek istedin,” diyerek gidip babamın tam yanına oturdum. Odağında olan sargılı elimi arkama saklamamak için kendimi zor tuttum. “Yakında bir şeyim kalmaz, çabuk iyileşen biriyim, öyle değil mi baba?”

Hâlâ Aytuğ’u incelemekle meşgul olan babam, ona seslendiğimde hafifçe irkildi. Düşüncelere daldığını bakışlarından anlayabiliyordum, varla yok arası bir homurtu çıkardı. Genelde konuşkan ve güler yüzlü bir adamdı fakat kızı söz konusu olduğunda ekstra korumacı davrandığını söyleyebilirdim.

“Çabuk iyileşmen, sürekli yaralanman gerektiği anlamına gelmez,” dedi babam, istediği mesajı vermek için konuyu başka bir yere çekerken. “Sıra dışı bir mizah anlayışının olması sana yöneltilen hakaretleri hak ettiğin, hiç bitmeyen enerjin şiddet göreceğin anlamına gelmediği gibi.”

Ne yalan söyleyeyim, on dokuz sene evinde yaşayıp ekmeğini, ekmekten ziyade tulumba tatlısını yediğim adamdan bu sözleri duymayı beklemiyordum. Şaşkınlıkla havalanmış kaşlarımla, bize çay getiren anneme baktım. Avanak kızına, yani dut yemiş bülbüle dönen bana şöyle bir baktı. Güzel, demek annem iyi polisi, babam da kötü polisi oynayacaktı.

“Bize kalsa *TokTiker* mı *TikToker* mı, adı neyse ondan olmak kızıma göre bir şey değil,” diyerek diğer berjere oturdu annem. “Zeliha, kendi renkli dünyasında yaşayan biri oğlum, oralarda istese de çiçek açamaz.”

“Sağ olun ya,” diye hayıflandım, çayımdan koca bir yudum alarak höpürdetmeden önce. “Ancak benim kafam karıştı, bunları bana anlatmanız gerekiyor, Aytuğ’a değil. Kimse beni bir şeye zorlamadı, hele Aytuğ bu konu hakkındaki kararları hep bana bıraktı.”

Gözlerinizi belerterek yüzüme bakıyorsunuz, satırların arasındaki bakışlarınızı görebiliyorum. Ne yapayım, Aytuğ benim atlıkarıncam, sütlü mısır gevreğim, en sevdiğim sabah uykum. Osmanlı’ya saldıran İtilaf Devletleri gibi çocuğa çullanmışlardı, el atmam lazımdı.

“Söylediklerinizde haklısınız efendim, Zeliha bahsettiğiniz kadar sıra dışı biri,” deyince Aytuğ, kısılmış bakışlarım yüzünü taradı. “Yani kötü anlamda değil, kendine özgü anlamda demek istedim. *TikTok*, her tabakadan insanın bulunduğu bir mecra ve maalesef bu gibi durumlarla karşılaşabiliyoruz.”

Genelde kalabalıklarla konuşan Aytuğ Efendi, insanlara ne şekilde yaklaşacağını da çok iyi biliyordu. *Seni köftehor*, diyerek ensesine bir tane patlatmamak için kendimi zor tuttum. Kız tarafı dediğin biraz nazlı olur, tabii ben ne kadar olurum orası tartışılır.

“Gördüğün gibi delikanlı, bizim kız istediği bir şey olduğunda diliyle bile insanı taramalı tüfek gibi tarıyor. Pabuç kadar diliyle buna bir şey olmaz ama sen yine de baba yüreğimi rahatlatacak bir şeyler söyle.”

Hayır yani ne desin? *Yarın Kartal Evlendirme Dairesinde buluşalım, kızınızı nikâhıma alacağım* mı desin çocuk? Bir an düşününce hızlanan kalp atışlarım bana hiç yardımcı olmadı. Elimde olmadan salak salak güldüm ve salona girdiğini yeni fark ettiğim Onur’un ekşiyen yüzüyle karşılaştım.

“Bu kızı döverken kesin kafasına da vurmuşlar anne. Zaten akıldan yayandı, şimdi hiç kalmamış,” diyen Onur, sevgilimin yanında zort diye lafı sokunca bana bir kal geldi.

“Ablanla düzgün konuş,” diyen annem kaşları çatık biçimde Onur’a baktı, sonra da sırtından itekleyerek onu salona kadar soktu. “Hem bak ablanın arkadaşı *geçmiş olsuna* gelmiş.”

Elindeki basket topunu evirip çeviren Onur, kapüşonunun şapkasını geriye iterek Aytuğ’un tam karşısında durup şöyle bir süzdü. Göz açıp kapayınca kadar olan bir hızla topu Aytuğ’a fırlattı. Çayın durduğu sehpaye çarpmak üzere olan topu, Aytuğ tek eliyle yakaladı.

Aytuğ’a acıyan gözlerle bakan Onur, kafasını olumsuz anlamda salladı. “Dağ gibi bir delikanlı, yazık olmuş,” dedi birkaç adımda gidip tam da Aytuğ’un önünde durarak. “Asıl sana geçmişler olsun birader, bu deliyle biraz daha takılırsan helvanı kavururuz.”

Onur'un söylediklerine gülümseyen ve saniyeler sonrasında kahkahalara boğulan Aytuğ, bize geldiğinden beri ilk defa bu kadar keyifliydi. Oturduğu yerden kalktığında Onur'un kafasını geriye atarak yüzüne bakması gerekti. Karşısındaki dev adam yüzünden neredeyse küçük dilini yutacaktı.

“Sen Onur olmalısın, tanıştığımıza çok memnun oldum genç adam,” diyerek tokalaşmak için elini uzattı Aytuğ.

“Valla benden sana dost tavsiyesi, gerisi sana kalmış,” diyerek Aytuğ’la tokalaştı osuruk böceği.

Koltuğun üstündeki kırlenti, Onur'un kafasına atarak kısa bir beyin sarsıntısı geçirmesine neden oldum. Yetti yani, kız olalım azıcık ağır olalım dedik, suyunu çıkardınız. Allah’tan hasta olan benim, ortamın nabzını yakalayayım derken tansiyonum çıkmıştı.

Kolundaki son model saati kontrol etti Aytuğ. “Antrenmanıma bir saatten az bir zaman kalmış, kalksam fena olmayacak,” diyerek bana bir bakış attı ve dikkatini babama verdi. “Kızınıza gözüm gibi bakacağımdan emin olabilirsiniz efendim. Bundan sonra böyle olaylara izin vermemek için elimden geleni yapacağım.”

“Eyvallah delikanlı,” diyerek babacan biçimde Aytuğ’la tokalaştı babam.

Değerli misafirimizi kapıya kadar geçirirken Onur, yeni bir şey yumurtladı. Yemin ederim, o an orta kulak enfeksiyonu geçirsem de keşke duymasam diye düşündüm. Çünkü bazı şeylerin neye gebe olduğunu çok iyi biliyordum.

“Yağmur çok şiddetliydi. Kapıda bir kedi vardı, acıdım aldım apartmana, ben de ona salam getireyim,” dediğinde Onur, dişlerimi sıktım.

“Siyah bir kedi miydi?” diye sordum.

Kafası karışmış bir şekilde beni onaylayan Onur'un pekmezini akıtmamak için kendimi zor tuttum. Koşar adım kapıya ilerlediğimde evdekiler ki buna Aytuğ da dâhil, bana ufo görmüş gibi bakıyordu. Apartmanın serin havası yüzüme çarpıp sensörlü ışıklar etrafı aydınlatırken içimden bildiğim bütün duaları ediyordum.

Sımsıkı yumduğum gözlerimi aralayarak eğilip kapının önündeki ayakkabılara baktım. Bizimkiler temizdi ancak Aytuğ'un pahalı kısa botlarından biri, neredeyse ağzına kadar çişle doluydu. Benim bu hâlimi gören annem, koşar adım yanıma gelerek ortaya çıkan vaziyete baktı.

Bizim katın sahanlığına çıkarak miyavlayan kedi, üst kattaki Safiye teyzenin kapısını açıp kafasını merdiven boşluğuna dayamasına ve var gücüyle cırlamasına neden oldu. Apartmanın yeni yıkandığı ve kedinin sürekli etrafa dışkısını yaptığıyla alakalı veryansınını dinlerken omuzlarım çöktü.

Mahcup bir ifadeyle Aytuğ'a bakıp kediye döndüm. "Ulan sidikli bu kaçınıcı vukuatın, işeye işeye buna mı işedin?" diye sordum, sanki kedi beni anlayabilecekmiş gibi.

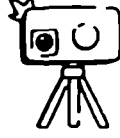
"Bir şey olmaz kızım, benim ayakkabılarımdan birini giyer," diyerek orta yolu bulmaya çalıştı babam.

"Efendim, ben kırk sekiz numara giyiyorum," dedi Aytuğ ayak numarasını beyan ederek. "Yüksek ihtimalle ayak numaralarımız uymaz."

"O ne be öyle, bebek mezarı mübarek," diyerek boşboğazlığından ödün vermeyen Onur'a öldürücü bakışlarımdan birini attım.

"Dur oğlum, benim aklıma bir şey geldi," diyerek banyoya ilerleyen anneme umutlu gözlerle baktım, ta ki elinde mavi tuvalet terlikleriyle gelene kadar. "Bunları giy. Araban var zaten, seni arabaya kadar idare eder."

Fazla değil, birkaç dakika sonra hardal sarısı kapının önünde, ütülü keten pantolonlu ve mavi tuvalet terlikli Aytuğ'a bakıyorduk. O an ağlamak istedim, hem de öyle böyle değil, hüngür hüngür ağlamak istedim. Kapıyı yaşanan rezaketin üzerine kapatıp bizimkilere, en son da Onur'a öldürücü bir bakış atarak fosilleşmek üzere kendimi odama attım.

AT HIRKIZLARI 🐾

Soyuklama Fatih:

Aytuğ'a mavi tuvalet terliği giydiren hayatın bize neler yapacağını düşünürken amigdalam kurudu. 🤖

Derya Deniz'im:

Beynim kurudu demek istiyorsun herhâlde Fatihcim. 🤖

Aytuğ'un mavi tuvalet terlikleriyle arabasına bindiği sahneyi son anda çekebilmişim. Fotoğrafi çektikten sonra da ailemin kurduğu harika prodüksiyon ve Onur'un, sidikli adını verdiğim kediyi apartmana almasıyla birlikte olanlara beş yıldızlı pekiyi vermişim. Daha sonra da kendimi *Aşk Memnu*'daki sümsük *Nihal* gibi odalara atmıştım.

Dua edin bayılmamıştım.

Zeliş:

Dokunmayın çok fenayım kankitolar, çocuk hasta görmeye geldi ama emin olun çoktan pişman oldu.

Zeyno:

Gölmekten bir şey yazamıyorum Zeliş. 🤔

Sümöklü Sümöş:

Aynen benim de gölmekten tansiyonum düştü herhâlde.

Beroş:

Ne var lan tuvalet terliğinde, ben de arada sırada ekmek almaya giderken giyiniyorum. Bu bizde aile geleneği hâline geldi, ben küçükken de babam giyinip giderdi.

Soyuklama Fatih:

Kanka ikisi arasında ufak bir fark var. 🤔

Soyuklama Fatih:

Senin babanın milyon takipçisi, son model arabası ve dergilerden fırlamış gibi duran bir yüzü yok.

Zeliş:

Hemen bir kaynatın tamam mı? Gırgır şamatayı vurmasanız olmuyor. 🤔

Derya Deniz'im:

Bir şey olmaz Zeliş, Aytuğ hâinden memnun duruyor. Senin son atlattığın olaylardan sonra bu biraz basit bile kalır.

Beroş:

İnanmayacaksınız ama Derya'ya katılıyorum, tesadüf eseri sesleri duyup o gün o tuvalete dalmasaydık olabilecekleri sen bizden daha iyi biliyorsun.

İstemsizce gözlerim, bileğime sarılı olan bandaja kaydı. Bana nasıl merhametsizce saldırdıklarını, isteyerek canımı yaktıklarını hatırladım. Güzel bir deneyim olmasa da insanların ne kadar vahşileşebileceğini bana göstermişti.

Berat'ın yazdığı mesajı artı bir olarak destekleyen grup arkadaşlarım beni gülümsetti. Daima beni ön planda tutmaları gerçekten kıymetliydi.

Zeyno:

Yılbaşını garajda kutluyoruz, hadi biraz kafamızı dağıtalım, yeterince ciddileştik.

Sümüklü Sümoş:

Aynen ya, bu kadar drama fitratımıza ters, maazallah bir hastalık falan yapar.

Soyuklama Fatih:

Sendeki hastalık bize bulaşmasında sümüklü, biz hâlimizden memnunuz.

Zeliş:

Didişmeye başladığımıza göre grup konuşmamızı bitti sayıyorum, akşam görüşürüz ahali.

Telefonumu kapatarak yatağımın üzerine fırlattım ve koşa koşa dolabıma gittim. Alt rafında duran büyük ayakkabı kutusunu kendime çekerek bir süre bekledim ve kafamı dolabın kapağının arkasından uzatıp odamın kapısına baktım. Osuruk böceği zulamı sezerse dibini bulurdu vallahi.

Üç harfli marketlerin kaderimizi belirleyen tarifelerine uyarak kendime altılı süt almıştım. Çikolata sütlerimden birini kapıp pipetini büyük bir keyifle taktım. Sütümü içerken de ne giyeceğimi hesap etmeye başladım.

Garajdaki yılbaşı partisine abiye giyip gidecek hâlim yoktu. Kırmızı boğazlı kazağımın altına siyah bir tayt aldım, geyikli çoraplarımı da giyinip Allah'ına kadar taytımın üzerine çektim. Kendinden geçmiş saçlarımı, klasik bir ev topuzu kurtardı.

Bizimkilerin, yılbaşında benim gibi bir zombiyle parti yapmaması için yüzüme biraz renk kattım. Bakmayın öyle, *watty* kızları gibi çilekli parlatıcımı sürüp hafif rimelle güzel olmadım. Yok anacım, bende öyle bir genetik de yok tip de. Aytuğ enişteniz bana yanık diye fazla beklentiye girmeyin, hayal kırıklığına uğrarsınız.

TikTok camiasının düzenlediği yılbaşı partisinin en kıymetli davetlilerinden biri de bendim. Neden olmayayım ki herkes yılbaşında dahi benim gibi bir dedikodu cereyanını yanında istiyordu. Üzülmüş gibi yaparak ağzımdan lafları alıp daha sonra arkamdan Allah ne verdiyse... Anladınız siz oraları.

Ailemle küçük bir akşam yemeği yedikten sonra dışarı çıkmak istediğimi söylediğimde neredeyse kokan bir çöp poşeti gibi beni kapı dışarı ettiler. Dımdızlak durduğum apartman sahanlığında Safiye teyzenin hışmına uğradım.

Bir geyikli çoraplarıma bir de üzerinde durduğum tozlu apartman sahanlığına çıkıcıklandı. Diğer defa da bu şekilde evine girdiğimi düşünmüştü cadı karı.

“Senin de yeni yılın sağlıklı ve mutlu geçsin Safiye teyze,” der demez ayakkabılarımı giyerek aradan sıvıştım. Sidikli kedinin apartmana işemesiyle girerse mevzuya, oralar karıştırdı.

Havanın serinliği yüzüme şak diye çarpınca karla karışık yağmur yağdığını fark ettim. Burnumu boğazlı kazağıma gömerek yolumun uzun olmadığına şükrettim. Garajın kapısına geldiğimde *El Musto* denen rapçinin *Agalar* şarkısını açıp kapıya doğru tuttum. Bu bizim yeni şifremizdi, bu şarkıyı açmadan gelenleri içeriye almıyorduk. Ne yapalım, son zamanlarda çok şey yaşamıştık.

Şarkı yarıya gitmesine rağmen kapı açılmamıştı ve bu soğukta bizim mahallede bile olsam izleniyorum hissinden dolayı ürpermiştim. Elimde olmadan garajın kapısına sert bir tekme attım. Rehberden *Soyuklama Fatih* ismine bastım ve açmasını bekledim.

Arama cevaplanır cevaplanmaz carladım. “Açsana kapıyı, olmayacak yerlerim dondu kapıda.”

“Şifreyi duymadım ki açayım kanka,” deyince Fatih, gözlerimi devirdim.

“Açtım ya şarkıyı Fatih,” derken dişlerimin arasından konuşuyordum. “Ne yapayım, fellah mı getireyim?”

“Şarkının *remiksini* açmışsın, ondan kapıyı açmadım.”

En sonunda kapı aralandığında ayakkabılarımla birlikte içeriye daldım. Neyse ki soba yanmıştı ve içerisi sıcacıktı. Ellerimi, üzerine kestane dizili sobaya uzatarak ısınmaya çalıştım. Bir yandan da sert bakışlarla Fatih’i izliyordum.

“İki saattir kızı niye içeri almıyorsun Fatih?” diyen Derya, mutfak sayılacak alanda yiyecekleri hazırlıyordu.

“Niye, o bizi bir haftadır dışlıyor da,” diyen Fatih, hiç utanmadan içindekileri söyledi. “Hiçbirimizle muhatap olmadı, biz burada meraktan kurdeşen döktük.”

Patateslerin közlenip közlenmediğinden emin olmaya çalışan Berat, olayı devraldı. “Masum bir intikamdı kabul edin, bunu çenesiyle de yapabilirdi,” dedi kinayeli bir sesle.

Hediyeleri, ışıktandırmalarla süslenmiş alana dizen Sümeyye ve Zeynep, Beroş’u aynı anda onayladı. Derya’nın hazırladıklarını, kasadan sehpa dizen Fatih ağlamaklı gözlerle bize baktı. Tabii ki ciddi değildi, sadece drama yapmayı seviyordu.

“Başınıza Fatih kadar taş düşsün,” dediğinde öfkeyle, Şila babasına doğru havlayıp üzerine zıplamaya çalıştı. “Benim kıymetimi bir tek şu enik biliyor anasını satayım.”

“Hayvanlarla olan bu eşsiz bağının sebebini hiç düşündün mü kanka?” diye sorduğumda artık ısınmışım ve montumu çıkarıyordum.

Sonunda her şey hazır olduğunda hepimiz yeniden bir kasanın etrafında toplanmıştık. Çeşit çeşit abur cuburla ve sınırsız eğlenceyle dolu sohbetimizle gecenin saatlerini devirmeye başladık. Midem ciğerlerime dayanacak kadar şiştiğinde geriye doğru düştüm.

“Gördünüz, değil mi? Zeliha benden bile çok yedi,” dedi Fatih, işgüzarca yediklerimi saydığını belli ederek.

“Sadece tulumbayı senden çok yedi,” dedi millet hep bir ağızdan.

“En sevdiklerimden almışsınız,” dedim keyifle ve mutlulukla kirpiklerimi kırıştırırken. “Bir tanesiniz piskevitlerim.”

Instagram’a milyonuncu *story*lerini atan Sümeyye ve Zeynep’in akışına düşen kişiyi gördüğümde tüylerim ürperdi. Kaşında Aytuğ dövmesi olan kızın, bir barda çekildiği fotoğraf

vardı, oldukça güzeldi. Üzerindeki mini bordo elbisesi ve elindeki kadehle oldukça samimi biçimde ekrana bakmıştı.

“Bu kızın fotoğraflarını hep sizin ajanstaki Doğu çekiyor,” dedi Zeynep, hiç şaşmayan dikkatini ortaya çıkararak. “Bu yüzden hep profesyonel ve kusursuz içerikleri var.”

“Doğu ne alaka?” dedim, bu durum kaşlarımın çatılmasına neden olurken. Tanışıklıkları olabilirdi ama bu durum biraz garipti. “Etrafımdaki herkes biriyle bağlantılı zaten.”

“Doğu’yu tanıdığına göre ajansa gelip giden biri olmalı,” dedi Derya Deniz’im, Sümeyye’den telefonu alıp fotoğrafları kaydırarak. “Aytuğ’u ajansta görüp takıntı hâline getirmiş olması yüksek ihtimal.”

“Gözlerinden şirret akıyor,” dedi Fatih, kocakarı edasında dedikoduya katılırken. “Paket güzel ama içi üç kuruş etmez.”

“Bunu kankanızı pohpohlamak için söylüyorsunuz ha-inler,” dedim patlamış mısırlardan birini Fatih’e fırlatırken.

“Yok kanka,” dedi Berat dürüst bir yüz ifadesiyle. “Bu, Seçil’in bile bir üst modeli gibi duruyor, gerisini sen düşün.”

Kısılan bakışlarım telefonun ekranındaki güzel kıza takıldı, gülüşü güzel ama gerçekçi değildi. O kadar insanı doldurup üstüme saldığına göre masum sayılmazdı. Yüzümü yalamaya başlayan Şila, kıza olan dikkatimi dağıtmıştı.

O sırada hediyeleşme vakti geldiği için herkes ayaklanmıştı. Bu sene ben, Aytuğ’la hediyeleşecektim ancak partnerim burada değildi ve bir hediyem de yoktu. Açıkçası pek de problem etmiyordum. Bu yüzden geriye yaslanıp Şila’yı da kucağıma çekerek ortaya çıkan canlı şovu seyretmeye başladım.

Berat, Derya’ya kitap almıştı, hem de *Kürk Mantolu Madonna*’yı. İmkânsız aşkı anlatan o nadide kitabı alması pek bir manidardı. Ancak Derya kitabı alırken ufak da olsa gözleri doldu ve bir iki saniyeliğine sessizliğe büründü.

“Teşekkür ederim,” dedi uzanıp Berat’a sarılırken. O-dukça çekimser ve kararsız hareket ediyordu. “Gerçekten ince düşünülmüş bir hediye.”

Evet, dedim kendi kendime. Berat kadar yakışıklı ve çekici bir erkeğin, Derya’ya neden tutulup kaldığını anlıyorum, evet. Çünkü bu dünya üzerinde kitapla mutlu edilebilecek sayılı insan var. Ve bir kitap ancak Derya kadar derin bir ruha sahip birini etkileyebilir.

Karton çantayı Berat’a uzatan Derya, gözlerine bakamı-yordu. Karton çantadan çıkan hâkî yeşili örme boyunluk, Fa-tih’in ıslık çalmasına neden oldu. Beroş’un gözleri elaydı ve bu atkı muhtemelen gözlerini ortaya çıkaracaktı.

Boyunluğu hiç düşünmeden burnuna yaklaştıran Berat’la birlikte, bakışlarımı kucağımda mırlayan Şıla’ya indirdim. Derya’yla Berat’ın hediyeleşme faslı ne kadar nahif ve duygu doluydu diğerlerinininki o kadar şamatalıydı.

Fatih, Sümeyye ve Zeynep’e özel kupa yaptırmıştı. Biri şeker pambesiyken diğeri bebe mavisiydi, buraya kadar sorun yoktu evet. Kupaların üzerinde yazan *sidikli* ve *sümüklü*’yü okuduğumda karnım ağrıyana kadar güldüm.

“Bunun acısını çok fena çıkaracağız Fatih,” dedi Zeynep hayıflanarak üzerinde sidikli yazan kupasına bakarken.

“Aynen öyle. Bu hediye, annemin hamilelik haberinden sonraki en mide bulandırıcı şey olabilir,” diyerek ikizine ka-tıldı Sümeyye.

Kızlar birlikte aldıkları hediye kutusunu zor bela getirerek Fatih’in önüne itelediler. Büyük bir hevesle, kutuyu açmakla uğraşan Fatih’e kötücül bakışlar atıyorlardı. Ortaya çıkan şeye ben bile şaşırdım. Fatih bildiğiniz üzere gastronomi öğ-rencisiydi, kızlar da bunu bildiklerinden ona son model bir tava seti almışlardı.

“Bir şey olmaz ikizim,” dedi Sümeyye, Zeynep’i teselli etmeye çalışırken. “Zaten bu pislige haram etmiştik.”

“Ben etmemiştim ama sidikli hediyesinden sonra seninle aynı fikirdeydim *sister*’ım,” dediğinde Zeynep, gülmeden edemedim.

“En çok istediğim seti almışsınız kız,” dedi Fatih, kızların söylediklerini umursamadan tavalarını çıkarırken. “Bir tanesiniz diyeceğim ama maalesef iki tanesiniz.”

Kızlar aynı anda kollarını göğüslerinde bağlayıp Fatih’e göz devirdiler. Garajın kapısında duyulan melodik parolayla ayaklandım çünkü bizimkiler, hediyeleşmenin güm-bürtüsüne kapılmış gidiyorlardı. Garajın kapısı açıldığında, karşımda elleri cebinde utangaç gözlerle bana bakan Aytuğ’u beklemiyordum.

“Fındık kurdu,” dedi hafif hırıltılı bir sesle. Işıltılı ceketi ve son model tasarım botlarıyla davetten geliyordu. “Baktım yeni yıla kendi yıldızım olmadan giremiyorum, kapını çalmaya karar verdim.”

İçeriden montumu alıp giyinirken bizimkilerin bilmiş bakışlar attığını ve ziyaretten haberdar olduklarını anladım. Ellerimi ceplerime sokup Aytuğ’un karşısında durduğumda, bizim evde olanlar için özür dilemek adına dudaklarımı araladım ancak konuşmama fırsat vermedi.

“Sarılalım mı?” diye sorduğunda şaşkınlıkla ne diyeceğimi bilemediğimden sadece başımı salladım.

Etrafıma sıkıca dolanan kollar, beni kendi göğsünde ağır-larken içime çöken huzurla gözlerim kapandı. Ellerim sır-tında birleşmeye çalışırken dudakları şakağıma yaslandı. Be-denimi kiskacına alan kuvvetli kollar hafifçe havalanmama neden oldu.

“Demek benim minyatürümü yaptırdın,” dediğinde hediyemi açtığını anladım. “Oldukça farklı ama güzel

bulduğum bir hediye oldu. Bugüne kadar aldığım hiçbir hediyeye benzemiyor, tıpkı senin gibi.”

Hafifçe geriye çekilip gözlerimin içine baktı. “Beğeneceğine emindim, senin gibi bir kazanovaya verilecek en güzel şey kendisidir.”

Yüzüme düşen saç tellerini hafifçe geriye itti. “Hâlâ bana verilen en güzel şeyin ne olduğunu anlamış değilsin. Bu kadar kısa sürede anlamanı da beklemiyorum, sonuçta önümüzde uzun bir zaman var.”

“Diyorsun?” dedim hafif meydan okuyan bir sesle, ceke-tinin yakalarını düzeltirken. “Biraz fazla iddialı bir cevaptı ama olsun.”

“Gecenin ikinci iddialı hediyesini görmeye hazır ol o zaman,” diyerek arabasının kapılarını kumandayla açıp arka koltuktan bir karton çanta aldı ve bana doğru geldi. “Eminim sen de bunu çok seveceksin.”

Titreyen ellerim, paketten şapkayı çıkarırken nefesimi tuttum. *Gryffindor* şapkasının orijinal armasını ve gecenin karanlığında parlayan sarı kırmızı aslan figürünü görünce kocaman gülümsedim. Hiç düşünmeden başıma taktığımda kendimi *Hogwarts* binasında hissettim.

“Tıpkı *Harry* gibi sen de nereye ait olduğunu bilen ve söyleyen bir kişiliğe sahipsin. Sana baktığımda *Gryffindor* olduğunu söylememe gerek yok çünkü bunu her hâlinle belli ediyorsun,” dedi eğlenen bir ifadeyle ellerini cebine atarken.

“Teşekkür ederim,” dedim elimde olmayan büyük bir coşkuyla. “Düşünmen yeterdi diyeceğim ama düşünmek yetmez, almakla en iyisini yapmışsın.”

Son söylediklerime kahkahalarla gülen Aytuğ, beni tekrar kollarına aldığı anda havai fişekler patlamaya başladı. Gök-yüzünü renklere boyayan ışıltılı toplar, içime atılan duygular

kadar karmaşık ve parlaktı. Yeni yıla sevdiğim beyin kollarında girmenin hazzıyla gülümsedim.

Şapkam da olduğuna göre şimdi istediğim büyüü yapabiliirdim. Ve sıradaki büyüüm, *ne olursa olsun ayrılmamak olacaktı. Onunla yaşayacağım daha birçok şey ve dolu dolu geçireceğim zaman varken önümde, onun hayatımda hiç olmama ihtimalini aklıma getirmecektim.*

8. BÖLÜM

Her hikâyenin bir dönüm noktası, her masalın kötü yazılan bir karakteri vardır. İşler hayatta da böyle dönüyor çünkü daha şimdiden bizim masalın kötü karakterinin harekete geçtiğini hissediyordum. Ardı arkası kesilmeyen olaylar dizisinin içerisinde, eminim onun parmağı vardı.

Bakışlarını, yüzünden eksik olmayan o yersiz sırıtmasını hissedebiliyordum. Hesaba katmadığı şey ise dönüm noktalarını hesaplamış olabileceğimdi. Beklemedeydim. Emindim, başlayan fırtınanın oyuncularını meydana çıkacaktı, kartları açık oynamanın zamanı gelmişti.

Bir elime yasladığım yüzümle karşıdaki aynadan görünen aksime baktım. Gözlerim kapanmak üzereydi, Sümeyye'nin isteği üzerine kuaföre gelmiştik ancak oldukça sıkılmıştım. Herhangi bir işlem yaptırmayı da düşünmüyordum, henüz o kadar depresyona girmemiştim.

“Kâkül kestirmek istediğine emin misin?” diye sordu Zeynep, aynanın karşısındaki koltukta oturan Sümeyye'ye doğru eğilerek. “Sonradan pişman olacağına eminim, ne kadar yaygara koparsan da uzun bir süre eski hâline dönmeyecek.”

“Tabii ki eminim, hem bence bu defa yüzüme de yakışacak,” diye cevap verdiğinde Sümeyye, Zeynep ağlamaklı bir ifadeyle yüzümüze baktı.

Birkaç adımda yanımıza geldiğinde başımı Derya'nın omzuna yerleştirdim. Sabahın köründe, sırf Sümeyye kâkül kestirecek diye anma törenine gider gibi giyinip kuşanmış,

koşar adım kuaföre gelmiştik. Her kızın kışına kurt dolan bir zamanı vardır ve kesinlikle bu zamanlarda kendine dadanır ve bilin bakalım, yaptığı ilk hata ne olur? Tabii ki saçlarını kestirmek olur.

“Bırak kestirsin,” dedi Derya esneyerek. İkimiz de kenardaki koltuğa yığılıp kalmıştık. Zeynep de ikizi doğuma gidiyormuş gibi elini tutmuş, kâkülün kesilmesini bekleyip durmuştu. “Çoktan kararını vermiş Zeyno, bize halt yemek düşer. Zaten beğenmediği için başımızın etini yiyecek, bu zaman zarfını kafamızı dinlemek için kullanmak en mantıklısı.”

“Ama o benim *sister*’ım,” diye yakındı Zeynep tepemizde. Gözlerimi devirmeden edemedim. “O kestirdiyse benim de kestirmem lazım.”

“Niye kanka?” diye yükseldim bir anda. Kuafördeki, orta yaştaki teyzelerin ayıplayıcı bakışlarını üzerime çekmiştim. “Senin de mi anan menopoz yaşı gelmişken doğurmaya karar verdi de sen de kafayı kırdın ve kendine sardın.”

Başıyla beni onaylayan Derya hemen olaya el attı. “Hiç gerek yok Zeyno, gözünü seveyim bir de sen başlama.”

Sümeyye’nin kâkülleri kesilip saçına dalgalı bir fön çekildiği esnada içim geçmişti. Salyalarımı pahalı koltuğuna akıtmamdan rahatsız olan görevli, topuklu ayakkabılarını yere vura vura önümüzden geçip duruyordu. Yüzümü ovalayarak oturduğum yerde toparlandığım sırada bulanık gözlerle Sümeyye’nin ekşimiş yüzünü gördüm.

Kuaförden ayrıldığımız süreçte hesabı Derya hallederken Zeynep ikizini, bir kaza bela çıkmaması için teselli ederek oradan çıkarmıştı. Ben eskiden saçlarımı kestirip eve gittikten sonra ağlamaya başlardım. En azından annemi kuaförde rezil etmeyi göze alamazdım. Zalimin kızı Sümeyye’de o kadarcık bile insaf yoktu.

“Kökü sende Sümeyye,” dedim ağlamasının arasından beni duyması için dualar ederken. “Bir ay sonra kulağının arkasına bile sıkışır, ağlayacağın son şey bile değil.”

“Hem kuafördeki kadın, telefonda gösterdiğin modelin aynısını kesti,” diyerek Sümeyye’yi sakinleştirmeye çalıştık. “Üstelik yüzüne çok yakıştı, arada sırada böyle değişiklikler yapmak iyidir.”

Söylediklerimizle birlikte ağlama terörüne ara veren Sümeyye, kulaklarımızın bayram etmesine vesile oldu. Derya, alttan uzattığım elime bir beşlik çakarken bu işin şimdilik rafa kaldırılmasına seviniyordum. Garajın önüne geldiğimizde Zeynep, parola şarkıyı açıp içeridekilere dinletti.

Kucağındaki Şila’yla garaj kapısını açan Fatih, Sümeyye’deki değişikliği fark eder etmez ağzını aralayınca boğazımı kesiyormuş gibi yaptım. Onun sivri dilli yorumları şu anda ihtiyacımız olan en son şey bile değildi.

“Size harika yemekler yaptım,” diyen Fatih’in en kolaya kaçması işten bile değildi. “Domates soslu makarnama bayılacaksınız, Beroş yanına kola kapıp geldi.”

Derya’yla tabaklara spagettileri bölüştürmeye başladığımız sırada kızlar yerlerine oturmuştu. Güzel kokan makarna, karnımın guruldamasına sebep olunca omuz silktim. Bizimkilerden utanacak kadar aptal değildim.

“Bugün biraz fazla durgunsun Zeliş,” dediğinde Derya, soru soran güzel gözlerini yüzüme çevirdi. “Bir şeyler geçiyor aklından ama ne olduğunu bilmiyorum.”

Beni herkesten daha iyi tanıyan arkadaşşıma gülümsedim. Derya, siz konuşmasanız da sizi okuyabilecek kadar akıllı bir kızdı. Hele de söz konusu sevdiği insanlar oldu mu, bunu en iyi şekilde yapmayı tercih ediyordu.

“Son zamanlarda her şey üst üste geldi Derya Deniz’im,” diye mırıldandım keyifsiz bir sesle. Aklımdan geçenlerin

gerçekleşmesini istemiyordum. “Bana kalırsa tüm bunların altında aynı isim var. Geçenki hayran buluşmasında Yarkın’ı gördüğüme eminim.”

Bir anda sıcacık garajımıza soğuk yeller dolmuş gibi ürperdik. O çocuğun görüldüğü ve yaptıkları kadar basit biri olmadığını biliyorduk. Bu kadar zamandır sesinin çıkmaması, sosyal medyayı kenara bırakarak hayatına yurt dışında devam edecek olması akıl alır gibi değildi. Çünkü o kadar kolay vazgeçecek birine benzemiyordu.

“Berat, babasıyla bizzat konuştu Zeliş,” dedi beni teselli etmeye çalışan Derya ancak o da söylediklerimden ötürü şüpheyeye düşmüştü. “Adamın yalan söylemek için hiçbir sebebi yoktu, aksi hâlde oğlundan şikâyetçi olacağımızı biliyordu.”

Söylediklerimize kulak misafiri olan Berat yanımıza geldi. “O puşt buralarda değil, olsaydı illaki Trol’den birine haber uçardı. Olsa da fark etmez, bu defa geçen seferki gibi kibar olmayacağız.”

Bakışlarına karanlık çöken Berat, kendi söylediklerini büyük bir kararlılıkla, kafasıyla onayladı. O sırada tabakları ortadaki sehpa taşıyan Fatih, bir şeyler döndüğünü sezerek bize sorgulayıcı bir bakış attı.

“Hadi,” dedi alışık olmadığım kadar durgun bir sesle. “Makarnalar soğuduğunda tadı kaçıyor, sonra güzel yapamamışsın diye tatava yapmayın.”

Domates soslu makarna, kabul etmek istemesem de çok iyiydi. Neredeyse hepimiz ikinci tabağı istemiştik, hızımıza yetişemeyen Berat tavayı da alarak yanımıza geldi. Makarnalarımız tekrar tabaklara doldurulurken sessiz ama huzurlu bir ortam vardı.

“Sizin aldığınız tavalarda yaptım makarnayı,” dedi Fatih, tavayı çocuğu gibi severek. “İyi ki almışsınız.”

Makarnasını yiyen Sümeyye, ağlamaklı bir ifadeyle başını kaldırıp tavaya baktığında homurdandım. Bir anda sesli biçimde ağlamaya başlayınca o kadar sinirlendim ki az daha elimdeki kaşığı Fatih'in boğazına sokacaktım.

"O tavaları alırken saçlarım uzundu," diyerek kâküllerini büyük bir yasla okşayan Sümeyye transa girmişti resmen. "Artık burada değiller."

"Aynen kanka, senin akıl sağlığınla birlikte gitmişler," diyerek lafı doksana çarpan Fatih, kötü bakışlarımıza omuz silkti. "Hiç bakmayın öyle, kötü bir şey demedim. Kendi kendine eşindi sümüklü."

Fatih'in ensesine bir tane yapıştırdı Berat. "Bir sus be oğlum. Görüyorsun kız ağlıyor, son sürat yine konuşuyorsun."

"Ben Sümeyye'yi evine götüreyim millet," diyerek ayaklandı Zeynep. İkisi de aynı model olan, farklı renklerdeki montlarını giyindi. "Sonra görüşürüz."

Sümeyye'yle Zeynep yanıımızdan ayrıldıktan sonra ayaklanarak tabakları topladık. Bulaşıkları Derya'yla ben hallederken diğerleri de sobada çay demliyordu. Dışarıda kesici bir soğuk hâkimdi, sobanın söndüğü her saniye içerisi buz gibi oluyordu.

Çayımız demlenip yanına yolda gelirken aldığımız çikolatalı kekleri çıkardığımız esnada garajın kapısı vurulmaya başladı. Keyifle içtiğim çayımdan ikinci yudumu alamadan Berat'ın telefonunun melodisi duyuldu. Telefondaki ne söylediyse hemen ayaklanarak gidip kapıyı açtı.

Keyifsiz bir yüzle içeriye giren Aytuğ ve Feyyaz, bu vakitte iyi haber getirmişe benzemiyordu. Size söylemiştim ya dönüm noktaları hep vardır diye, sanırım yeni bir noktanın başlangıcındaydık ve bu defa başım çok ağrıyacağa benziyordu.

“Bu saatte bu şekilde rahatsız ettik sizi de gençler, kusura bakmayın,” diyerek Fatih’in yanındaki boşluğa oturdu Feyyaz. “Ancak durum ciddi gibi görünüyor.”

“Neler oluyor?” dedim çayımı bırakıp telefonumu cebimden çıkarırken. “Saçımı tararken bile milyon tane olay patlıyor gerçi,” dedim bıkkınlıkla.

Hani bir olaydan kullanır ve ondan pis kokular alırsınız ya, ben de Aytuğ’un adını kaşına dövme olarak yaptıran kızıdan aynen öyle bir enerji alıyordum. Müstehcen sayılabilecek fotoğrafları tüm *TikTok* camiasının algoritmasına yayılmış durumdaydı.

Diyeceksiniz ki bu işin ucu nerede sana dokunuyor? Daha birkaç gün önce kızın yanında gördüğümüz fotoğrafçı Doğu, bildiğiniz üzere bizim ajansta çalışıyor. Yaptığı bir canlı yayında fotoğrafları benim çektiğimi, geçtiğimiz günlerde o kız yüzünden yaşadığım linçin intikamını almak için böyle ifşa fotoğraflarını ortalığa yaydığını söylemişti.

“Zeliş,” dedi Aytuğ, donakalmış suratıma bakarken. Ne diyeceğim ne konuşacağım hakkında zerre fikrim yoktu. “Ben çok üzgünüm gerçekten, işlerin buraya varacağını biz bile tahmin edemezdik.”

“Kızın orijinal hesabı ne durumda?” diye sordu Berat, kaskatı kesilmiş bir yüz ifadesiyle. “Aytuğ, kıza ulaşabilirse belki bu fotoğrafları Zeliş’in çektiirmediğini itiraf ettirebilir.”

“Aradık taradık ama hesabı kapatmış. Bilmiyorum, belki de dondurmuş,” dedi Feyyaz sıkkın bir ifadeyle. “Sosyal medyada rezil olduğunu düşünürsek bunu yapmakta haklı.”

“Ya o Doğu puştı, anasından çıktığı yere girmedi herhâlde,” dedi Fatih dişlerinin arasından. “Bulamadınız mı o iti?”

“Etraftaki tanıdıklara haber gönderdim, mutlaka bir yere girmiştir. Bulacağım, bulduğumda her şey gerçekten çok

farklı olacak,” dedi Aytuğ, bana güven vermeye çalışan bir yüzle.

İç çektim, dakikalardır bir şeyler konuşulmasına ve telefonuma her salisede küfür içerikli bildirimler gelmesine rağmen sessizdim. Sanırım biraz donuklaşmıştım. Kısa sürede o kadar fazla şey yaşamıştım ki daha birini sindiremeden diğeri üstüne biniyordu.

“Bu, Zeliha’nın fenomenlik kariyerine karşı düzenlenmiş bir tuzak,” dedi Derya düşünceli bir sesle. “Muhtemelen işlerin ucu Yarkın’a gidecek, Türkiye’de olmadığını düşünsek de bence öyle değil.”

Aytuğ’la aynı anda göz göze geldik ve benim çaresizce yutkunduğuma şahitlik etti. Tekrar bir dolabın içerisine kilitlenmeyi, pis bir tuvalette darp edilmeyi istemiyordum. Üstelik bütün bunları *TikTok*’ta görüp âşık olduğum ve onun için videolar çekmeye başladığım bir adamın yüzünden olmasını hiç istemiyordum.

Yanıma geldiğini bile sezemediğim Aytuğ, beni kolunun altına çekerek başıma sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Onun da en az benim kadar bu durumlardan yorulduğunu biliyordum.

“Size onu gördüğümü daha önce de söyledim ama hiçbiriniz bana inanmadınız,” dedim boğuk bir sesle. Ağladığımı daha yeni fark ediyordum. “En kötüsü de şu ki bu kadar berbat bir olay başıma gelmişken bile tüm bu olanları o kızın planlaması için dua ediyorum. Bu işin içinden Yarkın çıkarsa biz ipin ucunu yakalayana kadar işler boka sarmış olur.”

Herkes sessizdi ama kafalarımız o kadar karmaşıktı ki onun gürültüsünden yerimde duramıyordum. Aytuğ yanımdaydı, inandığım bütün dostlarım benimleydi ama tehlikenin buralarda bir yerlerde olduğundan emindim. Gördüğüm hiçbir

şeyden korkmazdım ama göremediklerim için yapabileceğim bir şey yoktu.

Herkesin bitmek bilmeyen bir ek işi olurdu, benimki de kardeşlerime ikinci anne olmaktı sanırım. Apartman paspasının üzerine sere serpe serilmiş, Efe'nin ayakkabısını giymesi için resmen cebelleşiyordum. Alnımdan akan bir damla ter burnuma doğru yol çizerken nefesimi dışarıya verdim.

"Ablacım bastırsana şu ayağını," dedim sevimli suratına bakarak. Elindeki çelik araba, işaretparmağım kadardı ve onu kapının eşiğinde sürmeye çalışıyordu. "Herhâlde Onur'dan sonra verem olduğuma kanaat getiremediler, seni bana gönderdiler."

Sağ ayağını zor bela küçücük ayakkabının içine soktuktan sonra diğeri için de epey cebelleştim. Bu sırada pazara gidecek olan annem, gelip tam kapının eşiğinde durdu. Son yaşananlardan sonra aramız limoni sayılırdı, neyse ki üzerime atılan iftiralardan haberdar değildi.

"Küçük çocukla ne biçim konuşuyorsun Zeliş?" dedi onaylamaz bir tavırla Hatice Bacı. Ne bekliyordunuz? *Yazık sana kızım, epey zaman kaybettin, şimdi metroya yetişmen için depar atman gerekiyor* demesini falan mı, çok beklersiniz gençler.

"Giymiyor anne, bu çocuk ayakkabı falan giymeyi sevmiyor," dedim kan ter içinde kalmış hâlde ayaklanarak. "Sabah sabah aramızda geçen bu elit hasbihâli sonlandırmak istemezdim ama bildiğin üzere okula yetişmem gerek."

Uzanıp annemin yanağına sulu bir öpücük kondurduktan sonra üçer beşer merdivenlerden inmeye başladım. Peşimden *yavaş ol*, diye çığırtısını es geçtiğimi söylememe gerek yoktur sanırım. Sargıdan yeni çıkan kolumu daha fazla zorlamamak için kitap dolu çantamı diğer koluma astım.

Kapının önüne çıktığımda havanın dünden hâllice olduğunu fark edince kış mevsimini hiç sevmediğimi bir kere daha anladım. Otobüsün duraktan geçmesine on dakika, metronun istasyona varmasına yarım saat vardı. Ulan Efe, şu ayakkabıları bir kerede giyseydin ne olurdu?

Mahallenin köşesinden dönüp durağa varmama on dakika kaldığı esnada önüme kıran araçla bir an duraksadım. Tarçın bakışlar, otomatik camı indirerek bana cezbedici bir gülüş sunuyordu. Şaşkınlığımın üstüne binen ani aşk sarhoşluğu tansiyonumu düşürmüştü.

Tuzlu ayran getirin bacımsular.

“Atla hadi fındık kurdu,” dedi Aytuğ büyük bir keyifle, beni şaşırtmayı ata sporu hâline getirdiği için. “Seni dersine yetiştirelim.”

Ön yolcu koltuğunun kapısını açıp bindim, lafı uzatmaya gerek yoktu. Beni almak için İstanbul’un öbür ucundan gelmiş sayılırdı, laf kalabalığı yapıp daha fazla zaman kaybedemezdim. Aracı ustaca dar ara sokağa sokarak diğer tarafta kalan ana yolun güzergâhına sürdü.

“Gerçekten başka bir şey dilesem olurmuş,” dedim nefes nefese, başımdan düşecekmiş gibi duran şapkamı düzeltirken. “Sabah sabah Efe’nin şikesine uğradım, gelmeseydin geç kalabilirdim.”

“Böyle durumlarda bana haber ver lütfen,” dedi direksiyonu tek eliyle döndürürken. Boştaki eli parmaklarıma do-landı aniden. “Her zaman gelirim.”

Gülmekle aksırmak arasında bir ses çıktı ağızımdan. Böyle zamanlarda kızlar ya anlamlı anlamlı bakardı ya da çocuğa iç geçirtecek bir gülüş sunardı. Ben ve benim gibilerden kişniyormuş gibi bir ses çıkıyor maalesef.

“Bu taraf senin yolunun üzerinde bile değil,” dedim kendimi açıklamaya çalışarak. Az önce çıkardığım sesleri örtbas etmeye çalışıyorum dostlar. “Merak etme, ben her zaman yetişmenin bir yolunu bulurum.”

“Olabilir,” dedi eklemime bir öpücük kondururken. İçim geçti herhâlde çünkü gözlerimde pullar uçtu. “Ben sana yardımcı olmak istiyorum.”

Ulan zalımın oğlu, etme böyle laflar yanarız, demek istesem de gülümsemekle yetindim. Kal gelmiş tipler gibi genelde yanında gülüp duruyordum. Fazlasını yapmaya kalp yetmiyordu.

“Aslında son olaylardan sonra beni okula senin bırakman pek hoş olmaz diye düşünüyorum,” dedim bir balon gibi sönen keyfimle. “Biraz gözlerden uzak kalsaydık fena olmazdı.”

Işıklarda durmuştuk, gözlerini bana çevirdi. “Suçluymuşsun, bütün bunları sen yapmışsın gibi saklanmana izin vereceğimi sanıyorsan çok yanıliyorsun. Gerçekler er ya da geç ortaya çıkacak, biz bunun için çalışmaya başladık.”

Araç tekrar harekete geçtiği sırada ciğerime dolan havayı bıkkınlıkla dışarıya üfledim. Ne diyeceğimi bilmiyordum, baskı ve hakaretler çığ gibi büyümeye devam ediyordu. Ne Doğu ne de o kız ortalardaydı.

“İkisinden birini bulup bu işi noktalayacağım,” dedi büyük bir hırsla.

Daha fazla kasılmaması için uzanıp yanağına sıcak bir öpücük kondurdum. Benim her şeyim olduğu gerçeğini tüm bunlar, hatta üzerime atılan külçe ağırlığındaki linçler

dahi değiştiremezdi. Biz beraberdik çünkü yüce Mevla'm bu bahtsız kuluna bir kıyak çekmişti.

Öpücüğün etkisiyle afallayan Aytuğ, şaşkınlıkla bana baktı. “Bunu beklemiyordum ama hissiyatı güzeldi.”

Isınan tombik yanaklarım ve ben, fakültenin otoparkına girene kadar hiç soğumadık. Benim güzel, aşırı anlayışlı fakülte arkadaşlarım, yani aynı derslere girdiğim zatı muhteremler, bugünü bekliyormuş gibi kem gözlerini arabaya diktiler.

Daha ben arabadan inmeden şoför koltuğunun kapısını açarak araçtan inen Aytuğ, koşar adım gelip kapımı açtı. Benden ağır olan kol çantamı kucaklayarak açtığı kapıdan dışarıya çıktım. Tam bu sırada telefon kameralarının alenen bizi kayda aldığıнын farkındaydım.

Herkesin bize bakmasını umursamadan dudaklarını alnıma bastıran Aytuğ, beni şaşırttığında gözlerim kocaman açıldı. Elimden yakalayarak ağır çantamı diğer koluna astı ve bana fakültenin girişine kadar eşlik etmeye başladı. Fısıldaşmalar her adımımızda arttı, biz sessizdik çünkü onlara yeterince malzeme vermiştik.

Kapının önünde durduğumuzda, “Bırak yükünü hafifletyim, biz artık iki kişilik bir takımız. Biri sana bulaşmadan önce iki kere düşünsün çünkü senden önce karşısında beni bulacak.”

“İyi ki,” dedim elimde olmadan içimde biriken duyguların galeyanıyla. “İyi ki sensin, sen benim sanal veya gerçek hiç fark etmez, bulduğum en güzel şey olabilirsin.”

Fakültenin bantlarından geçinceye dek peşimden baktı ve daha sonra da etrafa meydan okuyan tavırla ikinci bir bakış atıp gitti. Yüzümde yer edinen kocaman bir sırıtışla, kolumdaki kitapların ağırlığını bile hissetmiyordum. Amfiye

girdiğimde kapının önündeki tavrın aynısıyla karşılaşsam da üzerime çelik yelek giymişim gibi bana işlemediler.

Ders bitiminde kafeteryadan demli bir çay almak, içimi ısıtacağı için varımı yoğumu saldığım masanın üzerinden tüm eşyalarımı topladım. Ben bunu yaparken yanımdan geçen Alya'nın kararsız bakışları üzerimdeydi.

“Sanırım kendimi şanslı saymalıyım,” dedi hafif kinayeli bir sesle. “Aytuğ'u öpme girişimimden sonra benim de başıma böyle şeyler gelebilirdi.”

Renkli kalemlemleri doldurduğum kalemlüğimin fermuarını, iç gıcıklayıcı bir biçimde kapatarak keskin bakışlarımı karşımdaki güzel kızın yüzüne çevirdim. Dışı parıl parıl parlayan bir yapıt gibiydi ama gelin görün ki içi harabeden farksızdı.

“Bana kalırsa da çok şanslısın,” dedim üzerine doğru bir adım atarak. “Mantığımla hareket etmemiş olsaydım, güzelim saçların elimde kalabilirdi ama gel gör ki bu şekilde yetiştirilmedim. Bu sebeple için rahat olsun, o kıza bir şey yapmadığım gibi sana da yapmayacağım.”

Gülmeye başladığında kaşlarım çatıldı. “Yok daha neler, burada biz bizyken bile yalan söylüyorsun.”

“Yalan söylemiyorum canım. Kısaca sana diyorum ki *senin gibilerin aksine, ben hemcinslerimin düşmanı değilim.* Bu yüzden bu tür ucuz numaralara ayıracak vaktim yok,” der demez koluma taktığım çantamla amfiden dışarı çıktım.

Aksi hâlde hemcinslerimle alakalı olan hassasiyetimi çiğnemem an meselesiydi. Keyfim kaçmış bir hâlde kafeteryanın merdivenlerinden inerken dalgınlaştığım için karşıdan gelen kişiye dikkat etmedim ve çarpıştık. Elimdeki kitaplar etrafa saçıldığında istemsizce ağızımdan bir küfür fırladı.

“Yavaş ol şampiyon, bu ne sinir bu ne celal,” diyen tanıdık ses oldukça keyifliydi. Deniz'in mavi gözleri üzerimde

dolanıyordu. “Seslendim ama duymadın, duymadığın gibi de üstüme üstüme yürüyüp bana çarptın.”

“Kusura bakma,” dedim yüzümü ekşitip etrafa dağılan kitaplarımı toplamaya çalışırken. “İyi bir gün geçirdiğim söylenemez.”

Bana yardım ederek hepsini topladığımızda ona gülümsemem. Dalgalar hâlinde omuzlarına dökülen mavi saçları ve deri ceketiyle o kadar farklı bir havası vardı ki kız ayaklı auyardı âdeta.

“Önemli değil, ortaya atılan iddialardan sonra bu hâle gelmen gayet normal,” dedi anlayışla sırtımı sıvazlarken. “Hadi gel sana bir çay ısmarlayayım, biraz kafan dağılsın.”

Teklifini reddedemeden beni kafeteryaya soktu. Açıkçası, olanlardan sonra çayımı alıp hemen amfiye dönecektim. Ancak bu zamansız davetten sonra bu biraz zor görünüyordu. Kenardaki sandalyelerden birini çekip otururken birkaç kişinin gözleriyle beni işaret ettiğini fark ettim.

Çayları alarak yanıma gelen Deniz, karton bardağı önüme sürdü. “Bugün senin için kahve yerine çay içeceğim,” dedi beni keyiflendirmeye çalışarak.

“Teşekkürler,” dedim çayımdan büyük bir yudum alarak. Parmaklarım stresle karton bardağın üstünde ritim tutuyordu. “Çok iyi geldi.”

“Aytuğ’un sabahki ilgisinin yanında solda sıfır kalır,” dedi gülümsemeye çalışarak. Nedensizce gözlerine bir huzursuzluk sinmişti. “Bugünleri de atlatmanız için elinden geleni yapıyormuş gibi duruyordu.”

“Kalbinden geleni yapıyor aslında, benim böyle bir şey yapmayacağımdan oldukça emin,” dedim sandalyede geriye yaslanırken. “Ben o tür bir insan değilim.”

“Ne tür bir insan değilsin?” diye sorarken neredeyse keyifliydi, hatta meydan okuyormuş gibi bir tavrı vardı.

“Hemcinsini bir erkek uğruna harcayacak biri,” dedim hafifçe öne doğru eğilip söylediğim her şeyi teker teker vurgulayarak. “Sanırım sen de beni destelemek için değil de sorgulamak için buraya oturtun.”

Bir anda değişen yüz ifadesi, beni ne kadar sinirlendirdiğini yeni anlıyormuş gibi değişti. Açıkçası Deniz gibi renkten renge giren biri, benim arkadaşlık edebileceğim biri değildi. Telefonunun melodisini duyduğumuzda aramızdaki göz kontağı kesildi.

“Buna bakmam gerekiyor,” diyerek aramayı cevapladı. Kim arıyordu bilmiyorum ama keyfi kaçmıştı. “Neredesin?” diye sordu sertçe, gözleriyle kafeteryayı talan ederken.

Karşısındaki kişinin cevabı pek hoşuna gitmemiş olacak ki bir anda arkasını dönerek telefonda konuştuğu kişiyi bulmayı bekledi. Bu kııda anlamlandıramadığım ve sebep gösteremediğim biçimde hoşuma gitmeyen şeyler vardı.

“Ne halt etmeye geldin?” dedi sinirle karşısındakine. O an yüzündeki şirinlik maskesi düşmüştü ve akli dengesi şaşmış gibi gözbebekleri bir o yana bir bu yana dönüyordu. “Bekle beni Allah’ın cezası! Yanına geliyorum, her şeyi mahvedeceksin.”

Telefonu kapattıktan sonra benim yanında olduğumu yeni fark ediyormuş gibi yüzüme baktı. Pişman olmuştu beni yanımda konuştuğu için. Çantasını ve montunu alelacele toparlayıp ayaklanırken bana ne söyleyeceğini düşünüyordu, eminim.

“Eski erkek arkadaşım gelmiş, buradaymış,” dedi kelimeleri ağzının içinde yuvarlayarak. “Gidip defterini dürmem gerek, sohbetimize sonra devam ederiz.”

Koşar adımlarla kafeteryadan çıktığında omuz silktim, bu kııda bir daha muhatap olmayı düşünmüyordum. Buzdolabı gibi bir şeydi ve her yanıma geldiğinde kendimi

üşürken buluyordum. Çayımı bitirerek bir sonraki dersim için ufaktan ayaklandım.

Üst kata çıkan merdivenlerin başına gelmek üzereyken bizimkilerle çıkışta buluşmak için mesajlaşıyordum. Dalgın bakışlarım telefonun ekranından, fakülteden çıkmak üzere olan Doğu'yu gördüğünde şaşkınlıkla duraksadım. Aytuğ, sabah beni bırakırken fotoğrafçıyı aradığını söylemişti.

Telefonumu çantama atıp koşar adımlarla ben de çıktım peşi sıra. Fakültenin otoparkına ilerleyerek onu bekleyen araca bindiğinde, gözlerimi kısarak şoförü görmeye çalıştım. Direksiyonda oturan kişi arkayı kontrol etmek için yüzünü hafifçe benden tarafa çevirdiğinde Yarkın'ı gördüm.

İşte oradaydı ve yanında Doğu oturuyordu. İkisi büyük bir hızla fakülteden ayrılırken İstanbul'un tüm ayazı ciğerlerimi yaktı. Fakültenin kapı ağzında ne yapacağımla alakalı senaryolar karaladım ancak hepsinde de iyi olacağıma dair kendimi kandırmayı başaramadım.

Düzenleme
Ny.ozlem

9. BÖLÜM

Açıkçası, geldiğim yaşa kadar gördüğüm hiçbir kâbusun gerçek olmaması için bu kadar dua etmemiştim. Ama işte oradaydı, Doğu'yu arabasına aldıktan sonra öylece önümden geçip gitmişti. Sanki tüm bunların başıma gelmesine o sebep olmamış, yaptıkları yetmiyormuş gibi yenilerini planlamıştı.

Çalıştığım ajansın bekleme salonunda otururken biraz fazla gergindim. Erdem Bey'in, yani ajans sahibinin, toplantısının bitmesini bekliyorduk. Son olan olaylar adama bile fazla gelmiş olacak ki görüşmek için bizi ajansa çağırmıştı.

“Zeliha, üçtür Yarkın'ı gördüğünü iddia ediyor. Bunların hepsi tesadüf ya da basit bir benzetme olamaz,” dedi Berat, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yaslarken.

“O kadar alengirli olay döndü ki o puşt herif eminim buralarda,” dedi ellerini beline koyup odada volta atan Feyyaz. “Sadece, ona ulaşmak bu defa sandığımızdan daha zor olacak.”

“Bir yerde mutlaka açık verecek,” dedi Aytuğ. Daha önce görmediğim bir yüz ifadesi ve kararlılık vardı yüzünde. “Kafasını ininden çıkardığı ilk anda koparacağım, siz sadece Zeliha'ya dikkat edin. Bu sefer de faturanın ona kesilmesini istemiyorum.”

Erdem Bey'in asistanı kapıyı tıklayıp içeriye girdiğinde koalisyon kurmuş olan gençleri, yani bizi gördü. Bu kadar hararetli ve gergin biçimde konuşmamız, kadını şaşırtmıştı.

“Erdem Bey’in toplantısı bitti,” diyerek kibarca bizi bilgilendirdi.

Benimle gelmek isteyen herkesi elimle durdurdum. “Bunu yalnız yapabilirim, yani kendimi ve haklarımı yalnız başıma da savunabilirim gençler. Bu yüzden lütfen yerlerinize oturun ve beni bekleyin.”

Kararsız kalan gözler bir süre üzerimde oyalansa da kararlılığım karşısında gelmekten vazgeçtiler. Asistanın peşi sıra odadan ayrılıp Erdem Bey’in kapısını tıklattım ve içeriden gelen onay komutuyla odaya adımladım. Elindeki kahvesini yudumlayan ajans sahibim, oldukça ciddi görünüyordu.

“Gel bakalım Zeliha,” dedi bakışlarını camdan seyrettiği denizden alıp bana çevirirken. “Anlatacak çok şeyin var.”

Yanına giderek masasının önünde duran sandalyelerden birini çekip oturdum. Suçluluk psikolojisi içerisinde değildim, karşımdaki bu adam bana hayatımın fırsatını vermişti. Bana inanmazsa bu fırsatı pekâlâ elimden çekip alırdı ancak bu beni yıldırmazdı. Bugüne kadar bir ajansım yoktu, bugünden sonra da olmazsa bir şey kaybetmezdim.

“Anlatacak çok fazla bir şey yok aslında,” dedim kendimden bir tavırla. “Geçen sefer olduğu gibi yine Yarkın’ın tezgâhladığı bir kumpas. Hayran buluşmasında yaşadığım darp olayını fırsata çevirerek Aytuğ’un ileri derece fanı olan kızdan intikam almışım gibi gösterdi.”

“Acaba gösterdi mi, yoksa zaten öyle mi?” dedi ellerini birbirine kavuşturup soru sorarcasına yüzüme bakarken.

“Açıkçası, masanın diğer tarafından nasıl görüldüğüm hakkında hiçbir fikrim yok,” dedim keyifsiz bir gülüş eşliğinde. “Fikrim olmadığı gibi bu durum umurumda da değil, ben kendimi biliyorum.”

Benden, istediği cevabı almanın verdiği rahatlamayla bir anda gevşeyen Erdem Bey, sandalyesinde geriye doğru

yaslandı. Hafif çıkmış sakalını okşarken düşünceleri hiç şüphesiz benim kadar karmaşıktı. Çünkü ben ona çok para kazandıran taze bir kandım ve üzerime çok sayıda oyun oynanmıştı. Kendi çıkarları için bile olsa bunu çözmeliydi.

“Sana nasıl yardım edebileceğimi düşünüyordum da aklıma bir fikir geldi,” dedi masasının çekmecelerini açıp kapatmaya başlarken. “Aytuğ’un fanı olan kızın müstehcen fotoğraflarını çektiğine dair iddiayı Doğu atmıştı ortaya. Eski işvereni olsam da Doğu’nun sıklıkla takıldığı bir mekânın adresini yazıyorum sana. Onu bulmak, eminim işinize yarayacaktır.”

Kâğıda yazdığı gece kulübünün ismini bana doğru uzattı. Gülümseyerek kâğıdı elinden aldım ve kısa bir teşekkürle odadan ayrıldım. Adamın beni ajanstan atmasını beklerken bana inanmıştı, üstelik işimize yarayacak argümanlar toplamıştım.

Bizimkilerin oturduğu odaya girdiğimde hepsi meraklı gözlerle bana döndü. “Merak etmeyin, ajanstan falan atılmadım. Durum sandığınız kadar kötü değil, hatta size iyi haberler bile getirdim diyebilirim.”

Aytuğ, ona uzattığım kâğıdı alırken konuşmaya devam ettim. “Erdem Bey, Doğu’nun sıklıkla kâğıtta yazan mekânda takıldığını söyledi. Belki bize bir yardımı dokunur.”

“Burayı biliyorum,” dedi tarçın renkli hareleri üzerimde dolanırken. “Doğu’yu kısıtırsak her şeyi dökülmesini sağlayabiliriz.”

“Ne olacak,” dedi Berat ayağa kalkıp ellerini cebine sokarken. “Önce dişlerini dökeriz, sonra o bize istediklerimizi verir.”

Aramızdaki bu kısa konuşmanın ardından, ajanstan çıkıp hep birlikte Feyyaz ve Aytuğ’un arabalarına bölünerek yola koyulduk. Yolculuk boyunca herkes sessizdi, kimse olayların

bu raddeye gelebileceğini tahmin edememişti. Mekân, Doğu'nun çalıştığı yere yakındı ve akşam olduğu için kalabalıklaşmaya başlamıştı. Terli bedenler sigara ve alkol dışında tanımadığım çirkin kokulara ev sahipliği yapıyordu.

Elimi sıkı sıkı tutan Aytuğ, müdüriyetin bulunduğu odalara girebilmek için insan güruhunu aştı. Önümüze çıkan bohem dolu koridorun önündeki korumalar, ilk başta geçişimize izin vermedi ancak Aytuğ'un cebinden çıkan kâğıtlarla sustular.

Müdüriyetin kapısını tıklayarak hepimizi içeriye tıkıştıran Aytuğ, oldukça ciddiydi. Masanın arkasında oturarak purosunu tüttüren adam, renkli giyimli ve buraya ait olmadığı belli olan bu kadar genci odasında görünce şaşırdı.

"Yolunuzu kaybettiniz herhâlde gençler, anaokulu bu yolun bitişinde," dedi koca göbeği güldüğünden ötürü tir tir titrerken.

"Seni bilmem ama bizde racon, kapısına gelen misafire bu şekilde saygısızlık etmek olmaz," dedi Feyyaz bir adım öne çıkıp adamla konuşurken. "Senin için küçük ve önemsiz birkaç sorumuz var, bir tür röportaj gibi düşün."

Telefonundan Doğu'nun fotoğrafını açan Aytuğ, adamın görebilmesi için ekranı epey yakınına götürdü. Kim olduğunu, gelip gelmediğini bilmesi için bir süre sabırla bekledi. Purosundan ikinci fırt çekerek odayı duman altı eden adam düşünceliydi.

"Yoksa bu puşt, size de mi borç taktı?" dedi hayıflanarak, purosunu küllüğüne bırakıp Aytuğ'a verdi dikkatini. "Bu mekânın müdavimidir, nice kızların canını yaktı. Bize epey bir borcu var ama ne zamandır ortalarda görünmüyor. İşini gören yağlı bir kapı bulmuştur kesin, kaynak bir kesilsin buraya damlar."

Derya'yla göz göze geldik. Bizim alışık olduğumuz normal hayatımızda duyduğumuz olaylar değildi. Alışamıyorduk, bir türlü sindirimini sağlayamıyorduk ama bu işi çözmemiz için de işin inine girmemiz gerekiyordu. Adam bize epey bilgi vermiş olsa da işimize yarayacak, bize harita oluşturacak bir cümle kurmamıştı.

Cebimden çıkardığım telefonumdan Yarkın'ın fotoğrafını açtım. "Acaba bu adamı burada görmüş olabilir misiniz?" diye sordum.

Yarkın'ın Türkiye'de ve etrafımızda olduğuna dair ciddi bir kanıta ihtiyacım vardı, aksi hâlde kafayı üşüttüğümünden şüphelenmeye başlayacaktım. Purosunu kül tablasında söndüren adam, önce bana daha sonra da ekrandaki zebaniye baktı.

"Bu yüz kolayca unutulmaz küçük hanım," dedi çenesini kaşırken. "Herif hem yakışıklı hem de paralı, birkaç defa mekâna geldi gitti. Yanlış hatırlamıyorsam bu lavuğu Doğu'nun yanında da gördüm."

Adamdan aldığım cevabın ardından herkesin yüzüne teker teker baktım. Hepsi de biraz utançla biraz da tedirginlikle bana baktı. Adamın odasından ayrılıp pislik çukuru hâline gelmiş gece kulübünden çıktığımızda hepimiz sessizdik. Garaja gidene kadar kimseden çıt çıkmadı.

Ne diyecektik ya da hangisini hazmedecektik? Yarkın'ın Türkiye'de olmasını mı? Başımıza açtığı boklu işleri mi?

Garaja doluştuğumuzda Fatih bize çay koydu. Bütün akşam boyunca hiç konuşmamış sayılırdı, normalde pek âdeti değildi ama o bile tatsızdı.

“Doğu’ya bu kumpası kurması için epey para yedirmiş ibne,” dedi Fatih oturup bağdaş kurarak. “Bizim bu herifi bulmamız lazım, her geçen dakika işler daha beter boka sarıyor.”

“Erdem Bey, evinin adresini verdi ama uzun zamandır oraya da uğramıyormuş,” dedi Aytuğ, sıkıntıyla burun kemerini sıkarken. “Herif pisliğin teki çıktı, iyi mi?”

“Tam da Yarkın’ın kullanabileceği türden biri,” dedim yüzümdeki manidar tebessümle. “Zaafları olan, kolayca kan emebileceği biri.”

Aytuğ, çenesi sıkılaşıp duyguları saniyeler içinde büyük bir karmaşaya dönüşürken ne yapacağını bilemedi. Beni de böyle kullandığını, ona ulaşmak için bana da istediklerini yaptırdığını biliyordu. Ne yazık ki Doğu, kullandığı insanlar arasında ilk sırada değildi.

Aytuğ’a gelen mesaj bildirimiyle hepimizin dikkati telefonuna kaydı. Ekranı açıp gelen mesaja baktı. Konum bilgisiyle birlikte tek cümlelik mesaj gönderilmişti.

Bilinmeyen Numara:

Lütfen bana yardım et.

Ayaklanan Aytuğ bize baktı. “Feyyaz, sen Fatih ve Berat’ı al, senin arabayla beni uzak mesafeden takip edersiniz. Kızların güvenliği için böyle bir yere onlarla gidemeyiz.”

“Ben de geleceğim,” dediğimde herkesin bakışları bana kaydı. “Hiç bakmayın öyle. Bu gece orada ne varsa ya da kim varsa yüzleşeceğim.”

Aytuğ’un binbir türlü isyan ve ikna çabalarına rağmen arabanın ön koltuğunda oturuyordum. Yolculuğumuz boyunca beni tembihleyip durmuştu. Başıma bir şey gelecek diye ödü patlıyordu ama benim ne kadar kafadan kontak olduğumu bilmiyordu.

Araba denize bakan yollara girdiğinde, ileride, hemen uçurumun dibinde farları yanan bir aracın olduğunu gördüm. Bizi dikkar çekmeden takip eden Feyyaz ve arabadakiler mesafesini korudu. Aytuğ, arabayı yol kenarı sayılabilecek bir yere çekti ve olabildiğince sessizce park etmeye çalıştı.

“Fındık kurdu,” dedi nefes nefese. Koşmamıştı ya da uzun süredir konuşmamıştı, buna rağmen aldığı nefes yetmiyordu. “Sakin arabadan inme, sana... Sana burada bir şey olursa kafayı yerim Zeliha.”

Başımın iki yanına koyduğu elleriyle beni kendisine çekti ve alınlarımızı birbirine yasladı. Kokusu genzime dolarken parmaklarım yumuşak saçlarında dolaştı. İkiletmeden onayladım ama bu işten dönüşüm yoktu. Usulca ve dikkatli adımlarla araçtan uzaklaşan Aytuğ’un peşinden bir süre baktım.

Görüş açımdan çıkar çıkmaz ben de arabadan indim ve kenardaki koruluklara saklanarak ardı sıra yürüdüm. Farları yanan araçtan çıkarılan genç bir kız, onu tutan kollar arasında çırpınıp duruyordu. Hemen karşısındaki Doğu ise elinde tuttuğu sigara benzeri şeyle kafayı buluyordu.

“Sana ne dedim?” diye sordu adamların eli altında hırpalanan kıza. “Ben sana ne dedim lan?” diye bağırınca ben bile yerimde korkuyla zıpladım.

Birkaç büyük adımda tam kızın önünde durarak çenesinden yakaladı ve yüzünü yan çevirdi. Tam bu esnada o güzel çehreyi tanıdım. Bu Aytuğ’un fanı olan genç kızdı. Kötü durumdaydı, hatta berbat görünüyordu.

“*Girdiğin delikten çıkma*, demedim mi? Ayın, yılın başı o herife duyduğun saplantı bir işimize yaradı, onu da eline yüzüne bulaştırdın,” diyerek kızın yüzünü sertçe itti.

“Bırak kıızı,” dedi Aytuğ, elleri cebinde adamların önüne çıkarken. Kızın yüzüne burnunu sürten Doğu, kızın hıçkırmasına neden oldu. “Sana dedim ki *kızı bırak Doğu*.”

Kızı tutan adamlar, Aytuğ'a çullanacağı esnada bizimkiler park ettiği araçlarından fırlayarak olaya el attı. Adamları onlar hallederken Aytuğ, Doğu konusunda temiz bir işe girişmişti. Koşar adımlarla arabanın önüne yığılmış kızın yanma gittim.

Kendinde değil gibiydi, hızla kolunu boynuma dolayıp toparlanmasına yardım ettim. Zor bela kavganın içinden çıkarmaya çalıştım. Bizi durdurmaya çalışan Doğu'yu yakalayan Aytuğ, çocuğun yüzüne öyle bir yumruk yerleştirdi ki kendi etrafında bir tur döndü.

Kızı, Aytuğ'un arabasının önüne getirip toprağa oturttum ve sırtını kaportaya yasladım. Ön yolcu koltuğunda duran su şişemi kaparak kapağını açtım. Yüzüne düşen saçlarını kulaklarının gerisine iterek yüzünü içme suyuyla yıkadım. Sonuna doğru da içmesi için ağzına doğru götürdüm.

"İç biraz," dedim büyük bir sabırla. Yıkandığı için temizlenen yüzü, Aytuğ yazan dövmesini ön plana çıkardı. "Gerçeği biraz daha farklı görünüyor," dedim işaretparmağımla dövmesini okşarken.

Önce sudan birkaç yudum aldı, daha sonra da kana kana içti. Uçurumun kenarında başlayan patırtı yavaş yavaş dinmeye başlamıştı. Çalıların ardını görmek için uzattığım başımı kıza çevirdiğimde dikkatli bakışlarıyla karşılaştım. Bu kadar ayık olmasını beklemediğim için bir an irkildim.

"Sen de gerçekte biraz daha farklı görünüyorsun," dedi karşısında durduğuma inanamıyormuş gibi. "Sıra dışı renklerin ve karakterinle işte burada ve tam karşımdasın. Sahip olmak istediğim her şeyin vücut bulmuş hâlisin."

Kaşlarım söyledikleri karşısında çatılırken gözlerini yumup başını arabanın kaportasına yaslamasıyla birlikte konuşmak istemediğini anladım. Elleri ve yüzleri kan içinde yanımıza gelen bizimkiler, ikimizi yakaladıkları vaziyet karşısında duraksadılar.

Kızı, Aytuğ'un arabasının arka koltuğuna yerleştirip arkamızda bıraktığımız enkazı umursamadan o karanlık, izbe yerden ayrıldık. Arada sırada dikiz aynasından kızın durumunu kontrol eden Aytuğ, sıkıntılıydı.

“Geç kalsaydık,” dedi direksiyona yumruk atmadan hemen önce. “Onu canlı bulamayabilirdik.”

Cümlesi, kimsenin kabul etmek istemediği gerçek bir külçe gibi aramıza düştüğünde tırnaklarım avucuma battı. Başım arabanın camına yaslı, geçtiğimiz yolları seyrettim. Daha kötülerıyla, belki de görmeyi hiç istemediğimiz manzara-
ralarla karşılaşabilirdik.

Aytuğ'un evine dönüşte arka koltuktaki kızdan hiçbir şekilde ses çıkmamıştı. Apartmanın önüne park ettiği aracından inerek Aytuğ'un, kızın inmesine yardımcı olmasını izledim. Nedensizce bu manzara beni rahatsız etti. O an kötü bir durumda olduğunu biliyordum ama yine de kıskanmadan edemiyordum.

Üçümüz birlikte asansöre bindiğimizde kızın odaklanamayan bakışları yüzümle buluştu. Ne gülümseyebildim ne de tepki verebildim. İki haftayı aşkındır, başıma gelen tüm olumsuzlukların sebebi oydu. Duymadığım hakaret, yaşamadığım zorbalık kalmamıştı, üstüne bir de insanları örgütleyip bana göndermişti.

Sinirden seğirmeye başlayan gözlerimi yumdum, hemcinsim olmasa okkalı bir tokadı hak ediyordu. Asansör ineceğimiz kata vardığında önce ben, daha sonra onlar peşimden geldi. Bizi kapıda karşılayan Feyyaz, kızı içeriye alırken Aytuğ'la ben ayakkabımızı çıkarıyorduk.

“Senin için ne kadar zor bir durum olduğunun farkındayım,” dedi Aytuğ anlayışlı bir sesle, benimle göz göze gelmeye çalışarak. “Adının üzerindeki o pis lekeyi, renklerini solduran karanlığı sileceğim fındık kurdum.”

Teselliden çok, iyi olmam için kurulan bu cümleler ufak da olsa gülümsetmişti beni. İkimiz de içeriye geçip salona ilerlediğimizde kızın koltuğa uzandığını gördüm. Gözleri kapalı olsa da kirpikleri titreyordu, sanırım bizimle yüzleşmeye hazır değildi.

Kaşındaki yaraya Huriye'nin uzattığı buzu bastıran Berat, acıyla sızlanarak köşedeki berjere oturdu. Fatih'in burnundaki kocaman tamponlardan bahsetmek dahi istemiyordum. Kendisine yeni bir bira açan Feyyaz, inatçı kapaktan ötürü ağza alınmayacak bir küfür mırıldandı.

"Zeliha," diyerek koluma dokunan Huriye'nin sesiyle elimde olmadan irkildim ve gözlerimi yüzüne çevirdim. "Rengin sapsarı olmuş. Hadi gel, otur biraz güzelim."

Beni taşıdığına dahi inanmadığım ayaklarımla birlikte gidip kenarda bir yere oturdum. Ağlamak istiyordum ama bunu bizimkilere yaşatmak istemiyordum. Bana uzatılan suyu titreyen ellerimle kavrayarak büyük bir yudum aldım.

"Bu gece kendine gelecekmiş gibi görünmüyor," dedi Feyyaz, birasından içmeden hemen önce kızı işaret ederken. "Ona biraz zaman vermeliyiz, ayıldığında bize istediğimiz cevapları vereceğinden eminim."

Önümde diz çöken kişiyle birlikte dikkatimi kızdan almak zorunda kaldım. Ellerimi avuçlarının arasına alan kişi, çok sevdiğim tarçın gözleriyle bana gülümsedi. Başparmakları ellerimi okşarken nefesini üşüyen ellerime verdi.

"Muhammet, seni ve sizinkileri eve bırakacak," dedi elimi bırakıp yanağımı tüy gibi okşarken. "Dinlenmen gerekiyor, yarın olduğunda her şeyi teker teker senin için çözeceğim."

"Polise gitmeyecek misiniz?" diye sordum kafamla kızı işaret ederek. "Başına basit şeyler gelmediği ortada, bunu saklamamalıyız."

“Uyuşturucu kullanmış Zeliş,” dedi Feyyaz keyifsiz bir sesle. “Polisi bu işe karıştırıp karıştırmayacağına ancak o karar verebilir. Gördüğün üzere şu an bu kararı verebilecek kadar ayık değil.”

Kafamla onaylayarak toparlanmaya çalıştım ve yavaşça ayaklandım. Muhammet, arabasının anahtarlarını alıp peşimiz sıra gelirken omzumun ardından Aytuğ’a son bir kez baktım. Bu bakışta benim bile anlamlandıramadığım birçok duygu vardı.

Arabanın arka koltuğuna oturup başımı Fatih’in omzuna yaslarken kapanan gözlerimden sızan tek damla yaş çeneme kadar ulaştı. İstemsizce burnumu çektim. Muhammet’le küçük bir sohbe başlayan Berat, olanlar hakkında konuşuyordu ama ne dediğini anlamıyordum.

Araç sonunda büyüdüğüm sokaklara, top koşturduğum aralara girmeye başladığında dişlerimi sıktım. Bu sokaklarda dizlerimi ilk kez yaralamış, ilk uçurtmamı uçurmuştum. Bizimkilerle ilk gökkuşağını, daha az önce geçtiğimiz sokak-tayken görmüştüm.

Koşturduğum, bir an olsun eğlenmekten vazgeçmediğim bu mahalle, benim en güvenli sığınağımdı. Şimdi burada bile kendimi güvende hissetmiyordum çünkü dışarıda, beni nerede gözlediğini bilmediğim bir tehlike dolanıyordu.

Garajın önünde durduğumuzda kapıyı açıp hemen indim. Temiz havayı içime çekerek biraz olsun nefeslenmeye çalıştım. Montumun fermuarını aşağıya indirerek soğukun içime dolmasını sağladım. Muhammet’in uzaklaşan arabası gecenin karanlığında sönen bir yıldız gibi gözden kaybolurken iç çektim.

“Zeliş,” dedi bir ses soru sorarcasına. Fatih’in huzursuz bakışları üzerimde dolanıyordu, ne diyeceğimi bilemedim. “İyi misin kanka?”

Tek kelime, eskiye ve eskiden olan güvenliğime dayalı tek sıcak kelime bütün kayışların kopmasını sağladı. Hıçkırığımı frenleyemeden ağzımdan döküldü. Uzattığım kollarımı Fatih'e dolayarak ağlamaya başladığımda kendimi durdurmaya çalışmadım.

Gözlerim şişer, annemler ne olduğunu anlar korkusu falan hepsi o anda silinip gitmişti. Birlikte büyüdüğümüz sokakların ortasında dostum dediğim kişiye sarılarak içim sökülene kadar ağladım. Garajın kapısının açıldığını hayal meyal hatırlıyorum.

Kapının önüne çıkan kızlar, Fatih'in kollarında ağlayan bana ve kazık yutmuş gibi yanımızda duran Berat'a kaydı. Endişeyle bana doğru koştuklarında bir yerimde bir şey var mı diye elleriyle yokladıklarını hissettim. Bu defa görünürde olmayan, belki de benim bile bilmediğim bir yerim hasar almıştı.

"Zeliş, hadi kendine gel artık," dedi Derya. Beni hafifçe sarsarken nedense kendimde ona dönecek gücü bulamıyordum. "İçeriye geçelim, üşüdün bu soğukta, hasta olacaksınız sonra."

Beni Fatih'ten zor bela ayırdığında vücudum pelteye dönmüştü, kollarıma girip beni içeriye götürmelerine izin verdim. Sobanın yanına oturtuldum, elime sıcak bir çay verildi ama titremelerim dinmedim. O kızın, uçurumun kenarındaki hâli gözümün önünden gitmiyordu.

"Biz buradayız, her zaman yanındayız Zeliş," dedi Sümeyye ağlamaklı bir sesle, uzanıp yanağıma sulu bir öpücük kondurdu. "Söz, bir daha kâkül kestirdiğim için ağlamayacağım."

"Ben de tuvalet konusunu en kısa sürede çözeceğim," diyerek söz vermeye çalıştı Zeynep de.

Benimle göz kontağı kuran Derya, tam içime baktı. "Sen karşında dostunu görüyorsan ben de karşımda renkleri hiçbir

zaman solmayacak, daima özgürlüğe kanat çırpacak bir ke-
lebek görüyorum. Bu sen değilsin, toparla kendini.”

“Üstüm başım hep sümük oldu, gitti güzelim gömlek,”
dedi Fatih. Burnundaki tamponlar yüzünden sesi komik çı-
kıyordu. “Ayın, yılın başı bir marka gömleğimiz olmuştu, o
da sizlere ömür.”

Elimde olmadan güldüm ve başımdaki şapkayı çıkarıp
ona fırlattım. Berat sobanın kenarında ısınmaya çalışı-
yordu, kaşındaki yaranın kanı durmuştu. O kadar çok kana-
mıştı ki orada kocaman bir yara olduğuna inanmıştım ama
küçüktü.

“Yılanın kuyruğuna bastık, şu saatten sonra kimi nerede
kısıtırsak orası yangın yeri,” dedi Berat, kaşlarını çatıp
sobaya biraz daha yaklaşıırken. “Gencecik kızı izbe yere gö-
türüp tehdit etmek ne demek? Adamlığın dibi bile kalmamış
bunlarda.”

Fatih’in burnunu kontrol eden Derya, yüzünü ekşitti.
“Burnun kırılmamış ama kılcal damarların patlamış,” dedi.

“Allah’tan ana tarafım Karadenizli, böyle sağlam burnum
olmasaydı güme gitmiştim,” dedi Fatih, Huriye’den aldığı
yedek tamponları Derya’ya uzatırken. “Neyse on düğün oy-
namış kadar kurtlarımı döktüm. Zaten sinirlenemeyen bir
karakterdim, şimdi sittin sene sinir beklemeyin benden.”

Hep birlikte çayımızı içip birkaç parça abur cuburla ka-
zınan midelerimizi kandırmaya çalıştık. Daha sakın ve daha
kendimde hissettiğim için şimdi her şeye mantık çerçeve-
sinden bakabiliyordum. Montumu çıkararak eski çekyata
sırtımı yasladım.

“Yiyorsa şimdi gizli oynasın Yarkın Efendi, illaki bir yerde
fire verecek,” dedi Berat çayını içerken, çok fazla bilenmişti.
“O kız da gerçekleri sökölür, Zeliş aklanır.”

“Şansını yeterince zorladı. Biraz daha Aytuğ fanlığı altında bu kızı zorbalarsa asıl zorbalığı kendisi görececek,” dedi Zeynep saçlarını tepesinde toparlarken. “Kibarlığımız insanlığımızdan geliyor, aptallığımızdan değil.”

“Zeynep’e katılıyorum. O kız yüzünden haftalarca neler yaşadın. Bütün bunlar başına gelmeseydi seninle uğraşmaya devam edecekti,” dedi Derya oldukça düşünceli bir sesle. “Bazen şer görünende kimsenin bilemediği bir hayır gizlidir.”

Derya, her zamanki gibi günün anlam ve önemini anlatan cümleyi kurduğunda kimse itiraz etmedi. Herkes bir yerden sonra kendi kaderini belirliyordu. Üzülmüş olabilirdik ama kimse de bataklıkta açmayan bir çiçeği götürüp çamurun ortasına atmazdı.

Doluştuğumuz küçük dairenin içinde rahatsızca kıpırdandım, hemen yanımda oturan Derya elini dizime bastırdı. Sakin olmalıydım, artık daha az yardıma muhtaç gibi görünen, aylardır bana karşı çeşitli oyunlar düzenleyen bu kıza karşı sabırlı olmalıydım.

“Biz, Yeşim’le her şeyi açığa çıkaracak olan o videoyu çoktan çektik,” dedi Aytuğ, ellerini düşük bel pantolonuna sokup camın kenarına yaslanırken. “Aslına bakarsanız, Yeşim’le olan işimiz bitti ama ben ikinizin yüzleşmesi gerektiğini düşünüyorum.”

Demek adı Yeşim’di.

Hesabından sürekli takma bir ad kullanıyordu, kimsenin gerçek ismini bildiğini de sanmıyordum. Aytuğ’a söylemesi bile ona olan hislerini açığa çıkarıyordu. Benim dün gece

sinir krizi geçirmeme neden olan, bugün bana bu stresi yaşatan ve daha nicesini hissettiren kişiyle yüzleşme zamanıydı.

*“Tüm bunları neden yaptın diye saçma bir soru sormaya-
cağım merak etme,” dedim farkında olmadan sert bir tonla-
mayla. “Örgütlediğin ve bana karşı doldurduğun için hayran
buluşmama gelerek beni darp eden hayranlarını gördüğünde ne
hissettin diye soracağım.”*

Kaşları çatılır gibi oldu, yüzündeki o ifadesiz hâl tıpkı benim kameranın önünde gördüğüm kızdı. Bana *sen kimsin ki* diye hesap soran, her fırsatta canlı yayınlarında bana salarken kullandığı şu viral bakış. Şu durumda bile kullandığı mimiklerin onu kurtaracağını düşünüyorsa çok büyük yanılıyordu.

“Hâlâ meydan okuyorsun,” dedim histerik biçimde gülererek. Ortamdaki herkes gerilmişti ve kimse bu münakaşaya dâhil olmayı istemiyordu. “Madem sen gözlerinle söylüyorsun, benim dilimle söylememde bir sakınca yoktur. Asıl sen kimsin ki sosyal medyaya yerleştirdiğin linç kültürü beni yok etsin.”

Dilimden dökülenler onu yeterince kızdırmıştı. “Başından beri bana olan tepkisizliğinin sebebi benden korkmandı. Bana bakınca kendinde olmayan ne varsa gördüğün için ödün patlıyordu.”

O kadar iddialı ve bir yerde mantıklı cümlelerdi ki kaşlarım havalandı. Açıkçası, söylediklerinde doğruluk payı yok değildi ancak onunla uğraşmak istememem, benim karakterimdi. Kendime biçtiğim aşağılık psikolojimle zerre kadar alakası yoktu.

“Bu kısma kadar seninle alakalı olan ve sana yapılan hiçbir hareket beni rahatsız etmedi. Hayranlarımin, alışveriş merkezine gelerek seni darp edebileceklerini düşünemedim, tamam mı?” dedi hafif azarlayıcı bir tonla. Bu durumda bile

bana yükseliyordu. “Sonrası çok kötü karıştı, Doğu sizin ajanstan biriydi ve ara sıra kanlı canlı, Aytuğ’u görmemi sağlıyordu.”

Demek Doğu’yla olan yakınlığı buna dayanıyordu. Tarçın bakışlar mahcubiyetle üzerimde gezindi. Bu kadar küstah bir karakterle muhatap olmak istemediğimin farkındaydı ama söylemek istediğim şeyler olduğunu da biliyordu.

“Yılbaşı gecesi fazla kaçırmışım, o pislik herif de bu durumdan faydalanarak benim fotoğraflarımı çekmiş. Fotoları, bana karşı hisleri olduğu için beni tehdit etmek amaçlı kullanacakmış ama daha sonra devreye biri daha girmiş,” dedi sıkıntıyla parmaklarını saçlarının arasından geçirerek.

Led ışıkları ve kamerası olmadan sıradan biriydi. “Bahsettiğin kişi de Yarkın oluyor sanırım, değil mi?” diye sordum.

“Bu kadar yakışıklı ve göz önünde olan adamlar, sende ne bulmuş hiç bilmiyorum ama evet, araya giren kişi Yarkın’dı,” dedi yüzünü ekşiterek bana bakarken. “Her neyse, Doğu bir uyuşturucu bağımlısı. Ekstra para ve madde, onun bana olan sevgisini geri plana attı.”

“Bu yüzden de senin fotoğraflarını Yarkın’ın kullanmasına izin verdi. Senin Doğu’da o şekilde çekilmiş fotoğraflarının olduğunu nereden biliyordu?” dedim meraklı bir sesle.

“Doğu birçok videomda yanımda. Benim sana olan tutumum Yarkın için aranan kandı. Bu yüzden bana ulaşmak için Doğu’yu kullandı ve onda da hiç ummadığı şeyi buldu, benim fotoğraflarımı,” dedi Yeşim, bu sohbetten oldukça sıkılmıştı.

“Bu kadardı,” dedim oturduğum yerden ayaklanıp ona doğru yaklaşırken. Tabii, bu sırada herkes ufaktan bir dikkeldi. “Bize yeterli yardımı yaptığına göre artık gidebilirsin, bana kalırsa dün gece kapının nerede olduğunu bilecek kadar ayıktın, yolun açık olsun.”

Benden bu çıkışı beklemediği için öfkelenerek ayaklandı. Benden uzun olması sebebiyle tepeden bakabileceğini sandı ancak işler istediği gibi gitmedi. Omzuma çarparak yanımdan geçip gittiğinde ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. İşte bu beladan da kurtulduk.

“Zeliş’in kızı yırtmasına çok bir şey kalmamıştı,” dedi Fatih ortamın gerginliğine bodoslama dalarak. “İki gündür yaşadığımız aksiyonlardan sonra iştahım kapandı, uzun zaman sonra midemin kazındığını hissediyorum. Bu kutsal ânı iyi değerlendirmeliyiz arkolar.”

“Senin olmayan ayarını öpeyim kanka,” dedi Berat, Fatih’i kendine çekip başını kolunun altına sıkıştırırken. “Böyle bir olaydan sonra ancak senin maymun iştahın açılırdı zaten.”

“Biz de dün geceden beri hiçbir şey yemedik, pizza söylesek fena olmaz aslında,” dediğinde Feyyaz, Fatih’in gözleri parladı. “Ben sipariş versem iyi olacak, hepimizin midesine bir şeyler girse iyi olur.”

“Kur’an’da, *biz onları ibret olsun diye yarattık* anlamına gelen bir ayet geçer,” dedi Muhammet. Kollarını göğsünde bağlamış, sataşan bir ifadeyle Fatih’e bakıyordu. “Bu ayet, bir Fatih’e bakınca bir de bugün Yeşim denen kızı görünce aklıma geldi.”

Gözlerini deviren Fatih hiç geç kalır mı, durmadı bile. “Götümün kenarı, bu da bana laf sokmak için an kolluyor.”

Yanıma geldiğini yeni fark ettiğim Aytuğ, güldüğüm için kısılan gözlerime baktı. Beni bu şekilde görmeyi, eğlenmemi, her durumla alay etmemi çok seviyordu. Koluna attığım ufak bir yumrukla gözdağı vermeye çalıştım. Yeşim denen kızla neler konuştuğunu yalnız kaldığımız bir zamanda öğrenecektim.

“Benim pizza mısırsız olsun, sonradan söylemedi demeyin,” diyerek odasına gitmek için antreye yönelen Mamo,

son anda duraksayarak bana baktı. “Büyük bir beladan kurtuldun, ihtiyacı olan birini sevindirsen iyi edersin. Ben de şimdi şükür namazı kılmaya gidiyorum.”

“Mamoş’um ya,” diyerek iyiden iyiye cıvıyan Fatih, hemen Muhammet’in peşine takıldı. “Ben de seninle bir iki rekât kılsam hiç fena olmaz, dün gece az daha fındık burnumdan oluyordum.”

“Yavuz Sultan Selim mezardan kalksa *sana estetik şart* diyeceği burnuna fındık diyor,” dedi Sümeyye, Fatih’e takılmanın keyfini yaşıyordu. “Bence de namaza başla kanka, sonra da Allah’a yalvar.”

“Beni baştan yarat diye,” dediğinde Zeynep, ikisi de beşlik çakarak güldüler.

Pizzaları beklerken Aytuğ’la mutfağa geçtik. Bardak ve tabakları hazırlaması için ona yardım ederken aynı zamanda da bize zaman veriyordum. İlişkimiz çok yeni olmasına rağmen az engel atlatmamıştı, bu durumun bizi yıpratmasından korkmuyor değildim.

“Şimdi daha iyi hissediyorsun, değil mi?” diye sordu, salonda kuduran bizimkilere bir bakış atarak. Onlara hiç alışamayacaklarını düşünmüştüm ama yanılmışım.

“İyiyim,” dedim üst raftaki tabaklara uzanmaya çalışarak ancak tabii ki başaramadım, selvi boylu olmadığım sır değildi. “Tabakları alabilirsem daha mutlu olacağım.”

Tabakları benim için aldı ve tezgâhın üzerine bıraktı. Yüzündeki huzurlu ifade, ben daha fazla zarar görmeden sorunları çözmüş olmanın haklı gururuydu. Kaşlarımı kaldırarak ona yandan bir bakış attım. Kollarımı göğsümde bağladım ve dudaklarımı büzdüm.

“Hadi sököl bakalım, daha fazla içinde tutabileceğe benzemiyorsun,” dedim şakıyarak, eski neşem yerine gelmişti. “Kahramanım olduğunu haykır, haykırabildiğin kadar.”

“Demek ben senin kahramanım,” diye soru sorarcasına konuştuğunda olumlu anlamda homurtular çıkardım. “Rüt-bemin yükselmesi, yaşadığımız sorunların en iyi yanı olabilir.”

“Emin ol, tüm bu kaosun senin gibi bir iyi yanı olmasaydı katlanmak zorunda bile hissetmezdim,” dedim son derece samimi bir tonlamayla. Birkaç adım atarak yanına kadar gidip başımı koluna yasladım. “Hep *iyi ki* olarak kalman dileğiyle, bir gün *belki* olursan işte o zaman işler karışır.”

Saçlarıma uzanan parmakları hiç düşünmeden tellerin arasında dolaştı. Dalgalı saçlarımı turlayan elleri, ara sıra saç dibime baskı uyguluyordu. Çenesini başıma yasladı ve kolları etrafıma sarıldı. Bu ânı uzun zamandır beklediği aşıkardı.

“Edebiyat okuduğun çok mu belli?” dedi muzır bir tavırla, parmakları artık saçlarımı dağıtmaya başlamıştı. “Ağzın çok iyi laf yapıyor, bunları bana değil de bir başkasına söylemiş olsaydın tutulmuştu sana.”

“Tamamdır o zaman, bu yeteneğimi aklımda tutacağım. Lazım olacağı bir gün illaki olur,” dedim Aytuğ’u kızdırmayı umarak.

Kolları sıkışıp içinden çıkamayacağım bir hâle geldiğinde gülüşüm mutfağın dışına taştı. Beni sıkın kollar ayaklarımı hafifçe yerden kesiyordu, boştaki elimi omzuna vurdum.

“Küçük ağzını kapatman gereken bir aşamadasın,” dedi beni indirmeyi reddederek. Kıstığı güzel gözleri ve içimi bayram havasına sokan gamzesi hemen burnumun dibindeydi. “Kıskançlık gibi ilkel duygulara sahibim ve söz konusu sen olduğunda bunun dozu biraz kaçabilir.”

Beni tek koluyla tutup diğer eliyle burnuma bir fiske atarak uzanıp alnımdan öptü. Ve bizim bu duygusal ânımızı, antreden salona fırlayan bir adet terlik bozdu. Soluk soluğa salona gelen ve bulduğu ilk koltuğun arkasına saklanan Fatih, kafasını kenardan uzatarak antreye baktı.

“Bütün namazımı mundar etti münafık,” diyerek salona girdi Muhammet, sinirlendiği için yanakları kızarmıştı. “Dua et çarpılmayalım, it herif.”

Fatih, saklandığı koltuğun arkasından Muhammet’e hareket çekti ve ikinci terlik darbesine karşı hazırlıksız yakalandı. Terlik tamponlu burnuna çarptığında ve burnu yeniden kanamaya başladığında çektiği zılgıtlarla birlikte salon kurbağa gölüne döndü.

Aytuğ’la göz göze geldiğimde başımı olumsuz anlamda sallayarak kahkahayı bastım. Biz işte tam böyle bir büyüydük, mantığın olmadığı ancak huzurun çokça bulunduğu küçük bir cemiyettik. Üyelerimize *VIP* hizmet verir, sevdiğimize bir daha kışı yaşatmazdık.

10. BÖLÜM

Büyük savaşların küçük kahramanları olmaz, olamaz. Nihayetinde herkes kendi dünyasında yaşadığı sorunların muzdaribi, bizimki de anlattığım gibi, bir hikâyenin getirisi. Söz gelimi, küçük evindeki annemin kendi kafasında yaşattığı ve bana da dayattığı ev işleri gibi.

“Güzel aç Zeliş,” dedi tepemde dikilen annem. Hamura bulanmış ellerime, bir de bizimkilerle sözleştiğim için giydiğim kıyafete baktım. “Hamurun kenarlarına değil, ortasına ağırlık ver.”

Yer sofrasının çapraz kenarına tünemiş ve annemin ona verdiği küçük hamurla oynayan Efe, çektiğim ızdıraptan bihaberdi. Dışarının kaosu bitse bile annemim heyheyleri peşimi bırakmıyordu. Mantı açtıracak günü bulmuştu hanımefendi.

“Anne, hani benim kolum hasar almıştı?” diye sordum büyük bir bıkkınlıkla, önüme gelen iki saç telime üfledim. “Çok hareket ettirmemem, kendime dikkat etmem gerekiyordu.”

Mantının iç harcını yoğuran annem, bana tepeden ters bir bakış attı. Hatice Bacı kurnaz kadındı vesselam, benim ağzımdan çıkmadan o leblebiyi bile anlıyordu. Neyin hırsını çıkardığını ikimiz de çok iyi biliyorduk ama kimse dillendirmiyordu.

“Geceleri sokaklarda sürterken kolun hiç ağrııyor ama Zeliş Hanım,” dedi boştaki elini beline koyup, bana benzeyen

gözlerini kısarken. “Anacığın iş dedi mi yandım yandıma düşünüyorsun.”

Mantının kıymalı iç harcını yanıma koyarak oturduğunda yufkayı açma işlemim sona ermişti. Küçük kareler hâlinde kestiği yufka parçalarına ufak ufak kıymalı harç doldurmaya başladım. O kadar sıkıcı bir işti ki bir türlü bitmek bilmiyordu, üstelik boynun da kopuyordu.

“Beni evlatlık mı aldınız anne?” dedim işi drama ve alaya vurarak, aksi hâlde bugün bitmeyecekti. “Her iş benim üzerime, Onur Efendi de ancak top peşinde koştursun.”

Küçük bohçaları sıkmaya devam eden annem, kafasını salladı. Bu sallayış, *az değilsin sen sallayışıydı*. O da biliyordu, son zamanlarda ne kadar özgür ve kendi istediğim gibi yaşadığımı. İşte *azmış kudurmuştan beterdir* deyiimiyle ben de daha fazlasına göz dikmiştim.

“İstersen şansını çok zorlama Zilli,” dedi annem büyük bir kinayeyle. Bana yeterince müsamaha gösterdiğini ima ediyordu. “*Kar tatili* dedin, biricik baban *tamam* dedi, anan da *mantıyı aç, sonra gözümün önünden kaybol* diyor.”

İç çekerek annemin söylediği şekilde mantıları bastım ve tepsiye dizdim. Yaklaşık beş kunt yaptıktan sonra mutfağın yüzüne beş parkur koşmuşum gibi yattım. Omurgamdaki sızıyı geçirmek imkânsızdı ama mantıyı yerken acısını da unuturdum. Ne var yani canım, güzelim sevgilim ve kankilerimle kar tatili karşılığında mantı açmak hiçbir şey.

Annem mantıları haşlarken ben de odama geçtim ve çantamı hazırlamaya başladım. Birkaç günlük bir tatil olacağından fazla kıyafet almadım. Ben öyle tatile giderken eşek ölüsü gibi bavul hazırlayan kızlardan değildim. Sümeyye ve Zeynep’in sadece cilt bakımı ürünleri için ayrı bir bavulu vardı. O şekilde geleceklerini bildiğimden gözlerimi devirdim, hiç şaşmazdı. Her yerde her zaman bakımlı ve güzel

görünmek onların yıkılmaz tabusuydu. Bir de bana bak. Annem, *mantıyı aç öyle baloya gidersin* demiş gibi bana iş koşmuştu. Küçük bavulumu yatağımın ayak ucuna koyarak odamdan ayrıldım.

Babam çoktan işten gelmişti ve üzerine zıplayan Efe'yle oynuyordu, pardon cebelleşiyordu. Annemin masayı kurmasına yardım ederken babam yanıma gelerek yanağıma bir öpücük kondurdu. Beklentiyle babamı izleyen annem, yine tüm ilginin evlatlarında olduğunu fark ederek iç çekti.

“Baba,” dedim eğlenen bir sesle. Annem bu tavrımı bildiği için kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı. “Çok şımartma veletlerini, sonra karıcığın kıskanıyor.”

Babam, söylediklerimin ardından annemin yüzünü incelediğinde davayı çıkıttı. Birkaç adımda annemin yanına vararak şakağına bir öpücük kondurdu. Belli edemese de annemi sevdiğini biliyordum. Onlar iyi anlaşılan iki arkadaş gibiydiler, tabii işin içine halamlar girmezse.

“Annen Sivas’ın en güzel kızıydı,” dedi babam mazide kalmış bir anıya bakar gibi gözleri uzaklara dalarken. “Her ay gizli gizli Sivas Kalesi’nde benimle buluşurdu. *Seni alacağım, evimin hanımı yapacağım*, dediğimde de bana hiç inanmazdı ama sonuç ortada.”

Duyduklarından sonra erim erim eriyen annem, dirseğiyle babamı dürttü. Anlaşılan, ne zamparalıklar yaptığını öğrenmemi istemiyordu. Sanki bilmiyoruz Hatice Bacı. Babama vermezlerse kaçacakmış bile, yani şimdi Mahmut Kaptan gibi yakışıklıyı başka nereden bulacaktı?

“Ailemin yüzü gülüyor,” diyerek mutfığa bodoslama dalan Onur, masanın üstünde sabahtan kalan patates kızartmalarından kaçırdı. “Karnım doyarsa benim de yüzüm gülecek.”

“Hele bir, karnen şimdiki kılığın kadar içler acısı olsun oğlum, bak bakalım o zaman yemeye kuru ekmek bulacak

mısın?” diyen babam, Onur’un anlık keyfini balon gibi söndürdü.

Antrenman yaptıktan sonra üstüne bir de mahalledeki çocuklarla top koşturan Onur’un yüzü tozdan ve kirden görünmüyordu. Gelişimi çok hızlı ilerlemeye başlamıştı. Benim boyumu geçeli epey oluyordu zaten ama normalden daha uzun olacağını düşünmemiştim. Pis basket topunu fırlatıp tuttuğunda annem tatavayı kopardı.

“Oğlum biz sana hiç mi bir şey öğretemedik? Pis topun tozları hamurların üstüne geldi hep,” diyerek tepsiye dizdiğimiz hamurları sofraya beziyle kapattı annem. “Gözün çıkmasın e mi Onur! Hadi git, yıkan paklan da gel, yemek yiyelim.”

“Yeminle ben bu evde evlatlığım, hiçbiriniz itiraf etmiyorsunuz ama ben bunu anlayacak kadar akıllıyım,” diye Onur’un ajitasyonu sabah benim yaptığımın aynısıydı. “Bir selam verdik, duymadığımız laf kalmadı.”

Söylene söylene banyo girip kapıyı da bir güzel çarptığında babam homurdandı. Biz sofranın hazırlıklarını bitirip hamurların haşlanmasını beklediğimiz sırada Onur da banyo yapmıştı. Sarımsaklı yoğurtla gömdüğüm mantı o kadar lezzetliydi ki yerken kendimden geçtim.

İki tabağı devirip mutfağı toparladığım esnada kendime sade bir soda çıkardım. Pantolonumun düğmeleri gergiye geldiğinden onları açarak iş yapmak zorunda kalmıştım. Annem o esnada yine bir şeylerle uğraşıyordu. Sonu gelmez isteklerinin bitmeyeceğini anlayınca mutfaktan sıvıştım. Yeter anacım ya, bir ben bir de kapıcı kızı *Feriba* mı bu dünyayı kurtaracak?

Odamdaki çantamı son bir kere daha kontrol edip üzerime kışlık kıyafetlerimden bir şeyler seçtim. Polar taytımın üstüne kotumu giyip boğazlı kazağımı da üzerime geçirdikten sonra

odadan ayrıldım. Annem çayı demlemiş, televizyon izleyen babama servis ediyordu.

“İki dirhem bir çekirdek hazırlanmışız yine,” dedi annem, özenime alıcı gözlerle bakarken. “Orada kafanı gözünü yararsan ya da bir yerini kırarsan Zeliha, sakın bizi arama. Seni hastanelerden toplamaktan bir hâl olduk.”

“Ağzını hayra aç Hatice,” dedi babam hafif sinirlenerek, daha sonra da kuşkulu gözlerini bana çevirdi. “Sen de dikkat et kendine kızım, bizi merakta bırakma, aradığımızda telefonun açık olsun.”

Babamı başımla onaylayarak koşar adımlarla yanma gittim ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Mahmut Kaptan benim her şeyimdi, onunla aramda olan bağı hiç kimse inceltemez ya da koparamazdı. Babası tarafından sevilerek büyüyen kızlar şanslı sayılırdı.

“Ablam arkadaşlarıyla kar tatiline gidecek kadar büyüyeceksen ben de telefon kullanacak kadar büyüdüm demektir,” diyen Onur, soyduğu mandalınanın kabuğunu bana fırlattı. “Bana ne zaman telefon alacaksınız? Hem araştırdım, peşin fiyatına dört taksit yapıyorlarmış.”

“Sen hele bir karnendeki tosunları topla, daha sonra seninle telefon konuşalım oğlum,” dedi babam itiraz istemeyen, kararlı bir sesle. “Ablana lise sonda telefon vermiştik, o da annenin eski telefonuydu. Annene yardımcı olduğu için böyle bir duruma göz yummuştum.”

Sahi, Aytuğ’u ilk gördüğüm ve takip ettiğim zamanlarda cebimde doğru dürüst bir telefonum bile yoktu. Kotumun arka cebinde ağırlığını hissettiğim son model telefonu bile kendim almıştım. Durup düşündüğünüzde benim Aytuğ gibi birine ulaşabilmem mucizeydi. *Ama ben mucizelere inanırdım.*

“Benim lise son olmam için daha iki senem var baba. Hem gelecek sene turneler için şehir dışına çıkmaya başlayacakmışız, o zaman mecbur bana telefon alacaksınız,” dedi Onur kepçe kulaklarını dikip hinlikle gözlerini kısarken. “Seneye de şunun şurasında bir dönem kaldı zaten.”

Kafasını yan yatırarak küçük bir homurtu çıkardı babam. O zaman için işler değişirdi, hem eğer izin verirlerse Onur’un telefonunu ben alırdım. Osuruk böceği benimle uğraşırdı ki ben de onu deli etmeye bayılırdım ama bu, bizim sevgi gösterme biçimimizdi.

Kapının zili duyulduğunda Efe, annemin kucağından zıplayarak kapıya koştu. Parmak uçlarına kalkarak kapıyı açtığı anda, karşımda beliren manzara seyretmeyi en sevdiğim tabloydu. Aytuğ, gamzesini meydana çıkaran bir gülüşle tam karşımdaydı.

Kucağına tırmanmaya çalışan Efe’yi tek eliyle kavradı ve ayaklandı. Bir anda yükselen Efe, apartmanın zeminine bakarak bu değişimle alakalı mutlu bir ses çıkardı. Küçük parmakları Aytuğ’un kıvrıcık saç telleri arasında dolanırken gülümsedim.

“Seni sevmiş,” dedim küçük erkek kardeşimin mutluluğuna bakarak. “Genelde seçici bir çocuktur ama demek ki senden hoşlanmış.”

Vestiyerden montumu alıp giydiğim esnada bizim ev ahalisi de kapının eşiğine geldi. Babamın gözlerinde beliren temkin ve koruma içgüdüğü birazcık gerilmeme sebep olsa da kimse bir şey demedi. Kapının pervazına yaslanan Onur, kollarını göğsünde bağlayıp Aytuğ’u süzdü.

“Birkaç sene daha basket oynarsam senin kadar olmam kaçınılmaz,” dedi ince kaşlarını kaldırıp indirirken. “O gün geldiğinde görüşelim, seni baskette yenmezsem ben de Onur Sönmez değilim.”

Aytuğ, büyük bir keyifle Onur'u onayladı. "İstersen şimdi de ufak bir maç yapabiliriz, hem neler yapabildiğine bakarım."

"Bütün ailenin kalbini fethedeceğim diyorsun yani delikanlı?" diye sordu babam, hemen benim arkamda duruyordu.

Aytuğ, utangaç biçimde gülümseyerek bakışlarını babamdan kaçırdı, her seferinde köşeye sıkıştırıldığını biliyordu. Böyle bir ailenin, kızına karşı çok korumacı davranacağını farkındaydı. Anlattıklarımın neler çıkarması gerektiğini iyi anlamıştı doğrusu.

"Hadi hadi, biz sizi daha fazla tutmayalım da bir an önce yola çıkın," dedi annem, botlarımı giyindikten sonra çantamı bana uzatırken. "Kendinize dikkat edin, Allah'a emanetsiniz."

Aytuğ, kucağındaki kardeşimi öperek babama uzattı. Merdivenlerden inip görüşlerinden çıkana kadar kapıyı kapatıp içeriye girmediler. Kapının önünde duran Aytuğ'un arabasına ilerleyerek bindim. Cam kenarına doğru tünemiş Derya'nın yanında Berat, onun yanında da Fatih vardı.

"Gelin falan çıkıyorsun sandık kanka," dedi Fatih, durumdan ne kadar şikâyetçi olduğunu belli ederek. "Azıcık daha oyalansaydın kayak sezonu bitecekti."

"Aytuğ, bizimkilerle ayaküstü sohbet etti Fatih," dedim başımı çevirip arka koltuğa bakarken. "Kötü kaynanalar gibi her şeye yorum yapmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

"Susmak eylemi, sürümüne yüklenmemiş. Güncelleme gelir diye bekliyoruz ama olan olmayan bu kadar işte," dedi Berat sinirle yanındaki arkadaşına bakarak. Belli ki biz gelmeden evvel hepsini çenesiyle yemiştir.

"Sen niye Feyyazların arabaya binmedin?" diye sordum bu defa. Başka biri olsa kırılırdı bu dediğime ama lütfen, burada Fatih'ten bahsediyoruz.

“Orada kumam var, sanki bilmiyorsunuz,” dedi Fatih kırılgan kırılgan kollarını göğsünde bağlayarak. Muhammet’ten bahsediyordu. “O yüzden bu arabaya bindim.”

“İlla götle don gibi olacağız Zeliş, sorduğun soruya bak,” dedi Berat, kafasını olumsuz anlamda sallayarak.

Aytuğ, ana yola çıktığında bizim sohbet koyulaşmıştı ancak Derya sessizdi. Bu tatile gelebilmesi bana kalırsa mucize sayılırdı ama gelmişti. Anlaşılan, evdekilerle kuvvetli bir savaş vermişti. Derya hep eksik yaşırdı, bir şeyler için hep savaşmalıydı. Uğraş vermediği hiçbir şeyin sahibi olamazdı, onun önüne altın tepside sunulan tek olanak zekâsı ve mantığıydı.

“Derya Deniz’im,” dedim. İstanbul’dan çoktan çıkmış, son sürat ilerliyorduk. Hafifçe omzumun ardına dönüp Derya’ya elimi uzattım. “Çok sessizsin bugün. Keyfin mi kaçık, yoksa bana mı öyle geliyor?”

Elimi tuttuğunda buz gibiydi. Kötü bir kavgadan çıkıp geldiği belli olmuştu. Şu kızı üzmemekten ne anlıyorlardı, bilmiyordum. Her ailenin evinde isteyebileceği bir evlattı. Başarılı, saygılı, aynı zamanda yerine göre davranan ve oldukça olgundu.

“Evdeki durumları biliyorsun,” dedi geçiştirerek, belli ki olanları bu ortamda konuşmak istemiyordu. “Sen beni kafana takma, bu tatili sonuna kadar hak ettin, keyfini çıkar.”

“Abilerin bir gün benim dayacağımın keyfini çıkarır ama hadi hayırlısı,” diye homurdandı Berat, dişlerinin arasından tıslıyordu. “Yemin ederim Allah yaratmış demeyeceğim, kafa göz dalacağım.”

Berat’ın omzuna başını koymuş ve horul horul uyuyan Fatih, araba hafif sallandığında iyice çocuğun üzerine çullandı. Fatih’in kafasını cama geçirmek istiyormuş gibi duran Beroş, Fatih’in gülle gibi ağır kafasını cama yasladı.

“Yakıtımız azalmış, depomuzu fulleyelim. Uzun yol, garantici gitsek iyi olur,” dedi Aytuğ, yoldan dikkatini alıp bana dönerken. “Hem siz de inip bir hava almış olursunuz.”

Gülümseyerek başımla onayladım. Aracı petrol ofisinin park alanına yerleştirdiği sırada Fatih’ten bir gerinme sesi geldi. Uyumuştu, teorik olarak sessiz olması gerekiyordu ama bu defa da horlamıştı. Yerinde rahatsızca kıpırdandı.

“Hem karnım acıktı hem mesanem doldu, patlayacağım birazdan,” dedi sabırsız bir sesle. Aracın durmasıyla kapıyı açıp inmesi bir oldu.

Ortada oturduğu için neredeyse dört kat olan Berat, küfürler eşliğinde gerinerek Fatih’in peşi sıra arabadan indi. Tabii, tüm bunlara artık alışan Aytuğ, hiç tepki göstermeden depoyla ilgilenmeye gitti. Önce ben çıktım arabadan, daha sonra da Derya’yı çıkardım.

Solgun yüzüne biraz hava ve rüzgâr vursa hiç fena olmazdı. İndigo mavisi şalı, beyaz tenini ve geceden kara gözlerini ortaya çıkarmıştı. Kollarımı ona dolayarak bir süre bekledim. İhtiyacım olan her ânımda benim yanımdaydı, şimdi sıra bendeydi.

“Ağlamak istiyorsan ağla, bağırmak istiyorsan bağır,” dedim rüzgârın sağa sola savurduğu şalını düzeltirken. “Hiçbir tepki göstermemek güçlü olmak değildir.”

“Sanırım artık o kadar yorulduğum ki tepki verme yetimi kaybettim Zeliş,” dedi kısık bakışlarını otobana çevirerek. “Babamla abilerimin, annemin üstünde kurduğu baskı gün geçtikçe artıyor. Bunun çözümü belli. Annemi daha fazla üzmem, biriyle evlenmem gerekiyor.”

Bir anlığına kulaklarımın beni yanılttığını ya da yanlış duyduğumu düşündüm ancak hayır, Derya tam olarak bu cümleleri kurmuştu. Herkesin kazanamayacağı bir bölüm

olan tıptı kazanmıştı, çok başarılıydı. Zorlandığını iddia etse de yüzdelik öğrenciler arasındaydı.

“Sen bence şu an mantığınla hareket etmiyorsun. Belki ilk kez oluyor, ilk kez duygularının seni yönetmesine izin veriyorsun,” dedim göz göze gelmeye çalışarak. “Ailenin istediğini yapmak, annenin ve senin bugüne kadar verdiğin savaşı yok saymak olacak.”

Kafasını önüne eğip botlarına doğru vuran kar tanelerine baktı. “Şansımı çok bile zorladım, evde neler yaşadığımı size belli etmemeye çalıştım ama bunun beni yıprattığı da aşikâr. Hem belki istediğim gibi biri olur.”

Bir eli cebinde, içine çektiği sigarası ve kısık gözleriyle bizi izleyen Berat’ın kulağı da bizdeydi. Neler döndüğünü az çok biliyordu ve onu biraz tanıyorsam aklımdan farklı şeyler geçiyordu. Zıplaya zıplaya tuvaletten çıkan Fatih, dakikalar içinde petrolden, kendine bir abur cubur poşeti yaparak çıkmıştı.

Sümeyye, Zeynep’in tuvalete gitmesi için her zamanki vaazını veriyordu. Seçil, bir elinde kolonya diğerinde ıslak mendil, bizimkilerle geldikleri araca sıkıp Huriye’ye doğru bir şeyler mırıldanıyordu ama neler söylediğini bilmek için müneccim olmaya gerek yoktu.

“Boğdun be kızım,” diye söylendi Feyyaz. Sodasından bir yudum daha alarak arabanın tüm kapılarını açtı. “Bu kadar parfüm kokusundan zehirlenmezsem yola devam ederiz.”

“Ne yapayım, varoş kokusu bir türlü çıkmadı,” dedi kürklü beyaz şapkasını düzelten Seçil. Yanındaki Huriye’nin onu dürtme çabalarına karşı umursamazdı.

“Davetli değildi ama emrivaki yaparak kendini zorla davet ettirdi,” dedi Aytuğ hafifçe kaşlarını çatmış, afra tavra yapan Seçil’e bakarken. “Canını sıkmasına izin verme, haddini aştığı yerde bana söylemen yeterli olur.”

Uzun bir müddettir, Seçil’le grubun arası epey açıktı. Eskisi kadar yan yana görmüyordum ya da Seçil, bizim olduğumuz zamanlarda grupla takılmayı tercih etmiyordu. Her iki hâlükârda da ben durumumdan memnundum, yüzünü gördüğüm her an sinirlerim tepeme çıkıyordu.

Yolculuğumuz o saatten sonra daha hızlı ilerledi. Fatih, aldığı çiğ köftenin kokusunu arabanın içine yayarak şapır şupur yerken herkes sabır çekmekten uçu uçacak bir hâl aldı. Onun maymun iştahı ve Aytuğ’un temkinli şoförlüğü eşliğinde yolumuza devam ettik.

Aradan geçen üç saatin sonunda kar tatili yapacağımız Uludağ’daydık. Hava karardığı için millet, otelin verandasına konumlanan masa ve sandalyelere çökmüştü. Dev varillerde yakılan ateşler eşliğinde sohbet edip eğleniyorlardı.

Resepsiyona ilerlediğimizde klasik ve bohem tarzda döşenen bu yere, bir renk fırtınası gibi düştüğümüzü fark ettim. Yüzüme sardığım atkıyı indirerek içerinin sıcaklığının keyfini çıkardım. Aytuğ, odalarımızla alakalı olan son düzenlemeleri görevli kadınla konuşuyordu.

Kimliklerimiz alındı, oda kartlarımız kibarca dağıtıldı ve herkes yükünü de alarak asansöre çullandı. Derya’yla ben aynı odada kalacaktık, diğerleriye birbirinin ardı sıra gelecek şekilde numaralanmış odalarda kalacaktı. Kısaca hepimiz aynı koridordaydık.

Odamıza girdiğimizde ışıklarla süslenen ve bir kar masalını anlatan manzaraya baktım. Gerçekten insanın durup düşünmeye, nefes aldığını dahi hissetmeye ihtiyacı olabiliyordu. Derya, camın diğer tarafına omzunu yaslamıştı.

“Daha iyi misin?” diye sordum büyük bir merakla. Murlu olmayı herkesten çok hak ediyordu.

“İyiyim,” dedi gülümseyerek. Eğilip yıldızların görüldüğü göğe baktı. “Baksana, bir sürü yıldız böyle güzel parlarken kim kötü hissedebilir?”

Geri geri giderek sırtüstü yatağa düştüm. “Kuş tüyü yastıkları olan her hanımefendi buna burun kıvrabilir?” dedim alayla kahkaha atmadan önce.

Derya da gelip hemen yanıma düştü ve daha sonra yüzünü ekşitti. “İnanmayacaksın ama üstüm çiğ köfte kokmuş.”

Bu dediğine daha beter gülerek bir süre yatakta tepindik. Odamızın kapısı tıklatılıp Sümeyye ve Zeynep içeriye damlayana kadar kafamızı dinledik. Kucaklarında büyük boy patlamış mısır, cips ve çerez çeşitleri vardı. Onları içeriye alarak kapıyı kapattık.

“Bir an hiç açmayacaksınız sandık,” dedi Zeynep, patlamış mısırdan ağzına atarken. “Kaynatırız diye geldik ama sizin tavuklar gibi erkenden uykunuz gelmişe benziyor.”

“On dakika sonra gelseydiniz kapıda kalmanız kaçınılmazdı,” dedi Derya mini buzdolabından kola çıkarırken.

“Kızlar,” dedi Sümeyye çocuksu bir heves ve istekle, kirpiklerini kırpıştırıp duruyordu. “Bende bir farklılık var mı? Sizce de kâküllerim uzamamış mı?” diye sorduğunda, arkasında kalan Zeynep onaylamamız için sessizce bize yalvardı.

“Sanırım,” dedim ilerleyip kuaförden çıktığıyla tıpatıp aynı ölçüde olan kâküllerine bakarak. “İki parmak kadar uzamış,” dedim gülümseyerek. Tabii, iç sesim *az daha salla da kafamız gözümüz yarılsın Zeliş*, diye alt yazı geçmeyi unutmadı.

“Daha hızlı uzamasını istiyorsan biberiye suyu kullan,” diyerek durumu kurtarmaya çalıştı Derya. “Eminim saçlarına iyi gelecektir.”

Yaşadıklarımızı, kaoslarımızı ve daima bizimle olan travmalarımızı kâğıttan hâllice otel terliklerinin içinde bırakarak

yumuşacık yatağa tünedik. Mısıra kıtlıktan çıkmış gibi saldıran beni kimse kınamadı ya da Zeynep'in kaç yudum koldan sonra çişinin geleceğini hesaplamasını.

Sümeyye sesli biçimde hapşırdı. "Biliyorsunuz alkole alerjim var. Seçil arabaya o parfümü sıkıtiğından beri aynen böyleyim, gözlerim kan çanağına döndü."

"Aynen ya," dedi Zeynep, Sümeyye'nin yüzünü yellerken. "Tam bir veremsu, onun yüzünden iki çift laf edemedik."

"Gelmesini Aytuğlar da istemiyormuş ama kendini davet ettirmiş," dedim gözlerimi devirerek. İnsanın gözünü alan sarı saçlarını yolasım geliyordu. "Tadımızı kaçırmak istiyor ama yemezler."

"Dönüşte Seçil'le Fatih'i aynı arabaya bindirmekte fayda var kızlar," dedi Derya alttan bir gülümsemeyle. "Siz hiç merak etmeyin, ben halledeceğim."

Kızlarla olan sohbetimiz bir saat daha sürdü ama yolculuk yaptığımız için gözlerimizden uyku akıyordu, bu yüzden zıbarıp yattık. Kuş tüyü yastıklardaki uykum, beni İngiliz kraliyet ailesinin prensesi gibi hissettirdi. Ta ki annem sabahın köründe arayıp kumandanın yedek pillerini nereye koyduğumu sorana kadar.

Elimi yüzümü güzelce yıkayıp banyodan ayrılmak üzereydim ki aklımdaki fikirden hemen vazgeçtim. Sabah sabah Aytuğ'un göz zevkini bozup iştahını kaçırmaya hiç gerek yoktu. Bu yüzden otelin fön makinesiyle saçlarıma daha oturaklı dalgalar verdim.

Cildimi bolca nemlendirip güneş kremi sürdüm ve kirkpiklerime de ufak bir rimel geçtim. Dağın başında *smoke-eye* yapacak hâlimiz yoktu anacım. Benim yanımda yataktan prenses gibi kalkmış ve hâlâ çok güzel olan o arkadaşım sadece yüzünü yıkadı ve şalını yaptı.

Ben yatakta, tavuk kümeste nasıl eşiniyorsa öyle yatardım ama Derya, gece yattığı tarafa uyanmıştı. Yorgan benim gibi bacaklarının arasında değil, üstündeydi. Ah anne ah, acaba ben senin karnındayken hangi radyasyonlara maruz kaldım da böyle bir kız oldum?

Otelin kahvaltı saatinde aşağı ineceğimize anlaştığımız için odadan ayrıldık. Açık büfe olarak servis edilen kahvaltılıklar benim yedi kuşağıma yetecek kadar fazlaydı. Ama garibanın zihniyeti değişir mi? Klasik domates, salatalık ve zeytin alarak, ha bir de kendime kıyak geçtim, krem peynirle masaya döndüm.

Seçil Hanımefendi, mısır gevreği ve probiyotikli yoğurdunu yiyordu. Yüzümü ekşiterek ağzıma çeri domatesini attım. Tam karşıma oturan, günümün güneşi sevgilim bana gülümsedi. Oğlan yüzünü yıkayıp gelmişti ama ben sabah sabah banyoda savaş vermiştim.

Ağlamak istedim ama bunun için çok erkendi, bu yüzden dikkatimi ikinci tabağını yiyen Fatih'e verdim. Bu çocuğun midesi işkembe değilse ben de Zeliha değilim. Uykusunu henüz alamamış olan Berat, kafasını tabağın içine sokmak ister gibi bir hâldeydi.

“Kanka salamını alabilir miyim?” diye sordu Fatih yüzüzce. “Ne öldürecekmiş gibi bakıyorsun oğlum, kalkmaya üşendim.”

“İyi uyuyabildin mi? Yerini yadırgayan birine benziyorsun,” dedi Aytuğ ilgili bir sesle ve Seçil’in kem bakışlarını üzerime çekti.

Ben ve yerini yadırgamak diye düşündüm, develer gibi neresi gelirse yayılıp yatan bir hâlim vardı. Yadırgamak bir kenara dursun, Derya beni yataktan kazımişti. Hiç kalkmak istememiştim, Allah biliyor. Ama şimdi bu güzel gözlere ve yüze uyandığımı düşününce buna değerdi.

“Biraz huzursuzdum ama iyi uyudum,” dedim ağzıma zeytin atarken.

Derya, bu söylediğime bıyık altından güldü. Çünkü benim delice uyuduğumu çok iyi biliyordu. Kahvaltıda her zaman ne yiyorsam onlarla midemi doldurdum. Öğlen vaktine bir şeyler yemek için vaktimiz olmayabilirdi.

Kahvaltının bitiminde bizimkiler otelin dün gördüğümüz verandasına, Seçil de odasına kaçarken biz Aytuğ’la, kahvaltı yaptığımız restoran katında kaldık. Uludağ’ın beyazlara bürünen güzelliğini içeriye davet eden boydan camların karşısına küçük bir sandalye çektim. Kaymak için sabahın soğğunun geçmesini beklemek istemiştik.

Güzel kokulu bir fincan, burnumun dibine kadar uzatılınca sıcak çikolataya iştahım kabararak baktım. Hemen yanıma bir sandalye çeken Aytuğ, bir süre uzun bacaklarını rahat ettirecek bir pozisyon aradı ve bu gülmeme neden oldu.

“Evet böyle bir boyun, arada sırada böyle handikapları olabiliyor,” dedi bir erkek çocuğu gibi gülümsemeden hemen önce. “Sıcak çikolatayı sevdiğini hiç söylememiştin ama biliyordum.”

Büyük bir yudum alarak dilimle dudaklarımı temizledim. “Nasıl biliyordun peki?” diye sordum sohbetine katılarak.

“Çünkü sende sıcak çikolata içen, geceleri dizilerin eski bölümlerini seyreden ve yatmadan önce aynayla konuşan o kız tipi var,” dediğinde üçte iki yapmasına şaşırmıştım.

Ona doğru daha fazla dönerek güneşin ışıklarının yüzüme vurmasına neden oldum. Bu kadarını bilmesi demek, geçmişteki kız ajandasını şöyle bir karıştırmış olması demekti. Bu da epey bir argüman demekti bacımsular, beni bu kadar iyi tanıdığı için sevinsem mi, o kadar kıızı elden geçirdiği için ağlasam mı bilemedim.

“Sıcak çikolatayı çok severim, gördüğün gibi,” dedim kupamı kaldırmadan hemen önce. “Evet, geceleri yatmadan önce aynayla da konuşurum, hatta bunu tam olarak dişlerimi fırçalarken yaparım ama,” diyerek duraksadım.

“Ama?” dedi meydan okuyan bir tavırla kaşlarını kaldırırken.

“Ben izlediğim herhangi bir dizinin herhangi bir bölümünü tekrar izlemem,” dedim sıcak çikolatamı yarılarken. Ne demek istediğimi anlaması için devam ettim. “Yani sonunu bildiğim hiçbir şeye ikinci bir şans vermem demek istiyorum.”

İşin gidişatını bağladığım yeri fark eden Aytuğ, bir süre ciddiyle gözlerimin içine baktı, daha sonra da tebessüm etti. Bu kadar kız geçmişi olan birine, arada bir ne şekil olduğunuzu hatırlatmanız gerekirdi. Tarçın bakışlar, günlerimin doğan tek güneşi olsa da mantığım bana bunu söylüyordu.

“Bu kadar ciddi cümleler kuracağını düşünmemiştim, vermek istediğin mesaj gerekli mercilere ulaştı,” dedi daha fazla geriye yaslanıp manzaranın keyfini çıkarırken. “Hep böyle temkinli miydin, yoksa bu durum *TikTok* camiasına girdikten sonra mı oldu?”

“Bilmem,” dedim düşünceli bir sesle işaret parmağımı, bardağın ağzında gezdirirken. “Temkinli tarafımı annemden aldığıma inanıyorum ama bu durumun artmasının en büyük sebebi, sanırım Yarkın.”

İsmi geçen şahsiyet, dışarıdaki soğuğu sıcak çikolatalarımızın içine boca etti. Onun adı, benim hayatımda kara bir leke gibi varlığını sürdürüyordu. Ve söylediklerimde de samimiydim, Yarkın bana madalyonun diğer yüzünü göstermişti.

“Babasıyla konuştum, oğlunun yurt dışında olduğunu söyledi. Adamcağız oğlunun yeni yediği haltlardan kesinlikle haberdar değil,” dedi dişlerini sıkarak.

Zamanında babası bize çok büyük bir iyilik yaparak restoranda çalışmamıza müsaade etmişti. Böylelikle Aytuğ'un motoruna verdiğimiz hasarın bedelini ödeyebilmiştik. Yarkın'dan şikâyetçi olmamamın en büyük sebebi de babasıydı. Adamın benden ricası o kadar kibar ve samimiydi ki *hayır* diyememiştim.

"Bu kez kendini göstermek zorunda kalacak, piyonunu devireli çok olmadı. Yeni planını yapmakla meşgul büyük ihtimalle. Hayatımız şu an rayında ama nerede bir olay patlarsa onu orada arayacağımızı biliyoruz ve onu bulacağız," diyerek soğumuş sıcak çikolatamı önümüzdeki sehpaya bıraktım.

"İşin tatsız kısımlarını bir kenara bırakıp renkli tarafına dönmek gerek," diyerek beni dışarıya buyur eden Aytuğ'u başımla onayladım. "Hadi bakalım, o zaman biraz da Uludağ'ı altüst edelim."

Kayak yapmak, Aytuğ ve onun takımı için tamamen profesyonel deneyimden ibaretti. Berat'la Fatih, kiraladıkları kayak takımlarına uzay mekiği gibi bakıyordu. Tüm bu süreç içinde bizimkilere de yardımcı olmaktan memnun görünen Aytuğ herkesle teker teker ilgilendi.

Bizim ise renkli kızaklarımız vardı. Ne yani, benden kayak yapmayı deneyip kafamı gözümü yaracağım işlere girişmemi beklemiyordunuz herhâlde. Yok bacım yok, hele de annem benim bir yerime bir şey olmasıyla alakalı vaaz verdiyse bana kesin bir şey olurdu. O toplara girmenin zamanı değil.

Mor renkli plastik kızığın önüne ben, arkasına Derya oturdu ve bana sımsıkı sarıldı. Havada, öğle sıcaklığı taşınmasına rağmen kesici bir soğuk mevcuttu. Eldivenli ellerimin parmak uçları hafiften uyuşsa da yaşayacağımız eğlence buna sonuna kadar değerdi.

Üç kadar saydım ve zirveden aşağıya doğru son sürat kaymaya başladık. Çılgılık atmaktan ötürü sızlayan boğazlarım,

uzun zamandır mutluluğun getirdiği adrenalini tatmamıştı. Pistin sonuna varıncaya kadar kayarken biz, Sümeyye ve Zeynep de peşimizden geliyordu.

Kızak pistin sonunda yavaşladığında ayaklarımı yerlere sürterek hızını yavaşlattım. Sırtıma kenetlenmiş olan Derya, soluk soluğa kalmış hâlde arkamdan kalktı ve ellerini beline koyup nefeslenmeye çalıştı.

“Az önce yaşadığımız neydi öyle Zeliş?” dedi gülümseme ve şaşkınlıkla karışık bir sesle.

“Harikaydı,” dedim kızaktan inerken. Çaktırmayın, az önce ödüm bokuma karışmamış gibi davranmaya çalışıyorum. “Tek handikabı, o zirveye yürüyerek çıkacak olmamız.”

Hemen yanımızda duran Zeynep’le Sümeyye’nin inmesine de yardım ederek çığlık attık. Gözümü alan neon renkli mont ve botları gerçekten bu kadar beyazın arasında *ben buradayım* diyordu. Birbirlerinin elini tutup, aynı anda çığlık atıp havaya zıpladılar.

“Gözünüz çıkmazın, kulağım delindi,” dedim yüzümü ekşitip şapkamın üzerinden kulağıma bastırırken. “Bir şeye az desibelli sevinin.”

“Çok iyiydi ama Zeliş,” dedi Sümeyye söylediklerime zerre kadar alınmadan.

“Hadi bir daha yapalım,” diyerek kankasını desteklemekten geri kalmadı Zeynep.

Zirveye çıkıp tekrar aşağıya kaymamızı oluşturan döngü galiba beşten fazlaydı. Saatler geçmiş, deyim yerindeyse kollarım yanıma düşmüştü. Kızağın yanına yıkıldığım, pardon devrildiğim saatler içinde birinin ciyaklamasını duydum.

Seçil yere oturmuş, lisanslı *Barbie* kayak takımıyla yırtınıyordu. Sıkı sıkıya tuttuğu ayak bileğine Huriye’nin de dokunmasına izin vermedi. Bizimkilerle muhabbete dalan

Aytuğ'un dikkatini çekene kadar oturduğu yerden kalkmadı ve gelip yardım etmesini bekledi.

Acı çektiğini sanan turistlerden biri, kendi dilinde bir şeylere söyleyerek ayağına dokunmaya çalıştığında adama öyle bir çığırdı ki dedim, *herhâlde budur şimdi karlar üstümüze gelecek*. Zavallı adamcağız gündüz gözü gördüğü bu vahşiden ötürü gerisin geri kaçtı. Memleketine gidince bizimle alakalı çok elit şeyler söyleyeceğinden emindim.

“Ne oldu Seçil?” diyerek sıkıntılı biçimde Seçil'in tepesinde durdu Aytuğ. Gözlerini kısmış, Seçil'in eliyle tuttuğu ayak bileğine bakıyordu. “Bir yerini mi incittin?”

“İncitmek ne kelime, kırıldı sanki Aytuğ, ağrısından duramıyorum,” diyerek gözlerini kırıştırdığında ağzımdan kaba bir ses çıktı ve herkesin bir anlığına bana bakmasına neden oldum.

Kız iki saattir orada yılan görmüş kertenkele gibi çığı- rıyor, kimsenin umurunda değil. Ben bir ses çıkardım, herkes dönüp bakıyor. Oturduğum yerden kalkıp üzerimdeki karları silkeledim ve Derya'nın da ayaklanmasına yardımcı oldum.

“Kırılısaydı yerinde duramazdın Seçil,” dedi Aytuğ, diz çöküp Seçil'in bileğini kontrol ederken. “İncinmiş görünüyor ama önemli bir şey yok, kas gevşetici sprey sorunu çözer.”

Beklediği ilgiyi bulamayan çiroz, dudaklarını büzerek kollarını göğsünde bağladı. Ağladı ağlayacak bir pozisyondaydı ama canı acıdığı için değil, Aytuğ numarasını yemediği içindi. Yanlarına vardığımızda hafifçe eğilip ayağına yakından baktım.

“Kedi götünü görmüş, yaram var demiş,” diye mırıldandığımda hemen yanımdaki Aytuğ elini ağzına bastırdı, gülüşünü saklamaya çalışıyordu.

“Otelde doktor da hocalar da var zaten,” dedi Feyyaz, Seçil’in kolunu omzuna atmaya çalışırken. “Ayaklan biraz, gidip baktıralım, ne olduğu ortaya çıkar.”

“Ne yani, en yakın arkadaşınız düştü ve siz böyle mi ilgileniyorsunuz?” dedi saçlarını geriye savurup yüzünü asarken.

“Ne yapalım?” dedim Seçil’e tepeden bakma fırsatını kaçırmayarak. “Helikopter ambulansı falan mı çağıralım? Yoksa buradan otele kadar kırmızı halı da döşeyebiliriz, bu keser mi?”

Aklınca Aytuğ ve benim planladığım bu tatil kaçamağını mahvetmeye çalışıyordu. Elimin tersiyle bir tane yapıştıracaktım, görecekti o zaman küçük dünyası nasıl baş aşağı oluyor. Allah sayıyla yaratmış, sonra da bizim sınavımız olsun diye bunları göndermişti herhâlde.

İstemeyerek de olsa Feyyaz’ın kucağına giden Seçil, *Kadir İnanır*’ın kucağında taşınan *Türkan Şoray* gibi gözlerini bayıyordu. İpinden tutup çektiğim kızağım ve kötücül bakışlarımla Seçil’in eşyalarını taşıyan Aytuğ’u izledim. Dişlerim birbirine kenetlenirken kara ufak bir tekme atmış olabilirim.

“Süzüle süzüle bir hâl oldu,” dedi Sümeyye. Neredeyse Seçil’i yolma pozisyonundaydı, dövseydi de bari haklı yere kendini sağa sola atsaydı. “O çiroz bacaklarıyla gerçekten düşmüş olsaydı mutlaka bir yerini kırardı, bunların hepsi dalavere.”

“Rol kesiyor,” diyerek lafa atladı Zeynep, kollarını göğsünde bağladı sinirle. Herkesin eğlencesini yarıda kesmişti. “Oda numarasını biliyorum, gece bir ziyaret etsek fena olmaz.”

“Saçmalamayın, buraya milletle kavga etmeye gelmedik,” dedi Derya. Ne kadar gerildiğimi ve şu anda söylenen her şeyin mantığıma yattığını fark etmiş gibi.

Otele girdikten sonra Feyyaz, çiroz bacaklıyı resepsiyondaki oturma alanına götürdü ve üçlü koltuklardan birine bıraktı. Hepimiz, toplanarak küçük bir çember oluştururken mavi gözleri hinlikle parlıyordu, bu ilgiden fazlasıyla memnundu.

“Ben odamdayım, biraz uzanacağım,” dedim moralimin bozulduğunu saklama gereği duymadan.

Dışarının soğukluğu, içerinin sıcaklığıyla buluşarak vücudumu ufaktan şokladı ve uykumun gelmesine neden oldu. Hem çok fazla hareket etmişim. Uzun zamandır bu kadar hareket etmiyordum, biraz şekerleme yapsam fena olmazdı.

Aytuğ, bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama *boş ver* der gibi elimi sallayarak asansörlere ilerledim. Odamın bulunduğu kata varana kadar, kıpkırmızı olmuş yanaklarımı izledim. Kartımı okutup odama girdikten sonra üzerimdekileri sağa sola saçarak yüzüstü yatağa düştüm.

Gözlerim mayıştığım için kapanırken yaşadıklarımızın son on dakikasını beynimden silme kararı aldım. Yastığın altına kollarımı sokarak iyice yatağa gömüldüm ve gelen uykumu geri çevirmedi.

Kapımın tıklatılmasıyla hafifleyen uykum yavaşça açılmaya başladı. Bulanık görüşüm, ilk birkaç dakikadan sonra netleşti ve titreşimdeki telefonumun masanın üzerinde sağa sola hareket ettiğini gördüm. Savsak adımlarla yataktan inerek gidip telefonun ekranına baktım.

Arayan kişinin Aytuğ olduğunu gördükten iki dakika sonra tekrar odanın kapısı tıklatıldı. Ayaklarımı sürüyerek gidip kapıyı açtım ve benim biricik sevgilimi tam karşımda buldum. Üstüm başım yıkık bir hâlde ve saçlarım parmağımı prize sokmuşum gibi görünen bir vaziyetteyken.

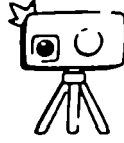
“Kapıyı ya da telefonumu biraz daha açmasaydın kat görevlisini çağıracaktım,” dedi endişeli gözleri üzerimde

dolanırken. “Odana çıkmalı saatler oldu ve akşam yemeği birazdan başlayacak.”

Hava kararınca kadar uyumam ne kadar uyuduğumu ele veriyordu. Gözlerimi ovarak aklımdakileri toparlamaya çalıştım. Ancak uykudan yeni uyanmıştım ve genelde yeni uyandığımda kafam o kadar da yerinde olmuyordu.

“Çok derin uyumuşum demek ki,” dedim duraksayarak, gerginliğim üzerimden kalkıp gitmişti. “Biraz sonra yanınıza gelirim.”

Beni kafasıyla onaylayan Aytuğ, uzanıp alnıma sıcak bir öpücük kondurdu ve ona tripli olmadığımı fark edince gü-lümsedi. Çocuğun bir kabahati yoktu ki hepsi o deccal kılıklı Seçil yüzündendi.

Otelin akşam yemeği menüsünde o kadar fazla çeşit ve lezzetli yemekler vardı ki hangisinden yiyeceğimi şaşırdığım dakikalar geçirdim. *Bolonez* soslu makarna, şüphesiz gecemin yıldızıydı. Ruhumuz mu fakirdi, insan otelde de makarnayı tercih etmezdi ama ben ediyordum işte dostlar.

“Acıkmışım,” dedim çatalıma doldurduğum makarnayı ağzıma tıkarken. Yemekte Seçil yoktu ve bu, iştahımın açıl-masında büyük etkendi. “Bugün soğuk beni epey hırpaladı, öyle bir uyumuşum ki acıktığım dahi aklıma gelmemiş.”

“Afiyet olsun, dikkat et boğulma,” dedi Aytuğ, ağzımın kenarına bulaşan sosu parmağının kenarıyla silerken.

Kızların kendi arasındaki kıkırdamasını ve bir şeyler fısıldadığını duydum. Millete dedikodu malzemesi oluyordum. Bizim de bir şeklimiz, bir raconumuz vardı ama Aytuğ Efendi

henüz bunun bilincinde değildi. Neyse şimdilik keyfini çıkarayım, sonra ufak bir ayar çekerim diye düşündüm.

“Ben doydum, yukarı çıkıp Seçil’e bir baksam iyi olacak. Daha sonra başımın etini yiyor, biliyorsunuz,” diyen Huriye hepimize samimi bir gülümseme sundu. “Daha sonra görüşürüz.”

“Ne varmış ayağında?” dedim makarnanın dibini sıyrırken. Sesimden ne kadar ilgisiz olduğum belliydi.

“‘Benimle ilgilenin, aksi hâlde gününüzü mahvederim’ sıkıntısı varmış. Biz buna halk arasında *incinme* diyoruz,” dedi Muhammet, soslu etinden büyük bir parça koparıp ağzına atarken.

“Yokmuş bir şeyi, biraz incinmiş,” dedi Aytuğ, ağzını silip hafifçe geri yaslanırken. “Böyle bir durum tekrar yaşanmayacak çünkü Seçil yarın İstanbul’a dönüyor.”

Bir anda aydınlanan ve parlayan yüzümle çatal elimden düştü. Neredeyse masanın üstüne çıkıp göbek atacaktı. Demek ki Aytuğ, yaşanan durumdan epey rahatsız olmuştu. Meyve suyundan höpürdete höpürdete içerken yanımda oturan Derya, beni dirseğiyle dürttü.

“Ateşte *marshmallow* yapalım diyorum, yanında sıcak çikolatayla güzel olur,” diyen Fatih dudaklarını yalayarak herkese baktı. “Hem ateşin etrafındaki sohbet çok iyi sarıyor.”

“Akşam namazını kıldıktan sonra bana uyar,” dedi Muhammet lafı uzatmayarak.

“Ben biraz takılacağım,” dedi Feyyaz tabağındakileri didikleyerek. Epey keyifsiz görünüyordu. “Belki daha sonra gelirim.”

Aytuğ’la göz göze geldiğimizde kafasını hafifçe sağa yatırdı. Ne olduğunu daha sonra ondan öğrenirdim nasılsa. Yemeğin bitiminde hepimiz dışarıya çıkıp varillerde yanan

ateşin etrafını sardık. Bu sırada Aytuğ'la Derya, *marshmallow* işini halletmeye gitmişti.

Zeynep'le Sümeyye de dakikada bir *story* atma geleneklerinden geri kalmamak için ellerinde telefonla her şeyin fotoğrafını çekiyorlardı. Ellerimi ateşe doğru uzatarak daha fazla ısınmayı umdum. Fatih, sıcak çikolatasından büyük bir yudum alıp Berat'a baktı.

"Derya'nın ne derdi var Zeliş?" diye sorduğunda mübarek gecenin çocuğu, bu ânı beklediğimi fark ettim.

"Ailesiyle alakalı, evlendirme mevzuları, biliyorsun," dedim sıcak çikolata dolu bardağımın etrafına parmaklarımı sararken. "Derya da artık çok yıprandığı için gelen görücülerden birine *evet* demeyi düşünüyor."

Berat'ın normalde heybetli olan öfkesi, iki katına çıktığında gözleri çakmak çakmaktı. Dikkati birkaç metre ilerimizde çubuklara *marshmallowları* takmaya çalışan Derya'nın üzerindeydi. Duydukları hazmedilir şeyler değildi ama olan da buydu.

"Siz ikinizin son zamanlarda şirazesini epey bir kaydı," dedi Berat hiddetinden ödün vermeyerek. "Önce senin bombaların, sonra Derya Hanım'ın ince düşünceleri. Yemin ederim, adamın ayarlarıyla oynuyorsunuz."

"Şimdi konunun benle ne alakası var acaba?" dedim hafif sesimi yükselterek. Tabii bu, Derya'nın dönüp bize bakmasına neden oldu.

"Çok alakası var ama sen oraları karıştırma," dedi Berat, sıcak çikolatadan büyük bir yudum alarak. Yerinde durmıyormuş gibi görünüyordu. "Kime varacakmış, senin gül güzeli arkadaşın."

Dişlerini sıkarak sorduğu soruya, bir isimle cevap verdiğim an gidip o kişiyi parçalayacağından emindim. Berat,

normalde bu kadar agresif bir yapıya sahip değildi ancak karşılıksız sevgi onu başka bir adama dönüştürmüştü.

“Ne uzattınız ha, her konuyu bahane edip birbirinizi yemeye bayılıyorsunuz zaten,” dedi Fatih, sıkıntıyla ellerini birbirine sürterken. “Madem Derya’nın ailesi kızı evlendirmek istiyor, sen de gidip iste kızı kardeşim. Aranızda bir söz kesin, hem Derya’nın başı ağrıdan kurtulsun hem sen sevdana kavuş.”

Şokla Fatih’in gamsız yüzüne baktım, söyledikleri büyük manalara gelen eylemlerdi. On dokuz yaşında gençler için ağır misillemeler içeriyordu ancak bir yerde haklıydı. Bu ihtimal, benim aklıma gelecek gibi olsa da savuşturmuştum.

“Kansız babası, bu kızı bana verir mi?” diye sordu Berat. Gözlerini kısmış, gülümseyen Derya’nın her hareketini izliyordu. “Benim ailem dünden razı zaten, son zamanlarda girdiğim kılıklardan ötürü evdeki herkes benden yaka silkiyor. Hem annem, böyle gelini arasa tarasa bulamaz.”

İçi gidiyordu Derya’ya. Elinden gelse göğsünü yarıp benim canım arkadaşımı içine sokacaktı. Bağlılığını gözlerinde okuyabiliyordum, bu uçuk fikir bile Derya’nın kurtulması söz konusuysa mantıklıydı.

“Bence bu durum şimdilik üçümüzün arasında kalsın. Berat da önce bir ailesiyle konuşsun, daha sonra ne yapacağımıza karar veririz,” dedim bize doğru gelen Derya’yla Aytuğ’a gülümseyerek.

Ateşe tuttuğumuz *marshmallows* afiyetle yerken aynı zamanda da Aytuğ’la geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyordum. Bizimkilerin yanında geçirdiğimiz bir saatten sonra, Aytuğ bana bir şey göstermek istediğini söyledi.

Yürüyerek otelin çaprazında kalan alana giderken ışıklandırılmadan ötürü her yer ıslı ıslıldı. Hafif bir müzik sesi ortamda dalgalanıyor, insanların keyifli kıkırtısı ara ara kulaklarıma

geliyordu. Teleferiğe geldiğimizi gördüğümde soru soran bakışlarım Aytuğ'la buluştu.

“Gel hadi,” dedi boş bir kabin tam önümüzde durduğunda. “Sabahtan beri seninle yalnız kalmak istiyorum ve görünen o ki bunun tek yolu teleferik.”

Aytuğ'un gözlerinin içinde yanıp sönen yıldızlar, bana farklı manaları fısıldasa da elinin yardımıyla teleferiğin içine girdim. Oturduktan sonra görevli adam kapımızı kapattı ve ikimiz de camdan geriye doğru bakarak yükseldikçe güzelleşen manzaranın tadını çıkarmaya başladık.

Başım Aytuğ'un omzundayken derin bir nefes aldım. Sanırım buraya gelmemdeki asıl amaç buydu. Kimliklerimiz ya da kim olduğumuz şimdi bu kabinin dışında kalmıştı, sadece biz vardık. Birbirimize olan duygularımız bedenlerimizde patlayan şekerler gibiydi.

Elimi avuçlarının arasına alan Aytuğ, sıcak dudaklarını eklemelerime bastırdı. “Daha önce geldiğim, daha önce tecrübe ettiğim birçok mekânı ve yemeği seninle yeniden yaşamak bana anlamadığım bir tat veriyor.”

Söyledikleri karşısında gülümsedim. “Ben de seninle ilkleri yaşamayı seviyorum sanırım,” dedim alnına düşen saçını geriye sıyrarak.

“İstemezsen seni anlarım,” dedi Aytuğ anlayışlı bir ifadeyle bana biraz daha yaklaşıırken. “Ama ben senin bir ilkinin daha isteyecek kadar bencilim Zeliş.”

Gözleri dudaklarımda daha önce olmadığı kadar takılı kalırken boştaki elinin başparmağı, çenemi tüy hafifliğinde okşadı. Yüzümü kaplayan eli, elmacık kemiklerimde kayarak bana onun için ne kadar değerli olduğumu hissettirirken yüzüme biraz daha eğildi.

“Seni öpebilir miyim fındık kurdu?” diye sordu büyük bir beklentiyle bana bakarak. Alnı yavaşça alnıma değdi.

Şimdi yıldızların kucakladığı bir anda, yüzüm âşık olduğum adamın avucunda ve ben belki de okuduğum masalların en güzel herhangi bir ânında, kim yok diyebilir böyle bir vurguna. Kirpiklerim titreşerek kapandı ve ona gereken onayı verdi.

Yüzüne oturan çocuksu hevesle kafasını olumsuz anlamda sallayıp ilk önce şakağımı öptü. Yüzümde kayan burnunu benim burnumla tokuşturduktan sonra, dudaklarını hemen dudak çizgimin yanına bastırdı. Nefesim ciğerlerime tıkanıp kaldı ve kalbim bilmediğim bir hızla göğsümü dövüyordu.

Başparmağı yüzümü okşarken kafasını hafifçe sağa getirmesiyle dudaklarımız çarpıştı. O anda aniden yaşadığım hislerle ürperdim ve kapalı gözlerimi sıktım. Dudakları hareket ederek alt dudağıma dokunduğunda ağzının ıslaklığı benimle buluştu.

Kontrolü eline alan tavrı ve kibarlığıyla dakikalar içerisinde benim keşfedemediğim her yönümü keşfetmeye başladı. Artık bana yetmeyen nefesim ve onun ağzımda bıraktığı tadıyla dur durak bilmedi.

Elimi omzuna koyduğumda bir rüyadan uyanıyormuş gibi irkilen Aytuğ, kendisini geri çekti. Yüzümün iki yanına sarılmış elleriyle birlikte, hemen yüzümün birkaç mil ötesinde nefeslendi. Gözlerimi araladığımda artık güneşin doğuşunu simgeleyen tarçın renkli hareleri değil, geceyi süsleyen yıldızları görüyordum.

*Büyük savaşların küçük kahramanları
olmaz, olamaz. Nihayetinde herkes
kendi dünyasında yaşadığı sorunların
muzdaribi, bizimki de anlattığını
gibi, bir hikâyenin getirisi. Söz
gelimi, küçük evindeki annemin
kendi kafasında yaşattığı ve bana da
dayattığı ev işleri gibi.*

11. BÖLÜM

Hayalperest çocukluğumun binbir renkli zihninde daima uçuk kaçık istekler barınırdı. Geceleri annemden gizli *Harry Potter* izlerken un kutusunun arkasına sakladığı abur cuburları bir fare gibi kemirirdim. *Patronus* büyüünü odamda defalarca denemiştim. Sihre inanırdım, mantıklı düşünebildiğim bir yaşa geldiğimde bile sihre inandım.

Ama dikkatinizi çekerim, sihir diyorum, fal değil canımlar.

Üniversiteye yakın bir semtte yer alan falcıya, Sümeyye randevu almıştı. Doğacak kardeşinin, başına hangi dertleri açıp hangi sorunlara sebep olacağından emin olmak istiyormuş. Bir gün temiz bir çarpılacaktık ama hadi hayırlısı.

“Hadi Sümeyye, doğacak kardeşinin istikbali için endişelenip bizi o cinciye götürüyor,” dedim duraksayıp bizim kızların yüzüne bakarak. “Derya’nın abilerinin ne renk olduğu belli, Zeynep zaten kardeşinden memnun malum çocuk zekâ abidesi, benimkilere gelince tımarhane kaçkını olduklarını biliyorsunuz. O zaman biz niye gidiyoruz?”

“Bilmiyorum ki,” dedi Derya omuz silkerek. Durgundu, ayaklarına bakarak yürüyordu. “Beni istemeye gelenlerin nasıl kişiler olduğunu öğrenebilirim diye düşündüm.”

Derya’nın hatırlattığı ayrıntıyla bakışlarımı kaçırdım. Berat’la o işi hâlâ kesinleştirememiştik ama bugün yarın ailesiyle konuşacaktı. Şu birkaç gündür kafam yerinde değildi. Teleferikteki o esrarengiz öpücük aklımı başımdan almış, başka bir yerime montajlamıştı herhâlde.

“Hiç bakma bana Zeliş, ben sadece Sümeyye için geliyorum. Bu tür spiritüel olaylarda falcılara inanmam, yoga evrenin sana ne söylemek istediğini fısıldıyor,” dediğinde kaşlarını havalandı.

“Yoga mı yapıyorsun?” diye sordum bozguna uğrayarak. Millet yoga yapacak zamanı buluyor, ben artakalan zamanda başımı zor kaşıyorum. “Siz beni gitgide daha çok şaşırtıyorsunuz bildircinlar.”

İşaret parmağımla Sümeyye ve Zeynep’i gösterdim, Derya’yı nasılsa ben şaşırtacaktım. Kendisi itiraz etse de Berat’ı seviyordu, hem bir söz onun okumasına da engel olmazdı. Okul bitince de başlarının çaresine bakarlardı.

Kenarda kalmış semtin gecekondu mahallelerine girdiğimizde bir tırsmadım desem yalan olur. Ellerimi ceplerime sokup kafamı boynuma sardığım atkıma gömdüm. Gözlerim, oyuncak bebek gibi sağa sola kayıp dururken Derya beni dürttü.

“Gözlerin öyle kalacak şimdi,” dedi kızarak, beyaz teni soğuktan ötürü pembeleşmişti. “Çok ciddiye alma bu durumu, kısa süreceğinden eminim.”

Sonunda kadının yaşadığı ahşap, üç katlı binanın önünde durduğumuzda başımı kaldırıp izbe yapıya baktım. Gökyüzünde uçan kargaların sesi ve gri gökyüzü bizi âdeta kışkııllıyordu. İstemsizce yutkundum, Allah’ım ben kendi isteğimle gelmedim, günahım vebalim yanımdakilerin boynuna.

Sümeyye, tedirginlikle zile bastı. Pudra pembesi şapkası, koyu renk saçlarını ortaya çıkarmıştı ve onları bugün özel olarak şekillendirmişti. Gören de düğüne gidiyoruz sanacak. Alt tarafı, naftalin kokulu bir kadına paramızı kaptırıp geleceğimiz hakkında atıp tuttuklarını dinleyeceğiz.

Kapı birkaç dakika sonra oldukça kilolu ve ağzında sakız olan bir kadın tarafından açıldı. Sakızını tükürüklü biçimde

Sümeyye'nin yüzüne doğru patlatarak hepimizi süzdü ve sayımızdan emin oldu. Bir de randevu almıştı kadına. Bu şişko göbeğinden, değil geleceği önünü bile göremiyordur.

“Geçin oturun şuraya,” dedi eski püskü, avangart koltukları işaret ederek. “Hanımanne birazdan sizi çağıracak.”

En azından bu kadın değil diye düşünerek gidip Derya'nın yanına sığıştım. Etraf toz duman içindeydi, her adımında halılarda toz bulutları oluşuyordu. Hapşırmadan önce Sümeyye'nin saçını çekmeyi ihmal etmedim. Kardeşi olacak diye kopardığı tatava yüzünden başımıza açılmayan iş kalmamıştı.

“Her taraf pislik içinde,” dedim yüzümü ekşitip kendini bile aydınlatamayan lambaya bakarak. “Herhâlde gelir gelmez bana ayan oldu çünkü buradan çıktıktan sonra bir hastalığa yakalanacağımızı hissediyorum.”

“Etrafa çok fazla temas etmeyin,” dedi Derya, çantasından kolonya çıkarıp ellerimize bolca sıkarken. “Ellerinizi de yüzünüze ya da ağzınıza götürmeyin.”

“Kızlar,” dedi Zeynep, hafif pembeleşmiş yanaklarıyla bize bakarken. Kendini kastığı her hâlden belliydi. “Herhâlde çok yürüdük çünkü benim fena hâlde çişim geldi.”

İşte şimdi sıçtık, diye düşündüm.

“Bu cenabet yerde tuvalete gidersen yanında içerideki kafadan kontak karının arkadaşlarını da getirirsin, benden söylemesi,” dedim karanlık koridora göz atarak.

Dirseğiyle beni dürttü Derya, son zamanlarda bu hareketi çok yapıyordu. “İdrar yolu enfeksiyonu kaparsın demek istedi Zeliş. Tut biraz daha, hep yaptığın şey zaten.”

Gözünün önüne gelen kâküllerine sinirle üfleyip duran Sümeyye, son sürat dizlerini titretip duruyordu. Hayır, anlamadım ki ne oluyor, kıza bir hâller olmadı değil. Kardeşi olacağını öğrendikten sonra devranı bir döndü, pir döndü.

Hanımanne diye adlandırdığı kadının, iki kanatlı kapılardan birini açarak dışarıya çıkan kadın, memnuniyetsizce bize bakarak diğer ziyaretçiyi uğurladı. Üstündeki samur kürkü ve son model gözlükleriyle önümüzden geçip giden kadının parfüm kokusu bile bizim yedi ceddimizi satın alırdı.

“Gelin, çabuk olun hadi,” dedi kilolu kadın memnuniyetsizce hepimizi süzerek. Kapıdan tam geçmek üzereyken kolunu kaldırdı ve avucunu açtı. “Ama önce hasılatı toplayacağım, sökülün.”

Gözlerimi devirerek cebimdeki iki yüzlüğü çıkarıp kadının avucuna bıraktım. Yüzünü buruşturup bana küçümseyen bakışlarla karşılık verdi. Daha sonra diğerleri de paraları çıkarıp kadına verdiğinde sınır kapısından geçmiş kadar rahatladım.

İçerinin boğuk ve kaotik havası, camların örtülerle kapatılmasından ötürüydü. Divanında oturan ve abartmıyorum, şalvar giymiş bir kadın bacağını kendisine çekerek dizini kırmıştı. Dizine yasladığı çilli elinde milyon tane yüzük vardı.

Divanıyla aynı yükseklikteki masasında koyu renkte eşarplar, üzerinde otlar, tütsüler ve adını koyamadığım pis kokulu şeyler vardı. Eliyle bizi buyur ettiğinde yardımcısı dışarıya çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Umarım, organ mafyasına denk gelmemişsinizdir de bu kadın, tütsüleriyle bizi uyutup içimizi boşaltmaz.

“Geçin bakalım taze ruhlar,” diyerek hepimizi teker teker inceledi. “Demek fal baktırmak istiyorsunuz, hanımanne bir güzellik yapıp teker teker hepinize bakacak.”

Kadının karşısındaki sandalyelere oturduğumda karanlığın titreştiğini görür gibi oldum. Tabii, benim gözümünden kaçmayan bu detay bizim cingözlerden de kaçmadı ve hepsi göreceğini gördü. Ancak artık her şey için geçti, girmiştik bir kere bu yere.

“Benim bir kardeşim olacak,” dedi Sümeyye titreyen bir sesle. Valla bıraksanız, şuracıkta saçını yolacaktım.

Kadının sürmeli küçük gözleri kısıldı ve Sümeyye’yi süzdü. “Ever, erkek bir kardeşin olacak.”

Tüylerim diken diken olduğunda Derya’yla göz göze geldik. Din kültürü dersinde öğrendiğim dualardan Nas’la başladım. İstemsizce okuyup dururken aynı zamanda da yüzlerine bakıp duruyordum. Kadının parasını vermiştik sonuçta, kalkıp gitsek fena olmazdı.

“Önce iç bakalım şu suyu,” dedi kadın küçük bardaktaki suyu Sümeyye’ye iteleyerek. “Korkma, sadece su.”

Suyu içen Sümeyye, her an düşüp bayılacakmış gibi terdirgince kendine dokundu ve bir süre bekledi. Biz de onda olabilecek herhangi bir değişiklik için gözlerimizle kontrol ediyorduk. İçtiği suya elindeki küçük taşları atan kadın, parmağını bardağın içine sokup taşları karıştırdı.

İğrenmeden edemedim, hepsinin içine elini soktuğu düşünülürse gerçekten midem kaldırmazdı. Taşları suyun içinden alan kadın, avucunda sağa sola salladı ve bir süre düşündü. Acaba ne atsam da tutsa diye düşünüyordu.

“Bugüne kadar hep tek büyümüşsün, ailenin gözdesi ve prensesi senmişsin. Şimdiyse yerini birinin almasından, anne ve babanın onu daha çok sevmesinden korkuyorsun,” dedi kadın taşlardan kahverengi olanı alıp ışığa doğru kaldırırken. “Ancak ailen için en kıymetli olan sen olacaktıysın gibi görünüyor, ilk çocuk olman kardeşini geri plana atıyor. Tabii, tüm bunlar kardeşinle yaşayacağın sorunları silmez.”

“Ne, ne sorunları yaşayacağım?” diye heyecanla atıldı Sümeyye. Yüzüne düşüp duran sinir bozucu kâküllerini bile unutmuşa benziyordu.

“Verdiğin para bu kadarını kapsıyor küçük hanım,” dedi hanımanne denilen kadın ve Zeynep’e suyu içmesini işaret etti. “Sıra sende.”

Sümeyye’de yaptığı ritüeli takip eden kadın, Zeynep’in taşlarını da aynı dikkatle inceledi. Avuçlarımın içinde dönüp duran parmaklarım ve ortamın gitgide yenilmez kasveti, bir şeyleri duymak istemediğimi haykırıyordu ki kadının gözleri bana kaydı.

“Sakin ol küçüğüm,” dediğinde gözbebeklerindeki bir şeyin, insani olmadığını sezdim ve alnımdan akan ter elmacık kemiğime süzüldü. “Biraz sonra hepinizin işi bitecek, buradan gideceksiniz.”

Sesimi çıkarmadım, soru sormadım ya da sorgulama gereği duymadım. Kadın tekrar Zeynep’in falına döndü, birkaç homurtu çıkararak ne söyleyeceğini düşünüp tarttı.

“Seninle birlikte büyüyen ve sırtında bir kambur gibi taşıdığın korkunla bir gün çok ağır yüzleşeceksin kızım,” dediğinde Zeynep’in gözbebekleri yaşlarla doldu. “Korkunu yen Zeynep, eğer üzerine gitmezsen o seni ezip geçecek.”

İsmi söylemediğimiz hâlde Zeynep’e ismiyle seslenmesi ve sesindeki samimi tını ne kadar büyük bir şeyin içinde olduğumuzu gösteriyordu. Derya’nın falına da aynı şekilde bakan kadın, taşları bir ters bir düz çevirdi. Yüzünü kaşıyarak Derya’nın duygudan arınmış çehresini süzdü, sanki arkadaşımın kara gözlerinin arkasına bakıyordu.

“Güzel bir yüz, kötü bir kader ha kızım,” dedi kadın içermiş bir sesle. Kafasını omzuna doğru yatırıp düşündü. “Biri geliyor ama içinde dur durak bilmeyen, atlar koşturan biri üstelik seni seviyor da yakın zamanda vuslatı yaşayacaksın.”

Üstü kapalı cümlelerindeki anlamı bir tek ben çözdüm çünkü Derya’nın kaşları çatıldı. Berat’tan bahsettiği açıktı,

kadının bu kadar şeyi bilmesi beni daha beter tedirgin etmişti. Bir ara suyu içerken kükürt tadı alacağımı falan sandım.

İçtiğim suya attığı taşları avucunda sımsıkı tuttu ve onlara bakmadı. “Falına bakmak istediğime emin misin Zeliha?” diye sorduğunda yüzümdeki kanın çekildiğine eminim.

Kararsızlığımı ve içime doğan korkuyu görebilmişti, buna rağmen başımla onayladım. Kadın bir süre şüpheyi yüzüme baksa da kararlılığım karşısında iç çekerek avucunu açtı ve taşları görmemizi sağladı. Bana kalırsa diğerlerinde olduğundan daha farklı bir şey yoktu.

“Yıldızlar kadar parlak bir gelecek, bir anda gelen ve hiç gitmeyecekmiş gibi görünen bir ün,” dedi elini çenesine koyup yüzüme bakarken. “Ancak bir gölge var, sürekli peşinde dolanıp en aydınlık ve parlak zamanlarını kıyamet yerine çeviriyor. Ona dikkat et, henüz son hamlesini yapmadı.”

Kadın daha cümlesini bitirir bitirmez hoplar gibi sandalyeden kalkarak çıkışa yöneldim. Burada daha fazla kalmaya niyetim olduğunu sanmıyordum, kızlar da peşimden gelerek beni takip etti. Kadının tüm dikkatiyle hepimizi incelediğinden emindim. Daha fazlasını görüyormuş da susuyormuş gibi ketumdu.

Şişko yardımcı bizi odadan çıkardığında onun buyur etmesine fırsat vermeden evden ayrıldım. Temiz hava genzime dolduğunda içeriye girdiğim kişiyle aynı kişi olmadığımı ben de biliyordum. Kafamı geriye yatırıp gökyüzüne baktım.

“Kadın hepimizin içinden geçti resmen, bu gece uyuyabileceğimi sanmıyorum,” dedi Zeynep, ellerini ceplerine yerleştirip keyifsizce arkasına bakarken.

“Boyumuzdan büyük işlere bulaşırsak olacağı bu. O kadın istese bize içeride ne büyüler yapardı ne büyüler,” dedim oldukça ters bir sesle. “Allah aşkına, bir daha böyle işler

yapacağınız zaman beni peşinize takmayın. İki gram aklım var, onu da az daha o odada teslim edecektim.”

“Hepinize anlatmak istediği şey açıktı ama sanki bana söyledikleri üstü kapalıydı,” dedi Derya, düşünceli bir sesle yerdeki taşlarla oynarken. “Biri gelecek ama kim, belli değil.”

“Neyse ne, hadi gidelim buradan, hava karardığında bu kadar güvende olmayız,” diyerek hemen aşağıda kalan otobüs durağına çekti bizi Sümeyye. “Bana yetti de arttı bile, bir daha böyle işlere tövbe.”

Otobüs yolculuğunda başımı cama yaslayarak kadının bahsettiği gölgeyi düşündüm. Tabii ki Yarkın’dan bahsediyordu, başka biri olması imkânsızdı. Ancak göremediğim biriyle nasıl savaşılabirdim, işte onu bilmiyordum. Telefonuma düşen bildirimle Aytuğ’dan mesaj geldiğini gördüm.

Aytuğ:

Zeliş seni ailemle tanıştırmak istiyorum.

Sen de istersen?

Bu kadar şokun üstüne, beni ailesiyle tanıştırmak istemesi harikaydı gerçekten. Kabul etmekten başka çarem yoktu çünkü o benimkilerle tanışmıştı. İç çekerek *mesajı gönder* butonuna basıp gözlerimi yumdum. *Tüm bunlar, benim renkli fırça darbelerimden farklıydı.*

Zeliş:

Olur, tanışmak isterim.

Sadece aylardır sevgili olduğunuz birinin fenomen olduğunu, sayısız olay atlattığınızı ve o olaylarla öyle ya da böyle, bir şekilde baş etmişken ailesiyle tanışmanın sizi ne kadar gerdiğini düşünün. İşte aynadaki Zeliha'ya bakarken bunu düşünüp geriliyordum.

Derya, saçlarıma özenli bir maşa yapmıştı. Kadife pileli eteğimin üstüne hâkî renk, boğazlı bir kazak giymiştim ve lacivert eteğimle, düşündüğümünden daha iyi durmuştu. Eteğimle aynı renkteki külotlu çorabım, dalgalı saçlarımla birlikte hoş görünüyordu. Kendi etrafımda dönerek iyi görünüp görünmediğimden emin olmaya çalıştım.

“Tamam, yeter artık, suyunu çıkardın,” diyen Derya ayaklanarak gelip aynayla arama girdi. “Güzel görünüyorsun işte, kendini bu kadar kasma. Olduğun gibi davran ki sevil, hem seni olduğun hâlinle sevmeyecek bir Allah'ın kulu yok.”

Yaşam koçluğumu bile yapan koca yürekli Derya Deniz'immin yanaklarını sulu sulu öptüm. Daima yanımda ve ihtiyacım olan her durumda benimleydi. Sıkılmadan ya da bıkmadan bunu bir görev olarak değil de dostluk bilinciyle yapıyordu. Çünkü biz beraber büyümüştük ve bugün onun bana verdiği desteği yarın ben ona verecektim.

Odamdan beraber çıktığımızda, Aytuğ salonda oturuyordu. Çoktan gelmişti ve beni beklerken başlayan çay servisinde eminim, bir demlik çay içmişti. Zavallı çocuk, babamın çapraz sorgusuna, annemin şefkatli iğnelemelerine ve Osuruk böceğinin manasız şakalarına maruz kalmıştı.

“İşte hazırım,” dedim enerjik çıkarmaya çalıştığım sesimle. Koltuğunda arkasını dönerek bana bakan babama

gölümsedim. “Eğer şimdi çıkarsak söz verdiğimiz gibi saat ondan önce dönmüş olacağım.”

İstedığı cevabı duyan Mahmut Kaptan, beni onaylayarak Aytuğ’a zafer kazanmış gibi baktı. İnanın, babamdan bu çocuksu hareketleri göreceğimi biri söylese bir tarafımla güler geçerdim. Annem, gülümseyerek yanıma geldi ve bana baktı.

“Ben doğurdum diye demiyorum, pamuk şeker gibi olmuş,” dedi uzun dalgalı saçlarımı okşayarak.

Bendeki önemi ve hazırlığı gören Aytuğ’un tarçın hareketleri beğeniyle parladı. Beni böyle görmeyi, onun için hazırlanmamı ve o kıymetli dudakları benimle buluştuğundan beri aramızdaki çekimi seviyordu. Birlikte evden ayrıldığı-mızda Derya’yı da kendi evinin kapısına kadar götürdük.

“Sessizsin,” dedi tek eliyle direksiyonu çevirip boştaki eliyle parmaklarımızı birbirine kilitlerken. “Aniden artan ilgim seni boğmuşa benziyor,” dediğinde şaşkınlıkla yüzüne baktım.

“Saçmalıyorsun, sadece heyecanlıyım. Sonuçta her gün ailelerimizle bir araya gelmiyoruz, artan ilginin beni boğduğu falan yok,” dedim elimi çekmeye çalışırken ancak izin vermedi.

“Bunu duyduğuma sevindim çünkü katlanarak artmaya devam edecek. Hele ki geçen gün yaşadığımız o andan sonra senden vazgeçmeyi düşünmüyorum,” diyerek beni cevapladığında kalbim göğüs kafesimin içinde tam tur attı.

Beyefendinin ağzı o kadar iyi laf yapıyordu ki bozguna uğruyordunuz. Bir de söylediklerini süsleyen ve destekleyen gözleri vardı işin içinde. Bakmayı ve içinde gördüğüm duyguları sevdiğim bakışları... Elinin elimi tutması sıkılaşılarak daha sahiplenici bir hâl aldı.

“Beni seviyor musun?” diye sordum bir anda, az daha ağzıma bir tane yapıştırıracaktım.

Yine de sorumu dikkate almış, hatta hoşuna gitmişti. Gülümsedi, içimi yakan gamzeleri de belirdi. “Seni sevmemek gibi bir seçenek mümkün mü? Tabii ki seviyorum.”

Aldığım cevabın doygunluğu içime öyle bir dağıldı ki tüm heyecanım ve açlığım dindi. Bu kadar savaş verdiğim onca uğraşa değmişti. Daha fazla bir şey konuşmaya gerek yoktu. Bu yüzden başımı cama yaslayarak akıp giden yolu seyrettim.

Aytuğ’un ailesi oldukça lüks sayılabilecek bir sitede oturuyordu. Aracını otoparka bıraktıktan sonra el ele asansöre ilerledik. Asansörün aynasında görünen boy farkı, aramızda başlayan neşe çılgınlığını bastıramıyordu. Asansör katlara çıkarken yerimde hafifçe sallandım.

Sonunda asansörden indiğimizde bizi karşılayan katla birlikte yavaşça ilerledik ve açık renkli çelik kapılardan birinin önünde durduk. Aytuğ, zili çalar çalmaz kapını açılması bizi ne kadar beklediklerini ele veriyordu.

Oldukça bakımlı görünen annesi, maşaladığı açık renk saçları ve ışıltılı gülümsemesiyle bizi içeriye davet etti. Babası hemen arkasında yer alıyordu ve anneye nazaran daha sakin. Geniş salonun yemek bölümünü es geçerek rahat görünen koltuklara yerleştik.

Topuklu terliklerinin parkede oluşturduğu melodiyle yanımıza gelen annesinin, tıpkı evleri gibi soft bir tarzı vardı. Geniş camlar, ışıltılı İstanbul manzaralarından birine bakıyordu.

“Nihayet geldiniz oğlum,” dedi Aytuğ’a tıpatıp benzeyen babası. “Biraz daha geç kalsaydınız annen diliyle beni öbür tarafa gönderecekti.”

“Abartma lütfen,” dedi kadın, saçlarını hafifçe geriye atmadan önce. Bakımlı tırnaklarıyla dizinde ritim tutarken gülümsedi. “Oğlum, ilk defa bir kız arkadaşını bizimle tanıştırmak istiyor, olacak o kadar heyecan.”

Gülümsemeye çalıştım ama kadının ilgili gözlerindeki irdeleyici tavrı okuyabiliyordum. Annesinin bu hâlleri, Aytuğ'a tatlı gelmiş olacak ki ayaklandı ve annesini yanağından öperek kadının yüzünde güller açtırdı. Aytuğ, tek çocuktuktu, bu kadar kıymetli olmasına şaşmamalıydı.

“Döktürmüşsün yine,” dedi zeytinyağlı sarmalardan kaçırdı. “*Çok zahmet etme, demiştim ama kendini tutamamışsın.*”

“Üstünden yiyip durma çocuğum,” dedi annesi hafif azarlayan bir tonda ama Aytuğ'un ilgisinden memnundu. “Sevilay! Çay demlendiyse servise başla, misafirlerimiz geldi.”

Yardımcısı, çok geçmeden yanımıza gelerek servis açmaya başladı. Açıkçası benden yaşça büyük bir kadının, önümde o şekilde dönüp durması rahatsız olmama neden oldu ama yine de sesimi çıkarmadım. Dolu dolu bir tabak ve yanındaki çayıyla baktım.

“Aytuğ, bize nasıl tanıştığınızdan bahsetti,” dedi kadın bedenini tamamen bana çevirirken. “Oldukça manidar ve az rastlanan bir tanışma olmuş.”

Tanışma hikâyemizin, yetişkinler için hoş karşılanacak bir tarafının olduğunu sanmıyorum. Hiç şüphesiz, annesi de öyle düşünüyordu. İçindeki söylemeden edememişti. Yanımda oturan Aytuğ'un, konuşmanın gidişatından memnun olmadığını anladım.

“Hoş bir tanışma olmasa da devamı güzel geldi diyelim,” dedim çayımdan büyük bir yudum alarak. “Hazırladığınız her şey çok güzel görünüyor, elinize sağlık.”

Sarmalardan bir tane de ben aldım ve ağzımı doldurdum. Ağzımın boş kaldığı her an sorguya çekilecekmişim gibi hissediyordum. Kadının kumaş pantolonundaki ütü izinden tutun da ipek bluzuna kadar benim annemle taban tabana

zıttı. *Dünyalarımız, aynı madalyonun iki farklı yüzünü anımsatıyordu.*

“Zeliş’in eli de çok lezzetlidir, yanlış hatırlamıyorsam daha geçenlerde annesiyle mantı açtı,” dedi Aytuğ, tiramisudan bir lokma almadan önce. “Yapamadığı bir yemek ya da tatlı yok diyebilirim.”

“Mantı mı dedin?” dedi Aytuğ’un babası eğlenceli bir ses tonuyla. “Bir ara mantının tadına ben de bakmak isterim.”

Adamın sevecenliği karşısında gülümseyerek başımla onayladım. Boğazını temizleyen annesi, benden pek memnun değildi ama oğlu için katlanıyor gibi bir hâli vardı. Çayımı sehpa bırakarak bu gecenin kazasız belasız bitmesini istedim.

“Senin kolesterolün var hayatım, hamur işi yemen yasak. Bu konuyu konuşmuştuk. Rica ediyorum, misafirimizin yanında bunu tartışmayalım,” diyerek tekrar yardımcısına seslendi ve çaylarımızı tazelemesini istedi.

“Anne,” dedi Aytuğ elini omzuma sararak. “Zeliş misafir değil, benim kız arkadaşım. Senin de en kısa zamanda bu fikre alışman daha sağlıklı olur.”

Annesi, duydukları karşısında şaşkınlıkla oğluna baktı. Bakışlarımı kucığımdaki ellerime indirerek sessiz kalma hakkımı seçtim. Açıkçası, beklediğimden daha kasıntı geçiyordu. Ailesinin, benim ebeveynlerim gibi olmayacağını biliyordum ama sanırım, bu kadarına kendimi hazırlamamıştım.

“Alışık değilim oğlum. Bu eve Seçil dışında pek kız arkadaşın gelip gitmezdi,” dedi kadın oldukça masumane olduğunu düşündüğü bir tavırla. “Lütfen sen de bu durumu yanlış anlama.”

“Anlamam,” dedim çayımdan tekrar bir yudum alarak. “Bu tür şeyleri kafama takmam, bir şey düşünürsem de direkt

söylerim. Siyaset yapmak ya da lafı dolandırmak, karakterime yüklü özellikler arasında değil maalesef.”

Gözleri kısılan kadın, bana tepeden bir bakış atacakken, “En iyisini yapıyorsun kızım,” dedi Aytuğ’un babası.

Önümdeki çayı almak üzere olan yardımcıyı elimle durdurdum. “Biz bu şekilde yetiştirilmedik. Bardağımı bırakın lütfen, istersem kendim alırım.”

Gamzeleri görünecek kadar kocaman gülümseyen Aytuğ, bana göz kırptı. Annesinin beyaz teni, aldan mora dönerken yaptığı hiçbir şeye elimi sürmedim. Açıkçası buraya aşağılanmaya gelmemiştim. Karşımda endişeli bir ebeveyn değil, beni korkutup kaçırmaya çalışan bir kadın görüyordum.

Akşamın ilerleyen dakikalarında soru sorulmadıkça pek konuşmadım, hatta son yarım saatte iki kere zamanı kontrol ettim. Bu, Aytuğ’a gereken mesajı verdi ve ayaklandık. Montlarımızı getiren yardımcıya kibarca teşekkür ederek giyindim.

“Güzel bir akşamdı,” dedim ailesine gülümserken. Annesi hâlâ sorgulayan bakışlarla beni inceliyordu. “Her şey çok lezzetliydi, emeğinize sağlık, görüşmek üzere.”

Apartmanın içinde Aytuğ’la beraber asansöre binene kadar annesi peşimizden baktı. Asansör katları inerken yüzüme yapışan gülüş söndü ve omuzlarımda olduğunu düşündüğüm yüküm azaldı. Neredeyse şuracıkta şükür namazı kılacaktım.

“Berbattı, değil mi?” diye sordu Aytuğ bana. Bakışlarımı kaldırıp güzel yüzüne baktım.

“Berbattan biraz daha kötü sayılır,” dedim yüzümü ekşiterek, daha sonra da hafifçe ona yaslandım. “İdare edilebilir, endişelenmek için şu an çok erken. Daha küçüğüz ve zamanın ne getireceğini bilemeyiz.”

“Sana katılıyorum ama yine de hareketleri hiç hoş değildi,” dedi sıkıntıyla yüzünü ovarken. “Seni neden sevdiğimi, neden seninle birlikte olmayı seçtiğimi zamanla anlayacak.”

“Boş versene,” dedim keyifle omuz silerken. “Biz bunu binlerce kişiye anlattık, annene de anlatmak zor olmayacaktır.”

Olsa da aştığımız engellerin yanında ufak geliyordu gözüme. Dedim ya, ben sihre inanırım ve herkesin sihirli bir ânı vardır. *Önemli olan, o ânı bulup gerektiği yerde doğru noktaya parmak basmak.*

12. BÖLÜM

Camdan taşan kuş cıvıltıları ve içerisinde yuvarlanıp durduğum mis kokulu arşaşlarda uyandığımı duymak istiyorsanız ama çok beklersiniz. Kuş cıvıltısı yerine geçen annemin horultusu ve onu destekleyen bacağı tam olarak belimin üzerindeydi. O kadar ağırdı ki iskelet sistemim uyuşmuştu.

Annemin, üzerime attığı bacağını zor bela kaldırarak yatağın yanındaki beşiğin içinde oturan Efe'ye baktım. Elindeki telefonumun ekranına, tombul parmaklarıyla gelişigüzel basıp duruyordu. Uyandığımı fark edince telefonumu bana uzattı.

Onun bu hâllerine gülümseyerek ayaklandım, ani kal-kışım yüzünden birkaç saniyeliğine dünyam karardı. Kardeşimi kuağıma aldıktan sonra yanağına sulu bir öpücük bıraktım. Deyim yerindeyse kurbağa gibi gerilmiş biçimde yatan annemin saçları etrafa saçılmıştı.

Dolabın aynasından gördüğüm kadarıyla benimkiler de ondan farklı değildi. Dn gecenin küçük bir fragmanı gözlerimin nnden geçerken sıkıntıyla nefesimi verdim. Falcı deneyimimin ardından maalesef odamda tek başıma uyuyamamıştım.

Zavallı babam oturma odasındaki koltukta yatmıştı, annemle uyumanın deneyimi, inanın anlatılmaz yaşanırdı. Korkumu unutacağım kadar rahatsız biçimde uyumuştum, babam her gece annemle girdiği yataktan tek parça çıktığı

için şanslı sayılırdı. Efe'yle birlikte mutfağa geçerek çayını altını yaktım.

Saat onu geçiyordu ve erken sayılacak olan bu vakitte bile telefonum hâlâ mesai hâlindeydi. Televizyondan çizgi film kanalı bulup açarak Efe'yi koltuğa bıraktım. Küçük kardeşimin yanına oturup telefonumun kilidini açtım.

Ekrana biriken bildirimlerin çoğu, etiketlenip durduğum bir video yüzünden kaynaklanıyordu. Uludağ'da kayak yaptığımız otelin bar katını kadrja alan kamera, Feyyaz'ın bir kızla tartıştığını gösteriyordu. Aklının yerinde olmadığı belli olan Feyyaz, etrafındakileri umursamadan oldukça hararetli biçimde tartışıyordu. Kızın, Feyyaz'a tokat atmasıyla birlikte olay içinden çıkılmaz bir hâl aldı ve Feyyaz etrafında onları izleyip kameraya alanlardan birine yumruk attı.

Sıkıntıyla dudağımı ısırdım ve elimdeki telefonu evirip çevirdim. Tüm bunlar yaşanırken Aytuğ'un uyuduğunu sanmıyordum. İsminin üzerine basıp telefonu kulağıma yasladığım esnada Efe kucağıma yattı. Onun kısa saçlarını okşarken karşı taraf cevap verdi.

“Görmüşsün,” diyerek telefonu açtığında sesi yorgun ve bıkkın geliyordu. “Gerçi görmemen imkânsız, dakikalar içinde her yere dağıldı.”

Bu tür video ve içeriklerin saniyeler içinde nasıl her yere dağıldığını biliyordum. Maalesef, birçok kere tecrübe etme şansım olmuştu. Sıra Feyyaz'a gelmişti demek.

“Feyyaz nasıl?” diye sordum çünkü biz otelden ayrılırken kendisini görmemiştik, kimse de bir şey söylememişti. “O gece bizimle bu yüzden takılmadı, bizimle gelmiş olmasını dilerdim.”

“Sıkıntılı bir ilişki işte, bugün birlikteyseler yarın ayrılıyorlar,” dediğinde rüzgâr sesi doldu kulağıma. “O ilişkinin içinde nasıl olacaksa o kadar iyi diyelim.”

Feyyaz'ın bir kız arkadaşı olduğundan dahi haberimiz yoktu. Zaten çok fazla konuşan, olaylara dâhil olmayı seven bir tip değildi. Daima kendi kendine takılır, gerektiği yerde konuşurdu. İlişkisi de bu kadar sıkıntılıyken paylaşmak istememesi kulağa mantıklı geliyordu.

“Aslında herkesin yaşayabileceği duygu patlamalarından birini yaşamış ama tabii, fenomen olunca o işler öyle olmuyor,” dedim iç çekerek. Aytuğ'un dışarıda olduğunu, arabanın kapısını kapatmasıyla anladım. “Kariyeri etkilenmez umarım.”

“Etkileneceğe benziyor. Erdem Bey sabahın köründe arayıp hepimizi ajansta istediğini söyledi,” dedi arkadan korna sesleri gelmeye devam ederken. “Muhtemelen Feyyaz'ı gruptan çıkarmak isteyecek.”

Durup düşününce ajans sahibinin nasıl bir yol izleyeceğini de tahmin etmek zor değildi. Eğer hakkımda çıkan haberler doğru bir sonuca ulaşmamış olsaydı şu anda ben de o ajansta olmayacaktım. Gerçi artık o ajans benim için bir şey ifade etmiyordu, sosyal medyanın etmediği gibi. Benim için önemli olan, şu an telefonda konuştuğum kişiydi.

“Grup Trol'ün böyle ceviz kabuğunu doldurmayacak bir sebepten dağılacağını düşünüyorsa büyük yanılıyor,” dedim Efe'nin kafasını yastığa bırakıp mutfığa ilerlerken. “Ben seni daha fazla tutmayayım, gelişmelerden haberdar edersin.

“Bize şans dile fındık kurdum, görüşürüz.”

Sabah çayını demleyip yumurta cezvesine üç tane yumurta ekledim. Annem yatak odasının kapısını açıp dışarıya çıkarken saçlarını topluyordu. Bir gözü açık, bir gözü kapalı hâlde Efe'yi kontrol edip banyoya ilerledi. Ne tatlı bir *günaydın* deme şekliydi o öyle. Yapacak bir şey yok, bizim ailenin mizacı bu.

Ufak kahvaltımızı ederken düşünceli değilim desem yalan olurdu. Ben bitmiştim, sıra Feyyaz'a gelmişti diyebilirim. Kahvaltının açtığı beynimi de alıp kendi odama ilerledim. Masanın üzerindeki defterlerimin arasında programım da vardı. Finallerden sonraki boşluktaydık, birkaç haftaya kalmaz notlar yığılır ve dersler yine ağırlaşır.

Önce eski konuların üzerinden şöyle bir geçtim ve yeni işlediğimiz konuların önemli detaylarını küçük not kâğıtlarıma yazdım. Linçti, travmaydı derken eğitimin gerçekliğini unutmuştum. Yaklaşık bir saatten fazla bir süreyi ders tekrarıyla geçirip yeni bulduğum *Netflix* dizilerimden birini açtım.

Telefon çok sıcakmış da dokunursam elimi yakacakmış gibi ondan önemle uzak duruyordum. Şu anda gündeme oturan insani bir olayı, toplumun nasıl büyütüp göklere çıkardığını görmeye tahammülüm yoktu. Dizimin ikinci bölümünün yarısında yatağın üzerinde sızdım.

Falcı kadının gölgedeki yaratıkları ve içinde dönüp duran sürmeli küçük gözleri henüz zihnimden silinmese de kendimi daha huzurlu hissediyordum. İnsan her şeyi yaşayıp görmeliydi. Önceden *spoiler* alsak da bir halt değişmiyordu, sadece daha fazla strese biniyorduk.

Ben bu hâle geldiysem diğerlerini hiç düşünemiyordum. Aklımdan bunlar geçip dururken uykuma devam ettim. Yaklaşık iki saatlik uykunun ardından zihnim tazelenmeye başladı. İşte şimdi bir şeyleri daha net kavrayabiliyordum.

Üzerime günlük kıyafetlerimden giyerek odamdan ayrıldığım sırada Onur okuldan gelmişti. Çantasını vestiyerin köşesine fırlatıp kravatını ayakkabılığın üzerine attı. Koşar adımlarla mutfığa giderken acıktığıyla alakalı ağıtı evi sallıyordu.

“Anne!” diye seslendim mutfığa doğru, tabii ki ses vermedi. Hangi anne ilk seslenişinizde ses veriyordu ki zaten? “Ben bizimkilerin yanına gidip, bir dolanıp geleceğim.”

Apartmanda ayakkabılarımı giyerken eli belinde annem yanıma gelerek tepeme dikildi. Soracağı sorunun cevabını önceden vermeme rağmen beni dinlemediği için soracaktı. Herkes, az çok annesinin huyunu biliyordu.

“Zeliş Hanım, nereye böyle?” diye sordu kinayeye.

Gözlerimi devirerek dönüp anneme baktım. “Bizimkilerin yanına gideceğim dedim ya anne. Beni dinlemiyorsun, sonra da soruyorsun.”

“Duymamışım, zaten kafamı kaldı bende kızım?” dedi yüzünü ekşitip bir şeyler düşünürken. “Altın gününde bu ay bizde toplanacağız, işlerini hallet de anacağına azıcık yardım et.”

“Bir tencere zeytinyağlı sardırdın daha geçen gün anne,” dedim neredeyse bıkkınlıktan düşüp bayılacak vaziyette. “Daha ne yapayım ben sana?”

“Vallahi nankörsünüz, çeke çeke halalarınıza çektiniz,” dedi ağlamaklı bir ifadeye bürünürken. Kadında ödüllük oyunculuk vardı. “Elmalı kurabiyeyi güzel yapıyorsun. Onu yap yeter, diğerlerini ben hallederim.”

Başımla onayladım hemen. “Tamam ya Hatice Bacı, asma gül yüzünü hemen. Kızın geldiğinde halleder kurabiyelerini.”

Koşar adımlarla merdivenlerden inerek kendimi mahal-
lenin soğuk sokağına attım. Biraz daha kalırsam annemin yeni bir sipariş vermesi kaçınılmazdı. Garajın önünde durdum ve şifre olan şarkıyı açıp kapıya doğru tuttum. Bu defa da açtığım şarkıya bir kulp takarsa o sivri zekâ Fatih, pekmezini akıttırdım.

Kapıyı otuz iki diş açıp beni içeriye aldığı anda kafamı olumsuz anlamda salladım, zevzeklik yapmadığı bir gün

geçmiyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp sobanın yanına tündedim. Eski çekyattan sobaya doğru uzattığım ayaklarıma sıcaklık vuruyordu.

“Konuştun mu ailenle?” diye sordum, mutfak kısmında kendi kendine oyalanan Berat’a.

Ela gözlerindeki sevinci saklamadan bana döndü. “O işi hallettim, babam bir tanıdık aracılığıyla babasına haber bile gönderdi. Yarın akşam bizi bekliyorlar, bakalım Derya beni karşısında gördüğünde ne yapacak?”

Ayaklanarak yumruğumu Berat’a uzattım, beklemeden kendi yumruğunu benimle tokuşturdu. Gözlerim etrafta dolanırken olayın ne kadar büyük ve heyecanlı olduğunu düşünüyordum. Boyumuzdan büyük işlere kalkışmıştık ama hadi hayırlısı.

“Üniversite bitince evliliği düşünürsünüz dedi bizimkiler,” dediğinde Berat, elindeki pinpon topunu havaya fırlatıp tekrar tutarken zevkten dört köşeydi. “Üniversite bittikten sonra ne düşüneceğim, gidip paşalar gibi gelinimi alacağım.”

Kafamı yana yatırıp genç yaşında bu kadar büyük bir sevgiyi göğsünde taşıyan Berat’a baktım. “İflah olmazsın, gerçi biz topluca iflah olmayız ama hadi neyse.”

Beni kafasıyla onaylayan Fatih, “Hiç sesini çıkarma Zeliş, bu delinin gönül işini halledersek kulaklarım epey dinlenecek. Tutturmuş bir Derya türküsü, sözlensin de göreyim boyunu.”

Fatih’in boynuna kolunu atan Berat, en yakın dostunu kendisine çekip gülümsedi. Derdinin en büyük ortağının, kim olduğunu çok iyi biliyordu. Fatih, belli etmeyi sevmese de hepimize ayrı ayrı değer verirdi. Biz de ona tahammül etmeye çalışırken az buçuk bir sempati beslerdik.

“Bu işi de konuştuğumuza göre benim şimdi kaçmam gerek gençler,” dedim ayakkabılarımı giyip dışarıya adımlarken. “Haberleşiriz.”

Ellerim ceplerimde, düşünceli biçimde evime giden yokuşu tırmanırken arkamdan koşar adım gelen çocukların farkında değildim. Birkaç tane çocuk tam önümde durduğunda şaşırarak duraksadım ve yüzlerine baktım. Ellerindeki mavi kutuların kapaklarını arakladıklarında içlerindeki gümüş renkli yıldızları gördüm.

Vücudumdan çekilen sıcaklık, yıldızlarla karışık mavi kartlar başımdan döküldüğünde daha beter bir hâl aldı. Yüzüme yapışan, saçlarımın arasına takılan yıldızlar anlık şoka neden oldu. Her mavi kartın üstünde farklı bir şey yazıyordu, bazılarına fotoğraflarım yapıştırılmıştı.

“Zeliş abla,” dedi bizim mahallenin çocuklarından biri. Verdiği hasardan bihaberdi, bu onun için bir oyundu. “Yarkın abinin sana selamı var.”

Saçlarıma dolan kâğıtları büyük bir öfkeyle temizlemeye çalışırken elimde olmadan bağırdım. Çocuklar bu hâlimden tedirgin olarak hızla benden uzaklaştı. Etrafıma düşen kâğıtlar, sayısız yıldızlar ve ortasındaki bedenim titriyordu.

Garajdan çok uzaklaşmamış olacağım ki bizimkilerin ismimi seslendiğini duydum. Berat’ın ayakkabılarını tanıyınca içimde tuttuğum nefesim boşaldı. Ne zaman kâğıtların ortasına oturmuştum, bilmiyorum ama bizimkiler beni kaldırmaya çalışınca anladım.

“Kalk hadi Zeliş,” dedi Berat küfürler mırıldanırken. “Kalk hadi kanka. Bulacağız onu, merak etme.”

Titreyen dizlerimle zor bela garajdan içeriye girip az önce oturduğum çekyata götürüldüm. Kapı kapanıp sıcaklık tekrar iliklerime sokulurken ellerim yüzümdeydi. Bu defa ağlamak

istemiyordum, ağlarsam kendimi daha zayıf ve işe yaramaz hissedeceğimden emindim.

“Su iç,” dedi Fatih elindeki bardağı bana uzatarak. “Bakma öyle suratıma Zeliha, yen artık şu korkunu, senin bu hâllerin ona zevk veriyor zaten.”

“Gitme üstüne,” dedi Berat. Gelip yanıma otururken oldukça öfkeli görünüyordu. “Psikopatın biri dışarıda gezinip ikide bir kıza kendini hatırlatıyor. Son yaptıkları da düşünülürse karşımızda akli dengesi yerinde biri yok.”

“Götürüp hastaneye kapatsınlar o zaman,” dedi Fatih sesini yükselterek. “Her bok bize sarmasa şaşarım zaten. Ben size demiştim ama o Yarkın itinde bir kıllık var diye. Yüzüne taktığı maskeden, kimse altında ne var anlamıyor.”

Haklıydı. Yarkın, kimsenin ondan şüpheleneyeceği hareketlerde bulunmamıştı, daima mantıklı ve sakin olan taraftı. Ne kadar kibar olduğundan bahsetmek bile istemiyordum ancak çoğu zaman bir şeyler görüldüğü gibi olmuyordu. Burnumu çekerek saçlarımı yüzümün gerisine ittim.

“Beni eve götürür müsünüz?” diye sorduğumda ikisine, birbirlerinin yüzüne bakarak başlarıyla onayladılar.

Üçümüz birlikte evime giderken rüzgârın sağa sola savurduğu kâğıtların arasından geçtik. Üstüne ismimin yazıldığı kâğıda, çamurlu ayakkabılarımla bilhassa bastım. Apartmanın önünde durduğumuzda omzumun ardından bakarak ufak bir gülümsemeyle teşekkür ettim.

Kapıyı Onur açtığında yüzümde nasıl bir ifade varsa hiç bana bulaşmadı. Hatta montumu askıya astı ve eğilip bana daha dikkatli baktı. Banyoda ellerimi yıkarken peşimden gelerek kapının önünde durdu.

“Neden ağladın Zeliş?” dedi kollarını göğsünde bağlayıp merakla beni incelerken. “Son zamanlarda ablamı tanıyamıyorum, sürekli ağlıyorsun ya da kendini odalara

kapatıyorsun. Böyle biri olmadığını biliyorum, madem bu kadar mutsuzsun, bırak yalı kavağını.”

Olayları Aytuğ’a bağlamasına şaşırırmamam gerekiyordu çünkü dışarıdan bakınca böyle görünüyordu. Öyle görünmesi bir açıdan iyiydi, annemler bir de Yarkın mevzusunu öğrenirse işler içinden çıkılmaz bir hâl alırdı. Onur’a doğru ilerleyerek parmak uçlarımda kalkıp saçlarını karıştırdım.

“Derya ablanın büyük aile sorunları var Onur, bu durum beni çok üzüyor,” dedim samimi olmaya çalışarak. Bir açıdan gerçek olması işimi kolaylaştırıyordu. “Bizimkilerle bu konuyu konuşacaktım ben de.”

Kaşlarını kaldırdı. “Ne sorunu var ki?”

“Ailesi Derya’yı evlenmesi için zorlayıp duruyor. Berat da yıllardır Derya’ya yanık olduğu için yarın akşam Derya’yı istemeye gidecek,” dediğimde az daha küçük dilini yutuyordu.

Birlikte banyodan çıkarken konunun benden ayrı bir yöne evrilmesi işime geldi. Oturma odasındaki annemin yanına giderek Onur’a anlattığım şekilde olanları açıkladım. Hatice Bacı, Derya’nın düştüğü duruma çok fazla üzüldü. Bir de kızının başındaki psikopatı bilse Allah korusun, kadının kalbine inerdi.

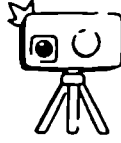
“İkisi de çok küçük kızım,” dedi annem onaylamayarak. “Bu yaşta bu kadar büyük işlerin altına girmek sizin harcınız değil ama Derya’nın ailesi, kızlarının başını yakmakta kararlı anlaşılan.”

“En azından sevdiği biriyle olacak,” dedim olanlara iyi tarafından bakmaya çalışarak. “Birbirlerine iyi de gelebilirler, hem zaten evlenmeyecekler. Berat’ın ailesi üniversite bitmeden olmaz diyerek kesip atmış.”

“İyi bakalım,” dedi annem iç çekip örgüsüne devam ederken. “Allah haklarında hayırlısı neyse onu yazsın kızım, ne diyeyim.”

O akşam bizimkilerle birlikte yemek yiyip en sevdikleri televizyon programında saatlerce kelime bulmaya çalıştım. Çaylarımızı içip herkes bir koltukta baygınlık geçirene kadar konuştuk. Günün bittiğini haber veren gözlerimle birlikte çay tepsisini toparlayıp odama geçtim.

Uyku, oldukça uzun süren bir günün ardından sonra yapılacak en mantıklı hareketti.

Uzandığım yatağın üzerinde doğrulup ufak bir bağdaş kurdum. Derya'nın annesi bize, misafirlere yaptığı kurabiye-lerle birlikte çay getirmişti. Aynanın karşısında yeşil renkteki şalını yapan Derya, belli etmemeye çalışsa da çok isteksizdi. Kendi kendine bir karar almıştı, gelecek kişinin Berat olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Sürpriz yapmayı seven bir karakter olduğumu anlamanız gerekirdi dostlar.

Bugün yanında olmakta bu kadar ısrarcı olmamın sebebini, ona verdiğim desteğe bağlamıştı. Şüphelenseydi başım ağrırdı. Zaten babasına haber salan kişi, arada biri olduğu için kimse de tam olarak kimin geleceğini bilmiyordu.

Belinde kemeri bulunan boydan elbisesi ve şalıyla sade ama güzel görünüyordu. İri gözlerini süsleyen makyajı, beyaz teniyle bütünleşmişti. Ayaklanıp yanına gittim ve ellerini avuçlarımın içine aldım.

Buz gibiydiler ve ne kadar doğru bir karar verdiğimizi daha iyi anladım. Gelen kişi Berat olmasaydı eminim, işler daha beter bir hâl alacaktı. Derya Deniz'imın en azından

sevdiği adamla sözlenmesini istiyordum. İpek şalıyla oynarken gülümsedim.

“Kendini hazırladığını söylemiştin ama yüzün sirke satıyor,” dedim oyunbaz gözlerle bakarken. “Hadi biraz gülümse, istemezsen gönderirsin, giderler. Sanki hiç yapmadığın şey gibi, bundan bu kadar korkma.”

“Aynen,” dedi başıyla beni onaylayıp kendisini gazlarken. “Olumsuz cevap verdiğimde babam ve abilerimin tepkisine de alıştım zaten.”

Sabahtan beri ağzına bir şey sürmediği için annesinin yaptığı kurabiyelerden bir tane uzattım. İsteksiz olsa da bakışlarım yüzünden kurabiyeyi çayıyla birlikte yedi. Aradan on dakika geçmişti ki kapının zil sesi duyuldu. Önden Derya, arkasından ben odadan çıkarken tüm aile meclisi evin holünde idi.

Geride durup telefonumun kamerasını açtım ve olanları dakikası dakikasına kayda almaya başladım. Üstüne tam oturan siyah takım elbise ve elindeki beyaz lalelerle karşımızda duran Berat’ın yüzünde hiç silinmeyecekmiş gibi duran bir gülümseme vardı.

Yakasına iliştirilen lalesi ve uzun boyuyla içeriye adımladığında Derya bir anda kalakaldı. Annesi, kızının bu durumunu örtbas etmek için misafirleri içeriye buyur ederken erkekler tokalaştı. Elindeki çiçekleri Derya’nın kucağına bırakan Berat, göz kırptı.

Zavallı arkadaşımı çeke sürükleye mutfığa soktuğumda yanakları kıpkırmızıydı. Şok olmuş bir hâlde çiçeklerine bakıyordu, titrediğini saniyeler içinde fark etti. Ellerimi mutfak lavabosuna tutarak yanaklarına bastırdım.

“Güzelim,” dedim yaşlarla titreyen kirpiklerini kaldırması için. “Bir ses ver Derya, dokuz doğurtun bana burada.”

Yanımıza gelen annesi, çikolata kutusunu masanın üzerine bıraktı. “Geldi mübarek gecenin çocuğu, vazgeçmedi bir türlü senden deli oğlan.”

“Daha iyi ya,” dedim annesine dönerek, durumu normalleştirmem gerekiyordu. “Derya da Berat’ı seviyor zaten, ikisi için de en güzeli oldu.”

“Babası verecek mi bakalım?” diye cevap verdi annesi cezveleri hazırlarken. “Bana kalsa kızımı bu işlere hiç sokmazdım ama elimden fazlası gelmedi.”

Annesinin aresizliği, Derya’nın burnunu çekmesine neden olduğunda canım arkadaşıma sarıldım. Bir tür duygu boşalması yaşadığı ortadaydı, o da Berat’la bu şekilde bir araya gelmeyi istemezdi. Ama işte hayat böyle bir şeydi, beklemediğiniz şeylerle gelmeyi seviyordu.

“Buraya kadar geldiyse babamdan o sözü almadan asla gitmez,” dedi Derya, yüzünü silip çiçeklerini masaya bırakırken. “şu tantana bir bitsin ama ben ona göstereceğim.”

Kahveleri yapan annesine yardım ederken çalan kapıyı açmak için hole ıktım. Fatih’le birlikte gelen kızlar koşar adımlarla salona geçtiler. Berat’ın babası, Trabzon’un soğuk mizacını taşıyan bir adamdı ve oturduğu yerde keskin bakışlarını Derya’nın babasına çevirmişti.

“ok iyi anlaşacağa benziyorlar,” dedim yarım ağız, mutfağın kapısına yaslanmışım. “Sen hiç merak etme kanka, Karadenizlilerle Doğuluların anlaşamadığı nerede görülmüş?”

Gözlerini devirdi Derya. “Nerede görüldüğünü iyi izle o zaman,” dedi kahve tepsisiyle odaya doğru ilerlerken.

“Aha da kahvelerumuz geldi uşağum,” dedi Berat’ın babası, bıyık altından gülerek Derya’ya bakarken. “Eline sağlık kızım.”

“Trabzon’un köklü ailelerindensiniz demek,” dedi Derya’nın babası kahvesini höpürdetirken. “Aracı çok övünce kendi hemşerim sandım ben de.”

Kirpiklerinin altından Derya’yı izleyen Berat, zevkten dört köşeydi. Kahvesini alırken başparmağı, bizim kızın eline sürtündü. İstemedi güldüm ve odanın kapısına doğru ilerledim. Derya’nın abileri oturduğu yerden kabarıp babasının misafirleri ne zaman kovacağını bekliyordu.

“Hepimiz aynı toprağın tohumlarıyuz da bölüp parçalamanın âlemi yoktur,” dedi Berat’ın babası hafiften heyheylenecek. “Lafı uzatmayacağım, abu benim deli uşak sizin kıza vurulmuştur. Biz de üstümüze düşeni yapmaya geldik.”

Derya’nın babası kaşlarını çatarak Berat’a, hiç de dost canlısı biçimde bakmadı. Zaten abilerinin ipini bir salsa bizim oğlanın boğazına bineceklerdi. Berat oralı bile değildi, kızı alıp gidecek damar vardı oğlanda.

“Şimdi ben size yok desem de damarınıza bindirip bu kıza alacaksınız, değil mi?” diye sorduğunda Derya’nın babası Berat’a, hiç düşünmeden onayladı bizimki. “O zaman Vanlıların ne kadar gözü kara olduğundan bihabersin genç adam.”

“Orada durasın efendi,” diyerek olaya el attı Berat’ın babası. “İş bunları konuşmaya gelirse koca Karadeniz’i ha bu İstanbul’a dökerim da hayurlu bir iş dedik, işin içine şeytanı katmayasın da.”

Derya’nın babası gülmeye başlayınca işin nereden döndüğünü az çok biliyordum. Kahvesini sehpanın üzerine bırakıp başıyla ufak bir onay verdi. Ceketinin düğmesini açan Berat’ın babası ufak bir soluk verdi. İşte şimdi işin en güzel kısmına gelmiştik.

“Allah’ın emri, peygamberin kavliyle ha bu güzel kızımızı bizim deli oğlana istedik gittü,” diyerek elini dizine vuran

Berat'ın babası gülümsedi. "Biz geldik kapına efendi, evine gelen it olsa ağırlayacaksın, göster beyliğini."

"Madem öyle diyorsun," diyerek ayaklandı Derya'nın babası. "Verdim gitti," derken Berat'ın babasıyla tokalaştı.

Yüzükler kutularından çıktı, tepsilere yerleşti ve tepsi benim elime tutuşturulurken kameraların kadrajına girdim. Alyanslar parmaklara geçirilip kurdele, Derya'nın babası tarafından kesilirken bizimkiler zilyon tane fotoğraf çekiyordu.

Akşamın ilerleyen vakitlerinde tatlılar servis edildi ve çok kısa bir arada hepimiz balkona çıkma fırsatı bulduk. Sigarasını içen Berat'ın oradan oraya savrulan kırmızı kurdelesı, kazandığı zaferin nişanesiydi. Keskin bakışları Derya'nın üstünde yoğunlaşmıştı.

"Ben gelmesem, bugün bu kapıyı çalan ben olmasam başkasıyla söz kesecektin demek," dedi Berat. İçerlenmiş bir hâlde kafasını önüne eğip bir şeyler mırıldandı. "Seviyoruz anasını satayım, sevmesek çekmeyiz bu kahır cefayı."

"Çok çabuk şikâyet mi başladın, yoksa bana mı öyle geliyor?" diyerek lafı tam doksana çaktı Derya.

Ağızına yeni bir kurabiye tıkan Fatih sohbete daldı. "Başladılar yine birbirlerini yemeye. Sesinizi kısın, biri duyacak şimdi."

Derya omuz silerken Sümeyye onun yanına gitti. "Kanka, şu kurdelenen keselim de hepimiz bir parça yutalım," dediğinde Derya kurdeleyi yüzüğünden çözüp Sümeyye'ye uzattı.

"Sen de ister misin Zeliş?" diye sordu Zeynep ama başını olumsuz anlamda salladım.

"Baban neredeyse kilon ağırlığında altın istedi," dedi kollarımı bağlayıp ikisinin arasındaki soğuk savaşı dindirmeye çalışırken. "Bence intikamın yeterince alındı kanka."

Derya, gülümseyerek parmağındaki alyansı ışığa doğru kaldırıp dikkatle inceledi. Güzel gözleri uzaklara dalarken işaret parmağı yüzüğünü okşuyordu. Tabii, bu hâli başka bir çift göz tarafından seyrediliyordu. Sigarasını söndüren Berat, sevdiği kıza içi gider gibi baktı.

“Olsun,” dedi oldukça duygu dolu bir sesle. “Hepsine, her şeye değer.”

İşte bu kadardı, bir sevgi düğümünün atılması. Yıkılmasını öngörmek değildi marifet, önemli olan inşa etmeyi becerebilmektir. Oluruna gidip bir tohumdan filizlenen sevgiyi tüketmemektir.

Günümüzü güzelleştiren, güneşin parlak ışıklarını yüzümüzde hissettiren ya da hadi yeni bir gün yeni heyecanlar dedirten bir güne uyandığımı söylemek isterdim ama hayır, öyle olmadı. Düğünlerde, salonun tuvalet kenarındaki masasında oturan ve geline ne kadar takıldığını hesap eden teyzeler kadar dışlanmış hissediyordum. Tabii, o teyzeler sadece dışlanmış değil, aynı zamanda fettan da hissediyordur.

Bizimkilerin küçük çaplı söz kesiminden sonra eve dönmüş, gecenin bir yarısına kadar ana haber spikeri gibi anneme izahat vermiştim. Efe yüzünden gelmek istememişti ama bir ara *keşke Efeye ben baksaydım da annem gitseydi*, demedim değil. Canım çıkana, çeneme göğsüme düşene kadar konuştuktan sonra kafayı vurup yatmışım.

Sabah kahvaltıda bir lokma ekmek alıp çıktığım için kendime söve söve gidip kafeteryadan poğaça ve çay aldım. İstanbul, bugün bize bir kıyak çekmişti çünkü hava bahardan

kalma bir gün gibiydi. Çayımın poğaçamı gömerken derse daha yarım saat olduğunu fark ettim.

Çayımdan son yudumu aldığım esnada telefonum çalmaya başladı ve kulaklıklarımı taktım. Aytuğ görüntülü arıyordu, muhtemelen dünden beri hiç görüşmediğimiz içindi. Ekranı kaydırarak telefonu açtım ve Habeş maymununa benzediğim gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

“Daha bir buçuk gün oldu ama seni uzun zamandır görmüyormuş gibi hissettim,” dedi hırıltılı sesiyle. Yataktaydı ve başı yastıktayken çok sevdiğim saçları karman çormandı. “Ne yapıyorsun fındık kurdu?”

Elinin körünü yapıyorum dememek için kendimi tutmam gerekti. Ben onunla görüntülü konuşmadan önce neredeyse *check-up* yaptıracakım, beyefendi çapaklı gözleriyle beni arıyor. Tabii, tek sorunumuz bu olsa yine iyi, tüm bu faktörlere rağmen yakışıklı kerata.

“Okuldayım. Biliyorsun, bizim dün küçük sözümüz oldu, bu yüzden biraz geç yattım ve sabah geç kalınca da fakültenin bahçesinde kahvaltı ediyorum,” diyerek pet bardağımı görebilmesi için kaldırdım. “Bugün hava diğer günlere nazaran sıcak.”

Gülümseyen gözlerle beni izledi. “Sevenleri kavuşturdun ha, büyük sevaba girdin Zeliha kızım,” dedi taklit ederek. Beni sinirlendirmekten ekstra bir zevk alıyordu. “Umarım ikisi de çok mutlu olur, bunu hak ettiler.”

“Umarım,” dedim onu onaylayıp parmağımın ucuyla ekrandan görünen kıvrıkcık saçına dokunurken. “Siz ne yaptınız? Başım çok kalabalıktı, bir türlü dönemedim sana.”

“Olan bir şey yok, ajansa *Feyyaz giderse biz de yokuz* mesajı verdik,” dedi otuz iki diş gülümseyerek. “Bu olayın çok fazla gündemde kalacağını sanmıyorum, yeni bir sansasyon buldukları anda tüm çekiciliğini yitirecektir.”

İşte Aytuğ Ulusoy için her şey bu kadardı, tüm olanlar ve meydana gelen travmatik durumlar onun yaşama biçimiydi.

Ne kadar acı olsa da buna alışmıştı ve tüm bunlara rağmen fenomenliği bırakmıyordu. Ben sonradan gelmiştim, yaptığım tüm eylemlerin sebebi oydu, kısacası fenomenlikte pek de gözüm yoktu.

“Sessizleştin, ters bir durum yok değil mi fındık kurdu?” diye sorduğunda daldığım düşüncelerden koptum.

“Ben de senin gibi biraz yorgunum,” dedim geçişti-rerek. Ona düşündüklerimden bahsetmenin manası yoktu. “Madem beni özledin, istersen görüşebiliriz.”

Kaşları şaşkınlıkla havalandı ve bir an heveslendi. “Ben de ne zaman teklif edeceksin diye bekliyordum.”

Başımı sallayarak kocaman gülümsedim. “Babam çalışıyor, annemin de beş çayı var, komşularla oraya gidecek. İstersen bizde buluşuruz.”

“Bana uyar,” dedi telefonu kapatmadan önce. Kısaca vedalaşıp aramayı sonlandırdığımda ayaklandım.

O esnada, bir metreden daha az bir mesafedeki ağaca yaslanmış Deniz’i, kulaklıklarını takmış ve müzik dinlerken gördüm. Varlığımdan haberdar olmadığı için selam vermeye gerek görmedim. Fakültenin giriş merdivenlerine vardığımda çay içtiğim pet bardağı bankta unuttuğumu sezerek son anda döndüm.

Gözlerim pet bardağa kaydığında bahçeyle ilgilenen temizlikçinin aldığını görüp, bir dahaki sefere unutmamam gerektiğini aklıma not ederek önüme döndüm ancak gözüme bir şey takıldı. Deniz, az önce kulaklıklarını takmış benden habersizken şimdi pürdikkat beni inceliyordu.

İnsanı içine çeken derin mavi gözleri ve sarsılmaz tarzının içinde bu dünyadan değil gibi duruyordu. Aklı çok başka yerleri keşfe çıkmıştı ama dikkati bendeydi. Ondaki bu akı-lalmaz enerjiyi sezerek arkamı döndüm ve tekrar fakülteye ilerledim.

Dersliğe girdikten çok kısa bir süre sonra o da peşimden gelip arkamda kalan sıralardan birine oturdu. Zaten hoca da

bizim ardımızdan sınıfa girdi ve hemen dersi başlattı. Bana *okulla alakalı en çok neyden nefret ediyorsun*, diye sorsaydınız sanırım buna *grup çalışması*, derdim. Gerçi bu grup çalışması iki kişiden oluşacaktı ama yine de sadece bana bağlı değildi.

Hoca, gerekli talimatları ve teslim edilecekleri söylediğinde çok vaktimin olmadığını anladım. Bu adamın dersinde harikulade bir başarı sergilediğim de söylenemezdi, bu yüzden ödev benim için önemliydi. Ders bitiminde amfide bir uğultu hâkimdi çünkü herkes kiminle eşleşeceğine çoktan karar vermişti.

Kimsenin benimle eşleşmeye istekli olmadığını sezerek kalemimin başını dişledim. İşte şimdi tam olarak, düğün salonunda tuvaletin yanındaki masalarda oturan teyzeler gibi dışlanmış hissediyordum.

“Çok kıl bir adam,” dediğinde biri, omzumun ardına dönerek konuşan kişiye baktım. “Çapraza kalmamın en büyük sebeplerinden biri. Bu projeyi adamakıllı yaparsak sen de ben de bu dersten kalmayız.”

Deniz’in teklifi normalde zerre kadar cazip gelmezdi ama içinde bulunduğum duruma bakınca başka seçeneğim varmış gibi de görünmüyordu. Gülümsemeye çalıştım ama bunun ne kadar sahte görüldüğünün farkındaydım.

“Sen öyle diyorsan, sonuçta üst dönemdensin, benden daha tecrübelisin,” diyerek durumu kurtarmaya çalıştım. “Zaten uzun bir zamanımız da yok, ne kadar erken başlarsak o kadar rahat ederiz.”

Başıyla onaylayarak gülümsedi. “Tek bir sorunumuz var, ben yurttan kalıyorum ve yurttan yapmamız imkânsız. El mecbur kafeteryada ya da kütüphanelerde yapacağız.”

Bu kızla değil proje yapmak, tuvalete dahi gitmek istemiyordum. Tuvaletteki ilk karşılaşmamız da düşünülürse pek sempatik bir arkadaş değildi kendisi. Ancak bu ödev, söylediği gibi önemliydi ve eğer iyi bir puan alırsam dersten geçerdim.

“Bizim ev bugün birkaç saatlığına boş,” dedim çözüm odaklı yaklaşarak. Aytuğ gelmeden önde Deniz’le epey bir iş halletmiş olurduk. “Eğer evde çalışırsak iyi yol katederiz, hadi oyalanmadan çıkalım.”

Bunu söylememi bekliyormuş gibi hemen kafasıyla onaylamasına neredeyse kaşlarımı çatacaktım. Fakülteden ayrılıp durağa ilerlerken bizimkilere ufak bir mesaj çektim.

AT HIRKIZLARI

Zeliş:

Dersim bitti, eve gidiyorum. Size iyi dersler

Bugün benim tek dersim, onların da birden fazla dersi vardı. Otobüsümüz geldiğinde birlikte bindik ve yol boyunca ikimiz de sessizdik.

Bizim mahallenin hemen altında indiren otobüsten nefes nefese indim. İki otobüs, bir de metro yolculuğu üstümden tır gibi geçmişti. Etrafını meraklı gözlerle inceleyen Deniz, anlaşılan nerede yaşadığımı görmeyi epey istiyordu.

“İstersen markete uğrayıp atıştıracak bir şeyler alalım,” dedim misafirperver davranmaya çalışarak.

“Olur tabii,” dedi beni onaylayarak. Bugün üstünde çözümediğim bir sakinlik vardı, sivri dili yok olmuştu sanki. “Belki makarna da kaynatırız, yurt yemeklerinden sonra çok iyi gider.”

İstersen sana su böreği de açayım, dememek için kendimi zor tuttum. Mahalle marketimizden birkaç şey aldıktan sonra eve yürüdük. Kapıyı anahtarım ile açarak önce ben içeriye girdim ve Deniz’i elimle buyur ettim. Kabanım bile çıkarmadan evin

salonuna kadar giren Deniz, ufo görmüş masum köylü gibi etrafını inceledi.

“Demek burada yaşıyorsun,” dedi gülmemek için kendisini tutarken, eliyle ağzını baskıladı.

Ayakkabılığa koymaya karar verdiğim botlarını, son anda vazgeçip apartmanda bırakarak kapıyı kapattım. Montumu vestiyere asıp kollarımı göğsümde bağlayarak önünde durdum. Başlardım böyle ödevin içine, benimle alay etmek için tüm bunları tezgâhlamışsa hiç utanmadan kapının önüne koyardım.

“Komik bir şey gördün herhâlde,” dedim sesimin sert çıkmasını umursamadan, kaşlarım havalanmıştı. “Sana, *Çırağan Sarayı’nda oturuyorum*, dediğimi hatırlamıyorum.”

Yediği haltın yeni farkına varmış gibi görünen Deniz, pişman olmuş gözlerle bana baktı. Mütevazı hayatımız var diye de taşlanacak değildik. Hem imkânım olsaydı da büyük bir lüksün içinde yaşamak istemezdim. Gelemiyordum öyle kasıntı işlere, olduğum her şeyden memnundum.

“Yanlış anlaşıldım,” dedi yüzünü ekşitip hızlı adımlarla bana doğru gelirken. “Sadece videolarında gördüğüm evini gerçekte görünce heyecanlandım. Bu yüzden öyle bir tepki verdim, seni kırdıysam lütfen kusura bakma.”

Önüme kadar gelip bana tepeden bir bakış atarken gözleri, sözlerinde samimi olmadığını haykırıyordu ama uzatmamak için başıma onayladım. Montunu çıkarıp vestiyere asarken ben de poşetleri mutfığa götürdüm. Cipsi ve çerezleri tabaklara yerleştirip gazlı içecekleri de alarak salona geçtim.

Deniz, üçlü koltuklardan birine oturmuş telefonla oynuyordu. Eve olan ilgisi sona ermişti sanırım. Boğazımı temizlediğimde, bilgisayar çantasına uzandı ve sehpanın üzerinden aldı. Elimdekileri sehpaye bırakıp, kendi odama ilerledim.

Odama ilerlediğimi görünce dikkati tekrar telefonuna kaydı ancak odama girip kapıyı örtmek için yüzümü salona döndüğümde dikkatli gözlerini üzerimde yakaladım. Bu kadar ürpertici bir kızı nasıl evime almıştım, aklım almıyordu.

Kendime olan öfkem ve sinirimle birlikte kıyafetlerimi çıkarıp yerine rahat eşofmanlarımı geçirdim. Telefonumu eşofmanımın cebine atıp bilgisayarımı alarak salona döndüm.

“Evet,” dedim istekli görünmeye çalışarak. “Artık çalışmaya hazırım, başlayabiliriz.”

“Güzel, o zaman ben gerekli araştırmaları yapmaya başlayacağım. Sen de kitaptan önemli olan noktaları işaretle ve not al,” dedi Deniz bilgisayarını açarken. “Geçen sene böyle yapmıştık, çabuk ilerlemişti.”

Başımınla onaylayarak yerde bağdaş kurdum ve gösterdiği edebiyat kitabının kapağını araladım. Kütükten hâllice olan kitabın önemli noktalarını çizmek dahi bir saatten fazla zamanımı almıştı. Allah’tan bizim seçtiğimiz konu hepsini kapsamıyordu.

“Bacaklarım uyuştı,” dedim yüzümü ekşitip ayaklarımı ileri doğru uzatırken. “Sen hiçbir şey yememişsin, biraz ara ver istersen.”

Gözlerini ekrandan kaldıran Deniz, gülümseyerek kolaya uzandı ve büyük bir yudum aldı. Araştırmalarını *PDF* hâline getirerek tek bir *Word* dosyasında toplamıştı, açıkçası kısa zamanda epey iş yapmıştı. Toparladığı argümanlardan kendi cümlelerimizle metinler çıkaracaktık.

“Merak etme, kısa sürede bitireceğiz,” dedi beni rahatlatmaya çalışarak. Ağzına cips atarken bacaklarını kalçasının altında topladı. “İşin zor kısmını evde halletmek en iyisi.”

Yerden kalkarak yanına oturdum ve tıpkı onun gibi cipsten ağzıma attım. Mavi saçlarını, tükenmez bir kalemle başında tutturmuştu. Saçları dışında simsiyahtı ve ortaya

çıkan tezatta güzel yüzü parılıyordu. Gözlerini saymazsak normal diyebileceğimiz biri gibi görünüyordu.

“Saçlarını hep bu renk mi kullandın?” dedim kafam biraz dağılsın diye farklı bir konu açarak. “Yanlış anlama, sana yakışmadığından değil ama herkesin tercih edeceği bir renk değil.”

Gözlerinden akıp geçen ışıltılı duygular belki de bu zamana kadar onda gördüğüm en insani tepkiydi. Böyle bir soru sormamı beklemiyor olsa rahatsız olmazdı. Elindeki kolayı sehpaye bırakarak iç çekti.

“Bir zamanlar hayatımda olan ama artık görüşmediğim erkek arkadaşım, mavinin bana çok yakıştığını söylemişti,” dedi bu duruma içerlemiş bir sesle. “Koyu renklerden hoşlandığımı fark etmişsindir, böyle bir saç benim de tarzım değil ama ondan bana kalan tek hatıra maalesef bu renk.”

Üzgün gözlerle bir süre inceledim ve uzanıp elini sıktım. İnsanların ne yaşadığını bilmeden onları yargılıyorduk. Deniz’e bakınca normal şeyler yaşamış birini görmüyordum ama bu kadar duygusal olabileceğini de düşünmemiştim.

“Onunla tekrar iletişim kurmayı denedin mi?” dedim elimde olmadan sorarak. Barışmaları Deniz’e iyi gelirdi belki.

“Hayatında başka biri var,” dedi dişlerinin arasından. Gözlerine çöken karanlık saniyeler içinde tüm duygularını alabora etmişti. “İstesem de ulaşamayacağım bir yerde.”

Nedensizce aramıza mesafe koyma ihtiyacıyla ayaklandım ve makarnanın suyunu koyma bahanesiyle mutfığa ilerledim. Gözleri boşluğa dikilmişti, sormamam gereken bir noktaya parmak basmıştı. Tekrar derse döndüğümüzde Deniz, itirazsız kaldığı yerden devam etti. Ancak ellerinin titrediğini görmüştüm.

Annemin konserve olarak yaptığı domates soslarından çıkarıp haşladığım boncuk makarnaya kattığım sırada Deniz

lavabodaydı. Elimi belime yaslayıp duvardaki saati kontrol ettim. Aytuğ'un gelmesine çok bir zaman kalmamıştı.

Kapının zil sesini duyduğumda ocağın altını kısarak kapıyı açmak için mutfaktan ayrıldım. Üstü başı çamura batmış olan Onur, kapıyı açar açmaz pis topunu yüzüme fırlattı. Onun bu kendini bilmez hâli sinirlenmeme neden olurken pis bir hâlde içeriye girdi.

Gözüme dolan çamuru umursamadan, "Domates soslu makarna kokuyor, en sevdiğimi yapmışsın," dedi.

"Bu hâlde sakın mutfağa girme Onur. Biraz da sesini kıs, misafirimiz var," dedim gözlerimle banyoyu işaret ederek. "Bizimkiler değil, yanında insancıl davranmaya dikkat edersen sevinirim."

Meraklı gözleri kapıya giden Onur, başıyla onaylayarak sessizleşti. Kirli ayakkabılarını Safiye teyzenin hışmına uğramamak için içeriye aldım ve banyoya ilerledim. Banyodan çıkan Deniz, gülümseyerek anlayışlı gözlerle bize baktı. Kardeş terörünü hoş görmesi içimi bir parça rahatlatmıştı ve banyodaki yer bezini alarak apartmanın kirlenen kısmına koştum.

Yerleri bir güzel sildikten sonra Onur'un kirli topunu ve *sweat*'ini alarak banyoya girdim. İşimi kısa sürede halledip salona döndüğümde Deniz, koltukta oturuyordu ve Onur da kendi odasında idi.

"Kusura bakma," dedim bıkkın bir hâlde gözlerimle Onur'un odasını işaret ederek. "Hep böyle. Yağmurda çamura basket oynamak fantezisi hâline geldi beyefendinin."

"Dert değil," dedi Deniz ayaklanırken. "Zaten ödevi çoktan yarıladık, geri kalanına daha sonra devam ederiz."

"Makarna yapmıştım," dedim vestiyere giden Deniz'i izlerken. "Yiyelim, öyle gidersin."

Mahcup bir yüz ifadesiyle eşyalarını topladı. “Ani bir işim çıktı Zeliha, inan bu kadar güzel kokan makarnayı kaçırmak istemezdim ama gitmeliyim.”

İtiraz etmek için ağzımı aralayacakken telefonuma gelen mesaj bildirimiyle susmak zorunda kaldım. Mesajı açtım.

Aytuğ:

Evinize yaklaştım fındık kurdum

Aytuğ eve gelmeden Deniz gitmeliydi. Ona kapıya kadar eşlik ederek botlarını giymesini bekledim.

“Okulda görüşürüz,” dedi koşar adımlarla merdivenlerden inip arkasında beni şaşkın hâlde bırakırken.

Kapıyı kapatarak salona ilerledim. “Akıllısı bizi bulmaz, delisi... Tövbe tövbe ya,” dedim ders çalıştığımız için ortaya çıkan dağınıklığı toparlarken.

Onur’un odasının kapısını tıklattım ve içeriden ses gelmeyince kafamı uzatıp odasını kolağan ettim. Yüzüstü uzandığı yatağında uyuyakalmıştı. Üzerini örttüğüm esnada kapı tıklatıldı ve odadan çıkarak kapıya gittim.

Elindeki tatlı kutusunu sağa sola sallayıp duran Aytuğ, gülümseyerek bana bakıyordu. Bir anda ısınan ve renklere bulanık dünyamla birlikte onu içeriye aldım. Yanağıma sıcacık bir öpücük kondurarak salona geçti.

“Bir tulumba tatlısı gurmeleri olduğumu biliyordur herhâlde,” dedim poşetten çıkardığım kutunun kapağını aralayıp ağzıma bir tane atarken. “Tadı çok güzelmiş, en sevdiğimden, çıtır çıtır.”

“Afiyet olsun,” dedi koltukta geriye yaslanarak. Fönlü saçları ve üstünden yayılan parfüm kokusuyla karşımda

duruyordu. “Seni tulumba, beni de mutfaktan gelen kokular cezbetti sanırım,” dedi merakla mutfağa bakarken.

“Aslında üniversiteden arkadaşımın proje ödevimiz vardı. Bize makarna yaptım yemek için ama kendisinin işi çıkınca gitmek zorunda kaldı,” dedim elimdeki poşetle mutfağa giderek. “İstersen ikimize de bir tabak koyabilirim.”

“Yok demem fındık kurdu,” dedi keyiflenip iyice geriye yaslanarak. “Benim de karnım davul çalıyordu.”

Domates soslu makarnaları derin yemek tabaklarına yerleştirip yanına da annemin yeni mayaladığı yoğurttan koydum. Salondaki sehpanın üzerine dizip servisini yaptıktan sonra yemeye başladık. Çok acıktığı belli olan Aytuğ, ben iki çatal almadan sildi süpürdü tabağını.

“Ya makarnam çok güzel olmuş ya da sen çok açsın,” dedim dudaklarımda kalan sosu peçeteyle silerken.

“İkisi de,” dedi tabağımdan bir çatal alarak. “Uzun zamandır bu kadar keyifli yemek yememiştım.”

Onun ağzını da peçeteyle temizlerken onaylamayan bakışlarla kafamı olumsuz anlamda salladım. Tabaklarımızı bulayık makinesine attıktan sonra tezgâhın üstüne koyduğum çayımızı demledim. Tatlımız da olduğu için hiç şüphesiz, bugün en şanslı günlerimden biriydi.

Çayı getirdiğimde Aytuğ, gömleğinin üstten birkaç düğmesini açmıştı. Yanakları hafifçe pembeleşmişti, sanırım evimizin sıcaklığı ona fazla gelmişti. Alnındaki tek damla terini elinin tersiyle silerek çayından bir yudum aldı.

“Feyyaz nasıl?” dedim yanına otururken. Önüme gelen saçlarını geriye attım. “Kendisini toparlamıştır herhâlde.”

“Bir süre ailesinin yanına gidecek Adana’ya,” dedi Aytuğ, yüzüne çöken sıkıntılı ifadeyi saklamadan. “Tüm bunlardan uzak kalması onun için de iyi olacaktır.”

İnsanın ailesinin yanında olması, gerçekten iyileştiren bir durumdu. Yıprandığı da ortadaydı, onu koşulsuzca seven kişilerin yanında olması tekrar güç toplamasını sağlayabilirdi. Aytuğ'un kolunu sıvazlayarak güven vermeye çalıştım. Ben nasıl bizimkilere düşkünsem aynı şekilde o da Feyyaz'a öyleydi.

Tulumbaya saplamak için tuttuğu çatal elinden düştüğünde renginin gittiğini fark ettiğim. Öksürük krizine giren Aytuğ, tek elini boğazına sararken yüzü kıpkırmızı olmuştu. Oturduğum yerden endişeyle kalkarak koşar adım mutfığa gittim.

Soğuk suyla doldurduğum bardaktan içmesi için yardımcı olmaya çalışırken zar zor nefes alabildiğini fark ettim. Gözlerime batan yaşlar, soğukkanlı olmamı bağırان mantığımla birlikte telefonumu aramaya koyuldum. Aytuğ, yan tarafına doğru koltuğa düşmüş aralıksız öksürüyordu.

Sesimize odasından çıkan Onur, mutfak masasında bıraktığım telefonumu kısa sürede bularak ambulans çağırdı. Diz çökerek yüz yüze geldiğim Aytuğ'un gözleri yukarı doğru kayıp bilinci kapanmaya başladığında aniden gelişen felaket karşısında hıçkırıyordum.

Aradan fazla bir zaman geçmeden gelen sağlık ekipleri, beni Aytuğ'dan uzaklaştırıp gerekli müdahaleyi yaparken montumu giyiniyordum. Kendi ayaklarıyla girdiği evden sedyeye çıkarılması ve daha demin parmaklarımı sıkı sıkıya tutan elinin sedyeden sarkması, gördüğüm en dehşet verici tablo olabilirdi.

Onur'u evde bırakıp ambulansla birlikte hastaneye giderken Aytuğ'a oksijen maskesi takılmıştı. Tansiyonunu ölçen sağlık görevlisi, bilgileri not alırken bana döndüler.

“Epilepsi nöbeti değil,” dedi hızla konuşurken. “Kafasını da bir yere çarpmamış, sakinleştirdiyseniz ne olduğunu anlatmanız gerekiyor.”

“Domates soslu makarna yedik, sonra terlemeye ve kızarmaya başladı,” dedim içimi çekerek. “Aradan çok geçmeden de öksürük geldi ve bilincini kaybedene kadar öksürdü.”

Beni başıyla onaylayan sağlık görevlisi cevap verdi. “Alerjisi olan bir şey yemiş olabilir. Erken müdahalede bulunmasaydık hayatına mal olabilirdi.”

“Alerjisi olsa söylerdi,” dedim yaşlardan önümü göremeyen gözlerimle. Kendinde değildi ve her yerinden sokulan hortumlarla yaşam savaşı veriyordu. “Makarnanın domatesli olduğunu biliyordu.”

“Bunun cevabını ancak hastaneye gittikten sonra verebiliriz, siz sakin olun ve yakınlarını arayın,” dedi sağlık görevlisi.

Hastaneden içeriye girdiğimizde Feyyaz’ı aradığım için Aytuğ’un anne ve babası da oradaydı. Aytuğ’un annesi, ağlayarak oğlunun sedyedeki hâline baktı. Acil müdahale odasına girmek istedi ancak doktorlar müsaade etmedi.

Bizimkilerin de hastanede olduğunu tahmin edemiştim ama oradaydılar. Derya, koşar adımlarla yanıma gelip kollarını boynuma sardığında ağlayarak arkadaşşıma sığındım. Bir anda gelişen kâbus gibi anların her dakikası hâlâ gözlerimin önündeydi.

“Sen yaptın!” dedi öfkeli bir kadın sesi. “Hepsi senin yüzünden oldu, az daha oğlumu canından ediyordun.”

Aytuğ’un annesini, Feyyaz tutmasa kadın üstüme atlayacaktı. Bizimkilere beni götürmelerini söyleyen Feyyaz, kadını sakinleştirmeye çalışarak benden uzaklaştırdı. Koridorun uzak bir köşesindeki sandalyelerden birine oturtulduğumda su uzatıldı içmem için.

İstemesem de sudan büyük bir yudum aldım çünkü su bile içememişti. Ambulanstaki sağlık görevlisi, alerjik bir durum olduğunu söylemişti ama neye alerjisi olduğunu anlayamamıştım. Herhangi bir sıkıntılı durum olsa Aytuğ'un bunu bana söyleyeceğinden emindim.

“Bilerek olmadı,” dedim yaşlı gözlerle bizimkilere bakarken. “Alerjisi varmış ama Aytuğ bana hiçbir şey demedi. Domatesli makarna yapmıştım. Sadece ondan yedi, daha sonra öksürmeye başladı ve krize girdi.”

“Sakin ol Zeliş,” dedi Derya, buz gibi olan ellerimin etrafına parmaklarını sararken. “Şu an hastanedeyiz ve gözlem altında, herhangi bir olumsuz durumda müdahalesi yapılır. Kısa bir süre sonra bize bilgi vereceklerinden eminim.”

“Annesi beni suçluyor ama,” dedim koridorun diğer ucundaki kadının, nefret dolu bakışlarını işaret ederek. “Haksız da sayılmaz, az daha Aytuğ'u canından ediyordum.”

“Bilerek yaptığın bir şey yok,” dedi Fatih biraz sert bir ses tonuyla. “Ne olduğunu öğreneceğiz, şu anda en önemli olan şey Aytuğ'un iyi olması.”

Fatih'in söylediklerini kafamla onaylayarak beklemeye başladım. Başımı omzuna yaslayan Derya, yüzümü kendisine doğru çevirmişti. Dakikalar bana yıllar geçiyormuş gibi gelse de sonunda acil müdahale odasından bir doktor çıktı.

Aytuğ'un ailesiyle konuşuyordu. “Genç adam hayati tehlikeyi atlattı. Yaptığımız tetkiklere göre bir alerjik komaya girmiş ve alerjisini tetikleyen de soya sosu olmuş.”

Annesi, duyduklarından sonra kocasına bakıp ellerini yüzüne kapattı ve kocasının göğsünde hüngür hüngür ağlarken şükretmeye başladı. Bir tanecik oğlunun da canından olacak olması bir günde kırk yaş yaşlanmasına neden olmuştu.

“Makarnaya soya sosu koydun mu?” diye sordu Derya, bana araştırmacı gözlerle bakarak. “Sen domatesli makarnayı soya soslu falan yapmazsın.”

“Koymadım zaten,” dedim şaşırmış ve aklım karışmış hâlde. “Makarnaya soya sosu falan koymadım. Acaba gelmeden önce mi soya soslu bir şey yedi?”

“Sabahtan beri kahvaltıyla duruyordu,” dedi Feyyaz çenesini kaşırken. “Sende yemek yemiş ve sonrasında krize girmiş, makarnada olması yüksek ihtimal.”

Makarnada alerjisi olabilecek herhangi bir etken maddenin olmadığından emindim ama olanlardan sonra bunu söylememin manası yoktu. Nasılsa soya sosunun midesine hangi şekilde girdiğini öğrenecektim. Pişmanlıkla yutkundum, keşke o makarnayı yemesine izin vermeseydim.

“Sanırım artık gitseniz iyi olur gençler,” dedi Aytuğ’un babası, göğsünde ağlamakta olan karısını bakışlarıyla işaret ederek. “Daha doğru bir zamanda Aytuğ’u ziyaret edebilirsiniz.”

Tüm olumsuzlukların üstüne, bir de onu sağ salım göremeyeceğim düşüncesi binince sıkıntıyla nefesimi verdim. İtiraz etmek için ağzımı aralasam da annesinin tüm öfkesi benim üzerimdeydi. Ve o an bir şeylere itiraz etmek akıl kârı değildi.

“Aytuğ, biraz sonra normal odaya alınacak,” diyerek bilgilendirmesine devam etti doktor. “Kısa olmak kaydıyla yanına girebilirsiniz ancak Aytuğ kendine gelir gelmez bizden bir rica bulundu. Zeliş adlı arkadaşını görmeyi özellikle istedi.”

Benim yüzümden başına gelenlerden sonra dahi beni görmek istemesi, kalbimde bilmediğim bir köşeye sıkı bir tekme attı. Burnumu çekerek Derya’ya baktım ve gözleriyle onayladığını fark ettim. Bir adım öne çıkarak doktorun beni fark etmesini sağladım.

“Basbayağı, kendi celladını görmek istiyor oğlum,” diyerek hayıflandı Aytuğ’un annesi ancak çocuğunun isteği karşısında çaresizdi. “Ah benim akılsız oğlum, ah!”

Doktor bilgilendirmesini tamamladıktan sonra yanımızdan ayrıldı ve biz tekrar koridorun diğer köşesine çekildik. Birazdan Aytuğ’u görecektim. Bugünkü çaresiz çırpınışlarından sonra onu kanlı canlı konuşurken görmek beni iyileştirecekti.

“Aytuğ’u gördükten sonra buradan ayrılalım,” dedi Berat ellerini cebine sokmuş, sıkıntıyla volta atarken. “Koskoca kadına saygısızlık etmek istemiyorum,” derken kısılmış bakışları, bize hiç de iyi olmayan gözlerle bakan Aytuğ’un annesine kaydı.

“Tamam, öyle yapalım,” dedim isteksizce çünkü Aytuğ’u bırakıp gitmeyi hiç istemiyordum.

Aradan çok geçmeden, görevli bir hemşire koridorda göründü ve ortaya doğru ismimi seslendiğinde hemen ayaklandım. Önümde hemşire, arkasında ben, Aytuğ’un kaldığı odaya ilerledim. Hemşire, yanında fazla kalmamamla alakalı tembihledikten sonra odanın kapısını açıp girdiğimden emin olduktan sonra kapıyı arkamdan kapattı.

Omzumdan arkama doğru baksam yüzünü görecektim ama nedensizce buna cesaretim yoktu. Omuzlarım sarsıldığında ağladığımı fark ettim ve çaresizlikle iç çektim. Steril hâle getirilmiş odanın kokusu genzimi yakarken gülümsemeye çalıştım.

“Fındık kurdu,” dedi kısık ve yalpalayan bir ses. Her zamanki gibi benden daha cesaretliydi. “Gel buraya, hadi.”

Beyaz çarşafların içindeki teni kül rengine dönmüştü, elinin üzerinden açılan damar yoluna sarı bir sıvı aktarılıyordu. Ağzındaki oksijen maskesini çenesine kadar indirmişti.

Hafif kanlanmış gözleri saatler önce yaşanan vahşetin kalıntılarını taşıyordu.

“Joker hakkımı kullanarak ilk önce seni görmek istedim ama sanırım sen beni görmek konusunda o kadar istekli değilsin,” dedi tutmam için uzattığı elini yanına indirirken.

Daha fazla yanlış şeyler düşünmemesi için yanına gidip elini avuçlarımın arasına aldım. Buz gibiydi, Aytuğ bugüne kadar tecrübe etmediğim biçimde soğuktu. Gülümsemeye zorladığım mimiklerim seğirirken eğilip saçlarının üzerinden öptüm.

“İyi olduğunu görmek çok güzel,” dedim hafifçe diz çöküp yatağının yanında dururken. “Ben çok özür dilerim Aytuğ. Doktorlar son yediğin yemekte soya sosu olduğunu söylediler ama yemin ederim ki ben o makarnaya soya falan koymadım.”

“Soya sosuna olan alerjimi fazla kişi bilmediği için senin yanlışlıkla koyduğunu sanmıştım ama sen koymadığını söylüyorsun,” dedi düşünceli bakışları boş duvara kilitlenirken. “Sen koymadıysan o zaman başkası koydu.”

Kafamın içinde aynı anda yanan ampuller, bunu daha önce nasıl düşünemediğimi fısıldadı. Dudaklarımı çiğnerken benim dışımda bugün o makarnayı kimin gördüğünü düşünüp tarttı. Onur, makarnaya epey sulanmıştı ancak elini sürdüğünü sanmıyordum. Kaldı ki soya sosu ilave etmek gibi bir şeyi neden yapsın?

“Makarnayı yaparken evde ben ve fakülteden bir arkadaşım vardı,” dedim düşünceli bir hâlde. Deniz’in alelacele evden çıkıp gitmesi aklıma düştü. “Onun da mutfığa girdiğini hiç görmedim, hem neden böyle bir şey yapsın ki?”

“En az benim kadar sen de yıprandın. Ben bu hâldeyken annemin sana nasıl davrandığını bilmek için de müneccim olmaya gerek yok,” dedi Aytuğ enerjisini, beni teselli etmek

için harcayarak. “İyi olduğumu gördün, evine gidip biraz dinlen. Bunların üzerine konuşmak için bolca vaktimiz olacak.”

Beni korumak için yeniden, en güvenli ve beni de en incitmeyecek yöntemi bulması, yüzümde kocaman bir gülüşün yer edinmesini sağladı. İtiraz etmek istesem de burada geçirdiğim fazladan zamanın, ailesinden ötürü beni yıpratacağından emindim.

“Pekâlâ, o zaman ben de bu seferlik *pas* hakkımı kullanıyorum,” dedim eğilip yanağına kocaman bir öpücük bırakarak. “Bir sonraki buluşmamızda seni ayakta ve dimdik olarak karşımda görmek istiyorum şampiyon.”

“Sen onu olmuş bil kaptan,” dedi oyunbaz bir tavırla bana göz kırparak.

Hastaneden ayrılırken sanki kalbimin çok büyük bir parçasını koparıp burada bırakmışım gibi acımasız bir hisle sarsılmıştım. Bizimkiler ardım sıra yanıma gelirken Derya, kolunu boynuma atıp başımı omzuna çekti ve birlikte yürümeye başladık.

Onlar da Aytuğ iyi olduğu için en az benim kadar rahatlamıştı. Otobüs durağındaki bekleyişimiz ve İstanbul’un ilik kesen ayazıyla kimseden çıt çıkmadı. *Bizler hayatın renkli fırça darbeleriydik, böyle köşede kalmış, köhne ve kokuşmuş tonlarla pek işimiz olmazdı.*

“Aytuğ, makarnaya başkasının soya sosu koyabileceğinden bahsetti,” dedim durgunca bizimkilere bakarak. “Bugün makarnayı yaptığım saatlerde eve sadece Onur ve Deniz girdi. Açıkçası Onur’un böyle bir şey yaptığını sanmıyorum ancak Deniz’in yapması için de bir neden yok.”

“Sana göre,” dedi ellerini ceplerine sokmuş, kaldırım taşıyla oynayan Derya. Mantığı yine fazladan mesai yapıyordu.

“Bu sorunun cevabını ancak kendisine sorduğunda alırsın, herkesi kendin gibi sanma dürtünden vazgeç.”

Hep fark ettiğim ürpertici bakışları, sezip durduğum art niyetlerinin ardında bu kadar büyük bir vahşetin saklandığına inanmak istemiyordum. Aytuğ’un alerjisi olduğunu bildiği hâlde böyle bir şey yapıyorsa eğer, kötüden daha kötü biriydi. Ve ben öyle bir insanı ailemle yaşadığımız eve sokmuştum.

“Yas tutmaya bahane arıyorsunuz,” dedi Fatih yerdeki su birikintisine tekme atarak. “Bugüne kadar elimizden ne kurtuldu ki bu kurtulsun. İşin önemli kısmı Aytuğ’un iyi olmasıydı. Herifin aklına, uyanır uyanmaz yavuklusu geldiğine göre demek ki turp gibi, geride kalan gizem de halledilir.”

Fatih, fark etmeden kısa çaplı bir motivasyon konuşması yapmıştı. Hepimiz aynı anda yumruklarımızı tokuşturarak otobüs gelmeden hemen önce bu sorunu çözmek için birbirimize söz verdik. Mahalleye gidene kadar herkes tekrar sessizliğe gömüldü.

Evlerimize dağılırken kısa da olsa bir süreliğine yalnız kaldım ve sırtımdaki ürpertinin kimden kaynaklandığını biliyordum. Omzumun ardına döndüğümde sessizlik ve karanlıkla karşılaştım. Benim mekânımda beni güvensiz hissettireceğini sanıyorsa yanıliyordu, o bir kere olurdu.

“Ayağıma taktığın iki çelmeyle yıkılacağımı sanıyorsan çok yanıliyorsun,” dedim ellerim ceplerimde tamamen karanlığa dönerek. Kuytu bir köşeden bana baktığını seziyordum ve bu yüzden orta parmağımı havaya kaldırdım. “Aha da bunu alırsın Yarkın Efendi.”

Ufak bir asker selamı çakarak yüzümdeki alaylı gülüşle karanlığa sırtımı döndüm ama içim titriyordu. Çenelerim birbirine vururken çöp tenekesinin yanından fırlayarak ayağımın dibine kadar yuvarlanan şişeyle az daha çığlık atacaktım ama

tepki gösterdim. Arkamı dönmeden, şişeye yeni bir tekme atarak gerisin geri gönderdim.

Apartmanın içine girdiğimde Safiye teyzeyi, kapının eşiğinde yakaladım. Kadının korku ve endişeyle karışmış bakışları üzerimi yokladı. Onun bu hâllerine hiç tahammül edecek durumda değildim. Bu yüzden omzuna çarparak yanından geçmeye çalıştım.

“Dağ gibi delikanlı iki büklüm olmuştu,” dedi üzgün bir sesle. Arkamı dönüp yüzüne baktığımda merakla bana bakıyordu. “Şimdi daha iyi mi?” dediğinde gerçekten endişelendiğini anladım.

Safiye teyzeden yıllardır görmediğim insanlık belirtisini birkaç dakika içinde görünce ağlamaklı bir ifadeyle yanına gidip kollarımı boynuna sardım. Ne yapacağını bilemeyen kadın öylece kalakaldı. Sızlayan gözlerimden yeni yaşlar akarken burnumu çekerek kadından ayrıldım.

“Çok kötüydü Safiye teyze, az daha ölüyordu,” dedim ağlamaya devam ederek. “Ama şimdi çok daha iyi.”

Benim bu hâllerime korkuyla bakan Safiye teyze, bir iki adım gerisin geri gitti. Kadın kaç senelik komşusundan bu yakınlığı hiçbir zaman görmemişti, lütfen biraz anlayış gösterin. Beni tepeden tırnağa bir güzel süzdü.

“İyi saatte olsunlar geldi herhâlde,” dedi etrafımda dönüp tükürmeye başladığında. “Az önce boş sokakla konuşuyordun, şimdi de bana sarılıp ağlıyorsun.”

En sonuncu tükürüğü yüzüme gelince öfkeyle yanağımı sildi. Safiye deccalının insan olduğu kanaatine, cüçük beynimle ne ara karar vermiştim bilmiyordum ama hayatın, verdiğim kararlar karşısında beni pişman etme hızı gerçekten takdir edilesiydi.

“Bir an olsun,” dedim yaşlı kadının üzerine yürüyerek. Korkuyla geri geri gitti o sırada. “Bir an olsun... Neyse boş ver Safiye teyze.”

Hışım la merdivenlere yürüyüp basamaklardan çıkarken kendi kendime söyleniyordum. Ne sanıyordum, kollarını açıp beni teselli edeceğini mi? Anasını satayım, bendeki bu duygusal açlık da nereden geliyor, bilmiyorum ama bir türlü doyuramamıştım.

“Zeliş,” diyerek peşimden seslendiğinde dursam da arkamı dönüp bakmadım. “Hemen hemen her gün, hava karardığında bizim sokak tenhalaştıktan sonra yüzü görünmeyen biri, gelip karşı evin köşesine sınıyor. Sofra bezi silerken görüyorum hep, gözünü dikip sizin eve bakıyor.”

İçime yayılan ürpertiyle tırnaklarım merdivenlerin tırabzanlarına saplandı. Duyduklarım, hazmedemeyeceğim binlerce bıçağa dönüşürken basamaklardan tırmanmaya devam ettim. Kafayı yemediğim açıktı ama şimdi evimde bile güvende hissedeceğimi sanmıyordum.

Kapıyı tıklatır tıklatmaz açıldı ve annem beni beklediğini belli ederek hemen bana sarıldı. Bizimkilerin hepsi salonda toplanmıştı, açıkçası iyi görünmüyorlardı. Son on yedi senede yemediğim herzeyi, bir yıla nasıl sığdırmıştım, onun haklı şaşkınlığını yaşıyorlardı.

“Babanla, seni kaç kere aradık kızım, niye telefonlarımızı açmıyorsun?” dedi annem azar seansını hiç es geçmeyerek.

Tekli koltuklardan birine oturarak ellerimi kucağıma bıraktım ve güneşliği çekili cama baktım. Acaba şu an bizim evi izliyor muydu? Daha demin sokakta onunla restleştiğime emindim ve onu muhatap alıp öfkeyle karşılık vermem, eminim zevkten dört köşe olmasını sağlamıştı.

*Hastalıklı p*ç...*

“Tamam Hatice, görmüyor musun kızın yüzünün kanı çekilmiş,” dedi babam oturduğu yerden kalkıp yanıma gelirken. “Hem çocuklardan haber aldık zaten, önemli olan Aytuğ ve Zeliş’in iyi olması.”

Başımı omzuna çeken babama, kollarımı sardım. Sonuna kadar onun göğüs kafesiydi benim en değerli kalem. Şayet o da olmasaydı tüm bunlarla nasıl baş ederdim, inanın hiç bilmiyordum. Ağlayacak takati kendimde bulamıyordum, bu yüzden en okkalısından bir iç daha çektim. Çeke çeke bir halt kalmadı ama neyse.

“Mavi kafa koydu, makarnanın içine soya sosu mu ne işte o zıkkımı,” dedi Onur, onda sıklıkla görmediğim bir ciddiyetle. “Sen benim ayakkabılarımı düzeltirken benim gördüğümü fark etmeden döktü makarnanın içine. Sana söyleyecektim ama yorgunluktan sızmışım. Zaten uyandığımda da kıyamet kopmuştu.”

Demek soya sosunu Deniz koymuştu makarnanın içine. Başımı babamın göğsüne daha fazla bastırarak neler yapabileceğimi düşündüm. İlk iş, yarın fakültede bizim çocuklarla gidip Deniz’i bulacaktık. Yüzleşmem gerekiyordu, sebebini öğrenemezsem her şey daha beter karışacaktı.

“Hangi devre kaldık, bilmiyorum ki,” dedi annem ayaklarında salladığı Efe’nin saçlarını severek. “İnsan kime güveneceğini bilmiyor.”

“Merak etmeyin,” dedim kendimden emin bir sesle. “O kızı bulup yüzleşeceğim, umarım yediği halt için mantıklı bir açıklaması vardır.”

Saat yeterince geç olduğu için bizimkiler dinlenme isteğine karşı çıkmayarak beni odama gönderdi. Pijamalarımı giyip dişlerimi fırçalarken Aytuğ’un benim hakkımda yaptığı tahminler zihnime düştü. *Sende yatmadan önce aynayla konuşan o kız tipi var*, demişti.

Gülümseyerek, elimle yaptığım silahla aynadaki beni vurdum. İyi olması dahi şükür sebebiydi, ona bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim. Aytuğ Ulusoy, benim her şeyimdi. Odamın açık kalmış güneşliklerine ilerlemeden önce ışığı söndürüp camın önünde durdum ve kollarımı göğsümde bağladım.

Görünürde kimse yoktu. Bilmiyorum, belki de tüm bu olanlardan sonra yine kendi köşesine çekilmişti. Hışımla güneşlikleri çekerek camdan uzaklaştım ve camlarıma arkamı dönerek uykuya dalmaya çalıştım.

Hayvancılıkla uğraşsam bu kadar kuzularla iç dışlı olmazdım sanırım. Milyonuncu kuzudan sonra uyumadım, sadece sızdım kaldım. Zaten o kadar stresten sonra aksi düşünülemezdi.

13. BÖLÜM

Çok kıymetli olduğunuzu bildiğiniz, belki birçok an vardır ama hissettiğiniz sayılı ânı sayabilirsiniz.

Ailesi tarafından duygusal olarak doyurulmuş ve arkadaşları yüzünden hiç dışlanmamış ya da yalnız hissetmeyen biri olmuştum. Hepsinin bana hissettirdikleri farklıydı ancak Aytuğ, açıklayamayacağım derecede ben olmanın en güzel hâliyle beni sevdiğini hissettirdiği için bambaşkaydı. Bana bu denli farklı ve kıymetli duyguları hissettirebilen birini kaybetme fikri beni mahvetmişti. Yıkımı, beklediğimden daha sarsıcıydı.

Ağırlığımı bir ayağımdan ötekine verirken bitmez tükenmez dikkatim, tamamen edebiyat bölümünün üst sınıflarına ait amfi kapısında idi. Derslerinin bitmesini ve o uğursuz mavi kafasının görünmesini bekliyorduk.

“Sakın ani tepkiler verme,” dedi Derya. Üzerimdeki gerginliğin ve öfkenin bilincindeydi. “Hiçbir şey olmamış gibi selam ver, bırak seninle dışarıya kadar gelsin ve biz de onunla konuşabilmek için zaman kazanalım.”

“Emin ol, en az senin kadar saçlarını yolmak istiyoruz,” dedi Sümeyye keyifsiz bir sesle. İnanmayacaksınız ama yüzünde gram makyaj olmadan okula gelmişti.

“Benim ilgimi, sadece alerjisi olduğu hâlde Aytuğ’un yiyeceği yemeğe soya sosu katması çekmedi. Eminim, bu pisliğin altından da Yarkın çıkacak, sadece bunu duymak

için buradayım,” dedi Berat, yaslandığı duvarda sabırsızca beklerken.

Konuşmalarımız, dersi veren profesörün amfinin kapısını açmasıyla son buldu ve tüm dikkatimiz oraya kaydı. Sınıftan boşalan öğrencilerin bazıları bize dikkatle baksa da bazıları umursamadı bile. Çoğu kişi, dersin monotonluğundan ve uzunluğundan ötürü uyuşmuş görünüyordu.

Bekledim, içeriden çıkmasını ve alayla karışık kibirli mavi gözlerini kaldırıp bana bakmasını bekledim ancak çıkmadı. Zaten böyle bir haltı yedikten sonra okula gelmesi de beklenemezdi. Yanımızdan geçen bir kız grubunun önüne geçtiğimde şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

“Kusura bakmayın, öyle pat diye önünüze düştüm,” dedim sakın ve sabırlı olmaya çalışarak. “Acaba Deniz bugün okula geldi mi? Ya da geleceğine dair bir bilginiz var mı?”

“Bizim Deniz diye tanıdığımız biri yok, gerçi bizim sınıfta Deniz diye biri de yok,” dedi kızlardan esmer olan. Kafası karışmış hâlde bana bakıyordu. “Sınıfları karıştırıyor olmalısın.”

Sivri zekâlı mavi kafa bana, benim bir üst dönemimde okuduğunu söylemişti. Her konuda yalan söylemiş olsa da bu okulda ve benim bölümümde kaydı olmadığı müddetçe derslere katılamayacağını biliyordum. Kaldı ki proje ödevine dahi benimle katılmıştı.

“Böyle mavi saçları ve saçlarıyla aynı tonlarda gözleri var,” dedim kızlara tarif etmeye devam ederek. “Saçları dışında onu daima simsiyah kıyafetlerle görmüşsünüzdür, sizin sınıfınızda olduğunu söylemişti.”

Kızlardan kumral olan lafa girdi. “İyi de senin bahsettiğin kişinin adı Mavi, Deniz değil. Evet, bizim sınıfımızda ve genelde aklına estiğinde okula gelir. Gerçi akli var mı yok mu, orası da tartışılır ama neyse.”

İşittiğim isimle birlikte bir anlığına okulun, iki tur etrafımda döndüğünü sandım. Aytuğ'u ölmüş babasına benzeterek platonik biçimde âşık olan ve daha sonra akli dengesini yitirdikten sonra Aytuğ'un, akıl hastanesinde ziyaret ettiği ve sevgililik oyunu oynadığı kızıdan bahsetmelerini hiç istemedim.

“Uzun bir süredir ruh ve sinir hastalıkları hastanesindeydi, sanırım durumu iyiye gitmiş ve bunu salıvermişler,” dedi esmer olan tekrar konuşmaya başlayarak. “Sana ya da bir yakınına zarar vermedi, değil mi?”

Oydu işte, hastaneden çıkar çıkmaz yaptığı ilk hareket bize ulaşmaya çalışmak olmuştu. Kafamı olumsuz anlamda salladığım sırada Derya, araya girerek kızlara teşekkür etti ve gittiler. İnsanlar sürekli yanımdan geçtiği ve ben de koridorun ortasında kalakaldığım için beni kenara çektiler.

“Bu kadar zamandır burnumun dibindeydi,” dedim bozguna uğramış bir sesle. Boş bakışlarım karo zemindeydi. “İnanamıyorum, büyük bir tehlike bu kadar zamandır yanı başımızdaymış ve ben anlamamışım.”

Berkay, yani abisini kafeteryada gördüğüm o gün bir anda ortadan kaybolmuştu ya da ne zaman biriyle karşılaşsam buhar olup havaya karışıyordu. Aytuğ, Mavi'yle sevgililik oyununu sürdürmek istemediğini söylediğinde intihara kalkışmıştı. Şimdiyse yattığı akıl hastanesindeki herkesi iyileştigine ikna ederek aramıza dönmüştü.

“Muhammet, Aytuğ'un taburcu olduğunu yazdı şimdi,” dedi Fatih sıkıntılı bir ifadeyle. “Gidelim Aytuğ'a bir geçmiş olsun diyelim, hem de şu kızın abisine ulaşmaya çalışalım.”

Fatih'in ortaya attığı fikir karşısında kimse itiraz etmedi ve onayladık. Fakülte ve Aytuğ'un evi arasında fazla bir mesafe olmadığı için yaklaşık kırk dakikalık bir yolculuktan sonra evlerinin önündeydik. Yüzüne nasıl bakabileceğimi

bilmiyordum. Onu alerji krizine sokan ben olmasam da hayatının tehlikeye girmesine sebep olan, bendim.

Feyyaz, kapıyı açıp bizi içeriye buyur ettiğinde evin sıcaklığı yüzüme vurdu ve donmuş tüm uzuvlarım yavaşça gevşedi. Montumu girişteki vestiyere asarken koltuğa yatağı hazırlanmış olan Aytuğ'un ilgili gözleri üzerimdeydi. Beni yanında istediğini her hâlimden anlayabiliyordum, onu daha fazla bekletmemek için yanına gittim.

Daha ben ne olduğunu anlamadan elini bileğime sardı ve beni kendisine çekti. Kolları etrafıma sarılırken burnu saçlarımın arasındaydı, anlaşılan beni özlemişti. Ben de onu çok özlemiştim. Birkaç gündür üzerimizde dolaşan kara bulutlardan dev şimşekler çıkıyordu.

“Sana bir şey yapmadığı için çok şanslıyım,” dedi yüzüme düşen saçlarımı geriye iterek. “Bana öyle bakma Zeliş, kendini suçlayacağın bir durum yok. Onun kim olduğunu ya da sana ne amaçla yaklaştığını bilemezdin.”

“Aptallık ettim, o kadar saçma sapan hareketine rağmen ondan şüphelenmeyi hiç düşünmedim,” dedim yüksek sesle kendime kızarak. “Bunu anlamış olsaydım bunları yaşamak zorunda kalmazdık.”

“Sen bizim dünyamız için çömezsin, kimden ne çıkacağını tahmin edemiyorsun ve onlar da bunu biliyorlar,” dedi Feyyaz, camın kenarına yaslanmış bir hâlde dışarıyı seyrederken. “İstedikleri, senin duygusal açıdan deforme olman.”

“Hiç dedektifçilik oynamaya da gerek yok zaten. Bu bokların hepsinin altından, Yarkın denen kanı bozuk çıkacak,” dedi Berat büyük bir öfkeyle. Yarkın karşısında olsa hiç şüphesiz bin parçaya bölerdi. “Hepsi onun oyununun bir parçası, kendi kalesinin askerlerini dizmiş önüne. Biri bitiyor, öbürü başlıyor.”

“Biraz önce Yarkın’ın babasıyla konuştum, uygun bir zamanda kendisiyle görüşeceğim,” dedi Aytuğ sıkıntıyla yüzünü sıvazlarken. “Berkay da yolda, birazdan burada olur.”

“Madem kız kardeşi içeriden çıkmış, neden bize haber vermiyor?” dedi Muhammet büyük bir öfkeyle.

“Muhtemelen kontrolü altında olduğunu sanıyordu,” dediği sırada Aytuğ, kapının zil sesi duyuldu ve Feyyaz kapıyı açmak için ilerledi.

Berkay, omuzları içeriye bükük bir hâlde girişte görüldüğünde ne kadar yıprandığını anlamak zor değildi. Ceketini dahi çıkarmadan, Feyyaz’ın selamına kısa bir karşılık vererek gelip salonun ortasında durdu. Aytuğ’un koltukta hasta hâlde yattığını ve renginin ne kadar solgun olduğunu gördü.

“Hakkını helal et kardeşim,” dedi elini Aytuğ’a uzatıp erkeksi biçimde selam verirken. “Bizim ihmalkârlığımız yüzünden az daha canından oluyordun.”

“Oldu bir kere, ucuz da atlattık. Daha fazla bunun üzerinde durmayalım da neler yapabiliriz ona bakalım,” dedi Aytuğ yatıştırıcı bir sesle. “Mavi’den bir haber var mı?”

“İki gündür eve de gelmedi, aramadığımız yer kalmadı, hatta ben evden çıkarken annem karakola gidiyordu,” dedi Berkay çaresizce. “Yarkın’la görüştüğünü düşünüyorum, çevreden birkaç kişiye sorduğumda Yarkın’a benzeyen tarifler aldım.”

Hepimiz aynı anda birbirimize baktık ve o gözlerde, başımızdaki belanın ne kadar büyük olduğunu gösteren emareler gizliydi. Tüm bu olanlar, kıskanç etiketini yediğim yetmiyormuş gibi dövmeli kız olayı, onun ardı sıra gelen mavi notlar ve benim kapıma kadar gelip beni izlemesi.

“Boşuna demiyorlar, ölüsü olan bir gün delisi olan her gün,” diyerek diline geleni hiç sansürlemeden konuşan Fatih,

kınayıcı bakışlara karşın omuz silkti. “Hiç öyle bakmayın, madem akıldan yaya, salmayacaklardı sokaklara.”

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim ama Berkay’ın duyguları benim kadar karmaşık değildi. Ayaklanarak Fatih’in üzerine yürüdüğü esnada Berat araya girecekken Aytuğ ayaklandı. Kendisini çok iyi hissetmese de düne nazaran daha iyi görünüyordu.

“Sen şimdi gözlerindeki bu öfkeyi al ve kız kardeşinden bir haber gelirse hemen bizi ara,” dedi Aytuğ, hafifçe Berkay’ın üzerine yürüyüp geri adım atmasına neden olurken. “Eğer konu kafa göz dalmaya gelirse emin ol, bizim de dolu olduğumuz çok yer var. O yüzden sen oralara hiç girme, oralar çok karışık, çıkamazsın sonra.”

TikTok camiasının kaç yıllık fenomeni ve tahtından bir türlü indirilemeyen Aytuğ Ulusoy, kenar mahalle çocuğu gibi racon kestiğinde dilim tutuldu. Berkay, Ulusoy’un tavrı ve söyledikleri karşısında yenilgiyle yutkunarak geri adım attı.

“Öyle olsun Aytuğ, nerede olduğunu öğrendiğimde mutlaka size haber vereceğim,” dedi gerisin geri koridora giderken. “Siz de bu süreçte toplu hâlde gezinin, özellikle Zeliş’i yalnız bırakma.”

Aytuğ’un tarçın rengi bakışları, öfke ve korumayla dolu bir ifadeyle bana değdi ve başıyla onayladı. Berkay, aramızdan ayrıldıktan hemen sonra Mamo eline geçen yastığı Fatih’in başına fırlattı.

“Senin ben çenenin cıvatasını...” diyerek küfredecekken Feyyaz, yakın arkadaşının yanına adımladı ve elini omzuna koydu.

“Günah Mamocum, küfür çok büyük günah,” dediğinde Muhammet sustu ama her an patlamaya hazırды.

İkisi arasında daha önce tanık olmadığım bu diyalog, hepimizi gülümsetmişti. İnsan en çok kimi seviyorsa gülünce

ona bakarmış. İşte benimki de o hesap, gülerken direkt Aytuğ'un gözlerinin içine baktım. Her ne olursa olsun, örümcek ağı gibi örülmüş olan bu fiyasko zincirini bozacaktım.

“Bir fikrim var,” dedim bir anda. Kimse benden böyle bir şey söylememi beklemediği için anlık bir sessizlik oldu. “Baştan beri kötü olan her olayın arkasından bir şekilde Yarkın çıktı ve bu kadar yaşanandan sonra hamle sırası bizde.”

Merakla kollarını göğsünde bağladı Feyyaz. “Fikrini merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum,” dedi.

“Valla bana her türlü uyar, Yarkın Efendi'nin suyu ısınmaya başlamıştı,” diyerek konuşmaya katıldı Fatih.

“Aslında çok büyük bir şey planlamaya gerek olduğunu sanmıyorum. Oyunu Yarkın'ın kurallarına göre oynayacağız, hepsi bu,” dedim yerimden kalkıp ellerimi arka ceplerime sokarken. “İstediği, dağılıp tamamen yok olana kadar yıpranmamız ama biz bu zamana kadar ona istediğini vermedik.”

“Bir sosyopatın istediğini vermek pek akıl işi değil,” dedi Derya benimle göz teması kurarak. “Ancak konunun nereye varacağı hakkında birkaç fikrim yok değil.”

“İstediğini vereceğiz. Öyle bir tablo çizeceğiz ki önce Grup Trol dağılmış gibi görünecek, daha sonra da Aytuğ'la ayrıldığımızı belirten paylaşımlar gelecek,” dediğimde tarçın rengi harelerin karardığını gördüm. “O, tüm bunların olduğunu sırasıyla izledikten sonra yüzleşmeye gideceğim.”

“Saçmalıyorsun,” dedi Aytuğ oturduğu yerde hafifçe doğrulmaya çalışarak. “Kendini yem olarak kullanmak istiyorsun ve bu tamamen saçmalıktan ibaret.”

Tehlikede olduğumu düşünmek bile onun strese girmesine neden oluyordu. Yaşanan onca şeyden sonra Aytuğ'a hak vermemek imkânsızdı. Ne yazık ki olanlar, bana tehlikeli ancak işe yarayan bir harita oluşturmuştu. Ve o haritaya sadık kaldığım müddetçe adımlarımız bizi asıl sona götürecekti.

“Herhangi bir sorun çıkmadan ilerlerse Yarkın oltaya gelir,” dedi Sümeyye, yeni yapılmış manikürüne içler acısı bir şeymiş gibi bakarken.

“Ayrıca Zeliş, senin zannettiğin kadar kırılğan bir yapıya da sahip değil, istediği sürece üstesinden gelecektir,” diyerek Sümeyye’yi onayladı Zeynep.

“İlk defa Sümeyye’yi onaylamak için onaylamayan Zeynep kardeşimize bu hususta ben de katılıyorum,” diyen Fatih suratına yastık yedi o sırada.

Kararsız ve endişeli bakışları üzerime kilitlenen Aytuğ, her an gözünün önünden kaybolup Yarkın’ın yanına gidecekmişim gibi temkinli bakıyordu. Birkaç adım atıp yattığı koltuktaki boşluğa oturdum. Onunla ufak bir temas şu anki kaygı seviyesini düşürecekti.

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu elini belime sarıp çenesini omzuma yaslarken. “Bir kez daha seni küçük bir dolabın içine kilitlenmiş ve baygın bir hâlde bulursam tüm bu *kibar çocuk* ayaklarını bırakıp Yarkın’ın evveliyatına kadar girerim.”

Kaşlarımı kaldırarak şaşkın bakışlarımı arkama doğru çevirdim. Gözlerinin önüne düşmüş kıvrıkcık tutamları geriye çekerken, sevgiyle dolup taşmış içimin göstergesiyle tenim karıncalandı. Ona dokunmayı, onun benimle bu şekilde ilgilenmesi ve topyekûn her şeyi paket hâlinde seviyordum.

“Aile var diyeceğim ama ufak bir güruhuz burada,” dedi Berat, parmaklarını aramıza sokup şıklatırken. “Sen hiç maço çocuk ayaklarına girme kardeşim, gerekli olursa o kontenjanı seve seve ben doldururum.”

Aytuğ’a son söylediğinden ötürü elimde olmadan güldüm ve bu durumu gururuna yediremeyen Aytuğ huysuzca mırıldandı. Durup düşününce racon kesmek konusunda kimse

Berat kadar hatırı sayılır kişilik değildi ya da gözdağı vermek konusunda kimse bir Feyyaz edemezdi.

“Öyle böyle derken gümbürtüye geldi,” dedi Muhammet konuyu başka bir tarafa çekerek. “Nişanlanmışsınız, tebrik etmek için geç kaldık, kusura bakmayın.”

“Aynen öyle, önce benim olayım, daha sonra bu alerji krizi gündemin ortasına oturdu,” dedi Feyyaz mahcup bir hâlde Berat’la Derya’ya bakarak. “Tebrikler.”

Derya, ona yöneltilen tebrikleri oldukça utangaç biçimde kabul ederken aynı zamanda da parmağındaki alyansını evirip çeviriyordu. Bu birlikteliğin gerçekliğini henüz hiç kimse kabullenememişti ama herkes inanmıştı. Hem ikisi birbiri için yaratılmış gibiydi, yan yana geldiklerinde parıldıyorlardı.

Derya’nın yanına giderek Zeynep’le Sümeyye’yi hafiften iteleyerek oturan Berat, çiçeği burnundaki sözlüsünün elini avuçlarına aldığı anda Derya çekmeye fırsat bulamadı. Büyük bir özlem ve istekle Derya’nın eline dudaklarını bastıran Berat, bu anları çok beklemiş görünüyordu.

“Eyvallah,” dedi Berat, gözleri kısılincaya kadar gülüp tüm karizmasını ortaya sererken. Çocukluk arkadaşım da anlaşılması güç bir aura vardı. “Sonunda hak ettiğim sevdama sahip çıktım.”

O esnada renkten renge girmekle meşgul olan Derya sessizdi. “Gerçekten harika görünüyorsunuz, size bakınca içim açılıyor.”

Omzuma dokunan parmaklarla birlikte başımı geriye çevirdim. “Bakınca içinin açıldığı kişi ben olmak isterim.”

Aytuğ’un saçlarını dağıtarak kimsenin bizi izlemediği bir zamanda şakağına bir öpücük kondurdum. Kokusu ve varlığı, tüm sağlamlığıyla atışları sırtıma vuran kalbi işte buradaydı. Biliyorum, sevgim ve bunun uğruna yaptıklarım, belki size çocuksu ya da ergensi geldi ama tüm bunlar benim

içimden gelenlerdi. Ve işte göz göze geldiğim kişi tüm bu çabaya değerci.

14. BÖLÜM

Hayatımızda olanları ne kadar çabuk kabullenirsek onlarla baa çıkma olanağımız da işte bu ölüde artıyor. Uzun bir müddet boyunca ki bunun en büyük tanıklarından biri de sizlersiniz, *TikTok* camiasında nerelere geldiğimi kabullendim. Fenomen benliğimi görmek istemedim. Fenomen benliğimi kabullenemediğim için de bunun olumsuz getirilerini öngöremedim. Şimdi kim olduğumun farkındaydım. Artık istesem de eski ben olamazdım çünkü yaşanmışlıklar ister istemez bana yeni bir ben katmıştı.

Serin bir bankta oturmuş bizimkileri beklerken düşüncelerim benden izinsiz sağa sola savruluyordu. Yanıma oturan Derya, hafifçe geriye yaslanıp bir süre hiç konuşmadı.

“Merak etme,” dedi kendinden emin ve benim de bundan emin olmamı ister bir hâlde. “Planımız işe yarayacak Zeliha.”

Hafifçe omzumun gerisine döndüm. “Rol icabı da olsa Aytuğ’la ayrılmış gibi göstermek içimi huzursuz ediyor. Hani evrene neyi verirsen sana o şekilde döner ya, sanırım gerçek olmasından korkuyorum.”

“Bence bu defa sen, evrene ilişkiden vazgeçmemek için neleri göze alabildiğini gösteriyorsun. Ne açıdan bakarsan o şekilde enerji oluşturursun. Bu yüzden bence buna daha fazla kafa yorma.”

“Haklısın Derya Deniz’im,” dedim hafifçe gülümseyip onun gibi bankta geriye doğru yaslanırken. “Bu zamana kadar

belli etmesen de demek ki sen de evrene Berat'la birlikte yol alacağınız enerjisi vermişsin, pek belli etmesen de.”

Kinayeli konuşmam kaşlarını çatmasına neden olmuştu. “Ben öyle bir enerji falan vermedim. Sadece Berat'ın son dakika yaptığı emrivakinin kurbanı oldum, o kadar.”

“Aman ne kurban, ne kurban! Hiç sorma,” dedim kollarımı göğsümde bağlayıp bize doğru gelen Berat'a bakarken. “Bütün kızlar ister böylesine kurban olmayı.”

Ellerini kotunun cebine sokmuş olan Berat tam tepemizde dikildi. Gergin bakışları etrafta dolanıp duruyordu. Huzursuzluk çıkarmak istemediği ortadaydı ama içinde tutacağa da benzemiyordu. Zaten azıcık sakın kalmaya çalışsa bir yerden patlak verirdi.

“*Seni fakülteden ben alacağım* demiştim,” dedi Derya'ya dik bakışlar atarken. “Niye beni beklemedin?”

“Ben de sana *Zeliş'in yanına kendim gidebilirim*, demiştim ama anlaşılan, benim konuşmalarım sansürleniyor,” diyerek sözlüsüne meydan okudu Derya.

İkisi arasındaki kimya o kadar baskındı ki bir yerden sonra kavga ediyorlardı. Gerçi anlaşmaya istekli bir hâlleri de yoktu ama neyse, siz oraları karıştırmayın.

“O Ali denen zibidi lisede yetmedi, burada da burnumuzun dibinde bitti,” dedi Berat bir adım daha atıp Derya'ya yaklaşırken. “Sakın inkâr etmeye kalkma, seninle aynı sınıfta olduğunu biliyorum.”

“Sadece iletişim kurmaya çalışıyor, abartılı tepkiler veriyorsun. Her zamanki gibi,” diyerek bezgin bir nefes verdi Derya.

Berat'ın, “Sadece sana yürümeye çalışıyor,” dediği sırada Ali göründü ve elinde pudra pembesi bir atkı duruyordu.

Koşar adımlarla yanımıza gelirken Berat'ın ağza alınmayacak küfürlerini iştirmek durumunda kaldık. Olaylardan habersiz olan Ali, yanımızda durduğunda hepimize şöyle bir göz atıp dikkatini Derya'ya verdi. Herif az kıl değildi ama bunu Berat'ın bilmesine gerek yoktu.

“Atkını unutmuşsun Derya,” dedi atkıyı bizim kıza uzatırken. Derya'ya baktığında gözlerinin içinde yıldızlar kayıyordu. “Hava da soğuk, üşüme diye getirdim.”

Valla ne yalan söyleyeyim, o dakikaya kadar ben de havanın soğuk olduğunu düşünüyordum ama Berat'tan gelen yırtıcı enerjiyle titredim. İki elham, bir kulhu okuyup durumu izledim. Benim müdahil olabileceğim bir şey değildi, daha beter hâle gelmeden çözeceklerine emindim.

“Aslında üşümüyordun, üşüseydi yanında sözlüsü vardı ve bunu bana söylerdi,” dedi Berat, Ali'nin elindeki atkıyı hiç de kibar olmayan bir tavırla alırken. “Yine de teşekkür ederiz.”

Büyük bir şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla dolan Ali, kırgın gözlerle Derya'ya baktı. Bir inkâr ya da itiraz beklediği çok açıktı ama beklediği cevabı alamayınca iyice hüsrana boğuldu. Gören de Derya'nın Ali'yi, üç çocukla dul olarak ortada bıraktığını sanırdı.

Derya, kendisini gülümsemeye zorlamakla yetindi ve sessizliğini korudu. İki erkek arasındaki sözsüz savaşın farkındaydı, böyle bir kavganın sebebi olmak istemiyordu. Ali, kibarca Berat'ın teşekkürünü kabul ederek geldiği gibi gerisin geriye gitti.

“Bir an ortalık alev alacak sandım,” dedim tuttuğum nefesi dışarıya üflerken. “Neyse ki konu çirkinleşmeden kapandı.”

“Bence çirkinleşen yeterince çirkinleşti ama yine de sen bilirsin,” dedi Derya, olanlardan oldukça rahatsız biçimde Berat'a göz gezdirirken.

“Bakıyorum da yine etrafa ışık saçıyorsunuz,” diyen Fatih'in ne zaman yanımıza geldiğini anlamamıştık. Berat ve Derya'yi

kısa bir tükürük yağmuruna tuttuktan sonra, “Maşallah, Allah ağzınızın tadını hiç bozmasın,” dedi doksanlık dedeler gibi.

Alayı oldukça barizdi, Berat’ın ateş hattına bürünmüş bakışlarına maruz kaldı ama hiç umursamadı. Gördüğü şeylerle alay etmekte hiçbir zaman sakınca gören bir yapısı yoktu.

“Kes zırvalamayı da Feyyaz’dan bir haber var mı, onu söyle,” dedi Berat, cebinden telefonunu çıkarıp bir şey gelmiş mi diye kontrol ederken.

“Tıpkı planladığımız gibi Feyyaz, yaka paça anlaştığı ajanstan atıldı,” dedi burnunu atkısına gömerken. “Muhtemelen ajanstan atıldığı haberi her yere yayılmıştır.”

Kaşında dövme olan kız olayında Yarkın’ın tuttuğu fotoğrafçı ajanstan biriydi, yani bu da demek oluyordu ki ajansta adamları var. Biz de ajansta başka bir köstebek olmasına karşın böyle bir işe girişmiştik. Ortalığın karıştığına ve işlerin ters gittiğine dair ilk işaret buydu.

“Sıradaki gösteri bizim,” dedim iç çekerek. Yapacağım şeyi düşünürken bile huzursuz oluyordum ama bunu yapmam gerektiğinin bilincindeydim. “Bu akşam Aytuğ’la, aynı anda sosyal medya hesaplarımızda paylaşacağız.”

“Ama yine de başka kızlarla takılıyormuş gibi görünmesi seni rahatsız edecek,” dedi Derya büyük bir anlayışla bana baskarken. “Hesaba katmadığın şey şu ki artık sana küçümsenemeyecek duyguları var ve ilişkinizi tehlikeye atacaktır bir durumu göze alamaz.”

“Aynen kanka,” dedi Fatih, Derya’yı destekleyerek. “Siz yogurda salatalık kadar uyumlusunuz.”

Ne demek istediğine kafa yormak üzereyken tek yumurta ikizlerinin de bize doğru geldiğini gördük. Derslerden sonra yemek yiyeceğimize dair sözleşmiştik ve herkes geldiğine göre artık gidebilirdik. Ayrılık kararımızı açıklayacağımız için

Aytuğ'la görüşemezdim. Hâlâ hastaydı ve bu durumda bile onun yanında olamıyordum.

Gözün kör olmasın *TikTok*, ettiğini bulursun inşallah Yarkın.

Akşamı nasıl ettiğimi inanın bilmiyorum. Sarhoşluk ve biraz da ayıklık arasında yemeğimi yemeğe çalıştım ancak daha çok, otlanıyormuşum gibi bir his verdi. Bizimkilerle birlikteydim ancak onlarla da değildim. Tabii, hepsi bunun farkındaydı ancak durumun ne kadar hassas olduğunu bilecek kadar anlayışlıydılar.

Şimdiyse yatağımın ayak ucunda bağdaş kurmuş, elimdeki telefonu sıkılmaktan avuçlarıma ter dolmuş bir vaziyette yaptığım ufak çaplı ayrılık konuşmasını okuyup duruyordum. Paylaşmak konusundaki kararsızlığım her an artsa da Aytuğ'un paylaşımı akışıma düştüğünde nefesimi tuttum.

Sanırım biricik sevgilim, benden daha cesaretli çıkmıştı. Sonunda paylaş düğmesine dokunarak yatağında geriye doğru düştüm. Ciğerlerime dolan gergin havayı dışarıya üflemeden iki saniye sonra telefonuma düşen ilk bildirim, çığın habercisi olan ilk kar tanesi konumundaydı.

Tepkiler ve destek adı altında eleştiren yorumlar, bir bir mesaj kutumu doldurup dağ hâline gelirken bizimkilerin beni bu duruma hiçbir zaman hazırlayamayacağını bilincindeydim. Ve tam bu sırada telefonuma bir arama düştü.

Açar açmaz tılsımlı sesi tüm hücrelerime nüfuz etti. "Fındık kurdu," dedi o da tüm yaşadıklarımıza bir nefes molası verirken. "Bunu yapmak zorunda kaldığımız için üzgünüm."

Aynada bana bakan kız ağlamak üzereydi. “Üzgünden daha fazla üzgünüm sanırım. Bunun beni bu kadar yıpratabileceğini hesaba katmamıştım.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Yargılıyormuşum gibi görünmek istemem ama fikir sana aitti. Ve ben de kendisine güvenmemi isteyen sevgilim için bu aptalca oyunu oynamaya karar verdim.”

“İnsanların ne konuştuğu ya da bizi ne şekilde bildiği umurumda değil. Ben seni başkaları bilsin diye değil, kendim için sevdim,” dedim oldukça samimi bir sesle. “Bunun da üstesinden geleceğimize eminim.”

“Seninle olduğu müddetçe aksi mümkün değil,” diyerek benden desteğini hiç esirgemedi. “Tüm bunlar bittiğinde senin renkli ve parlak dünyana döneceğiz. Ve bu defa oyun arkadaşın ben olacağım.”

“Merak etme, ben de sonuna kadar ebe olmaya razıyım,” diye cevap verdim.

İşte tam da bu kadardı. İşin içine aşkı karıştırıp durumu kısıtlamayacağım kadar basit ancak bir bakışta anlaşılmayacak kadar derin bir duygunun içindeydim. Ve içinde olduğum her şeyle barışmanın peşindeydim.

Dünyayı su basmış, ördeğin götünde mi diye bir deyiş var ya hani, hah işte bu deyiş bizim tek yumurta ikizleri için yazılmış olmalı. *Oscar*’a aday bir senaryo yazıp hepimiz *Hollywood* oyuncularını gibi rollerimizin hakkını vermeye çalışırken kızların de-filesi çıkmıştı.

Kutu bebeği gibi giydirilip oturtulduğum köşede bana değip geçen gözleri yok saymaya çalışıyordum. Anlaşılan

Zeynep ve Sümeyye'nin fakültesindeki kişiler, sosyal medyayla epeyce ilgiliydi çünkü kendi fakültemdekilerin o kadar ilgisini çekmiyordum ya da kafalarını okudukları kitaplarından kaldıramıyorlardı.

Yeni sürülmüş ojelerime bakarak dışarıya bıkkın bir nefes üfledim. Üzerimdeki kırmızı elbisenin dalgalanan etekleri ve çapraz bağlarla sıkıca sardığı göğsümde irili ufaklı parlak taşlar diziliyordu. Sırtımı birazdan fazla gösteren dekoltesini görmezden gelecek olursam normal hayatımda tercih edebileceğim bir kıyafet olabilir.

Kıyafetimi Zeynep tasarlamıştı. Sümeyye'nin tasarladığı kıyafeti, tanımadığımız bir kız giyecekti. Yazı tura atmışlardı ve Zeynep'e çıkmıştım, bu yüzden kıyafet bendeydi. Kıyafeti benim giyiyor olmam, onların üzerindeki ilgiyi artırıp kariyerlerine bir yıldız daha ekleyecekti.

“Zeynep lavaboya gitti, birazdan sen çıkacaksın,” dedi Sümeyye kendi gösteriminden önce koşar adımlarla yanıma gelerek. “Hadi sahnenin arkasına geç ve bekle, Zeynep seni sahnede karşılar.”

Gerginlikle yutkunup kararsızca etrafıma baktım. “Hâlâ vazgeçecek vaktiniz var. Kıyafetinizi ve dönem boyunca verdiğiniz emeği ziyan etmek istemem.”

“Kızım senin anlayışın mı kıtlaştı, daha kaç kez aynı soruyu soracaksın,” dedi Sümeyye bıkkınlıkla gözlerini devirirken. “Bu elbiseyi çok iyi taşıyacağından şüphemiz olsaydı giyinmeni istemezdik.”

Yutkunarak kafamı olumlu anlamda salladım. Zeynep'in ismi anons edildiğinde dik durmaya özen göstererek ileriye doğru adım attım ve topuklu ayakkabım kırmızı halıya battı. Gözümü alan ışıkların altında, attığım her adımda vücudumdan ter boşalıyordu. Tüm kaslarım tir tir titrerken

yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak kırmızı halının diğer ucuna kadar yürüdüm.

Dikkatle inceleyen ve puanlandırmasını yapan hocalar, izleyicilere nazaran daha irdeleyici bakışlara sahipti. Şimdiye kadar sorunsuz hallettiğime sevinmek üzereyken Zeynep'in, yanıma gelmediğini hatırlayarak merakla bizimkilerin oturduğu kısma göz attım.

Kimsenin yerinde olmadığını gördüğümde sunumu bitirerek perdenin diğer tarafına geçtim. Endişeli görünen Sümeyye, yeni bir arama yaparak cevaplanmasını bekledi ancak karşı taraf açmadı. Neler olduğunu anlayamadığım için kaşlarım çatıldı.

"Sakin ol, belki de telefonunu duymuyordur. Biliyorsun, sessize almak huyu," dedi Derya en iyisini düşünmeye çalışarak. "Lavaboya gittiğini söyledin. Senin gösterimin birazdan başlayacak, sen sunumunla ilgilen, biz bu durumla ilgileniriz."

"İçimde çok kötü bir his var," dedi Sümeyye hafifçe dolmuş gözlerini elleriyle yellerken. "Hiç böyle yapmazdı, lütfen döndüğümde onu bulmuş olun."

"Bulacağız," dedim tek nefeste. Bizimkilerin yanına giderek durumu ele almaya çalıştım. "Daha fazla zaman kaybetmeyelim."

Sümeyye'nin gözü ikide bir arkaya kaysa da dersi için yanımızdan ayrılmak zorunda kaldı. Mankenlerin hazırlandığı odadan ayrılıp koridora çıktığımızda etraf, içeriye nazaran daha tenhaydı ve bu durum, Derya'yla göz göze gelmemize neden oldu.

"Bok kokusu alıyorum," dedi Fatih, etrafını büyük bir dikkatle incelerken. "Zeynep, aylardır hazırlandığı defilesine katılmayacak kadar şuursuz olamaz."

“Önce kızlar tuvalete baksın, daha sonra ne yapacağımıza karar verimiz,” dedi Berat, Fatih’le aynı fikirde olduğunu bağıran bir yüz ifadesiyle.

Tuvaletin kapısında durduğumuzda içeriden gelen hıçkırık sesiyle başlarımız kapıya çevrildi ve aynı anda kapıyı açtık. Derya, benden önce tuvalete girdiğinde ortalığa yayılan enerjinin farkındaydım. Lavaboların bulunduğu köşeye doğru sinen Zeynep’in, ağlamaktan ötürü makyajı yüzüne akmıştı.

Kan çanağına dönmüş hareleri, belinden aşağısı ıslak kıyafeti ve bizim aramızda mekik dokudu. Neler olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Kollarını kendi etrafına saran Zeynep iyice sinmişti. Ne yapacağımı bilemez vaziyette duraksadım.

“Zeynep,” diyerek hafifçe seslenir gibi konuştu Derya. Nerede olduğunu bilincini dahi kaybeden Zeynep, bizi tanı-mıyormuş gibi baktı. “Geçti güzelim, buradayız.”

Yavaş adımlarla Zeynep’e yaklaşan Derya, kollarını Zeynep’in etrafına sardığında titreyen kızın iç çekişleri kalbimi kırdı. Sanki orada karnına tekmeler yiyen ve anti fanlar tarafından kolayca darp edilen yine bendim. Yumruklarım sıkıldı, yediremedim kendime.

“Mavi buradaydı,” dedi Zeynep iç çekişlerinin arasında. “Beni sıkıştırdı, ne yapsam da bir türlü elinden kurtulamadım ve sonunda bu hâle geldim,” dedi bacaklarının arasına bakıp hıçkırıklarla ağlarken.

Tuvaletten bir hışımla çıkıp Berat ve Fatih’i bir yığın cevapsız soruyla arkamda bırakırken defilenin yapıldığı fakültenin, arka bahçeye açılan çıkışına ilerledim. İstanbul’un keskin ayazı tüm uzuvlarıma batarken ayağımı sertçe yere vurup ağaçlık alana ilerledim.

Ağlamalarım kısık serzenişlere dönmeye başladığı sırada epey yol katettiğimi fark ederek duraksadım. Önüme dökülen

saçlarım, görüşümü engellese de biri tarafından izlendiğimi biliyordum. Aradığım kişi buradaydı.

“Az daha ölüyordu,” dedim büyük bir nefretle. “Senin yüzünden az daha ölüyordu, bu nasıl bir sevgi ki ölümünü istiyorsun!”

Uzun sayılacak bir süre ağlamalarımı dinleyerek hiçbir tepki göstermedi. Kuruyan otların çatırtısına kadar burada olduğuna dair umudumu bile yitirmiştim. Ancak görüş açım giren parlak mavi saçlarla içim ürperdi. Şu an burada bana istediğini yapabiliirdi ve ben, hiç olmadığım kadar savunmasızdım.

“Benimdi, bana aitti ve olan her şey benim için o kadar anlamlıydı ki,” dedi tek nefeste ağlamaklı bir sesle. “Ancak sen, olan her şeyi kara bir leke gibi kapladın ve parlaklığını yitirdi. Onu ne kadar sevsem de bizim olanın daha fazla kirlenmesine izin veremezdim.”

Göz göze geldik, yerdeki topraktan bile daha fazla ölüm kokuyordu bu kız. İç çektim, akan burnumu elimin tersiyle silerek artık rengini yitirmiş olan gökyüzüne baktım. Nefesim ciğerlerime değmiyormuş gibi soluk soluğaydım.

“Ölmesini istemiştin ama olmadı,” dedim biraz duraksayarak. “Üzülme ama o emeline ulaşamasan da ayrıldık. Ailesi de dâhil herkes beni suçluyor. Açıkçası, senin gibi birini evime sokup böyle bir acımasızlığa aracı olduğum için ben de kendimi suçluyorum. Bu yüzden ayrıldık.”

Bir süre şüpheyle yüzümü inceledi ve solgun gözlerimden istediği kelimeleri alıp sayfalarına yazdı. Bunu bu şekilde kabul etmesi, tüm bunların arkasındaki Yarkın pisliğine ulaşmamı sağlayacaktı. Dişleri görünene, pardon gamzesi belirene kadar güldü.

“Annesi gerçekten berbat biri,” dedi yerdeki taşları tekme-lerken. “Seni suçlayacağından ve ilişkinizi, bunu bahane ederek

desteklemeyeceğinden emindim. O kadın kimseyi oğluna layık görmüyor ama buna o karar veremez.”

Hastaydı, dümdüz hastalıklıydı. Şüphesiz, Yarkın'ın kullanabileceği ve oynadığı her oyunda işine yarayacak bir piyondur. Daha parlağını ya da daha kafadan kontağını bulması zor olurdu. Ayaklarımı yere daha sağlam bastım, tüm bunların üstesinden gelecektim.

“Aytuğ'a yaptığın haksızlığı görmezden gelmiş olmam, diğerlerini de sineye çekeceğim anlamına gelmiyor,” dedim ona doğru cesaretli adımlar atıp aramızda biraz mesafe bırakarak dururken. “Eğer bir daha aileme ya da ailem saydığım arkadaşlarıma dokunacak olursan sana, senin o deli beyninin bile alamayacağı şeyler yaparım.”

Kahkahası yapraksız ağaçların arasında dolaştı, alayını iliklerime kadar hissettirdi. Ancak hiç tepki vermeden orada öylece durarak gözlerinin içine baktım. Ciddiyetimi sessizce kabullenerek beklemediğim bir şey yapıp geri adım attı.

“Git sahibine söyle; oyunu o kazandı, ben geri çekiliyorum,” dedim kollarımı boşluğa doğru açarak. “Bundan sonra bize dokunmadığınız sürece sorun yok.”

Geri geri attığı adımlarının temposu hızlandı ve bir süre sonra mavi saçları ağaç dallarının arasında silikleşerek kayboldu. Ta ki gittiğinden emin olup, ormanın ortasında diz çöküp hüngür hüngür ağlamak için yalnız olduğuma inana kadar.

Belki bir ihtimal, Deniz'le yaşadığım yüzleşme şu an gördüğümünden çok daha iyidir ya da acı çeken kişinin kendin olması durumu kolaylaştırır. Benim yokluğumda Derya, Zeynep'in kıyafetlerini değiştirmesine yardımcı olmuştu ancak Zeynep sidik koktuğu gerekçesiyle kimseyi yanına yaklaştırmamak konusunda sabitti. Sümeyye bile kenarda durmuş, ikizi bildiği kişinin mahvoluşunu seyrediyordu.

“Onu eve götürmeliyiz,” dedim ama kime dedim, nasıl dedim, bunun hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sesim kulağıma uğultulu gelmişti, artık bülbül gibi şakımıyordum. Onların istediği de zaten buydu ama istediklerini almalarına izin vermeyecektim. Planım her ne olursa olsun, tıkr tıkr işlemeye devam ediyordu. Mavi’yle yaşadığım yüzleşme, kurduğum düzeneğin temellerini sağlamlaştırmıştı.

Köşeye sinmiş, ağlamakta sonuna kadar kararlı olan Zeynep’e baktım ve ona doğru birkaç adım attım. Yaklaşmamı istemediğine dair olan mırıldanmalarını görmezden geldim.

“Kendinde değilsin ve kendinde olmadığın için bu hareketleri yapıyorsun ama kriz ânı geçtiğinde yine kendine kızan sen olacaksın,” dedim. Söylediklerim kulağa acımasız geliyordu. “Böyle anlarda kim olduğumuzu unutmak gibi aptallıklar yaparız ama asıl önemli olan, böyle anlarda kim olduğumuzun farkına varmak.”

Zeynep’in odaklanamayan koyu kahve gözleri bana değdi. “İyi olacaksın arkadaşım. Yaşadığın bu olayın seni yıprattığı kanısında olsan da emin ol, en büyük korkunla yüzleştiğin için artık daha güçlü olacaksın.”

Yutkundu ve söylediklerimi kafasında tartıyormuş gibi bir süre duraksadı. Zeynep’le Sümeyye, birbirine ne kadar çok benzese de onların ikili takımında mantık, her zaman Zeynep’ti. Zaten Zeynep’in de bu sıkıntısı dışında bir zaafı yoktu.

“Kalk ayağa hadi, hepimiz akşama kadar senin burada kendine acımanı izleyecek değiliz,” dedim ve söylediklerimin aksine yüzümde oldukça sıcak bir gülümsemeyle elimi ona doğru uzattım.

Bakışları sağa sola kaydı, kararsızlıkla kendi içine yöneldi. Evet, bunu yapmak istiyordu ama sadece biraz çekingendi. Onu teşvik etmek için parmaklarımı soğuk eline sardım. Bu

benim irkilmeme neden olsa da sesimi çıkarmadım ve o da bir şey demedi.

Bizi tuvaletin kapısında bekleyen Fatih'le Berat, merakla bir şeyler soracak oldular ki Derya, ikisini de alıp önden gitti. Benimle Sümeyye ise Zeynep'in koluna girip onları takip ettik. Yolculuğumuzda kimseden ses çıkmadı. Bu, *her şeyi konuştuk, güleceğimiz kadar güldük ve enerjimizi boşalttık şimdi susalım* sessizliği değildi. Bu bambaşka bir hâldi ve hepimizin bakışlarında ne hâllere düştüğümüzün yıkık manzaraları vardı. Oysaki biz, dışarıda fırtına çıksa içeride goygoy yapmaya devam eden tiplerdik.

Evime döndüğümde izlendiğimi ve izlenirken de telefona her dakika düşen bildirimlerde yargılayıcı klavye delikanlılarının parmağı olduğunu biliyordum. Bikkınlıkla apartmanın merdivenlerini çıkarken apartman sahanlığına yerleştirilen küçük kare camlar, bana görmek istemediğim o yüzü gösterdi.

Sokağın köşesindeki eve yaslanmıştı, kafasında şapka yoktu ve yüzüne sokak lambasının ışığı vuruyordu. Eskiden görülmek istemediği için gölgelere sığınıyordu ancak şimdi alenen, görünen yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla işte oradaydı.

Senden, ömrümde hiçbir şeyden etmediğim kadar nefret ediyorum, diye geçirdim içimden ama ona gülümsedim. Sanki çok özlediğim birini görmüşüm gibi baktım. Birkaç saniye şaşkınlıkla olduğu yerde kalakaldı ve daha sonra arkasını dönüp gözden kayboldu.

Hafifçe çiseleyen yağmur yavaştan hızlanmaya başladığında içime çöken rahatlamayı tarif etmem imkânsızdı. Zeynep'e akıl vermek kolaydı. Asıl mesele, kendimin korkularıyla ne şekilde yüzleşecekti.

Beni kapıda karşılayan annem, yüzümde aradığı heyecanı bulamadığı için bakışları şüpheyeye dönüştü. Kadın ne yapsın,

her güne bir olay sığdırmayı başarıyorduk. Annemin sıcak çayından kendime bir bardak çay doldurarak koşar adımlarla köşedeki koltuğa tünedim.

Neler olduğunu sormasına dahi gerek kalmadan her şey dilimden döküldü. Anlatırken ağlayacak gibi olmamı beklerdim ama sanırım her duyguyu yaşamıştım. O kadar yaşamıştım ki şimdi hazmettiğim ve bana hazmettirilen şeylerin karşılığını verme zamanıydı.

“Desene Zeyno’yu da kaybettik,” dedi annem, Sümeyye’nin kardeş mevzusunda ne hâle geldiğine gönderme yaparak. “Gerçi o kız ayaklanır, bu üstesinden gelemeyeceği bir durum değil.”

“Bence de,” dedim dalgın bir hâlde. “Yarın tüm yaşananları unutacağına eminim.”

“Siz yine de Fatih’in ağzına iyi sahip çıkın. Olur olmadık yerde kıza *sidikli* deyip duruyordu zaten,” diyerek beni uyaran anneme hafifçe güldüm.

“Merak etme Hatice Bacı, o da bu konunun artık mayınlı tarla olduğunu ve basmaması gereken yerleri iyi öğrendi,” diyerek günün yorgunluğu omuzlarıma çöreklendiği için odama girdim ve kısa bir duş aldıktan sonra yorganın altına girip yağan yağmuru seyretmeye başladım. Gözlerim hem ağladığım için hem de gerginliğimden ötürü sızlıyordu ancak şimdi rahattım. Nihayet hangi yoldan gitmem gerektiğine ve ne şekilde yapacağıma karar vermiştim.

Sanırım, anlaşılma ve iyileşme sürecine gösterdiğiniz saygı, bu dünyada karşınızdaki insana verdiğiniz en büyük şanslardan

biriydi. Koşullar bu şekilde olduğunda herhangi bir travmayı ya da yaşadığınız bir krizi atlatmak o kadar da zor olmuyordu.

Gülümsedim çünkü bizim arkadaşlığımız buna değerdi.

At Hırkızları grubunun en katlanılmaz ve kabul edin, en sıra dışı kişiliği olan Fatih, böyle durumları dramatize etmekten çok, kabullenip iyileşme sürecine yönelirdi. Kendisi farkında olmasa da hiç şüphesiz, aramızda duygusal anlamda en güçlü kişilik oydu.

Fatih'in öne sürdüğü fikirle, eskiden de sıkça yaptığımız ritüeli yapmak üzere buluşmuştuk. Karla karışık hafifçe yağın yağmur ve şehrin soğuğu, bizi yapacağımız eylemden caydırıramamıştı. Yaktığımız ateşin etrafına toplanmış, avuçlarımızı sıcaklığa doğru uzatmıştık.

Kriz dalgalarıyla sağa sola hareket eden alevi durgun gözlerle izledim. Şimdi içimde o heyecanlı ve patır patır, bir o yana bir bu yana koşan o kız yoktu. Daha farklı birini taşımaya başlamıştım. Ve inanmak istemesem de bu, yeni benliğimdi.

"Bugün buraya, uzun zamandır biriktirdiğimiz korkularımızı yok etmek için toplandık," dedi Fatih, hepimizin yüzüne sırayla bakıp en son Zeynep'te duraksayarak. "Kısa bir süre önce oldukça hassas bir olay yaşadığı için önceliği Zeynep'e vereceğim."

Genelde bu tür etkinliklerin yöneticisi Fatih olurdu ve her etkinlikte önceliği, o dönem en zor şeyler yaşamış kişiye verirdi. Bu kişi genelde Derya olurdu ama bu defa bir değişiklik yapacaktık. Hepimizin elinde küçük bir kâğıt mevcuttu. İçinde kurtulmak istediğimiz, belki yenmeyi amaçladığımız ya da yok olmasını istediğimiz bazı içerikler yazılıydı. Tabii, benimkini tahmin etmek zor değildi.

İleriye doğru birkaç adım atarak ateşe yaklaşan Zeynep'in yüzüne vuran alevin ışığı, gözlerinin hâlâ şiş olduğunu

gösteriyordu. Ancak düne nazaran daha iyiydi, sonuçta aramıza bile katılmıştı.

Elinde top hâline getirdiği kâğıdı ateşe attığında hepimiz aynı anda ıslık çaldık. Bu, kâğıtta yazan uğursuz olayı kovma ve yok etme biçimimize gösterdiğimiz coşkuydu. Dedim ya, aramızda bir gelenektir.

Omuzlarındaki yükten kurtulmuş gibi hafifçe dikleşti Zeynep ve hepimizin yüzüne teker teker, büyük bir dikkatle baktı. Dostlarının her daim onun yanında olduğuna inanmak ister gibi bir hâli vardı.

“Ailemle konuştum, tuvalete gitmeyle alakalı sorunumu bir psikologla çözmeye karar verdim,” dediğinde şaşırırsam da bu duruma gerçekten sevinmiştim. “Sanırım bu durumdan kurtulmanın zamanı geldi.”

“Kendin için en iyisini yapacağını biliyordum,” dedim gülümseyerek ona sarılırken. Bana karşılık verdiğinde oldukça samimiydi. “Daha iyi olacaksın Zeyno.”

“Zamanı geldi de geçiyordu bile,” dedi Fatih, ona yöneltilen kötücül bakışları yok sayarak. “Bu durumda sana taktığım lakattan da olacağım ama olsun, arkadaşlar böyle fedakârlıklar yapabilmeli.”

“Bence elimizdeki kâğıtları değil, kafanı sokalım bu ateşin içine. O zaman hepimiz çok daha iyi oluruz,” dedi Berat, Fatih’e omuz atarken.

“Ben olmasam hepiniz şu an bir köşede arabeske bağlıyordu ama yine de siz bilirsiniz,” dedi Fatih, omuz silkip hafiften alınmış gibi yaparken. Tabii ki alınıp kırılmamıştı, o türlü insani duygulara sahip değildi.

“Fatih’e katılıyorum, bir ateşin etrafında toplanmak bana da pek mantıklı gelmese de hepimize iyi geldiği aşikâr,” deyince Derya, kafamla onu onayladım.

İkinci sıradaki kişi bendim çünkü son zamanlarda yaşadıklarım düşünülünce arkadaşlarımdan daha defolu bir durumdaydım. İçime derin bir nefes çekerek avucumdaki kâğıdı ateşe yaklaştırdım. İçinde, uzun uzun düşündüğüm o cümle yazıyordu:

Yarkın yüzünden arkadaşlarımı ve sevdiğim adamı kaybetmekten çok korkuyorum.

Uzun uzun düşünmem gerektiğinin sebebi, bu durumu gururuma yedirmem ve buna ek olarak da bunu kâğıda dökebilmemdi. Neyse ki bunu yapacak kadar cesaretliydim ve küçük kâğıt ateşte cayır cayır yanıp küle dönerken içime su serpilmiş gibi ferahladım.

Benden sonra gelen herkes, teker teker kâğıtlarını yaktı ve sonunda oturmaya karar verdik. Kıçımı soğuktan korumasa da ıslak zeminle arasında bir paravan olan karton parçasını iyice düzelterip sıcacık patatesi yanmadan soymaya çalıştım. İs kokusu sinmiş patatesi, en lezzetli yemeğe dahi değişmezdim.

“Yine çok güzel olmuş,” dedim kocaman bir ısırık aldığım için dilim yanmadan hemen önce. “Bayılıyorum ya şu patatese, neden daha sık yapıp yemiyoruz, anlamıyorum.”

“Kış günü ateşin başında soyuklama olmayalım diye sivri zekâlı,” dedi Fatih, bana bakıp göz devirirken.

“Patatesleri gömerken hiç öyle demiyorsun ama,” dedi Sümeyye, Fatih’e kınayıcı bakışlar atmaktan geri duramadan.

“İkizime katılıyorum,” diyerek fikrini beyan eden Zeynep’in sözüyle kısa bir sessizlik olsa da normale dönmeye çalıştığını anladık.

“Zaten sizin kendi fikriniz yok ki kanka,” dedi Berat, patatesi soyup içine üfledikten sonra Derya’nın ağzına tepiştirirken.

“Kablolar birbirine bağı herhâlde birine bildirim gitti mi, diğeri hemen *enter* tuşuna basıyor.”

“Kızları paylamayı bırak da sözlünle ilgilen. Kızın ağzına biraz daha tıcarsan *gık* deyip gidecek,” dediğimde Berat’ın endişeli bakışları Derya’ya döndü.

Onların bu hâli içimi sıcacık yaptığında Aytuğ’u ne kadar özlediğimi fark ettim. İyileşmişti ama ben yoktum. İyileşmişti ama yanında olamadığım için bu durumun sevincini bile yaşamıyordum. *Ulan Yarkın Efendi, yemin ederim mutasyona inansam yılan soyundan geldiğini iddia ederdim.*

“Sen onu bunu bırak da sosyal medya bombardımanı devam ediyor mu?” diye sordu Berat büyük bir merakla.

“Linç kültürünü sonuna kadar benimseyen toplumumuz, sosyal medya kullanmaktan pişman olduğuma ikna olana kadar buna devam edecek sanırım,” dedim kabuğu kalan patatesi yere koyup ellerimi silkelerken. “Ancak alışmaları gerekiyor, birlikte olduğumuz gibi ayrılabiliriz de.”

Bizimkiler benimle aynı anda göz göze gelince hafifçe etrafı işaret ettim. Sürekli izlenildiğimden emindim. Hele de böyle ulu orta yapılan bir toplaşmayı izlemekten geri kalmazdı.

“Sosyal medya sana göre değildi zaten,” diyerek oyunumu devam ettirdi Derya. “Biraz zaman geçtikten sonra konuştuğumuz gibi *TikTok*’u da bırakırsın.”

“Bizim için en iyisi bu olacak,” diyerek noktayı koydu Fatih ve sohbetimize biraz daha devam ettikten sonra ateşimizi söndürüp garaja ilerledik.

Kepenlerin kapatıldığından emin olduktan sonra Berat’la Fatih, bir süre kulak verip dışarıyı dinledi, herhangi bir ayak sesi var mı diye ama yoktu. Artık istese de onun göz hapsinde değildim ve omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi rahatlamıştım.

“Dün akşam, apartmanın merdivenlerinden çıkarken sahanlığa bakan pencerelerden birine gözüm takıldı,” dedim ellerimle oynarken. İçime hafif bir ürperti dolmuştu. “Orada durmuş, otuz iki dış gülümseyerek bana bakıyordu.”

“İbne,” dedi Berat hayıflanarak. Hiçbir şey yapmadan beklemek hepimizi mahvediyordu. “Hele bir elimize geçsin bakalım, o zaman gülecek dışı kalacak mı?”

“Şu sıralar iyice cesaretlendi bence. Yaşanılan olaylardan etkilendiğimizi gördükçe sana daha çok yaklaşıyor,” deyince Derya, bir anlığına kendimi hiç güvende hissetmedim.

“Tabii, *tamam kazandım* dediği yerden vurulacağını bilmiyor,” diyerek lafı devraldı Sümeyye. “Bu defa, geçen seferki gibi basit bir sözle elimizden kurtulamayacak.”

“Söktüğüm dişlerini ceplerine doldurup kapının önüne koymazsam adam değilim,” diyerek bize sıcak çay doldurdu Fatih.

“Bu yeni gelin hâllerinle söylediklerin ne kadar uyumlu ve tesirli bilemezsin kardeşim,” diyerek güldü Berat ve gidip Fatih’in omuzlarını sıvazladı. “Ama gözün döndüğünde ne olduğunu en iyi ben biliyorum.”

Çayımdan büyük bir yudum aldım. “Anlaşılan, birbirimizin görünmeyen yüzlerini görmek için böyle olaylara ihtiyacımız varmış.”

“Hiçbir şeye ihtiyacımız yok. Hepimiz gayet de kafadan kontaktık, şimdi biraz daha zıvanadan çıktık, hepsi bu kadar,” dedi Zeynep umursamazca omuz silerken.

Berat’la Fatih, *Playstation* oynamaya karar verip biz kızları kısaca başlarından defettiklerinde, kendi aramızda kurduğumuz koalisyona daldık. Kurduğum *fake* hesaptan Aytuğ’un gönderilerini izliyordum çünkü ayrılmış gibi görünmemiz lazımdı, dolayısıyla onu takipten çıkmıştım.

“Görmeyi istediğim en son yerde,” dedim bar tezgâhına yaslanmış ve yanındaki sarışını koltuğunun altına almışken. “Sevdiğim adamı böyle bir şeye zorladığım için kafamı koparasım geliyor.”

“Emin ol, şu an o da bu oyunu oynamayı hiç istemiyor,” dedi Sümeyye eğilip ekrana bakarken. “Hem baksana, kıza sarılmış gibi görünüyor ama bedenleri neredeyse değmiyor.”

“Aytuğ, seni yarı yolda bırakmaktan çok uzak çünkü seni seviyor Zeliş,” dediğinde Derya içim bir hoş oldu. İstemeden de olsa yerimde hafifçe süzıldüm.

“Hemen Leyla’ya bağlama. Daha oyunun başındayız, Yarkın yemi yutup ayaklarına gelene dek böyle devam edeceğiz,” diyerek yine ve yeniden mantığını konuşturdu Zeynep.

“Bu tufanı atlattıktan sonra Derya’yla Berat’ın sözünü kutlayalım ama,” dedim büyük bir hevesle canım dostuma bakarak. “Yine tüm mutlulukları benim olaylarımın gölgesinde kaldı.”

“Size bir şey söyleyeceğim ama bunu gırgıra şamataya vurursanız bozuşuruz,” dedi Derya hepimize parmağını doğrulturken. “Berat saçlarımı görmek istiyor, hem de çok.”

Kaşlarımı kaldırarak büyük bir şaşkınlıkla Derya’ya baktım, daha sonra da oyununa dalmış mübarek gecenin çocuğuna. Ulan Beroş, sevdiğinin tek saç teli bile senin için çok kıymetli demek.

“Sen göstermek istiyor musun?” diye sordum Derya’nın kararsızlığının farkına vararak. “Onun istemesi doğal bir durum ama senin de istemen önemli.”

“Hem çok erken hem de dinimizce caiz değil,” diyerek düşünceli hâlde sözlüsüne baktı Derya. Hem ona her şeyini vermek istiyordu hem de kendini sakınmak. “Bir süre daha beklemesi gerekebilir.”

“Saygı duyarız,” diyerek hepimizin adına konuşan Sümeyye’yi, başlarımızla onayladık.

“Hazırsanız diğer bombayı ben patlatacağım,” dedim dudaklarımı kemirirken ve bizimkilerin meraklı bakışları bana döndü. “Biz Aytuğ’la şey yaptık,” diye ağzımdan atıverdim.

“Ney yaptınız?” diye sordu Sümeyye merakla, neredeyse kafasını ağzıma sokacaktı.

“Yemek falan mı yaptınız?” diyerek bir diğer teoriyi ortaya sürdü Derya. Ah benim saf arkadaşım, bir bilsen, Zeliş ne fındıklar kırdı!

“Öpüşmüşler işte!” diyerek durumu çakan ve birden yüksek sesle konuşan Zeynep, hiçbir şey olmamış gibi kollarını göğsüne bağladığında erkeklerin bize çevrilen dikkatinden bihaberdi.

“Kim öpüşmüş?” diye sordu Fatih, zevzekliğini bırakıp merakla bize dönerken. Gözleri fırıl fırıl hepimizin üstündeydi.

Renkten renge girdiğim yerde terden ıslanan avuçlarımı üzerime sildim. Grupta iki kişinin sevgilisi vardı, biri Derya’ydı ve kız, saçını göstermekten imtina ediyordu. Geriye tek bir şık kalıyordu, o da ben.

“Takip ettiğimiz bir dizi var da ondan bahsediyorduk,” diyerek konuya açıklık getiren Derya, durumu kurtarmanın peşindeydi. “Hem siz bizi mi dinliyorsunuz, yoksa oyun mu oynuyorsunuz?”

“Bir tarafını yırtarak konuşan Zeynep yüzünden duymuş olmayalım. Aman neyse, hadi oyuna dönelim Beroş,” dedi Fatih ancak Berat’ın ela gözleri sözlüsünün üzerindeydi.

Düşünceli ve kinayeli bir sesle, “Dönelim bakalım,” dedi.

“Megafon mu yuttun Zeyno ya?” dedim stresten ecel terleri döktüğüm için kendimi yellerken. “Az daha rezil oluyordum.”

“Olabilir, ne var bunda, herkesin hür iradesi,” dedi Derya bacaklarını hafifçe uzatıp yüzünü buruştururken. “Sadece sen kimsenin duymasını istemediğin için üstünü örttüm.”

“Balımsın,” dedim Derya’yı kendime çekip yanaklarına sulu sulu öpücükler kondururken. “Öyle işte, yaşandı bir şeyler, ben de sizinle paylaşmak istedim.”

“Nasıl bir şeydi, ne hissettin?” diye sordu Sümeyye merakını gizlemeden.

“Güzeldi, sanki iki ruh arasında düğümler çözülmüş ve bütünlük sağlanmış gibi tüm mesafeler silinip gitmişti,” derken o anlarda yaşadığım tarifi imkânsız duyguya bir koşu gidip geldim.

“Aradaki boy farkının yok olmasından bahsediyorsun herhâlde. Tabii, birbirinize yaklaşınca bu azalmıştır, yani mantıken öyle olması gerekir,” diyerek kafasında düşünüp tarttı Zeynep.

“Gerçekten çok iyi anladın Zeyno, hayatımda hiç bu kadar iyi anlaşılmamıştım,” dedim gözlerimi devirirken.

“Daha güzel ve özellerini hep beraber ve sevdiklerimizin yanında olduğumuz sürece yaşayacağımızdan eminim,” dedi Derya ve sohbet kaldığı yerden devam etti.

Garajdan ayrıldığımda bizimkiler bana eşlik etmek istese de buna izin vermedim çünkü Yarkın’ın bana yaklaşmasına izin vermeliydim. Sokaktaki yalnızlığım ve her an arkamı dönüp bakma dürtümle birlikte, garajda yaşanan sıcak anlardan geriye sadece buharı kalmıştı.

Ellerim ceplerimde apartmana girdim ve merdivenlerden çıkarken sahanlıktaki pencereye özellikle bakmamaya gayret ettim. Otomatik lambalar sönüp bir daha yanana kadarki o nefes boşluğunda korkudan bayılacak gibiydim.

Işıklar geri geldiğinde korkutucu pek bir şey yoktu. Tabii, paspasın üzerindeki gül buketini ve altına gizlenen mavi zarfı

yok sayarsak. Buradaydı, tam kapımın önünde benim yaşadığım evden bir kapı uzaklıktaydı.

Bana o kadar yaklaşmıştı ki bunun farkına varamamıştım. Şimdi varsam da onu durdurmaya çalışmanın bir faydası olmadığıнын bilincindeydim. Dudaklarımı kemirerek çiçek buketini aldım ve anahtarlarımla birlikte eve girdim.

Saat biraz geçtiği için herkes odasına çekilmişti, bu yüzden direkt kendi odama yöneldim. Gül buketini, elimde kötü kokan bir nesne varmış gibi yatağın üzerine atarak zarfa uzandım. Bu zarfı almayalı çok uzun zaman olmuştu ancak yine aynı yerdeydik.

Onun korkuttuğu ve korkumdan zevk alan bir sosyopatla karşı karşıyaydım. Bu durumu daha fazla dramatize etmemeye özen göstererek zarfı titreyen parmaklarımla açtım. Düzgün bir el yazısıyla yazılmış, yine tek bir cümle:

*Sonunda kime gülümsemen gerektiğini
öğrendin küçük yıldızcık.*

Ağlamak istedim, buketi de elime alıp onu bulana ve donuk suratına çarpana kadar oradan oraya koşmak istedim ancak sadece yatağımın ayak ucuna oturabildim. Elimdeki kâğıdı izlerken hem titriyor hem de bundan sonra gelecek hamlenin daha yakınımnda olacağını biliyordum.

Perdenin arkasından sokağı kolaçan etsem de kimseyi göremedim. O kadar sessiz ve profesyonel hareket ediyordu ki onu yakalamanın imkânı yoktu. İstedğinde yakınımnda oluyor, istemediğinde bulunamaz biri hâline geliyordu.

Aklıma düşen bir fikirle ayaklandım ve yatağın üstüne attığım gül buketinden birini çekip aldım. Odamın aynasında gülü kulağımın arkasına yerleştirirken bir yandan da gülmeye çalışıyordum. Çünkü donuk bir kuklaya benziyordum, geceleri korkmaya başladığımız oyuncak bebekler gibiydim.

Saçlarıma çekidüzen verdikten sonra banyonun ışığında birkaç tane *selfie* çektim. Doğrusu, güzel çıktığımı ya da fotoğraftakinin gerçekten ben olduğumu falan da düşünmüyordum ama aralarından birini seçip *Instagram* hesabımda paylaştım. Altına da, “Önemli olan gülmek değildir, önemli olan doğru insana gülümseyebilmektir.” yazdım.

Bu, notta yazdığı cümleye karşılık bir yeşil ışıktı. Kapılarımı ona açtığıma ve ona eskisi kadar olumsuz bakmadığıma dair bir yanıt. Daha birkaç dakika bile geçmeden *fake* gibi duran, karanlık profilli bir hesap, fotoğrafımın altına kırmızı gül emojisi bıraktı. Bu, oydu ve paylaşımlarımı işte bu hızda takip ediyordu.

Telefonu yatağın üzerine fırlatıp çiçeği de banyodaki çöp kovasına gönderdikten sonra odada sağa sola yürümeye başladım. İnsan göremediği biriyle ya da bir şeyle nasıl baş ederdi? Gerçi görse de deli gibi korktuğu için onu nasıl yenerdi?

Kafayı yememe ramak kaldığı bir zaman diliminde telefonumun titreştiğini fark ettim ve korkak adımlarla telefona yaklaştım. Tüm o yeşil ışık çabalarımından sonra beni aradığına emindim ancak ekranda sevdiğim kişinin ismini görünce nefesim boşaldı.

“Gülümsediğin doğru kişiyi merak ettim fındık kurdu,” dedi telefondaki hırıltılı ses. Pekâlâ, elimizde sosyopat bir sapığımız ve rol icabı ayrıldığımız sarhoş bir sevgili vardı. “Ben burada bu hâldeyken senin öyle parıldaman haksızlık.”

Herhâlde sarhoşluktan gözlerine pus falan indi demek istedim ama tabii ki bundan vazgeçtim. Aytuğ, biz çıkmaya

başladıktan sonra hiç içmemişti ya da alkollü ortamlara girme isteği duymamıştı. Böyle bir ayrılık dahi onu nasıl bu noktaya getiriyordu, aklım almıyordu.

“Sen içmişsin,” dedim hafif azarlayıcı bir tonda. Acaba kulağımdaki gülün Yarkın’dan geldiğini bilse ne yapardı? “Kendinde değilsin, daha sonra konuşalım mı?”

“Dur, dur, dur Zeliş... Sakın kapatma,” dedi bir anda büyük bir heyecana kapılarak. “Özledim ve sesini duymak istiyorum, her ne kadar sesinle yetinemeyecek kadar açgözlü olsam da lütfen kapatma.”

Ne idiği belirsiz birini evime soktuğum için az daha canından oluyordu ve buna rağmen beni zerre kadar suçlamamıştı. Üstelik bu olaylar, Aytuğ’un duygularım daha fazla kabullenmesine ve bana duyduğu bağlılığın artmasına neden olmuştu.

“Üzülme, bu geçici bir durum,” dedim ona teselli vermeye çalışarak. “Her şey sona erdiğinde tüm bunların acısını çıkaracak kadar bol vaktimiz olacak.”

“Seni benden alacak. Bugüne kadar yaptığı hiçbir şey umurumda değildi ama eğer seni benden alırsa onu mahvederim,” dedi öksürmeden hemen önce. “Öyle biri için seni göremediğim aklıma geldikçe deliriyorum Zeliha.”

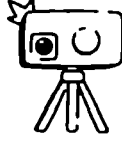
Yutkundum, söylenebilecek ya da teselli edebilecek herhangi bir kelime bulunmuyordu dağarcığımda. Buluşacak olursam, bugüne kadar kurduğumuz düzenek sıkıntıya girecekti ve bu istediğim en son şey bile değildi. Bilmese de ben de onu çok özlemiştim.

“Seni seviyorum Aytuğ Ulusoy ve seni sevdiğimi söyleyerek telefonu kapatıyorum.”

Aramayı bir şey söylemesine izin vermeden sonlandırarak bir süre kararmış ekranı izledim. Gerçi ekranımın pek karardığı söylenemezdi. Ayrılıktan sonra böyle bir paylaşım

yapabildiğim için kınandığıma dair mesajlar yağmaya başlarken internetimi kapattım.

Yatağıma girdim ve ateşten ötürü elime sinmiş is kokusunu içime çektim. Çünkü bu koku, benim Yarkın'a duyduğum korkuların yanan kül kokusuydu ve işte her şey bu kadar gerçekti.

Beni uyandıran, kafamın üzerinde oturan Efe'nin poposuydu ve kendi kendine kurduğu bu oyundan o kadar mutluydu ki az daha boğuluyordum. Onu koynuma çekip bir süre kardeşime sarıldım ve küçük oyunumuza yatakta devam ettim.

"Gece kuşu sonunda evine teşrif edebilmiş demek ki," diyerek odamın kapı pervazına yaslanan annem, ellerini beline koydu. "Fatih'in ayini nasıl gitti? Korkularınız gökyüzüne uçtu mu bari annecim?"

"Aynen öyle oldu," dedim Efe'nin yatağımdan inmesine yardım ederken. "İnanmayacaksın ama anne bir hafiflemiş hissettirdim. İstersen halalarımıza duyduğün engin duygular için de böyle bir çalışma gerçekleştirebiliriz."

"Tövbe tövbe, terlik geliyor şimdi Zeliha," dedi annem yanına giden Efe'nin başını okşarken. "Hadi hadi, yayılmayı bırak da kalk gel, kahvaltı edelim."

Elimi yüzümü güzelce yıkadıktan sonra bizimkilerin yanına, mutfığa geçtim. Annem çok iyi ıspanaklı gözleme yapardı ve bugün şans benden yanaydı ki ıspanaklı gözleme vardı. Hiç beklemeden demli bir çayla birlikte ıspanaklı gözlememi gömdüm.

"Odandaki çiçekleri Aytuğ mu aldı?" diye sordu annem, gözlemeden küçük parçalar koparıp Efe'ye yedirirken.

Yok anneciğim, aylardır peşimde dolanan ve bir süre önce beni bir dolaba kilitleyip delirmeme neden olan kişi, diyemedim de başımla onayladım. Biricik, tarçın bakışlı herifimi o pislik Yarkın yüzünden nelere alet ediyordum. Allah'ım sen affet, hep iyi niyetimden geliyor bunlar başıma.

“Çürüyüp gidecekler, yazık olur. Sonra istersen reçel yapalım anne,” dediğimde şüpheli bakışları hafifçe kısıldı ve doğrudan beni hedef aldı.

“Geçen sefer aldığı çiçekleri az daha müzeye kaldırıyordun. Ne oldu da birden oğlanın aldığı çiçeklerin kıymeti azaldı,” diyerek gözlerimin içine baktığında cevap vermek için ağzımı araladım ancak izin vermedi. “Tabii, böyle her gün çiçek alınırsa şımarırsın. Baban da böyle yapsaydı ben de şımarırdım.”

Olay yine zavallı Mahmut Kaptan'ın başına patlamıştı, iyi mi? Neyse ki annem yalan söyleyip beni zor duruma sokmamıştı. Bu durum, işime geldiği için daha fazla sesimi çıkarmadım. Kahvaltıdan sonra evdeki varlığımı sürdürürebilmek için bulaşıkları ben topladım.

Üzerime yün bir gri kazak ve kot pantolon giyinerek saçlarımı gevşekçe ördüm. Her şeyin üstüne gıy gıy olan derslerim de inanın hiç çekilmiyordu ama el mecbur. Edebiyat diye tutturduğum o günlerin hakkını verme zamanıydı.

Bizimkilerin dersleri daha erken bir saate geldiği için yolculuğumda bana kulaklıklarım eşlik etti. Fakülteme gittiğimde bir torba kemik gibiydim ve etrafa salakça bakışlar atmadan duramıyordum. Her zaman oturduğum sıraya geçerek kafamı masaya yasladım ve derse kadar dışarıyı izlemeye koyuldum.

Hocanın derse girmesine yakın, masanın altına koyduğum kitabımı çıkarırken botlarımın hemen yanına, yine o uğursuz renkteki kâğıt düştü. Biliyordum, yine sonun başlangıcında bir yerde dolanıyorduk. Geçen sefer nokta koymayı becerememişim ama bu sefer olacaktı.

*İnsanları, en çok nefret ettiğiniz
durumlarla baş ettiğinizde; kendinizi ise
çıkamayacağınızı düşündüğünüz yokuşların
tepesine vardığınızda şaşırtırsınız.
Tabammül edebilecek bir sabra sahip
olmadığımız saniyelerde sakinlik en büyük
hediye, gülümsemek ise hiç şüphesiz en
kaliteli intikamdır.*

15. BÖLÜM

İnsanları, en çok nefret ettiğiniz durumlarla baş ettiğinizde; kendinizi ise çıkamayacağınızı düşündüğünüz yokuşların tepesine vardığınızda şaşırtırsınız. Tahammül edebilecek bir sabra sahip olmadığınız saniyelerde sakinlik en büyük hediye, gülümsemek ise hiç şüphesiz en kaliteli intikamdır.

Baharın habercisi olan cemre sonunda toprağa ve suya karışmıştı, hafiften esen rüzgârda baharın tınıları mevcuttu. Gülümsedim, tüm bunlara rağmen. Boynuma sardığım uğursuz renkteki atkıya rağmen gülümsedim.

Bizimkilerin bakışları ve her zamanki muhabbetleri eşliğinde şöyle bir fakülteyi kolaçan ettim. Görünürde aradığım kimse yoktu ama benim göremediğim bir köşede Mavi'nin ya da Yarkın'ın bizi gözetlediğine eminim.

“Kanka atkını bana versene ya,” diye sızlanan Fatih, ellerini birbirine ovuşturarak acınası bir ifadeyle yüzüme baktı. “Anama avradıma donuyorum, soyuklama olursam vicdan azabı çekersin.”

Gözlerimi devirip kafamı olumsuz anlamda salladım. “Hatice teyze yeni ördü herhâlde, daha önce böyle bir atkı taktığını hiç hatırlamıyorum,” diyerek dikkatli bakışlarını atkıda gezdirdi Derya.

Sivri zekâsı ve ince işçilikli dikkatinden hiçbir şey kaçmayan Derya, neredeyse bu atkıyı bana kimin gönderdiğini hatırlayacaktı. Bundan birkaç ay önce de böyle bir atkı mevzusu olmuştu ancak ben takmamıştım. Şimdiyse işte

burada, boynumdaydı. Yarkın Efendi, istediğini aldığını sanıyordu ama çok büyük yanılıyordu.

“Şimdi söyleyeceğim şeye sakın büyük tepki vermeyin ve sanki normal bir konudan bahsediyormuşuz gibi davranın,” dedim etrafı kolaçan etmeyi ihmal etmeyerek. “Bugün amfide her zamanki yerimde otururken, tesadüfen sıramın altında mavi renkli bir kâğıda yazılı bir notla bu atkıyı buldum.”

Herkesin bakışlarına aynı anda çöreklenen tedirginlikle karışık gerginlik, tansiyonları yükseltse de hiç kimse renk vermedi. Fatih’in, Berat’a yaslanma bahanesiyle etrafı incelediğini gördüm. Sümeyye’yle Zeynep ister istemez birbirlerine sokulmuşlardı.

“Koyduğumun notunda ne yazıyordu?” diye sorunca Berat, sinirli anlarında ağzının ne kadar bozulduğunu bir kere daha fark ettim.

“Gökyüzünden yeryüzüne düşmüş bir yıldız olduğuna karar verdiğim yerde bekliyor ipucun, yazıyordu,” dediğimde kimsenin bir halt anlamadığını bakışlarından sezdim. “İlk, Grup Trol’ün fan buluşmasında karşılaşmıştık ve o gün bana, *yıldız* olduğuma dair bir şeyler zırvalamıştı. Sanırım buluşmanın yapıldığı alışveriş merkezinde bir sonraki ipucu var.”

“Neden böyle kedi fare oyunu oynuyor?” diye sordu Zeynep kafası karışmış biçimde.

“Zeliş’e güvenmiyor olmalı. Muhtemelen ipuçlarını toplarken yalnız olmanı ve oraya yalnız gitmeni istiyor,” dedi Derya düşünceli bir sesle, yerdeki taşı tekmeledi. “Şimdi sıra seni bizden uzaklaştırmaya geldi.”

“Orası biraz sıkar,” dedi Fatih kısık bakışlarını atkının üstünde dolaştırarak. “Madem oynuyoruz tam oynarız. Zeliha ipuçlarını toplasın bakalım, o götlek nerede buluşmak

isteyecek, ondan sonrasına adamakıllı çözümler buluruz evelallah.”

“O zaman Zeliha ipuçlarını toplasın, biz de daha onlar orada olmadan gidip güzel bir şov hazırlayalım,” diyerek ortaya yeni bir fikir attı Zeynep.

“Madem öyle, bana alışveriş merkezinin yolunu tutmak düşer,” dedim zorla gülümsemeye çalışarak çünkü oraya tek başıma gitmekten deli gibi korkuyordum. “Hadi, kalın selamete,” diyerek yanlarından ayrılacaktım ki Derya seslendi.

“Zeliş,” dedi onda hiç alışık olmadığım biçimde gözlerimin içine bakarken. *“Üstünden atlayamadığın sorunun içinden geçmeyi dene ve kendine güven. Arkanı döndüğünde bir boşluk görmeyeceksin.”*

Bizimkileri başımla onaylarken ufak bir asker selamı vererek dolan gözlerimi saklamaya çalıştım. Farklı biçimde kaydettiğim Aytuğ’un ismine girip ona da sevgi dolu kısa bir mesaj attım. Gören de ecelime gidiyorum sanacaktı ama öyle hissediyordum.

Alışveriş merkezi Başakşehir’de olduğu için yol boyunca düşünecek ve neler olacağına dair kafa patlatacak vaktim olmuştu. Fakültenin bahçesindeki hâlimden daha az düşünceli ve daha az korkmuş hissediyordum. *İçinden geçelim bakalım, iki senedir bize kök söktüren şu veledin.*

Adımlarım kendinden emin hâlde yere tutunduğu esnada güvenlik noktasından geçip sınırsız gibi görünen alışveriş merkezine baktım. Buraya gelmeyeli bir sene olmuştu ve buradan en son, ağlayarak ayrılmıştım. O gün o şekilde ağlamasam Yarkın’la karşılaşmayacaktım ve tüm bu belaları üzerime çekmeyecektim. Ancak o gün ağlamasaydım Yarkın asla yanıma gelmeyecekti ve benim, Aytuğ’a ulaşmak için olan son biletim de yanıp kül olacaktı.

Gel de çöz bu paradoksu şimdi Zeliş. Aman neyse ben edebiyatçıyım, felsefeci değil.

Grup Trol'ün buluşma düzenlediği kısıma geldiğimde kendi etrafımda hafifçe döndüm. Görünürde ne kimse ne de saçma sapan fantezilerinin uzantısı olan mavi kâğıtları vardı. Biraz daha kendi etrafımda dönersem milletin beni semazen zannetmesi kaçınılmazdı.

Buluşma alanının çaprazında ve biraz ilerisinde kalan oturma kısmı gözüme çarptığında hızlı adımlarla oraya ilerledim. Koltukta herhangi bir kâğıt görünmese de yanındaki süs bitkisinin saksısında duran mavi bir kâğıt gözüme çarptı.

Hafifçe titreyen parmaklarım kâğıdı hızla kaptı ve bundan bir sene önce ağlayarak oturduğum koltuğa çullandım. Çatık kaşlarımla etrafıma baktığımda görünürde kimse yoktu. Dörde katlanmış notu sabırsız ve titreyen ellerimle açtım.

*Senin tatlı yaptığın, benim çok isteyerek yanlış
anlaşılmaya mahal verdiğim o yer, ah hiç
unutamadığım o dakikalar...*

Yarın 19.00 tekrardan

#ZeYar

Tatlı yaptığım bir yerden bahsediyordu ama burası neresiydi? Neymiş efendim, onun isteyerek yanlış anlaşılmalara mahal verdiği yermiş. Şeytan diyordu ki yapıştır ağzına bir tane, öyle afli laflarla dolu beyni sallansın. Hırsıyla attığım adımlarım eşliğinde alışveriş merkezinden ayrıldım.

Bir dönem boyunca ortaya attığı *hashtag*'ler yüzünden başım az ağrımamıştı. Hem ailemle hem de Aytuğ'la aram çok fena bozulmuştu. Ama bunu, Aytuğ'la alakalı bir konuya

yardım etme karşılığında beni stüdyo evine davet edip video çektikten sonra ortaya atmıştı.

Bir dakika, benim kafamda yanan ampul sizin kafanızda da yandı mı dostlar? O tipik ve boğucu evinde *Youtube* videosu çekmiştik ve videoda bir tatlı yapmıştık. Videonun içindeki hareketleri yüzünden millet bizi *shiple*mişti ve olaylar başıma bir örümcek ağı gibi örülmüştü.

Sanırım o stüdyo evden bahsediyordu. Kâğıtta yazan tarihte ve saatte orada olacağından emindim. Bilerek bizimkilerden kimseyi aramadım ya da kimseyle konuşmadım. Daha çok kendi hâlimde takıldım, dikkat çekmek ve bu planı mahvetmek istemiyordum.

Metroya biner binmez *At Hırkızları* grubuna stüdyonun yerini atıp gülümsedim. Evime giderken kendimi daha rahat hissediyordum. Tüm bunların bir sonuca bağlanması, istediğimden çok daha fazlasıydı.

Evime girdiğimde o kadar mutluydum ki koşar adımlarla Onur'un odasına girerek artık benden daha uzun olan erkek kardeşimin yanağını ısırdım. Bir katır gibi böğürerek beni yaka paça odasından atan Onur'a dil çıkarıp sesimize mutfaktan koşarak gelen annemin yanaklarından öptüm.

Gelmeden önce yol üstünde uğradığım pastaneden aldığım tulumbaları üçer beşer ağzıma tıkarken içim neredeyse bayram yeriye. Cebime sakladığım çikolatayı Efe'ye verip annemden terlik yeme korkusuyla odama sıvıştım. Odaya girdiğimde telefonuma bir bildirim düştü, bizimkiler görüntülü arıyorlardı. Montumu çıkarır çıkarmaz aramayı cevapladım.

"İşte asalet, işte zarafet!" diyerek bana tezahürat yapan Fatih, tüm gazıyla üstüme uçmak üzereydi. "Yapacağını biliyorduk Zelihaaa!"

İsmimi ağzında uzatarak söyleyen Fatih'e gözlerimi devirip yatağıma devrildim. Bizim uşakların suratını görmek

içimi rahatlatmıştı, seviyordum bu delileri. Zaten akıllı olsalardı benimle anlaşma olanakları çok düşüktü.

“Yanlış anlaşılmaya bilerek mahal verdiği yerdeki deliğe girmiş demek,” dedi Berat ellerini ovuştururken. “Ben ağzının burnunun yerinin değişmesine mahal verirken ne hissedecek, hepimiz yaşayıp göreceğiz.”

“Bir de laf ebeliği yapıyor, bozuk herif,” dedi Sümeyye öğürür gibi yaparken.

“En az bir sosyopat kadar dikkatli ve takıntılı. Bu tür ayrıntılara takılmak onun psikolojisine kodlanmış arkadaşlar,” diyerek konuyu ele aldı Derya, bir yandan da bana öpücük atıyordu. “Hem Zilli’miz bunu da başardı ve o ipucunu alıverdi.”

“Arkadaşlar derken,” diyerek bozulmuş bir sesle araya girdi Berat. “Arkadaş derken Sümeyye’den ya da Fatih’ten bahsediyorsun herhâlde. Rica ediyorum, sen ve ben *arkadaşlık* kisvesi altında saklanmayalım artık.”

“Kanka,” dedi Fatih ekranın yanına sarkarak, sanki Berat’a uzanabilecek gibi bakıyordu. “Kisve mi kirve mi, o ne demek?”

Berat’ın yaptığı konuşmanın etkileyici havasını kıran Fatih, kankasına saf saf bakarken Berat kafasını salladı. İşte tam bu sırada grup aramamızda yeni bir kare açıldı ve sıfat-ı eşkâline nur inmiş sevgilim, dumanlar içinde görüldü. Şaka şaka, burada *Beşinci Boyut* çekmiyoruz arkadaşlar.

“İki dakika boş bıraktım, başına büyük işler açmış bir findık kurdu buldum yine,” dedi Aytuğ, yaptığımdan hiç nemnun olmayan bir yüz ifadesiyle. “Demek o sevgi dolu mesajı bu yüzden attın.”

Gruptakilerde anlık bir sessizlik oldu ve meraklı gözler ana kitlendi. Genelde ormantik bir yaratık olduğumu ve bu tür safsatalardan hoşlanmadığımı biliyorlardı. Şimdiyse

böyle bir mesajın varlığını ve ben tarafından gönderildiğini öğrenmek epey şaşkımlarına neden olmuştu.

Herkes aynı anda, “Ne yazmıştı?” diye sorunca özel hayatın anasını belleyen arkadaşlarıma şaşkın bakışlar attı Aytuğ. Ne sandın yiğido, bizimkileri senin klas salon beyefendilerinin yerine koymadın herhâlde.

“Ne yazdımsa yazdım, azıcık medeni olun, rica ediyorum,” dedim dişlerimin arasından. Aynı zamanda da gözlerimle Aytuğ’u işaret ediyordum.

“Sadece benim netimde mi sıkıntı var, yoksa Zeliha’nın içine bir şey girmiş gibi yaptığı hareketleri siz de görüyor musunuz?”

“Sende bir sorun yok,” dedi Aytuğ manalı gözlerini üzerime dikerken. Hiç de utanmıyordu bizim zatların yanında bana böyle bakarken. “Ben de öyle görüyorum Fatihcim.”

“Herkesin gördüğü kendisine kalsın da şimdi ne yapacağız onu söyleyin,” dedi Zeynep büyük bir merak ve iştahla. “Harekete geçmek için en iyi vakit, gecedir.”

“Gerekli kameraları ve düzeneği Feyyaz’la ben hallederiz. Siz oralardan kalkıp bu tarafa gelmeyin, zaten yeterince yıprandınız,” diyerek saatini kontrol etti Aytuğ. “Yarkın’ı işkilendirmemek için gece yarısı gideceğiz stüdyo evine. Başarabilirsek tüm foyası ortaya dökülmüş olacak.”

“Şu saatten sonra foyası mı dökülür, yoksa ağızındaki dişler mi orası bilinmez,” dedi Berat sinirle burnunu çekerken. “Yarın kimse benden medeniyet beklemesin. O puşt, medeniyeti bu kızları zorbalamadan önce düşünecekti.”

“Şiddete olan sevgini her fırsatta belli etmesen olmuyor,” dedi Derya, bu durumdan oldukça sıkılmış ve yorulmuş bir hâlde.

“Öyleyiz, ne yaparsın... Yaptığımız her eylemi büyük bir şiddetle ve tutkuyla yaparız,” diyerek sözlüsüne göz kırptı,

çapkın Beroş havaları ortaya çıkmıştı. “Seni de o şekil bir şiddetli tutkuyla sevdiğimi biliyorsun, üstelik bu durumdan şikâyetçi olmak için geç kaldın,” dedi alyansını kameraya sokarak.

Alyansa gözleri değen Aytuğ, manalı tarçın harelerini bana çevirince ister istemez gözlerimi kaçırdım. Ne demek istediğini ya da ne istediğini görebiliyordum. Bizim için çok erken olsa da günün birinde parmağına taktığı yüzükle ve bana olan sevgisiyle yine bana nispet yapacağından emindim.

“Her fırsatta Derya’ya yürümesen olmuyor Beroş,” dedi Sümeyye şikâyet ederek. “Senle Fatih hiç güncellenmiyorsunuz, dön dön başa sar.”

“Gıkımı bile çıkarmadım ama yine işin ucu bana dokundu,” dedi Fatih, kötücül bakışlarla Sümeyye’yi izlerken. “Kaşınma sümüklü! Yoksa gidip Sağlık Bakanlığı’na koronanın özü bu diye şikâyetle bulunurum.”

Yaptığı espri anlık olarak hepimizin gülmesini sağlarken dışarıdaki tehlike ve onun getireceklerinden gerçekten uzaktık. İçime oturmuş olan bilinmezlikle karışık gerginlik, artık yok olmuş gibiydi. Sanırım o da hayatıma bir süreliğine girmişti çünkü ertesi gün erkenden kalkıp midemdeki bir kilo tulumba tatlısını çıkarmıştım.

Bizimkilerle buluşmak ve herhangi bir toplantı yapmak, olayı şüpheli hâle getireceğinden dışarı çıkmama kararı almıştım. Bizimkiler çoktan yola çıkmıştı ama üstelik bunu yapmadan önce hep birlikte bir planları olduğuna dair sosyal medyalarından paylaşım yapmışlardı.

Gerçekten sinemaya gidip *bowling* oynayacaklardı ancak izlenmediklerine emin oldukları bir anda Yarkın’ın evine yakın olan alışveriş merkezine konumlanacaklardı. Gören de *Polat Alemdar*’la buluştuğumu sanacaktı.

Kendimi gazladığım saatlerin sonunda ayaklanıp hazırlanmaya koyuldum. Uzun uzun ördüğüm saçlarımı lastik tokayla sabitledikten sonra boğazlı kazağımın altına koyu renk bir kot pantolon giydim. Babamın daima giydiği ve arada da benim aşırıldığı lacivert kapüşonluyu montumun altından giydim. İnsanın, babasının yanında olduğunu bilmesi kadar paha biçilemez bir his yoktu, inanın olsaydı ben bilirdim.

Millet yerine konumlanmaya hazırlanırken evdekileri bir bahaneyle öpüp mahallemden ayrıldım. Eskiden güvenli limanım olan, şimdi Yarkın yüzünden güvende hissetmediğim sokaklardan geçtim. Buralarda tekrar çiçekler açarak geleceğime ve eğleneceğime dair kendime söz verdim.

Metro yolculuğumda şarkı listemden sayısız müzik geldi geçti ve hepsi de benim ruh hâlimi aşırı derecede etkileyen müzikler oldu. Nihayet metro yolculuğum bittiğinde hava kararmıştı ve buluşma saatine on beş dakikadan daha az bir zaman dilimi kalmıştı.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım ve içime çektiğim nefes için şükrettim. Yarkın, orada ikimizin yalnız olacağına inansa da olmayacaktık. Stüdyo evin önünde durduğumda içimin titremelerle sarsıldığının farkındaydım ancak beklemediğim şekilde sakindim.

Kapıyı tıklatıp bir süre açılmasını bekledim ancak ses yoktu. Sabırsız hâlim hemen devreye girerek kapıyı hafifçe itti. Geriye doğru giderek açılan siyah demir kapı, zifirî karanlık ortamı gözler önüne serdiğinde yutkundum.

Yine kaçak oynayacağına inanamıyordum, karanlık ve basık alanların nefesimi daralttığını bildiği için yapmıştı. Kapıyı arkamdan kapatırken ensem dokunan bir nefesin olduğuna emindim ama irkilmemeye çalıştım ve adım sesleri benden uzaklaştı.

Ondan korktuğumu anlarsa ona karşı bir sempatim olmadığını da hemen sezerdi. Boşluğa doğru attığım adımlarım, bilmediğim bir şarkının nakaratlarına eşlik ederken kendi etrafımda döndüm.

*“Bir sahne kurmuşum,
Kadıköy’de buluşmuşum,
Seninle ağlayıp saatlerce konuşmuşum,
Verdiğim sözleri birer birer unutmuşum,
Üzgünüm sevgilim düşlerimle savrulmuşum.”*³

Şarkıyı söyleyen solistin engin ve dokunaklı sesi tüm duyularıma çarparken şimdi karanlık daha koyuydu. Gözlerim yaşlıyken onunla ilk bakışmamız aklıma düştü ve göğsüm sıkıştı. Geriye doğru adım atacakken ışıklar önce kısık biçimde yandı, sonra da etraf aydınlandı.

Mutfak tezgâhının arkasında duran ve fırından tepsi çıkaran Yarkın’ın, bana arkası dönüktü. Bir anda, öyle bir anda hücum etti ki duygular, bir yandan sırtına atlayıp onu gücüm yettiğince dövmek istedim, diğer yandan arkama bile bakmadan kaçmayı diledim.

“Geçen zaman kararsızlığından hiçbir şey eksiltmemiş,” dedi üstünde hafif dumanlar tüten *San Sebastian Cheesecake*’i tezgâha bırakıp fırın eldivenlerini bir kenara atarken. “Hep böyleydin. Bir bakışınla bana geliyormuş gibi, bir gülüşünle kalbin hep onunmuş gibi davranırdın.”

Saçmalıyordu, söyledikleri tamamen saçmalıktan ibaretti. Ben hiçbir zaman, hiçbir koşulda Yarkın’ı kendisine karşı duygularım olduğuna inandıracak bir harekette bulunmamıştım.

³ *Rei 6’nın Ah Canım Sevgilim* şarkısından. (e.n.)

Onu, Aytuğ'a ulaşmakta bir köprü olarak görmüştüm ve bu yaptığımı hâlâ savunmuyordum ama bundan fazlası yoktu.

"Kendin için mi, yoksa biricik arkadaşlarını benim hışmımdan kurtarmak için buradasın?" dedi büyük bir dikkatle tatlısını dilimlerken. "Bu arada hatırladın mı? Bu, seninle burada yaptığımız ilk tatlıydı fındık kurdu."

Kullandığı lakap dilinden iğreniyormuş ve bundan bahsetmekten hiç hoşlanmıyormuş gibi döküldü. Tabii ki hoşlanmıyordu çünkü bu, Aytuğ'un sıklıkla kullandığı bir hitap şekliydi.

"Hatırladım," dedim. Nasıl unutulabilirdim ki böyle bir sosyopatla yaşadığım normal anları. "O gün yaptığımız tatlının tadına bakma fırsatımız olmamıştı ama belki bunun olur."

Yarkın'a doğru ilerlerken beynimde sayısız kırmızı alarm ötmekle meşguldü. Hafifçe ensesini kaşırken kafasını sağ omzuna doğru kırdı ve onu görmediğim zaman diliminde ne kadar kas yaptığını gözler önüne serdi. Yüzüne dökülen saçları, bıraktığı sakalını örtmeye yetmedi. Görmeyeli yaşlanmış gibiydi, hastalıklı aklıyla bilemediği her düşüncesi onu, olduğundan daha karanlık biri yapmıştı.

"Madem öyle, bir tabak çıkaralım," dedi mutfakta bana arkasını dönerken. Bu sırada ufak da olsa etrafıma bakma fırsatım oldu ama görünürde kimse yoktu. "İkimizin dışında kimse yok Zeliş, lütfen dikkatini sana yaptığım tatlıya ver."

Tabağıma koyduğu tatlıyı önüme iteleyip kibar olduğunu sandığı bir reveransla tatmamı bekledi. Valla böyle bir durumun içinde olmasaydım da pek damak tadıma uyan bir tatlı değildi. O yüzden kendimi frenlemedim.

"Sevmedim," dedim yüzümü ekşitip çatalı tabağın kenarına bırakırken. Kızacağını düşünürken gülmeye başladı. "Yalan söyleyecek hâlim yok herhâlde, pek benlik değil."

Dudağımın kenarına bulaşan tatlıyı sildi. “Biliyorum ama yine de şansımı denemek istedim.”

Sanki tatlıdan bahsetmiyordu bunları söylerken. Kahverengi gözleri biraz daha kısılıp yüzümde dolaşırken benim burada olduğuma ya da bana dokunduğuna inanamıyormuş gibi bir hâli vardı.

“Evet,” dedi oldukça manalı bir sesle. Bir eli hâlâ yüzüme dokunuyordu. “Senin burada ve benimle olduğuna inanamıyorum.”

Yüzümü çekmek istesem de güçlü parmakları çenemi kavradı ve oldukça tehditkâr bir şekle bürünen hareleri etrafta dolaştı. Bir anlığına diğer yüzüyle tanışacağımı düşündüm ancak o hâli geldiği gibi yok oldu.

“Bu defa senden o kadar kolay vazgeçmeyeceğim,” dedi dişlerinin arasından. Bunu bana ve herkese söylüyormuş gibi bir hâli vardı. “Aytuğ istese de sana ulaşamayacak. Seni onun ulaşamayacağı bir yerde sevip sahipleneceğim.”

Bunları söyleyince kendimi kümesteki tavuk gibi hissetmem normal miydi, yoksa bende mi bir gariplik vardı, bilemiyordum. Çatala doldurduğu tatlıyı burnumun dibine sokup yemem için beni zorladığında şansımı daha fazla zorlamayarak diğer lokmayı yedim.

“Tüm bunları yapmak yerine, karşıma çıkıp benimle duyguların hakkında açıkça konuşsaydın belki bugün burada olmazdık,” dedim bana arkasını dönmüş, göremediğim bir işle uğraşırken. “Bu tür oyunların benden puan toplayamayacağını bilmeliydin.”

“Körkütük hâlde *Aytuğ* diye tutturmuşken beni görmen ihtimal dâhilinde bile değildi,” dedi bu durumdan şikâyet ederek. “Sana çok defa hem anlayışla hem de büyük bir arkadaşlıkla yaklaştım ama hiçbir halta yaramadı,” derken elini sertçe tezgâha vurdu.

“Bana yardım ettin, ona ulaşmamda hep aracı oldun. Amacının en başta bu tarz şeyler yapmak olmadığına eminim. O kadar kötü biri olsaydın ilk gözyaşımı silen sen olmazdın,” dedim ama içimdeki kız, *külliyen yalan*, diye bağıırıyordu. “Bu yüzden aslında sana senin zannettiğin kadar kötü bir gözle bakmıyorum.”

Şaşkınlık ve şüpheyile karışmış olan bakışları beni ele geçirirken nefesimi tuttum. İnsanı tartan ve beyin okuyan hâli daha delici bir evreye ulaşmıştı, aklımı bir okursa işte ortalık o zaman karışırđı. Daha kendimin inanmadığı yalanlara bu herifi inandıracaktım güya, sonra da her şeyi itiraf ettirecektim.

“Hiç bakma öyle. Benim yalan söyleyemediğimi ve açık sözlü olduğumu en iyi sen biliyorsun,” dedim umursamazca omuz silkmeye çalışarak. Nah biliyorsun, sen kimsin ki benim hakkımda bir halt bileceksin! “Hem en başından beri beni neyden korumaya çalıştığını anladım. Öngördüğün üzere Aytuğ ve onun belaları bir kaos bulutu gibi üzerime çöktü, tüm renkli sayfalarımı sildi attı.”

Benim tarçın gözlü, çikolatalı kekimin bunları duyduğunda kalbi kırılmıştır eminim. Rol yaptığımı düşünse de bunlarda gerçeklik payı olduğundan şüphelenecekti. Ancak bilmediği bir detay vardı ki bu sözler, üzerine çalışılmış cümlelerdi.

“Sonunda beni anlamaya yaklaştığını görmek bile içimi umutla doldurdu,” dedi hastalıklı bedenini de alıp tezgâhın etrafından dolaşarak yanıma gelirken. “İşte şimdi duymak istediğim şeyleri söylemeye başladın.”

“Aytuğ’u sevdim, hem de çok,” dedim Yarkın tezgâhın kenarına pençelerini geçirip bana ölümcül bakışlar atarken. “Ancak zehirlendiğinde ilk beni görmek istemesinin sevgisinden olduğunu düşündüm ama meğer bu benden şüphelenmek ve sorgulanmak içinmiş.”

Evet arkadaşlar, gördüğünüz üzere Aytuğ'un hiç günahı kalmadı çünkü ne kadar günahı ve vebali varsa büyük bir memnuniyetle hepsini üzerime aldım. Bizimkilerin de bana *yok artık* çektiğine emindim ama bu cümleleri, Derya Deniz'imle çalışmıştık ve işe yarayacağını da biliyorduk.

“Duygularım tamamen yok olmasa da tükenmeye başladı. Sanırım senin geçmişte yaptığın bazı eylemler, bana gerçek sevgi ve fedakârlığın neye benzediğini gösterdi,” dediğimde dolan gözlerimle gerçekten ağlıyordum çünkü burada olmama, bu sosyopatın karşısında olmama sebep olan sevgimi bu cümlelerle karalıyordum.

“Bundan sonrası için ne düşünüyorsun?” diye sordu bana. Ağlamam ve içimi dökmem, ona samimi gelmiş gibi görünüyordu.

“Yoluma bakacağım, sosyal medyada biraz daha kalırım ama bu platformda sürekli olabileceğimi sanmıyorum,” dedim gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken. “Aslında bundan sonrasına beraber karar veririz diye düşündüm.”

Kaşları çatılır gibi oldu ve durumu anlamlandırabilmek için etrafını kolaçan etti. Koku alan köpekler gibi tehlikenin varlığını hemen sezebiliyordu ancak bana olan takıntısı, hislerinin körelmesine en büyük sebepti. Kendime cesaret vererek uzanıp koluna dokundum.

“Ben çok konuştum, hadi biraz da sen konuş,” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Karanlıktaydım,” dedi kafasını kaldırıp loş ışıkla kaplı tavanı izlerken. “Senin olmadığın bir dünyada, oldukça yabancı bir ülkeye sürülmüştüm. Koskoca ülkede özgürdüm ama kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordum. Babamın bana olan güvenini yok sayıp Türkiye'ye dönme kararı almak oldukça uzun zamanımı aldı.”

Hayvanlara hakaret etme bari, dememek için kendimi çok zor tuttum. Bu düşünceyi içimden düşünüp düşünmediğime emin olmak amaçlı yüzünü incelediğimde bir şey sezmediğini fark ettim ve sesli söylemediğim için şükrettim.

“Mavi, başta beni anlayan ve yalnızlığımı paylaşan biriydi. İkimizin hastalıklı beyinleri ortak paydada buluşsa da bir süre sonra onun piyon olduğuna karar verip gerekli planlarımı oluşturdum,” dedi tezgâhın üzerinden uzanan eli parmaklarıma kapanırken. “Seni onunla aldattığımı düşünmeni istemem, sadece cinsel bir dürtünün doyurulmasıydı.”

Utanmasa, *Mavi benden faydalandı*, diyecekti. Bir de kabız olmuş gibi ıkına ıkına konuşması yok mu, kendini etkileyici falan sanıyordu herhâlde. Başımla onaylayarak gülümsemeye çalıştım. Bana dokunmadığı müddetçe yediği boklar umurumda değildi.

“Kabul edelim, dövmeli kız bir gülle gibi ilişkinizin ortasına düştü,” dedi yaptığından ne kadar keyif aldığını zerre kadar saklamayarak bana bakarken. Oysaki ben neler çekmiştim? “Sonrasında gelen suçlamalar ve aniden gelişen boşluğunda Mavi’nin hayatına sokulması. Üniversite ortamında seçici olacağını biliyordum, yalnızlaşacağını ve kendi köşene çekileceğini.”

Beni çok iyi tanıyormuş gibi konuşuyordu ama ucundan kıyısından yakaladığı parçalarla beni resmetmişti. Neler istediğim hakkında, nerede kimi seçeceğim konusunda hep eksikti. Benim hakkımda mükemmel bir bilgi birikimine sahip olduğunu sanması, onun en büyük yanılsıydı.

“Mavi’nin hayatına sızması yavaş oldu, kabul ediyorum. Kendisi oldukça itici ve çekilmez biri oluyor ama benim doğru hamlelerimle o da istediklerine ulaştı,” dedi. Sanki Aytuğ’un alerjisini tetiklemek ve onu ölüme mahkûm etmek çok normal bir durumdu.

“Herkes hakkını veririm bilirsin. Zeynep’i tuvaletlere sıkıştırmak ve zorbalayıp altına işemesini sağlamak, Mavi’nin başı altından çıktı. Bana kalırsa benim yaptıklarım, senin doğru yönü bulabilmen için yeter de artardı bile.”

“Yani o dövme kızın müstehcen fotoğraflarının yayılmasını sağlayan ya da Aytuğ’un alerjisini tetiklemek için öyle bir kumpas kuran da sendin, öyle mi?” dedim alaylı bir gülüşten hemen önce.

“Tabii ki bendim Zeliş, hepsini ufak ufak işledim ve sahnelenen oyun harikaydı, kabul et,” dediğinde Yarkın, alkışlamaya başladım.

Bir süre sonra alkış sesi artmaya başladı ve karanlığın içinden çıkagelen dostlarım, etrafımızı çember gibi sarıp bizi ortasına alırken Yarkın şaşkınlıkla hepsine baktı. *İşte*, dedim içimden, *perde böyle kapatılır, tiyatro bu şekil oynanırdı.*

Arka fonda bizim şarkı çaldı ve ilk nakaratı Berat söyledi. “Adamı madam yaparız madam,” dedi gülümseyerek.

“Yapıştır baba!” diyerek büyük bir keyifle ona Fatih katıldı.

Tüm bunların karşısında çözümü bana atılmakta gören Yarkın’ı, Fatih hemen engelledi. Fatih’in yumruğu Yarkın’ın yüzünde patlarken duyulan sesteki ötürü yüzümü ekşittim. Diğerleri de Yarkın’ın etrafını sardığında erkeklerin pek de dost canlısı davranmadıklarını sezdim.

Dizleri kırılarak arkadan kolları tutulmuş Yarkın’ın önünde diz çöken Aytuğ, ağzından kan sızan genç adamın saçlarından tutarak kafasını geriye doğru yatırdı. Aytuğ’da çok az rastladığım bakış, Yarkın’ın yüzünde gezinirken beklemediğim o eylemi yaptı ve yüzüne tükürdü.

“Kalıbına tükürsünler senin, adam mısın lan sen?” dedi Yarkın’ın kafasını sertçe geriye iterek. “Ama merak etme, bu defa aldığımız kayıtlarla ya tımarhaneye ya da parmaklıkların ardına kapatılacaksın.”

“Tabii, ondan önce ben yüzünde bir imar çalışması yapma niyetindeyim,” dedi Berat yeni bir yumruk sallarken.

O gün orada tüm öfkemi ve yapmak isteyip de yapmadığım tüm eylemlerin hırsını bıraktım. Arkadaşlarımın başına ördüğüm ağları bir bir ayıklamanın vermiş olduğu hafiflikle hepsine teker teker sarıldım. Aytuğ’dan okkalı bir özür diledim ve onu ne kadar çok sevdiğime dair bir türkü söyledim.

Bugüne kadar üstünü örtüp görmezden geldiğim Yarkın sorunu ayağıma dolanınca baktım üstünden atlayamıyorum, ben de içinden geçtim.

16. BÖLÜM

Dört Ay Sonra...

Beynimde uyuyan sayısız ihtimaller arasında bile bu kadar güzel bir tablo yoktu. Çoğu zaman ne kadar pesimist bir karakter olduğumu artık biliyorsunuz ve ben bu böyle bir kayla ne ara böyle güzel bir manzara planladım, inanın hiç bilmiyorum.

Elimde tuttuğum küçük pembe kesenin içine lavanta tozu doldurup ağzını lila renkli kurdeleyle tutturdum. Kesenin dokulu kumaşı ve üzerine işlenmiş olan çiçekler iç içe geçmiş durumdaydı. Ayrıca çok sevdiğim iki kişinin isimleri yer alıyordu.

Derya & Berat

Nişan Hatırası

Derya'nın ailesinin kendini bilmezliği, sonunda hayırlı bir işe sebep olmuştu. O kadar kaosun ve olumsuzluğun üzerine bu nişan ilaç gibi gelecekti. Tabii başta Berat'ın ailesi, bu durumu biraz abartı bularak Berat'la Derya'nın daha küçük olduğunu söylemişti ama Derya'nın ailesinden cevap gecikmemişti. *Onu kızı isterken düşünecektiniz*, diyerek kesip atmışlardı ve Berat'ın Derya'dan vazgeçmeyeceğini bildikleri için el mecbur kabul etmişlerdi.

"Ben kendi payıma düşen kadarını yaptım," dedim önümdeki kırk tane keseyi, ortada oluşturduğumuz kese

havuzuna iterken. “Güneş de başımıza geçti, acaba içeriye mi geçsek?” diye sordum bizim kızlara bakarak.

“Sen fenalığı sıcaktan ötürü geçiriyorsun ama bence Derya’nın geçirdiği fenalık altın krizi yüzünden,” dedi Sümeyye elindeki keseyi ortadaki havuza atarak. “Az daha zorlasalar istedikleri altın, Derya’nın ağırlığına denk olacak.”

Sıkıntıyla yüzünü ovan Derya, ince keten şalını hafifçe çekti. Fazlasıyla, stresli mevzuların içinde yetişkinlerle boğuşmak zorunda kalmıştı. Geride bıraktıklarımız gibi önümüzde olanlar ve aşmamız gereken sorunlar da vardı.

“Berat’ın babası son derece anlayışlı davranıyor. Eminim orta yolu bulacaklardır,” dedim olaya Derya gibi yaklaşılmaya çalışarak.

“Altın kemer isteyen biriyle orta yol nasıl bulunur bilemiyorum,” dedi Zeynep, huysuzca kaşlarını indirip kaldırırken.

Bizimkilerin üstüne boşboğaz bir karakter daha tanıdığımı iddia edemem. Hepsi birbirinden vurdumduymaz, ağzına ne gelirse konuşan, hele de böyle anlarda gelişine konuşan tiplerdi. Yaptığım kaş gözleri fark etmemek için kör olmaları lazımdı.

“Hiç uğraşma Zeliş, kızlar haklı ve durum sandığımızdan daha beter bir hâlde,” dedi az ileride, iskelede balık tutmaya çalışan erkeklere bakarak. “Ve daha ben duyduklarımı sindirmeden, tüm bunlara sebep olan kişi bize doğru geliyor.”

Yazlık bir şort üzerine, polo yaka tişört giyinen Berat’ın gözlerinde oldukça güzel bir gözlük vardı. Tabii, gözlükler bakışlarındaki ifadeyi gizlemeye yetmiyordu, hâlâ Derya’ya onu içiyormuş gibi bakıyordu ve bu bağlılığı sanırım nişanla birlikte iyice artacaktı.

“Babam aradı şimdi,” dedi ciddi bir tonlamayla, bu sırada da dalgalı denize ufak bakışlar atıyordu. “Altın kemer işini

halledecekler, bizim kuyumcu bir tanıdık var ve kemerin parasını taksitle ödeyeceğiz.”

Şaşkınlığı, yüzünden kitap gibi okunan zavallı Derya, ondan hiçbir suretle vazgeçmeyen sözlüsüne saf saf baktı. Gözlüklerini çıkaran Berat, avuç içlerini masaya yaslayarak hafifçe öne doğru eğildi ve direkt Derya'ya kilitlendi. Böyle anlarda Derya'yı alıp cebime koyasım geliyordu.

“Benden kurtulmak için hiçbir fırsatın kalmadı,” dedi işaret parmağı Derya'nın şalına dokunup geçerken. “Sana seni hiçbir koşulda bırakmayacağımı söylemiştim yaban çiçeği ve gördüğün üzere öyle de yaptım.”

Gözlerini deviren Derya, elindeki keseyi masaya bıraktı. “Aileni sırf benim için bu kadar zorlamak zorunda değilsin. Yaptığın, çocukluktan başka bir şey değil.”

“Kimseyi zorladığım yok, onlar sadece oğullarını tanıyorlar ve sana olan duygularımın farkındalar,” dedi yüzüne yerleşen nispet dolu gülüşüyle.

Kafamı yana yatırıp ikisinin arasına girdim ve bu esnada Berat, kaşlarını kaldırarak *sıra ekürisinde* bakışını attı. Bizim grubun altın oranını tamamlayan ve her anlamda yakışıklı olan mübarek gecenin çocuğu, gözümün önünde büyümüştü resmen.

“Daha düne kadar sırf Derya'yı kesebilmek için sınıfta sürekli yer değiştirdiğin günleri ne çabuk unuttun,” dedim yumruğumu koluna indirerek. “Bakıyorum şimdi bir sahip-lenmeler, bir hâller olmuş sana Beroş.”

“Ne yapalım yani?” dedi ela gözleri tekrar sözlüsünde gezinirken. “O günler onu gerektiriyor, bugünler sevgimin karşılığını vadediyor.”

Koşa koşa gelerek arkadan Berat'ın omuzlarına atlayan Fatih, ıslak olduğu için Berat'ın kıyafetlerini mahvetmişti. Ancak yediği halattan zerre kadar rahatsızlık duymayarak

atıştırmak için getirdiğimiz saklama kaplarından birini açıp içindeki zeytinyağlılardan aşırıldı.

“Yine niye birbirinizi yiyorsunuz?” diye sordu bıkkınca hepimize bakarken. “İki dakika bırakıyorum, Berat yabani otuyla, Aytuğ da keseli sıçanıyla didişiyor. Ben bu işten bir şey anlamadım gitti.”

“Yüce Rabbimin sana da bir yabani ot ya da keseli sıçan ataması dileğiyle,” dedim enseme yapışan saçlarımı geriye iterken. Tam bu sırada arabasıyla bize doğru yaklaşan Aytuğ’u gördüm. “Belki o zaman bizimle uğraşmaya vakit bulamazsın.”

İstanbul’un denize bakan küçük kasabalarından birine gelmiştik. Erkekler iskelede balık tutarken biz de nişan hediyeliklerini hazırlıyorduk. Yarkın ve Mavi’nin aynı ruh ve sinir hastalıkları merkezine yatırılmasının ardından derin bir oh çekmiştik. Yarkın’ın itiraflarını içeren video ise hâlâ sosyal medyada trendler listesindeydi. İnsanların kaos kadar sevdiği tek bir şey daha yoktu.

“Çok geç kalmadık, değil mi?” diye sorarak ortama giriş yapan Aytuğ, gelir gelmez dudaklarını saç diplerime bastırdı. “Terlemişsin, sana şapka takmanı söylemiştim, güneş başına geçtiğinde hasta oluyorsun.”

Anne ördek gibi tepemde ciyaklayan Aytuğ, bizimkilere malzeme verdiğinden bihaber konuşuyordu. Gülümsemeye çalışıp sesimi çıkarmadım. Haksız da sayılmazdı, güneş gerçekten beni mahvetmişti.

“Kaç balık tuttun Fatih’im,” diyerek elini Fatih’in omzuna atan Feyyaz merakla göz kırptı. “Kurt gibi açız, şöyle güzel bir balık ekmek ve rakı çok iyi gider.”

“Seni de ıslah eden bir Allah’ın kulu bulunur,” dedi Muhammet kınayıcı bakışlarla kankasını izlerken. “Zıkkım iç diyeceğim ama zaten her gün onu içiyorsun.”

“Demek ki neymiş, kendi arasında didişmeden duramayan tek grup biz değilmişiz,” dedi Zeynep, kendi payına düşen son keseyi de tamamlarken.

“Balıkları tutmak için çok geç sayılmaz. Bizimkiler birkaç tane tuttu, siz de sayıyı artırırsanız hepimize yeter,” dedim Aytuğ’a bakarken. Elleri omuzlarımdaydı ve her dakika varlığını daha da hissettiriyordu. “Biz de o sırada salata yapar, yanımızda getirdiğimiz yiyecekleri hazırlarız.”

Yarkın’la olan yüzleşmemizden bu yana Aytuğ, üzerime daha çok düşmüştü. Beni sürekli gözünün önünde tutuyordu. Yanımda olmadığı zamanlarda da bir yolunu bulup benden haber alıyordu. Sevgisinin azalacağını sanmıştım ama gitgide daha da güçlenmişti. *İnsanlar koparmaya çalıştıkça biz kenetlenmiştik.*

“Olur, bana uyar,” dedi gülümseyip tarçın rengi harelerini üzerimde gezdirirken. “Ancak ben balık tutarken senin, yanımda olmanı tercih ederim.”

İsteği üzerine aldan mora dönen yanaklarımı gizleyeyim derken herkesin bıyık altından güldüğünü gördüm. Öpücük sesi çıkaran Sümeyye, kızların anlayacağı mesajı verdiğinde hepsi aynı anda kahkahaya boğuldu. Aytuğ’la olan öpüşmemizi bu sivri zekâlılara hiç anlatmayacaktım. Şimdi her yalnız kaldığımızda, “*Kiss oldu mu?*” diye sorarak alaylarını geçiriyorlardı.

“Git hadi sen, biz buraları hallederiz,” dedi Derya, her zamanki gibi kahramanım olarak beni kurtarıırken.

Bizimkilerin yanından el ele ayrılırken Aytuğ, avucunda kaybolan elimi dudaklarına bastırdı. İyiden iyiye uzayan saçlarım denizin hafif rüzgârıyla dalgalanıyordu, insanın içine işleyen gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum.

“Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var?” dedim hafif dalgalı maviliğe bakıp iç çekerken.

“Sadece seninle vakit geçirmek istedim,” dedi duraksayarak. İskelenin üzerinde karşı karşıya dururken rüzgâr gelip aramızda ılık çaldı. “Yaz sana ve bronz tenine yakışıyor ya da renkler seni tamamlıyor.”

Bende yeni bir şeyler keşfetmiş olmanın heyecanı ve mutluluğu, yüzünden okunurken bir adım atarak avucunu çeneme yasladı. Aytuğ’a platonik olduğum zamanlarda, gece denk geldiğim bir canlı yayınında fazla temastan nefret ettiğini söylemişti. Ancak şimdi tam tersine hareket ediyordu.

“Sanırım beni gözünde fazla büyütüyorsun. Hatırlatırım, ben senin motorunu parçalayan arabadaki o kızım,” dedim işaret parmağımla kendimi göstererek. “Tüm bunları yaptıktan sonra da sana meydan okuyan kişiyim.”

“Şimdi düşünüyorum da... Belki de seni o gün karakolun nezarethanesinde misafir etmelerini sağlamalıydım,” dedi intikamcı gibi görünmeye çalışarak. “Belki o zaman daha az dikbaşlılık yapardın.”

Kaşlarım çatılır gibi oldu, huysuzca denizi seyrettim. Onu kanlı canlı karşımda gördüğüm ikinci seferin öyle bir durum olması ayrı bir fiyaskoydu, Aytuğ’un bana kibirle yaklaşması da ayrı bir ironi.

“Sana şapka takmanı söylediğim hâlde takmadın ve şimdi yanakların kıpkırmızı,” dedi endişeyle yüzümü incelerken. “Güneş çarpması fenadır fındık kurdu, benden söylemesi.”

“Bir dahaki sefere seni dinleyeceğime emin olabilirsin,” dedim onu haklı bulduğumu belli ederek.

“Beni ilk gördüğün günkü gibi seviyor musun Zeliha?” dedi hafif kısık bir sesle.

Dalgalı saçlarından birkaçı alnına akmıştı ve güneş saç tellerindeki sarı ışıltıları gözler önüne seriyordu. Üzerindeki salaş keten gömlek ve onunla uyumlu geniş pantolonuyla

dergi kapaklarından ışınlanmış gibi duruyordu. Hafifçe boğazını temizleyerek sabırsız gözleriyle yüzümü didikledi.

“Seni ilk gördüğüm günkü gibi sevmiyorum,” dedim gözlerinin hüsrarla dolmasına neden olurken. “Seni ilk gördüğüm günden daha fazla ve daha farklı seviyorum.”

Cevabım onu tatmin etmişti, belime sarılan kollarıyla ayaklarım yerden kesildi. Bir anda havalanarak kollarında döndürülmeye başladığımda korku ve heyecanla çığlık atıyordum. Saçlarım yüzüme dökülüp ara ara görüşümü kapatırken gülüyordum.

“Ben de,” dedi bana katılarak Aytuğ. “Ben de seni ilk gördüğüm günden daha çok seviyorum fındık kurdu.”

Kafamı geriye vererek tepemizde parlayan güneşe ve ondan daha ısıltılı biçimde bana gülümseyen adama baktım. Ah benim yaralı prensim, kırıldığın yerlerin farkına benimle vardığının ve işte şimdi gerçekten sevildiğini hissettiğin için bunu kaybetmekten ne denli korktuğunu biliyorum.

“Hadi,” dedim. Sesimde geçmişten gelen bir burukluk ve şimdinin yoğunluğu gizliydi. “Beni tıpkı lunaparktaki gibi döndür ama daha hızlı olsun. Güneş bize göz kırpmaya başlamış gibi görünüp etrafımızda bizden daha parlak bir yıldız kalmayana kadar döndür.”

Cıvıltım bizimkilerin dönüp ikimizi izlemelerine neden oldu ve kızların video kaydı aldığını gördüm. Ayaklarım yere değmiyordu, güneşle bütünleşen tenimle işte buradaydım. *Eksildiğim yerleri çok güzel onarmıştım, düşmüştüm ama kanadığım yerlerdeki izler ne kadar güçlü olduğumu sergiliyordu.*

“Fındık kurdu,” dedi bu defa oyunuma ortak olan muzır bir ifadeyle. “Güneş kadar gülümsemen sönene ve tüm yıldızlar gülüşün için gökyüzünden dökülene kadar seni döndüreceğim.”

Dedim ya, *ihtimallerin sınırsız olduğu zihnimde hiç böyle bir tablo yoktu* diye. Belki de bu tablo, benim çocukluğuma

aitti. Dünyanın renkleri içinde kaldığına inanan, insanlığın karanlık yüzünü görmemiş Zeliha'nın zihnindeydi. Hem de öyle bir yere saklıydı ki isteseler de ulaşamayacakları bir yere saklamışlardı, isteseler de ilişkimiz kırılmayacak kadar güçlenmişti.

Evet, şimdi sıra sanırım, bu hikâyenin en beklenen maratonunda. En az kendim kadar mutlu olmasını istediğim biricik arkadaşım, Derya Deniz'imın hayatındaki dönüm noktalarından birinde yanındaydım. Alışık olduğum soğukkanlılığı ve mantığı biraz da olsa üzerinden kalktığında nasıl biri olacağını hep merak etmişimdir.

Kuaförün yanık saç kokusu eşliğinde saçının yapılmasını izlediğim Derya, tüm dikkatini kendisiyle ilgilenen kuaföre vermişti. Makyaj konusunda oldukça hassastı ve sade olmasını belki de milyon kere söylemişti. Yüzüne kaliteli bir baz süren makyöz, ondan ne istenildiğini anlamış ve makyajı yapmaya başlamıştı.

Saçıma takılan bigudilere rahatsız bakışlar atarak Sümeyye ve Zeynep'in hep bugünü bekliyorlarmış gibi zevkten dört köşe olmalarını izledim. Tırnaklarındaki tasarımdan tutun da elbiselerinin modeline kadar anlaşılmışlardı. İnanmayacaksınız ama bu defa o kervana ben de katılmıştım.

Derya'nın nişan kıyafeti, *Helenistik* bir modeldi ve lacivert renkliydi. Nedimleri olma onurunu taşıyan bizler de lacivertin alt tonu olan mavi renkte kıyafetler giyinmiştik. Yapışık ikizlerin kıyafet modeli omuz detaylı olsa da benim kıyafetimdeki detay belimde yer alıyordu.

Sayırsız *story*lerime bir yenisini ekleyerek kendimi aynada bigudilerimle çekip paylaştım. Üstümdeki salaş tişört ve keten kaprimle çok da bakımlı görünmüyordum ama takipçilerim, beni zaten böyle olduğum için seviyordu.

“Zeliha, hadi birkaç tane de üçümüz çekilelim,” diyerek yanıma geldi Sümeyye. O sırada Zeynep de istediği saç modelini tarif ediyordu kuaföre. “Bir de kıyafetlerimizi giydikten sonra atalım,” dediğinde göz devirdim.

Onlara göre her şey tastamam ve mükemmel olmak zorundaydı. “Daha az önce birkaç tane çekilmediniz mi?” diye sordu Derya, takma kirpiğe yapıştırıcı süren kuaföre göz atarken.

“Olsun, o zaman makyajlarımız yapılmamıştı,” diye cevapladı Zeynep.

Yaşadığı olaydan sonra içine kapanacağını düşünsem de bizim ve psikoloğunun desteğiyle tez zamanda toparlamıştı Zeynep. Zaten o çeneyle uzun bir müddet susabilmesi mucize falan olurdu. Telefonun ekranını kaldırarak beni ve arkada saç yapılmaya başlanan Zeynep’i de kadraja alan Sümeyye’nin tatlı gülüşünü, ekrana düşen arama bozdu.

Annesinden gelen görüntülü arama, suratının yerleri süpürmesine neden olduğu sırada aramayı cevapladı. Yeni doğum yapan annesi, lohusa pijamaları ve emzirdiği erkek kardeşiyle bizi karşıladı. Efe’nin bu zamanları burnumda tütüyordu, bir türlü doyamamıştım o bebeksi ve yumoş hâllerine.

“Neler yapıyorsunuz annecim?” diye şefkat ve merakla soran kadına, hülyalı hülyalı baktım.

Hatice Bacı, kuaför için evden çıkmadan önce bana her yeri süpürttürmüş, üstüne de bugün kuaförde yiyeceğimiz poğaçalar için hamur yoğurtmuştu. Ancak kameradaki kadın tüm bunlardan bihaber, ilgiyle kızının ne yaptığını soruyordu.

“Gördüğün gibi işte anne,” dedi Sümeyye somurtarak, özellikle annesinin kucağındaki kardeşine bakmamaya çalışıyordu. “Hem sen neden aradın ki şimdi, sana ne kadar meşgul olacağımızı söyledim.”

“Merak ettim kızım,” dedi kadın, gözleri dolup üzerine bir de lohusa hassaslığı gelmişken. “Hem yeni doğum yaptığım için nişana da gelemiyorum, en azından birkaç ânına tanık olmak istedim.”

Annesini homurtuyla geçiştiren Sümeyye, “Tamam anne, gördün işte. Hem ben seni, daha sonra yüzükler takılırken ararım, görürsün.”

Kadının cevabını ağzına tıkarak görüntülü aramayı sonlandırıp kamerayı açtı ve telefonu yukarıya doğru kaldırdı. Kamerada kaşlarını çatarak ona baktığını fark edince şaşkın bakışlarla bana döndü.

“Yemin ederim, kaç yıllık arkadaşımın diye ses etmiyorum ama bu, ağzının ortasına bir tane yapıştırma isteğimi bastıramıyor,” dedim Sümeyye’nin gözlerinin içine bakarak. “Kusura bakma ama gerçek dostlar doğruyu konuşur.”

“Zamanı değil Zeliş, bu konuyu sonra konuşalım,” diyen Zeynep’e dik bakışlarımı çevirip susturdum.

“O kadını sekiz kat kesmişler, üstüne bir de yeni doğmuş bir bebeğin sorumluluğu üstünde ama gel gör ki yine nişanı bahane edip nasıl olduğunu sormak için seni arıyor,” dediğimde gözleri sulanan Sümeyye, bir şey demek için ağzını araladı ama fırsat vermedim. “Yapma ya Sümeyye, bu sen değilsin kanka. İnsanın bir kardeşinin olması facia anlamına gelseydi kimsenin bir kardeşi olmazdı zaten.”

Rüzgâr gibi yanımdan geçip giden Sümeyye’nin arkasından Zeynep de gidecekken durdurdum onu. Doğrusunu isterseniz, aralarındaki arkadaşlığa ilk defa müdahale

ediyordum ama bu gerekliydi. Kafamı olumsuz anlamda sallayarak Zeynep'in önünde durdum.

"Bırak, hatasının farkına varsın. Yoksa o lohusa kadının kalbini çok kıracak," dedim niyetimi anlaması için bir umutla Zeynep'e bakarken. "Şimdi onu pohpohlarsan, ne yapıyorsa onu yapmaya devam edecek," diyerek gidip yerime oturdum.

Makyajı biten Derya, sessizce ve dikkatle beni izlerken yerinde hareket etmeden duran Zeynep'in ne yapacağını bekliyorduk. Tekrar aynanın karşısına gelip oturan Zeynep, arkadaşını yalnız bıraktığı için vicdan azabı duysa da benim söylediklerimi mantıklı bulmuş olacak ki yanma gitmedi.

"Sümeyye, ne söylemek istediğini anlayacaktır," dedi Derya uzanıp omzumu okşarken. "Sana kırgın kalacağını sanmıyorum."

Gülümsemeye çalışarak Derya'nın, omzumdaki elini okşadım. "Bugününde bile başkalarını düşünme sen, hem çok güzel olmuşsun, bir de makyajım olmayacak diye stres yapıyordun."

Açık renkli, sedefli farlarla oluşan gölge hileleri ve buğulu bir *eyeliner*'la oldukça hoş olmuştu. Berrak tenindeki ince yapılı fondöten ve yerinde kullanılan kontürle Derya olmaktan uzaklaşmamış, en iyi versiyonuna dönüşmüştü.

Zaman, yaşanan o süreçten sonra oldukça hızlı aktı ve hazırlık esnasında akşamın olduğunu fark edemedik. Lacivert abiyesini giyen Derya, sade tesettürüyle bir inci gibi kuaförün ortasında salındığında gözlerim istemsizce doldu. İlk defa güzel gözlerinde hüznün dışında başka duygular parıldıyordu.

"Aman Tanrım," dedim ellerini tutup bir kere daha kendi etrafında dönmesini sağlarken. "Sanırım gözlerim kamaştı."

Gülümserken sıralı dişleri göz önüne çıktı. "Abartma Zilli, beni mutlu etmek için yaptığını biliyorum."

Bana omuz atarak yanıma gelen Sümeyye, yüzüme bakmadan sadece Derya'yla ilgilendi. "Zeliha'nın hakkı var cicim, harika görünüyorsun."

Derya, Zeynep'le fotoğraf çekilirken Sümeyye'yle kalandık. Bana alındığını bilsem de doğruları konuştuğum için geri adım atmayacaktım. Hem Sümeyye, sırası geldiğinde oldukça açık sözlü biri olabiliyordu. Şimdi ben de böyle davrandığım için beni kınayamazdı.

"Haklıydın Zeliş," diye mırıldandığında duymamış gibi yaptım ve ona dönmedim. Tabii, bu onu durdurmadı ve kulağımın dibinde cırladı. "Diyorum ki! Çok haklısın Zeliş, hu hu, kulakların duyuyor mu?"

Gülüşümü bastıramayarak bakışlarımı yanımda ecel terleri döken arkadaşşıma baktım. "Duydum ama bunu benim duymam önemli değil, annene çok büyük bir özür borçlusun."

"Çoktan arayıp özür diledim," dedi yeni manikürlü kursuz tırnaklarına bakarken. Ben o tırnaklarla eve girsem Hatice Bacı tarafından aforoz edilirdim. "Hadi, sen de affet beni."

Burnunu çektiğinde ağladığını fark ettim ve kolumu ona sardım. "Ah benim sümüklü Sümoş'um ya, yine salya sümük olmak için bir bahane buldun."

Gerginliğimiz bu şekilde tatlıya bağlanırken araya kaynayan Zeynep ve Derya da ikimize birden sarıldılar. Sonrasında ise dördümüzün bir arada olduğu fotoğraflar çekildik. Bu anlar, kıymetini anlatamayacağım ve her insanın ömründe en az bir kere yaşamasını istediğim anlardı.

Sanırım en duygu dolu ve inanılmaz olanı da Berat'ın Derya'yı ilk gördüğü an ve göz geldikleri sırada Berat'ın hızla arkasını dönmesi olmuştu. Mübarek gecenin çocuğu kendini

tutamadan, tüm heybetiyle kadınların ortasında çocuklar gibi gözyaşlarına boğulduğunda içim çekildi.

Kan çanağına dönen ela gözleri, sevdiği kızı kalem kalem içerken dudaklarını Derya'nın alnına bastırdı. Koyu lacivert takımının ceket cebinde Derya'nın buketiyle uyumlu bir çiçek duruyordu. Kuafördeki herkesin beğeniyle süzdüğü çif-timiz önden çıkınca biz de arkalarından ilerledik.

Mavinin tonlarıyla süslenmiş arabasının kaputuna yaslanan Aytuğ Ulusoy, açık renk kotunun üstüne giydiği hâkî renkli *blazer* ceketiyile karşımda duruyordu. Özenle fönlenmiş saçları geriye doğru yatırılmıştı ve insanın içini okuyan gözleri meydandaydı.

Varlığımızı fark eden diğerleri, Derya ve Berat'ın araca binmesine yardımcı olurken çikolatalı kekimin yanına ilerledim. Bakışlarında büyüyen beğeniyle burnuma bir fiske attı.

“Bakıyorum da yine çiçek açmışsın,” dedi gülümseyerek bana bakarken. Şakağımdan boynuma doğru akan bukleyi parmağına doladı. “Herhangi bir arı, bu çiçekten bal almaya kalkarsa başımız epey ağrır.”

“Ne o?” dedim beyaz gömleğinin yakasını düzeltirken. “Maçoluğa mı soyundun?”

“Sen benim nelere soyunduğumu bir bilsen fındık kurdu, inan bana arkana bakmadan kaçarsın,” dediğinde yaptığı imayla renkten renge girdim.

Gülümsemeye çalışırken dudaklarım seğirmiş olacak ki vaziyeti çakan Sümeyye, koluma girerek beni Feyyaz'ın arabasına yönlendirdi. Küçük konvoyumuz, nişan hediyeleklerini paketlediğimiz iskeleye giderken ateş basmıştı beni. Feyyaz'dan klimayı açmasını istemiştım.

“Az daha karşısında dursan gözleriyle seni yiyecekti,” dedi Sümeyye, sanki hayvan belgeseli seyretmiş gibi bu konudan

oldukça normal bir şeymiş gibi bahsederken. “Neyse hevesini akşama saklasın artık.”

Işıltılı çantasından çıkardığı rujunu tazelemeye devam ederken şaşkın bakışlarımın farkında bile değildi. Bu duruma fazlasıyla alışkın olan Zeynep, hâlimi gülümseyerek karşıladı. “Sümeyye ve açık sözlülüğü işte,” diyerek gözlerini büyüttü.

Araba yolculuğumuz uzun sürmedi çünkü kuaförü, nişanın yapılacağı deniz kenarına yakın bir yerde tutmuştuk. Derya ve Berat önceden geldiği için bekleme odasına alınmıştı, bize de gelen davetlileri karşılamak düşmüştü. Masalarına yerleşen ailelerimiz ve girişte duran damatla gelinin ailesi, alışıktı olmadığım bir enerji yayıyordu.

Işıklar, kararan havaya mahal vermemiş, tıpkı arkadaşım gibi rengârenkti. Beyaz masalarda duran lalelere eşlik eden örtüler tüm organizasyonla uyumluydu. Berat’la Derya’nın masasının arkasında bir kubbe gibi yükselen laleler ve isimlerinin yazılı olduğu biblolar masanın üzerindeydi.

Nişan hediyeliklerimizin minimal duruşuna benzeyen, onlarla uyumlu olan pastamız da hemen oradaydı. Büyük alkışlar eşliğinde gelin ve damat, denizin ev sahipliği yaptığı alana girerken Aytuğ’un yanımdaydım. Elimden gelen en iyi şekilde alkışladım.

Arkada oldukça duygusal bir şarkı çalarken Berat’ın, işini bilen sahiplenici parmakları Derya’nın ince belini sıkıca kavradı. Bakışları birbirinden bir an olsun ayrılmadan, yavaş bir ritimle akıp giden şarkıyla dans etmeye başladılar.

Kameraların flaşları profesyonel çekimlere karışırken birkaç dakika süren danslarından sonra onlara ayrılan alana geçtiler. Yanımdan ayrılmamakta kararlı olan Aytuğ, eğilip yüzüme baktı.

“Bizim de bir gün böyle olabileceğimiz ihtimali seni de heyecanlandırıyor mu?” diye sorduğunda dut yemiş bülbüle döndüm. Şu sıralar ahiret soruları sorup duruyordu.

“Umarım,” dedim hafifçe koluna doğru yaslanırken ve tam bu sırada pürdikkat bizi izleyen babamı gördüm. “Umarım babam, tek kızını sana vermeyi kabul eder de bizim de böyle günlerimiz olur.”

“O konuda bana güven, tereyağından kıl çeker gibi olacak,” dediğinde eğlenerek bir sesle, ona ters bir bakış attım.

“Her neyse, sanırım bizim nişanımızı konuşmak için biraz erken,” diyerek dudak büküp parıldayan çifttime göz attım. “Her şey için teşekkürler, mekân ve organizasyon muazzam olmuş.”

Başıyla beni onaylayan Aytuğ, nedimelik görevlerimin bilinciyle kendi tayfasının bulunduğu masaya ilerledi. Bizim muhteşem ikilinin yanına gittiğimde Derya’nın heyecandan terlediğini ve sürekli peçeteyle yüzünü kuruladığını fark ettim. Masaya bıraktığımız yelpazeyle canım arkadaşımı yellerken gülüyordum.

“Biraz heyecanlı mıyız?” dedim güzel yüzüne bakıp anlayışla duvağını düzeltirken.

“Heyecanlı değiliz Zeliş, bizimkilerin aralarındaki didişmeyi takip ediyoruz,” dediğinde Berat, bakışlarım onu buldu. “Halay mı çeksinler horon mu tepsinler diye birbirlerini yiyip duruyorlar.”

“İkisini yapmaya da yetecek vaktimiz var,” dedim işe olumlu tarafından bakmayı tercih ederek. “Siz hiç bunları kafaya takmayın, ben şimdi gidip olaya el atarım.”

Bana minnettar gözlerle bakan Derya, hafifçe elimi okşadı ve tam bu sırada Fatih yanımıza damladı. Üzerindeki siyah ve klasik takım elbise, sağdıç kurdelesini gözler önüne seriyordu. Eğilip Berat’ın kulağına bir şeyler mırıldanarak

ortalığı kolaçan etti. Orkestra, yüzüklerin takılacağını duyurduğunda ikimiz de gelinle damadın yanından ayrıldık.

Yazı tura attığımızda tepsiyi tutma görevi, Zeynep'e çıkmıştı. Elindeki yüzük tepsisiyle büyüklerin hemen yanında duran Zeynep, heyecandan titriyordu.

Berat'ın babası, ikilinin arasında bakışlarını gezdirdi. "Bugün ha bu iki uşağın hayurlu günü için toplandık da," dediğinde sesinden damlayan mutluluğun farkındaydım. "Allah en kötü gününuzi ha böyle etsun."

Derya'nın annesi ve babası söylenenleri alkışlarken havada hafiften esen gerginliğin farkındaydım. Âdeta bir kültür çatışmasının ortasındaydık ve ne yalan söyleyeyim, bunun sebebi Derya'nın ailesiydi. Konuşmayı yapan, Berat'ın babasıydı ama kurdeleyi kesecek olan da Derya'nın amcasıydı.

"Makas kesmiyor," dedi inci dizili kurdeleye makası yanaştırmadan. Yüzlükler Zeynep'in tuttuğu tepsiye döküldü bir süre. "Körleşmiş bu makas, kesmiyor bir türlü."

Feyyaz, cebinden çıkardığı son desteyi tepsiye atarken Ayтуğ'un dolar bazından attığı para, gözümden kaçmadı. Fatih gözü yaşlı, eli böğründe tüm parasını tepsiye dökerken bakışlarıyla Derya'nın amcasını kesip biçiyordu. Nihayetinde yüzükler takılıp kurdele kesildi ve sonra gelinle damat yakın akrabaların ellerini öptü.

Nişan pastasını kesip birbirlerine yedirirlerken arka planda kalmayı tercih etmiştim çünkü bu fotoğraflar, onlar için önemliydi. Sonunda bize sıra geldiğinde hepimiz kadrja doluştuk ve nişana davetli olan orta yaş kesiminin kınamasına yetecek kadar saçma sapan harekette bulunduk.

"Az daha zorlasaydı böbreğimi de tepsiye koyacaktım," dedi Fatih ağlamaklı bir ifadeyle. "Valla babamın memleketteki tarlası dışında hiçbir variyetim kalmadı."

“Abartma lan,” dedi Berat kaş gözle Derya’yı işaret ederek. “Sen tutturdun sağdıç olacağım diye, ceremesini çek şimdi.”

Ben, onlar birbirlerini yerken çoktan annemlerin yanma damlamıştım. Nişan kurdelesinin başına akbaba gibi tüneyen yapışık ikiz kankalarımın kötücül bakışlar attım. Annem, kurdeleyi hepimize bölüştürürken kınayan gözlerle bizi izliyordu. Kurdelenin en büyük parçası bana denk gelmişti ama yapacak bir şey yoktu.

Masada duran bir litrelik suyu, kurdeleyi ağzıma koyduktan sonra içmeye başladım. Ağır şişeden akan suyu durduramadığım için genzime dolan suyla kısa ama herkesin dikkatini çeken bir tıkanma yaşadım. Yüzüm aldan mora döndüğü sırada annemin sırtımı döven elleri yüzünden kemiklerim kırılacaktı.

“Anne,” dedim nefes nefese bir hâlde.

“Söyle kızım,” dedi endişeyle.

“Az daha vurursan kemiklerim karnıma dolacak. Dur Allah aşkına, sadece sudan tılandım,” dediğimde annem geri çekildi.

“Nerede antin kuntin iş var, onu yapıyorsunuz,” dedi annem, iyi olduğumdan emin olmak için bana bakan Sümeyye’yle Zeynep’e. “Koca bulacağım diye az daha tahtalıköyü boyluyordu senin kızın.”

“Bizim kız da böyle Hatice, yapacak bir şey yok,” dedi babam çaresiz bakışlarla bana bakarken.

Koşar adımlarla yanıma gelen Aytuğ, domatese dönmüş suratımı kendine çevirip iyi olduğumdan emin olmak için beni evirip çevirirken babamın bakışlarından bihaberdi. Gözlerimle babamı işaret edip duruyordum ama anlamışa benzemiyordu.

Aytuğ saf saf, “Kusmak mı istiyorsun Zeliha? Ne istiyorsan sesli söyle, ne anlatmak istediğini anlamıyorum,” dediğinde dilimi ısırđım.

“Demek istiyor ki babam arkanda ve sen boğulmamı bahane edip beni mıncıklayıp durursan ortalık karışır,” diyerek olaya balıklama atlayan Onur’u yırtmamak için kendimi zor tuttum.

Her zaman böyle anlarımdan faydalanan ve bundan oldukça zevk alan osuruk böceğinden intikamımı daha sonra alacaktım. Tabii bu, bilmiyormuş gibi yaparak ayağına basmama engel olmadı. Deyim yerindeyse anırarak ayağını ovmaya başladığında gözlerimi devirdim.

“Seni iyi gördüm delikanlı, ailecek senin için çok endişelendik,” dedi babam biraz mesafeli biraz da ilgili gözlerle Aytuğ’a bakarken.

“Çok sağ olun efendim. İnanın, sizi o şekilde korkutmayı hiç istemezdim,” dedi Aytuğ ebeveynlerime bakarken. “Bundan sonra daha dikkatli olacağımdan emin olabilirsiniz.”

“Bence sen kendini garantiye al,” dedi Onur, ikramlıklardan ağzına tepıştirirken. “Her ihtimale karşı Zeliş’in pişirdiğı bir şeyi yeme.”

Bu çocuğun içinde Fatih’ten bir parça olduğuna emindim ama bunu kanıtlamam için elimde argüman yoktu. Fatih’in hareketlerine gülüp geçen Aytuğ, erkek kardeşime anlayışla baktı. Beni kıskandığının ve tüm bunları bunun için yaptığını biliyordu.

“Hadi hadi, bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanı,” dedi annem beni kurtararak. “Gençler dans ediyor, gidip siz de katılın.”

Aytuğ’la, açılan *slow* şarkıda dans ederken aklıma ilk dansımız ve beni mezuniyet balomda ortada bırakması geldi. Bu

durumdan ötürü bakışlarımda farklı duygular sezmiş olacak ki tarçınları bilmişlikle parladı.

“Seni bir daha o şekilde ortada bırakmayacağım, merak etme,” dedi ileri geri hareket ederken. “O gün yüksek dozda kıskançlık almıştım ve yanına gelseydim kalbini, telafisi olmayacak biçimde kırardım.”

“Sen öyle diyorsan,” dedim kafamı hafifçe yana yatırarak. Tam bu sırada ayaklarıma dolanan veletle dikkatim dağıldı. “Efe kuşum, sen benim yanıma mı geldin ablacım?”

Kucağıma aldığım Efe’yle dansıma devam ettiğim sırada geriye çekilen Aytuğ, bizim fotoğrafımızı çekti. Efe’yle birlikte kendi etrafımda dönerek küçük kardeşimin yanaklarından sulu sulu öptüm. Sümeyye’yi bulan gözlerim, onun da dikkatle bize baktığını fark etti.

“O kadar da kötü değil,” dedim kucağımdaki şirinlik abidesini işaret ederek.

Bize doğru gelen Sümeyye’nin kucağına Efe’yi bırakarak orkestranın yanına gittim. Artık kanka olduğum orkestra şefinden güzel bir halay çalmasını istediğimde tabii ki beni kırmadı ve insanın kanını coşturan bir halay açtı.

Halayın en başına geçip elime aldığım mendille, ritimlerde diz kırıp oynamaya başladığımda mendilimi başımda döndürüyordum. Hemen yanımdaki yerini alan Fatih, tüm dikkatiyle tempoma ayak uydururken diğerlerinin gelmesi de çok uzun sürmedi.

“Yâr gelir oynamaktan, tello tello can,” diyerek sevgilimin gözlerinin içine baktım. “Zil çalıp oynamaktan, tello tello can.”

Ortamı dibine kadar coşturup terler içinde kalana kadar oynarken gelinimiz de gelip ortamıza geçti. Derya’yla Berat, düşman çatlatır gibi karşılıklı oynarken biz de onlara alkış

tutuyorduk. İki parmağımı dudaklarımın arasına sıkıştırıp keyifli bir ısıklık çaldığımda halayın içindeydim.

Orkestra, sonunda istediği tempoyu ve enerjiyi bulmanın verdiği hevesle hızını kesmeden neredeyse beş dakika aynı şarkıyı çalıp söyledi. Kan ter içinde kalana dek oynadım, arkadaşımın en güzel gününü mahvetmelerine ya da Derya'nın eksik hissetmesine izin vermedim.

“Kanka bunun burnu aktı,” diyerek yanıma gelen Sümeyye, Efe'ye kucağında bir mikrop varmış gibi yaklaşıyordu.

“E ne güzel işte,” dedim gülüşlerimin arasından. “Senin uzmanlık alanın Sümoş,” dediğimde gözlerini devirerek kardeşimi bana verdi.

Küçük bıldırcınımın burnunu silerek annemin yanına bıraktım ve o sırada annemin hareketlerimle alakalı olan dırırını dinledim ama umursamadım. Babamı öpüp tuvaletlere doğru ilerlerken sabahtan beri ihtiyacımı gidermediğimin bilincindeydim. Sıkışık olduğum için kendimi tuvalete zor attım ve güzelce ellerimi yıkayarak dışarıya çıktım.

Beni tuvaletin kapısı önünde bekleyen Aytuğ, ellerini cebine sokmuş, bir omzunu tuvaletin dış kapısına yaslamıştı. Onun varlığıyla bir anda ritim değiştiren kalbim işleri karıştırdı. Ne diyeceğimi bilemeyerek yüzünü incelediğimde elimi tuttu.

“Gel hadi, sana göstermek istediğim bir yer var,” dediğinde daha ben cevap veremedi ben beni çekmeye başladı.

Geçen geldiğimizde balık tuttuğumuz iskelenin üzerine doğru yürüdüğümüzde nişan organizasyonundan epey uzaklaştığımızı fark ettim. İskeleye takırdayan topuklularımı çıkarıp elime aldım ve peşi sıra yürüdüm. Ne göstereceğini merakla beklerken bir anda kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı.

Göge serilmiş, yumuşak ve siyah battaniye engin bir sonsuzlukla etrafımızı sararken ortasında parıldayan küre ve ona

eşlik eden yıldızlar, bu çarpıcı görüntüyü daha da eşsiz kılıyordu. Ortamın değişen atmosferi, duygularımın gün yüzüne çıkıp nefes almasına neden olurken bakışlarım gökyüzünden ayrılarak çehresini buldu.

“Görüyor musun?” diye sordu oldukça anlamlı bir sesle. “Tıpkı senin gibi karanlığa meydan okuyarak, parlayabildikleri kadar parlayıp her şeye kafa tutuyorlar.”

İltifatı ve söyledikleri karşısında ne diyeceğimi bilemediğim için bir süre daha sessiz kaldım. Bu sessizlikten yararlanan Aytuğ bana yaklaştı. Elimdeki topukluları iskelenin üzerine bırakarak rüzgârdan dağılan saçlarımı gözümün önünden çekti.

“Az önce sen öyle oynarken ne düşündüm, biliyor musun fındık kurdu?” diye sorduğunda meraklı gözlerim yüzünü taradı. “Bu kadar neşeyle ve enerjiyle dolmuş birine nasıl yetebilirim?”

“Bana yettiğin için değil, kalbimi işte böyle attırdığın için seni seviyorum,” dedim elini alıp sol göğsüme yaslarırken. “Aslında seni severken bir yeterlilik değil, gözlerinde bulduğum duygularda bir tutarlılık arıyorum, hepsi bu.”

“Sen benim en güzel tutarlılığım, en büyük kararlılığımın,” dedi çenemi okşayarak, sonra da işaret ve başparmağıyla yüzümü yamacına çekti.

Avucunun içinde küçücük kalan yüzümü okşarken hafifçe eğildiğini sezdim. Yüzümüzü aydınlatan ay ışığı dışında gecenin karanlığında duygularımızın bizi getirdiği o bilinmez uçurumdaydık. Aytuğ’un sıcak dudakları önce şakağıma değdi ve bir süre orada kaldı. Daha sonra ise her zaman fiske atmayı sevdiği burnumu öptü. Bunu yapması, ikimizin arasında yaşanan duygulara birazcık toz şeker serpti. Ancak sıcak ve ıslak dudakları, dudaklarıma yanaştığında tüm anlar silindi ve geriye ikimizden oluşan bir masal kaldı.

Organizasyonun hazırladığı havai fişek gösterisi, tam bu sırada başlayıp etrafımıza renkli ve geçici parıltılar yayarken dudaklarımız birleşti. İlkinden daha farklıydı çünkü aşılmiş yollar vardı. İlki kadar heyecanlı değildim çünkü bu anın keyfini çıkarmak niyetindeydim.

Demiştım ya size, *gerçeklerimle yüzleştiğimde hayat toz-pembe değildi* diye. İşte orada bir yerde karşılaştığım bir gençle tecrübe etmişim ki *gökkuşağı kısıtlı değil yedi renkle. Hayat, renkleri içinde barındıran ama yeri geldiğinde gölgele-rinde bilinmezlikleri saklayan bir zirve.*

Ve ben, sevdiğim adamın dudakları tenimde, üzeri-mizde renklerden oluşan bir gecede hiç ummadığım kadar parlıyorum.

- SON -

TOKTİKER 2

Playlist

Asi Styla

Selamun Aleyküm Hayırlı İşler

Norm Ender

Sözler Şerefsiz Oldu

Mustafa Sandal

Pazara Kadar

Heijan & Muti

Yansın Geceler

MCeyn

O La La

Siyam

İmdat

Murda

Benimsin

Yunus Emre

İmkânsız Bir Aşk Denir

Amo988

Sensin O

